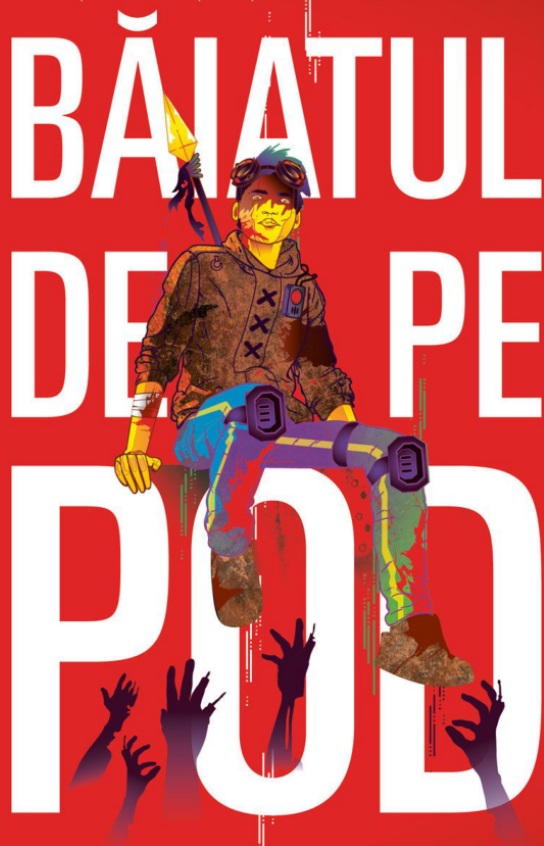

O nouă poveste din apocalipsa zombie *Fata cu toate darurile*

M.R. CAREY

ARMADA

De același autor la Editura Nemira:

Fata cu toate darurile
Fellside

M.R. CAREY este pseudonimului autorului de origine britanică Mike Carey. Născut în 1959 la Liverpool, Carey a debutat scriind, printre altele, scenarii de benzi desenate despre viața lui Ozzy Osbourne și a trupei de rock Pantera, însă a devenit celebru după ce a început să lucreze pentru edituri precum DC și Marvel la povești din seriile *Sandman*, *X-men*, *Batman* sau *Fantastic Four*. După o serie de cinci volume horror publicate în primul deceniu al mileniului III, cărți ce au trecut oarecum neobservate, Carey a reușit, în 2014, să-i cucerească pe iubitorii de literatură cu originala apocalipsă zombie *Fata cu toate darurile*, roman care s-a vândut în peste un milion de exemplare. Ecranizarea din 2016 a devenit un adevărat fenomen de piață atât în Marea Britanie, cât și în Statele Unite. *Băiatul de pe pod* întrește acest univers fascinant și îngrozitor deopotrivă.

BĂIATUL DE PE POD

M.R. CAREY

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAREY, M.R.

Băiatul de pe pod / M.R. Carey; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma.– București:

Nemira Publishing House, 2018

ISBN print: 978-606-43-0282-3

ISBN epub: 978-606-43-0462-9

ISBN mobi: 978-606-43-0463-6

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

M.R. Carey

THE BOY ON THE BRIDGE

Copyright © M. R. Carey 2017. First published in Great Britain by Orbit, 2017.

© ARMADA, 2018

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Coperta: Adnan VASILE

Redactor-șef: Marian COMAN

Redactor: Oana IONAȘCU

Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Despre autor

Partea Întâi - În țară

- ☐ I
- ☐ II
- ☐ III

Partea a doua - Perioada de sarcină

- ☐ IV
- ☐ V
- ☐ VI
- ☐ VII
- ☐ VIII
- ☐ IX
- ☐ X
- ☐ XI
- ☐ XII
- ☐ XIII
- ☐ XIV
- ☐ XV
- ☐ XVI
- ☐ XVII
- ☐ XVIII
- ☐ XIX
- ☐ XX
- ☐ XXI
- ☐ XXII
- ☐ XXIII
- ☐ XXIV

- ☐ XXV
- ☐ XXVI
- ☐ XXVII
- ☐ XXVIII
- ☐ XXIX
- ☐ XXX
- ☐ XXXI
- ☐ XXXII
- ☐ XXXIII
- ☐ XXXIV
- ☐ XXXV
- ☐ XXXVI
- ☐ XXXVII
- ☐ XXXVIII
- ☐ XXXIX
- ☐ XL
- ☐ XLI
- ☐ XLII
- ☐ XLIII

Partea a treia - Nașterea

- ☐ XLIV
- ☐ XLV
- ☐ XLVI
- ☐ XLVII
- ☐ XLVIII
- ☐ XLIX
- ☐ L
- ☐ LI
- ☐ LII
- ☐ LIII
- ☐ LIV
- ☐ LV
- ☐ LVI

- LVII
- LVIII
- LIX
- LX
- LXI
- Epilog

Muhtumiri

Note

*Lui Camille Gatin și Colm McCarthy, cu
dragosteși mulțumiri*

Partea Întâi

În țară

Banii au fost dați și opiniile divergente au fost dezbătute pe

larg, până au amuțit. În cele din urmă, după o sută de starturi neizbutite, *Rosalind Franklin* își începe călătoria spre nord – din Beacon, apoi pe coasta sudică a Angliei și până în pustietățile de pe dealurile Scoției. Nu sunt mulți aceia care să creadă că va ajunge atât de departe și totuși o petrec cu fanfare și ghirlande. Aclamând chiar și această șansă firavă.

Doar privind-o pe *Rosie*, îți dai seama că este ceva extraordinar – un leviatan terestru. Dar nu-i nici pe departe cel mai mare vehicul care a circulat vreodată pe pământul nostru. În anii de dinainte de Colaps, cele mai luxoase autorulote cu motor diesel, clasa A, aveau lungimi cuprinse între șaisprezece și șaptesprezece metri. *Rosie* este mai mică: trebuie să fie așa, deoarece blindajul ei este extrem de gros și suprafața de rulare nu poate suporta decât o anumită greutate. Pentru ca în interiorul ei să se poată instala echipajul format din doisprezece membri, a trebuit să se renunțe la anumite utilități mai complexe. Nu există decât un singur duș și un singur closet, iar programarea folosirii acestora este respectată cu strictețe. Singurul loc comun este dormitorul, cu spații individuale suprapuse pe trei niveluri, aidoma camerelor din hotelurile-capsulă din Tokyo.

Se mișcă încet în acest pelerinaj printr-o lume care și-a întors spatele umanității în urmă cu mai bine de o jumătate de deceniu. Într-un discurs inspirațional, Dr Fournier îi compară pe membrii echipajului cu magii din Biblie, călăuziți de o stea. Această analogie nu i se pare nimănui nici verosimilă și nici seducătoare. În primul

rând, pentru că ei sunt doisprezece – adică tot atâția câți au fost apostolii, nu magii, dacă este neapărat nevoie să se recurgă la paralela cu povestea lui Iisus – și în niciun caz nu merg după o stea, ci pe urmele lăsate acum un an de o altă echipă, într-un alt vehicul blindat, exact ca acesta al lor – pe un traseu schițat de un grup de experți refractari, traseu care străbate toate formele de relief pe care le are de oferit Marea Britanie. Câmpuri și pajiști, păduri și dealuri, turbăriile din Norfolk și mlaștinile din Yorkshire.

Doctoriței Samrina Khan i se pare că toate arată la fel ca înainte. Evenimentele recente – distrugerea civilizației globale și dispariția aproape completă a speciei umane – nu au lăsat niciun semn vizibil. Însă Khan nu se miră. Dominația oamenilor pe Pământ nu este decât o picătură în oceanul timpului geologic și este nevoie de mult mai multe pentru a forma o undă în oceanul acesta.

Însă localitățile, fie acestea mai mari sau mai mici, sunt de nerecunoscut. Au fost construite pentru oameni și, în lipsa lor, nu au nici identitate și nici scop. Și-au pierdut memoria. Vegetația a crescut bogată ca în junglă, remodelând megaliții făcuți de mâna omului și dându-le forme ca de pe altă lume. Fără voia lor, zgârie-norii cu birouri s-au transformat în dealuri cu terase: piețele publice au devenit crânguri sau lacuri. Golite de tot trecutul care le definea, s-au predat fără să protesteze, iar acum sensul existenței omenеști nici măcar nu le mai bânuie.

Și totuși încă sunt multe fantome în jur, dacă pe ele le cauți. Pe cât le stă în putere, membrii echipei științifice evită întâlnirile cu flămânzii și intră în contact cu aceștia numai atunci când este absolut necesar (adică mai ales atunci când, conform graficului, trebuie să preleveze țesuturi). Datorită armelor din dotare, escorta asigurată de armată are drept de veto – drept pe care și-l afirmă cu multă feroare.

Nimănui nu-i sunt pe plac aceste incursiuni, dar programul este foarte strict. Și îi obligă să ajungă în toate locurile unde s-ar putea găsi date pertinente.

Echipa ajunge în Luton la șapte săptămâni după plecarea din Beacon. Își stabilește tabăra în mijlocul unei intersecții cu sens giratoriu de pe autostrada 505. Locul ales poate fi apărut cu ușurință și le oferă o vizibilitate excelentă în jur. Membrii însărcinați cu prelevarea de probe pornesc de aici către centrul orașului, aflat cam la opt sute de metri distanță.

Este unul dintre punctele unde oamenii de știință de pe *Charles Darwin*, predecesorii lor decedați acum, au lăsat mai multe eșantioane care să se dezvolte în materialul organic obținut din zonele învecinate. Misiunea de acum este să recupereze aceste specimene lăsate moștenire de cealaltă echipă, iar pentru îndeplinirea ei nu este nevoie decât de un singur om de știință, însoțit de doi soldați. Omul de știință este doamna doctor Khan (a avut grijă să facă schimb de îndatoriri cu Lucien Akimwe pentru următoarele trei zile). Escorta ei este compusă din locotenentul McQueen și soldatul Phillips.

Khan vrea să viziteze Lutonul din motive pur personale, devenite din ce în ce mai presante odată cu trecerea zilelor. Îi este teamă și nu este sigură. Trebuie să afle răspunsul la o anume întrebare și speră că îl va găsi în Luton.

Înaintează încet, din considerente bine cunoscute – tufișuri dese, baricade ad-hoc din ziduri dărâmate, alarme de tot felul care se declanșează la orice sunet sau mișcare. Cei doi militari nu au niciun motiv întemeiat să-și folosească armele, dar observă în depărtare câteva grupuri de flămânzi și își schimbă traseul de fiecare dată, pentru a reduce la minimum probabilitatea unei confruntări nedorite. Merg în ritm de marș funebru, deoarece, cu tot gelul blocant pe care și l-au întins din belșug pe fiecare centimetru de piele expusă ca să le acopere mirosul, este foarte posibil ca flămânzii să se alerteze la cea mai mică mișcare și să-i atace.

Khan se gândește ce apariții ciudate trebuie să fie ei, cu toate că nu-i nimeni care să-i vadă. Doi bărbați, depășind lejer un metru optzeci înălțime, și ea, o femeie micuță și fragilă între ei. Nu le ajunge nici măcar până la umăr, iar pulpele ei sunt mai subțiri decât le sunt lor brațele. Ar putea s-o ducă pe sus, cu tot cu echipament, fără să-și încetinească pasul. Ajung după prânz în Park Square, acolo unde i-au îndrumat jurnalele de activitate găsite la bordul lui *Darwin*. Durează mult până localizează stocul cu specimene. Oamenii de știință de pe Darwin au curățat zona pe o rază de trei metri, înainte de a-l ascunde acolo, conform regulamentului – însă de atunci a trecut un an și locul este acum acoperit cu vegetație. Lada de culoare portocaliu-deschis nu se vede printre rugii cu cârcei atât de deși și groși, ce par niște capcane pentru oprirea tancurilor. Când reușesc s-o localizeze, sunt obligați să-și folosească macetele ca să poată ajunge la ea.

Khan se așază în genunchi printre rugii striviți, din care curge

seva, ca să verifice sigiliile containerelor cu specimene. Sunt zece în total, cenușii acum, iar nu transparente – pentru că ciuperca dinăuntru a crescut atât de mult, încât cutiile mai au puțin și plesnesc. Acesta este un semn că specimenele s-ar putea să nu le mai fie de niciun folos, să nu le mai ofere nicio altă informație pe lângă ceea ce știu deja: că inamicul este robust și versatil și că nu face deloc nazuri în privința pH-ului, temperaturii, gradului de umiditate sau în privința oricăror condiții de mediu.

Însă speranța moare ultima, iar scopul misiunii nu este negociabil. Prin urmare, Khan pune containerele în pungile de la centură. McQueen și Phillips stau lângă ea și se uită cu prudență de jur împrejur.

Khan se ridică în picioare, dar nu face nicio mișcare atunci când McQueen le face semn ei și lui Phillips să părăsească zona.

– Trebuie să mai merg într-un loc, spune ea, sperând că vocea nu-i trădează tulburarea.

Locotenentul o privește cu o indiferență colosală. Pe chipul lui lătareț nu se citește nicio emoție.

– În jurnal nu mai e trecut alt loc, i-o retează el.

N-are timp de aiurelile lui Khan și nu încearcă s-o ascundă. Doctorița crede că atitudinea aceasta este provocată de faptul că ea nu este (a) soldat și (b) nici măcar bărbat, însă nu exclude și alte cauze. Ar putea fi vorba și despre un strop de rasism, oricât de neobișnuit și demodat ar părea în zilele noastre.

Așa că ea i-a anticipat răspunsul și și-a pregătit din timp reacția. Scoate o listă din buzunarul uniformei de camuflaj și i-o întinde.

– Medicamente, îi explică, în timp ce el despăturăște hârtia și o examinează, încrețindu-și buzele. În mare, avem ce ne trebuie, dar la nord de Bedford au fost bombardamente grele. Dacă am reuși să ne facem rezerve înainte să ajungem în zona calamităților, nu vom mai avea atâtea probleme mai târziu.

Khan este gata să mintă dacă va fi nevoită. Dar McQueen nu o întreabă dacă ocolul acesta a fost autorizat. I se pare de la sine înțeles – și supoziția lui este foarte corectă – că doctorița nu va dori să prelungească mica lor excursie fără ordine directe venite fie de la domnul doctor Fournier, fie de la domnul colonel.

Așa că se îndreaptă către mallul de dimensiunile unui mausoleu demn de un faraon din vechime. Din spatele vitrinelor sparte, ecranele plate ale televizoarelor și computerelor preamăresc

apoteoza digitală. Alături, manechine în haine scumpe și bălțate își așteaptă deja prea mult-întârziata trezire la viață.

Fără să le dea importanță, locotenentul McQueen o ia înainte și urcă la mezanin. Odată ajuns acolo, rămâne pe culoar, cu piedica trasă la mitralieră, în vreme ce Khan și Phillips adună prada de la farmacia Boots.

Khan se ocupă de medicamente, lăsându-i soldatului sarcina mult mai ușoară de a lua feșele, pansamentele și analgezicele. Chiar și așa, insistă să-i dea lista, asigurându-l că el are mai mare nevoie de ea. Într-un anumit sens, este adevărat. Ea știe foarte bine ce le lipsește și ce anume ar putea găsi aici.

Însă aceasta este doar o jumătate de adevăr. Khan vrea ca soldatul Phillips să stea cu ochii pe listă și să încerce să-i descifreze scrisul îngrozitor. Pentru că astfel nu va mai fi atent, iar ea va fi liberă să-și ducă la îndeplinire misiunea secretă – aceea care a adus-o aici fără autorizație și fără știrea comandanților.

Medicamentele care se eliberează numai pe bază de rețetă se află în spatele teighelei. Khan se strecoară acolo și își umple ranița. Repede și eficient. Cele mai multe dintre medicamentele pe care le ia sunt antibiotice, atât de puține – și cu atât mai valoroase – în Beacon, încât orice rețetă trebuie să fie contrasemnata de doi doctori și un ofițer. Mai ia și un pachet întreg cu insulină. Și paracetamol. Și codeină. Și câteva antihistaminice.

Odată rezolvată lista oficială de târguieli, vine vremea să treacă la planul ei secret. Spera să găsească ce căuta chiar aici, în farmacie. Dar nu are noroc. Se uită peste teighea ca să vadă care-i situația. La cincizeci de metri de ea, soldatul Phillips trece de la un raft la altul, aruncând o privire dușmănoasă la lista din mână.

Khan traversează tiptil intervalul, aplecată de mijloc și încercând să nu facă niciun zgomot. Se oprește în raionul cu produse de igienă dentară și cercetează grăbită rafturile. Din clipă în clipă Phillips își poate termina treaba și va veni s-o caute.

Partea aceea a trupului care o îngrijorează se află cu mult la sud de dantură, dar – nu se știe din ce motiv esoteric – articolele corespunzătoare sunt așezate chiar aici, pe raftul de alături. Are de ales din trei mărci. În urmă cu zece ani foarte lungi, atunci când s-a vândut pentru ultima oară ceva în locul acesta, produsele respective erau la ofertă. Khan nu pricepe ce le-a putut trece prin minte comercianților de aici, având în vedere circumstanțele extrem de

limitate în care se pot folosi aceste mărfuri. Ori ai nevoie de ele, ori nu ai – și, dacă ai, prețul nu mai contează. Ușurată, Khan ia unul dintre articole și îl îndeasă în raniță.

Se gândește mai bine și mai ia încă două, așa că acum are câte unul din fiecare marcă. Zece ani înseamnă foarte mult timp și, cu tot ambalajul etanș, lucrurile se degradează în cele din urmă: așa că trei șanse sunt mai bune decât una singură.

Ridică din nou capul deasupra rafturilor și vede că soldatul Phillips stă cu spatele la ea. Momentul este cum nu se poate mai potrivit. Iese pe interval și se sprijină nonșalantă cu mâna de tejgheaua farmaciei. Sunt aici, spune atitudinea ei. Acolo unde am fost în tot acest timp. Acolo unde am toate motivele să fiu.

– Gata! îl anunță ea.

Phillips nu-i răspunde. Se uită la ceva de pe jos.

Khan se apropie de el.

Soldatul a descoperit un fel de culcuș. Un sac de dormit, mototolit și murdar; un rucsac deschis, în care se văd câteva sticle din plastic cu apă și un mâner de unealtă – poate un ciocan, poate o șurubelniță mare; două schimburi de haine curate: jeanși, șosete, tricouri și câteva pulovere, dar nimic de damă, cu excepția unei singure perechi de chiloți și o bluză neagră, cu volane la mâneci; câteva zeci de conserve goale, care conținuseră mai ales mâncare de fasole și supă; și un exemplar broșat al cărții *Scaunul fermecat*, al lui Enid Blyton ¹. Niciun fir de praf pe toate obiectele astea, deși este limpede că nimeni nu s-a mai atins de ele de ceva timp. Sunt acoperite cu frunze uscate intrate prin vreo vitrină spartă, iar câteva dăre de mucegai negru s-au întins pe partea inferioară a sacului de dormit.

Cineva a locuit aici, își spune Khan. Probabil că a considerat mallul drept o ascunzătoare destul de bună, care-i oferea mâncare, adăpost și o gamă atractivă de produse de larg consum. Numai că s-a dovedit a fi un loc extrem de primejdios, firește, din moment ce avea vreo zece intrări și prea puține locuri care să-ți ofere protecția necesară. Probabil că acest sihastru plin de speranță a murit nu departe de aici. Soldatul Phillips se uită la grămăjoara demnă de milă. Afișează o expresie gânditoare, rezervată. Își scarpină bărbia nerasă.

Apoi se așază pe vine, își pune alături pușca, ia cartea în mână și începe s-o răsfoiască. Trebuie să aibă mare grijă cum se poartă, deoarece cleiul foarte vechi s-a uscat și a crăpat, iar paginile se

desprind din cotor. Khan este uluită. Nu poate decât să presupună că *Scaunul fermecat* a jucat un oarecare rol în copilăria soldatului; că el comunică acum cu o parte din sufletul lui, ascunsă adânc până mai adineauri.

Ceva cade pe jos. Un dreptunghi mic din carton subțire, de un auriu șters. Pe el este tipărit un singur cuvânt. *Rizla 2.*

– Știam eu! se bucură Phillips.

Azvărle cartea. Aceasta aterizează pe podea și din ea curg paginile, aidoma unor cărți de joc. Soldatul cotrobăie cu înverșunare în rucsac, scoate din el sticlele pe jumătate pline cu apă și o unealtă (un ciocan cu vârful despicat) și dă peste ce căuta: un pachet aproape gol de Marlboro Gold și încă unul, sigilat. Valută forte în Beacon, dar sub nicio formă bețișoarele astea cancerigene nu vor ajunge până acolo.

Khan se uită la paginile împrăștiate. Pe una dintre ele este un desen: doi copii care stau pe un scaun zburător, ținându-se bine de brațele lui, în timp ce planează pe deasupra turnului unui castel. Sub desen scrie: „«Ce să vezi, scaunul nostru fermecat ne poate duce oriunde!» strigă Peter.”

– Ai găsit ce căutai, doamnă doctor? o întreabă Phillips.

E vesel, expansiv, euforic doar la gândul că va fuma.

– Da, Gary, îi răspunde ea sec. Am găsit absolut tot ce-mi trebuie.

Din fericire, drumul înapoi la *Rosie* este complet lipsit de evenimente neplăcute, însă, la fel ca la venire, este prea lung și prea obositor. După ce trec prin sas, Khan resimte epuizarea și nu-și dorește decât să zacă în pat până mâine. Însă John Sealey se repede să o întâmpine și – sub pretextul unei conversații oarecare – să se convingă că se simte bine. Puștiul Stephen Greaves este mai puțin ostentativ, însă ea îi cunoaște limbajul corporal: are nevoie de mai multe asigurări decât John și, mai presus de toate, are nevoie – așa cum are mereu – ca starea de fapt să revină la normal, prin ritualurile stabilite de-a lungul anilor de când se cunosc: saluturi și schimburi de cuvinte, importante prin simplul fapt că sunt rostite, iar nu prin sensul lor.

– Ai avut o zi bună, Stephen?

– Nu prea rea, doamnă doctor. Mulțumesc.

– Cu multă plăcere.

– V-a plăcut plimbarea?

– Foarte mult. Este o zi frumoasă. Ar trebui să ieși și tu înainte să

apună soarele.

Scapă cu delicatețe de ei – mai întâi de John, apoi de Stephen –, iar acum este liberă. Colonelul se află sus, în cabină. Ceilalți membri ai echipajului au propriile lor băți de cap și nu-și doresc să se încarce și cu ale ei.

Deoarece Phillips a revendicat deja closetul, Khan se duce la duș. Se încuie înăuntru și se dezbracă în grabă. E transpirată din cap până în picioare, dar nu se simte niciun alt miros în afară de acela ușor amar al blocantului de estrogeni. Și, dacă ar fi existat vreun altul, cu siguranță că l-ar fi depistat la timp.

Desface cele trei pachete, unul câte unul, îndesând ambalajele în buzunar. Urmează cutiile, pe care le împătorește de mai multe ori. În fiecare pachet se află câte un bețișor subțire din plastic. Modelul este diferit, însă fiecare bețișor are câte o fantă la jumătatea lui și este mai gros în capătul de care trebuie să-l ții.

Se ghemuiește pe pardoseala dușului, cu picioarele ușor desfăcute. Și face ce trebuie să facă.

Chimia este o știință exactă, aproape infailibilă. Globulina anti-hCG ³ este foarte reactivă la anumiți hormoni, inclusiv la gonadotrofină. Folosită așa cum trebuie, își va schimba culoarea în prezența hormonului.

Iar hormonul respectiv este prezent în urina femeii. Câteodată.

După ce a urinat pe banda absorbantă a fiecăruia dintre cele trei teste de sarcină, Khan așteaptă tăcută verdictul, cu ochii la cele trei fante. Un rezultat negativ îi va spune foarte puțin. Este posibil ca stratul de proteine din interiorul bețișoarelor să se fi degradat mult prea tare ca să mai producă vreo reacție chimică. Pe de altă parte, un eventual rezultat pozitiv va însemna ce înseamnă întotdeauna într-o asemenea situație.

Khan înscrie de trei ori din trei ocazii.

Un val de emoții amestecate năvălește peste ea când privește lung la mesajele venite din interiorul trupului ei: uimire și consternare, neîncredere și nefericire, peste care plutește speranța, ca o barcă de salvare în derivă.

După doar șapte săptămâni din misiunea de cincisprezece luni, la zece ani după ce lumea a luat sfârșit și într-un loc aflat la sute de kilometri de casă, doamna doctor Samrina Khan este însărcinată.

Numai că aici nu este Betleem și nu există nicio iesle.

Sunt doisprezece și se împart în două grupuri de câte șase.

Echipa oamenilor de știință este condusă de Dr Alan Fournier, comandantul civil, pe umerii căruia cade întreaga răspundere pentru succesul acestei misiuni. Este un bărbat slab, excesiv de minuțios, care are obiceiul de a se opri în mijlocul frazelor ca să-și pună gândurile în ordine. Aceasta este o particularitate regretabilă pentru un lider, dar, să fim cinstiți, nimeni nu-l consideră astfel.

Paza, alcătuită din soldați și ofițeri ai trupelor din Beacon, este sub comanda colonelului Isaac Carlisle, căruia i se mai spune și Pompierul datorită preferinței sale pentru folosirea bombelor incendiare cu încărcătură chimică. Însă el detestă porecla aceasta. A detestat și misiunea în care a folosit bombele cu pricina. Nu se cunosc sentimentele pe care le nutrește despre misiunea actuală.

În echipa oamenilor de știință sunt trei bărbați și două femei:

Samrina Khan – epidemiolog

Lucien Akimwe – chimist

John Sealey – biolog

Elaine Penny – biolog

Stephen Greaves – nimeni nu-i prea sigur la ce se pricepe

Echipa militarilor însărcinați cu paza cuprinde tot trei bărbați și două femei:

Locotenent Daniel McQueen – lunetist, loctiitor al
comandantului

Caporal Kat Foss – lunetist

Soldat Brendan Lutes – inginer

Soldat Paula Sixsmith – șofer

Soldat Gary Phillips – intendent

Organele de conducere din Beacon – consiliul civil (intitulat Biroul Principal) și Adunarea Militară – nu i-au ales pe cei mai buni și nici pe cei mai inteligenți oameni ai lor pentru această misiune, deși au ținut neapărat să arate că exact asta au făcut. În realitate, au vrut (sau au încercat) să găsească o cale de mijloc care să le ofere cele mai mari șanse de supraviețuire. O escortă mai numeroasă ar fi fost posibilă doar prin alocarea mai multor vehicule pentru această expediție, însă, cu fiecare soldat trimis să însoțească echipa științifică, s-ar fi diminuat și mai mult apărarea Beaconului. Cel mai greu le-a fost să se dispenseze de McQueen și Foss, pușcași marini și trăgători de elită. Experiența și calitățile lor sunt necesare zilnic pentru reducerea numărului de flămânzi care se îmbulzesc la porțile orașului. Cu totul altfel se pune problema în privința oamenilor de știință, deși în cazul acesta apar situații în care este urgentă nevoie de cunoștințele lor. Trimițându-i în misiune, Beacon își ia un angajament ferm în privința viitorului. Însă este un angajament cernut prin sita pragmatismului.

Una peste alta, doisprezece bărbați și femei într-un camion uriaș și blindat nu reprezintă un risc prea mare. Duc cu ei o mulțime de speranțe și visuri, dar, în caz că ar dispărea, pierderea lor ar fi una suportabilă.

Iar ei știu foarte bine că au fost sacrificați.

După șapte săptămâni ajung la Luton. După șapte luni ajung în Scoția.

Anul se apropie de sfârșit, la fel și lumea întreagă. Ultima profeție optimistă s-a evaporat de multă vreme. N-au progresat deloc, n-au descoperit nimic. Au prelevat și au testat mii de probe, urmează încă alte mii, dar nu mai există niciun membru al echipei științifice care să creadă că munca lor ar avea vreun rost. De dragul colegilor, fiecare își ascunde cum poate resemnarea, cinismul sau disperarea, mulțumindu-se să spere, pentru că așa fac șefii lor.

S-au ținut în permanență aproape de traseul pe care l-a avut *Charles Darwin* și au reușit să recupereze toate stocurile de specimene, cu excepția unuia singur. Cel lipsă se afla pe platoul Cairngorm, foarte aproape de vârful muntelui Ben Macdui, iar Dr Fournier a luat decizia de a-l lăsa acolo unde este. A susținut că nu are de gând să o pună în primejdie pe *Rosie* pe pantele abrupte, dar toți au înțeles că *Rosie* era un eufemism pentru *propriul meu fund*. Iar vorbele lui, oricum le-ai interpreta, indică o capitulare iminentă.

Nici comandantul civil și nici cel militar nu sunt bine aleși pentru această misiune. Nu se pot suferi și evită orice contact cu echipajul – altminteri ar fi obligați să ia partea cuiva. Așa că, de cele mai multe ori îi revine lui McQueen sarcina de a organiza escorta, iar doamna doctor Khan și domnul doctor Sealey sunt cei care trebuie să stabilească cine anume se va ocupa de culegerea probelor.

Este limpede pentru toată lumea că doamna doctor Khan este

gravidă. Până de curând, sarcina nu era chiar atât de evidentă și ea ar fi putut contrazice pe oricine ar fi făcut vreo aluzie în acest sens. Numai că situația s-a schimbat, iar ea este nevoită să recunoască adevărul.

Mai este și problema cu Greaves, deși lumea nu înțelege. Oare cui i-a trecut prin cap că este o idee bună cooptarea unui copil pentru o misiune ca aceasta? Oare când îl va degreva de sarcini domnul doctor Fournier, în loc să tot caute soluții pentru incapacitatea lui de a se adapta?

Oare când vor renunța și vor face cale întoarsă?

Oare când se va termina toată povestea asta?

Această ultimă întrebare retorică încă plutește în aer când nu mai reușesc să ia legătura cu nimeni. Aparatul de radiorecepție pare să funcționeze încă, dar Beaconul – casa și sursa lor, vectorul și sistemul lor de referință – a încetat să le mai răspundă.

Sunt pe cont propriu.

Partea a doua

Perioada de sarcină

Intră în formație în trei valuri.

Pifanii sunt primii. Așa îi numește doar locotenentul McQueen, nimeni altcineva. Este o glumă proastă. Cei trei soldați se prefac amuzați, dar doctorița Khan se simte jignită în numele lor. Lutes este cel mai bun inginer din Beacon. Sixsmith a pilotat avioane de pasageri înainte de Colaps și se descurcă la fel de bine la volan pe cât se descurca la manșă. Phillips are constituția perfectă a unei statui grecești și știe să facă niște trucuri cu cărțile de joc, care te uluiesc și după ce îți spune cum a procedat. Pe niciunul dintre ei nu-l caracterizează naivitatea și lipsa de experiență specifice pifanilor.

Coboară repede dealul. După cincizeci de metri se opresc în spatele unor tufe de grozamnă care nu le oferă niciun fel de protecție, dar care le-ar putea estompa siluetele. Un amănunt este capabil să separe viața de moarte.

– Liber! șoptește soldatul Phillips.

Aici sunetele se propagă până departe. Nu ai de ce să strigi și mai există multe alte motive pentru care este bine să nu o faci.

În lipsa colonelului Carlisle, la comandă se află McQueen. Face un gest circular cu brațul îndoit din cot și cu mâna în sus. Poate din cauză că analogia cu cei trei magi a doctorului Fournier i-a rămas întipărită în minte – poate mai adânc decât îi convine – doctorița Khan are impresia că locotenentul depune mărturie în fața cerului.

Însă gestul lui se adresează echipei științifice, care trece acum peste culmea dealului. Mai bine spus, trec doar două treimi din ea:

Khan, Elaine Penny, Lucien Akimwe și John Sealey. Ceilalți doi membri lipsesc, sunt scutiți să ia parte la acțiunea de astăzi. În calitate sa de conducător al echipei științifice și de comandant civil al misiunii, Alan Fournier se socotește deasupra acestor treburi. Și nu a trecut numele lui Stephen Greaves pe ordinul de zi, pentru că nu are încredere că-și va juca în mod corespunzător rolul într-o acțiune comună și, de asemenea, pentru că știe că nu au încredere în el nici ceilalți membri ai echipei (cu excepția lui Khan).

Aceasta se simte mult mai jignită decât Stephen, deși, în linii mari, este recunoscătoare pentru absența lui. Încă îl mai consideră copilașul ei, dacă nu prin sânge, atunci printr-o altă legătură, la fel de puternică și la fel de indestructibilă. O parte din ea nu a reușit niciodată să renunțe la responsabilitatea autoimpusă de a avea grijă de el. Plus că, deși nu va admite asta nici măcar în fața lui John Sealey, vrea să-l țină cât mai departe de aceste măceluri, care sunt niște spectacole atât de degradante și dezumanizante. Poate că flămânzii nu mai sunt oameni, dar tot ca oamenii arată. Iar atunci când vede cum sunt secerați ca snopii de grâu, i se întoarce stomacul pe dos, indiferent ce i-ar spune creierul.

Ajunge în vârful dealului și apoi coboară pe partea cealaltă – ba în patru labe, ba pe fund, renunțând cu totul la orice fel de atitudine demnă, pentru că nu are de gând să riște să cadă tocmai acum, în situația în care este. Cu toate acestea, pasagerul din burta ei dă din picioare de vreo două ori, poate ca să-și facă simțit protestul. Cu o secundă înainte să ajungă la tufe, Khan observă – doar cu coada ochiului – un grup de flămânzi aflat mai la vale. Așa și trebuie să se uite la ei: dintr-o parte. Așa este cel mai sigur. Dacă le întâlnești privirea, te atacă. Dacă te miști prea repede, te atacă. Dacă îți iese transpirația prin gelul blocant sau, Doamne ferește, dacă scapi vreun vânt atunci când te afli în spațiu deschis, ei merg pe urmele gradientului chimic și te atacă.

Însă acum ea se află în siguranță, între Phillips și Sixsmith, păzită de armele lor. Akimwe derapează în spatele ei, reușind cu greu să-și controleze viteza. O lovește cu piciorul și se îngrozește.

– Iartă-mă, Rina, murmură el. Te rog, iartă-mă!

Khan scutură din cap, încercând să-i arate că n-a pățit nimic, că nu-i făcută din porțelan. Dar, în sinea ei, își dorește ca el să țină minte și să nu se mai repeadă așa. Coborârea lui ar fi putut fi lesne percepută de flămânzi și, dacă aceștia se pun în mișcare, nimic nu-i va putea opri. Chiar acum s-ar putea să urce spre ei, cu capetele

plecate, cu fălcile căscate larg și cu brațele atârându-le pe lângă corp, în felul acela urât, de rugbist la grămadă. Încearcă să se liniștească zicându-și că-i doar o părere a mezencefalului ei. Dacă ar fi fost vreun indiciu de atac în masă, Phillips, Sixsmith și Lutes ar fi început deja să tragă, iar întreaga echipă ar fi dat semnalul de retragere spre culmea dealului și tot iadul s-ar fi dezlănțuit în colțul acesta de lume.

Dar este în regulă. Probabil că totul este în regulă.

Pentru că uite-i pe lunetiști. Și lunetiștii nu se grăbesc, ci pășesc cu grația lor musculoasă, făcând-o pe Khan să se rușineze că este atât de murdară și de răvășită și de speriată. Lunetiștii apar de peste culme unul lângă altul, ca la o plimbare idilică, numai ei doi, cu mitralierele lor M407, mult prea lungi, atârdate nonșalant pe umeri. Cei trei soldați au mereu armele pregătite de tragere, dar locotenentul McQueen și caporalul Foss fac mare caz de faptul că au mâinile goale. Aproape la fel de înaltă ca locotenentul, Kate Foss este un animal de pradă elegant, cu membre lungi și păr tuns foarte scurt, alb ca aburul într-o zi geroasă – singura femeie care a făcut-o vreodată pe Khan să se simtă pitică la cei un metru și șaiszeci de centimetri ai săi.

Când ajunge în dreptul lor, McQueen rostește tăios doar două cuvinte:

– La obiectiv!

Oamenii de știință, bine instruiți, își saltă capetele deasupra abundenței galbene a florilor de grozământ. Seamănă cu niște iepuri.

Triajul. Aici ajung ei să pună în balanță sufletele și penele 4, cu condiția să mai fie și alte suflete în valea aceasta. Este o problemă arzătoare, nu un exercițiu filozofic: i-a răpit somnul lui Khan.

Ea se uită acum de-a lungul văii. Priveliștea te lasă fără suflare. Este o zi cenușie, dar soarele mai apare uneori și aleargă puțin pe cer, pentru ca apoi să fie iarăși înghițit în troienele întunecate de nori. Este o zi în care amenințarea ploii te face să te bucuri nespus de orice rază de lumină. Umbrele norilor plutesc pe deasupra pădurilor de pe dealuri, dându-ți impresia că te afli în fața unui peisaj subacvatic. Mai jos, pajiștile verzi se povărnesc lin către lacul neted ca oglinda, în ciuda tumultului din văzduh.

În valea largă, indiferent de teren, se văd ici și colo siluete omenești, cu brațele atârând, cu capetele plecate. Stau în ciulini, noroi, ferigi, apă – care le ajung până la gambe sau până la genunchi.

Poartă haine decolorate și zdrențuite, împeștrite cu rugina mai vechilor pete de sânge. Arată ca niște somnambuli pe punctul de a se trezi.

Exact asta și sunt, își spune Khan. Numai că nu se vor mai trezi niciodată. Mințile care au mobilat aceste cadavre ambulante sunt adormite pe vecie. Iar dacă ei vor deschide ochii, altceva se va uita la lume prin ei.

– Acolo sunt doi, spune Elaine. La baza stâncii. Pământii. Îi confunzi cu solul.

– Și uite încă unul, zice Sealey, ridicând mâna – dar foarte încet, foarte prudent – ca să le indice încotro să se uite. Același vector. Mai la vale. Țintă perfectă.

Lui Khan parcă îi vine să zâmbească. Vector. Țintă. Așa vorbesc McQueen și Foss. John își dorește foarte mult să se joace și el cu băieții grozavi, însă, indiferent ce ar face sau ar spune, nu va ajunge niciodată un luptător de elită și va rămâne un tocilar. Dar o și doare puțin inima pentru tânărul acesta extrem de cumsecade, care se străduiește prea mult. Și prea în zadar.

– Mă descurc cu toți trei, zice ea.

Akimwe dă din cap.

– O grămadă de treabă, încuviințează el.

Lunetiștii se așază în genunchi și își pregătesc armele. Nu rostesc nicio vorbă, nu pierd din ochi nicio mișcare. Nu mai vorbește nimeni. Aceasta este o taină numai și numai a lor, iar ceilalți au grijă să nu le stingherească ritualul și să nu le tulbure atenția. Din câte știe Khan, ea ar putea fi singura din întreaga echipă care are sentimente amestecate față de ușurința și degajarea cu care ucid militarii aceștia. Probabil că ea este o profană atunci când vine vorba despre vărsarea de sânge.

Dar cu siguranță că este o ipocrită. Atunci când vor termina Foss și McQueen, ea se va duce și va tăia câte o bucățică sau două din corpurile celor sacrificați. Arme diferite, același scop. Nu are dreptul să confunde ce fac ei pe dealul acesta verde cu vreun model de virtute. Mai cu seamă atunci când se gândește ce o așteaptă la bază, după ce se va sfârși expediția aceasta.

Nimeni nu așteaptă Inchiziția Spaniolă 5. Minciună, pentru că Inchiziția vine întotdeauna.

– De ce sunt atât de mulți? murmură Penny. E prea departe.

I se schimonosește chipul pistruiat, a cărui topologie este

modificată instantaneu de perplexitate. Trăsăturile îi trădează mereu emoțiile, lucru care nu se întâmplă și cu ceilalți membri ai echipei. Singura excepție este Stephen, care bineînțeles că nu știe cum să-și mascheze trăirile.

– Uită-te la salopetele lor! îi zice Akimwe. Majoritatea lucrau la stația de testare a apei, cea de pe malul lacului. Probabil că toți s-au infectat într-un singur incident.

Khan încearcă să nu se gândească la detalii. Un flămând și-a croit drum până în interiorul buncărului de beton. A mușcat primul bărbat sau prima femeie întâlnită. Și așa a transmis infecția. Apoi, împreună – dintr-odată aliați – au rătăcit pe coridoare, pe urmele mirosurilor care-i conduceau la alte victime, pe care le-au mușcat, le-au infectat, le-au racolat. O reacție letală în lanț, care s-a încheiat abia atunci când nu a mai rămas nimeni în toată clădirea. Nimeni care să nu mai aibă în organism acest agent patogen. Nimeni care să mai fie ființă omenească, înzestrată cu discernământ și conștiință de sine.

– De la malul apei, spune McQueen. Începe tu!

Foss stă acum culcată pe burtă, în iarbă, cu grumazul sprijinit de patul capitonat al armei, cu ochiul în cătare. Dacă ar sta în picioare în această poziție, ai zice că se pregătește să danseze un tangou pasional.

Mișcă de trăgaci spre ea. Este un gest ca de chemare, deloc rapid și deloc brusc. Arma – dotată cu un amortizor a cărui formă ar fi stârnit „invidia penisului”⁶ chiar și într-un armăsar tânăr – scoate un sunet ca de om care scuipe un sâmbure de măr.

O jumătate de secundă mai târziu, în vale, una dintre cele trei siluete se dezechilibrează, cu rotula dreaptă sfărâmată. După care se prăbușește în apele lacului. Deasupra locului unde a căzut plutește o bură roșu-maronie.

Aidoma unei șoaapte discrete în aer, zgomotul apei ajunge la ei exact cât îi ia inimii să bată o singură dată. Flămândul aflat cel mai aproape de acela căzut se întoarce în direcția sunetului și a mișcării. Însă niciunul dintre acești stimuli nu este suficient de puternic ca să-l scoată din starea de pasivitate.

Urmează McQueen. Poziția lui de tragere este într-un genunchi, deoarece domnul locotenent tratează cu dispreț suportul bipod care ar oferi armei mai multă stabilitate. Trage, iar al doilea flămând este răsturnat pe spate. Glonțul i-a străbătut pelvisul, imobilizându-l pur

și simplu. Rămâne în locul unde a căzut, nici măcar nu zvâcnește. Doar capul i se mișcă și ochii îi rătăcesc orbi în toate părțile, de parcă ar vrea să descopere sursa focului de armă.

Foss îl doboară pe al treilea și ultimul dintre flămânzi. Apoi cei doi lunetiști își golesc încărcătoarele în zona din jurul celor căzuți.

Scopul principal este acela de a-i împiedica pe eventualii flămânzi rămași în viață să fugă pe acolo. Dacă flămânzii ar lua-o la goană – și atunci când fuge unul, îl urmează toți –, i-ar călca în picioare pe cei deja morți, selectați pentru recoltarea de probe. În acest caz ar deveni inutilă prelevarea de țesuturi din terciul de oase și carne rezultat. Prin urmare, la odinea zilei se află gloanțele expandabile – adică niște gloanțe umplute cu un fel de ace, care se sparg în interiorul victimei și distrug totul în calea lor. Fiecare foc aduce moartea, indiferent de locul unde a intrat acest glonț. Dar McQueen pare să fi uitat cu totul de eficiența acestor gloanțe și trage numai și numai la cap. Nu ratează nici măcar o singură dată.

Atât bărbatul, cât și femeia trag în ritm susținut, fiecare evacuând cartușul consumat și împingând manșonul la locul lui, cât timp celălalt țintește și trage. După ce își golesc încărcătoarele (în care se află doar câte cinci cartușe, pentru a nu strica echilibrul extrem de fin al armelor), pun altele, aproape neîntrerupând ritmul sacadat al carnajului.

După doar două minute, se face gol în jurul celor trei flămânzi selectați. Echipa a ajuns să numească asta „defrișare fină”. Urmează defrișarea brută, realizată de pifani, cu puștile lor mari de asalt SCAR-H, puse pe foc automat. Cei trei soldați țintesc doar atunci când este neapărată nevoie.

– Decuplați siguranțele! le ordonă McQueen pifanilor. Trageți la comanda mea!

Ridică mâna. Adică *Așteptați*. De ce face asta? se întreabă Khan. Testează aerul sau ce? N-are niciun sens. S-au dat toți cu gel blocant ca să-și acopere varietatea de mirosuri naturale ale corpurilor; plus că nu vor să riște inutil și stau în direcția în care bate vântul. În cazul acesta, pauza făcută de McQueen este fie un aspect din arta războiului pe care profanii nu îl pot pricepe, fie un simplu efect melodramatic.

Secunde trec.

– În regulă, zice locotenentul, în cele din urmă. Haide să...

Dar este întrerupt de o altă voce, una puternică și clară.

– Nu trageți!

Este Carlisle. Colonelul. Stă chiar pe culmea dealului, perfect vizibil din toate direcțiile. A venit în spatele lor, atunci când ei erau atenți la ce se petrecea în vale, și a urmărit întreaga acțiune.

Spre marea neplăcere și puternica dezaprobare a lui McQueen, evident. Lunetistul își umflă fălcile, de parcă ar avea în gură un dumicat doar pe jumătate mestecat, pe care vrea să-l scuiepe.

– Permiteți-mi să raportez, domnule, zice el.

Colonelul nu-i permite. Dar nici nu-l împiedică. Pur și simplu se face că nu-l aude.

– Armele jos! le ordonă el celor trei soldați așezați în genunchi printre tufele de grozamă. Stați cu ochii în patru și așteptați!

McQueen mai încearcă o dată:

– Domnule, directivele operaționale cer ca terenul să fie complet curățat...

Se oprește, pentru că tocmai a văzut ceea ce văzuseră toți înaintea lui. Pe culme, cam la patru sute de metri distanță de ei, stă, în toată splendoarea lui heraldică, un cerb uriaș cât mânia lui Dumnezeu. Cască toți gura la el, transformați brusc în turiști de acest monarh al văilor, care, cu toată agenda lui încărcată, își face timp să se oprească în fața lor pentru a le aminti cât de mărunți sunt.

Apoi pornește la vale. Khan știe ce urmează să se petreacă. Dar nu poate să se uite în altă parte.

Cerbul nu-și dă seama de pericol. Nu se mișcă nici firul ierbii. Nu se aud zgomote puternice. Câteva zdrențe fâlfâie ușor în vântul zglobiu, iar apa lacului clipocește în jurul celor câtorva cadavre. Nu-i nimic de văzut, nimic care să-l alarmeze.

Și intră printre flămânzii inerți. Aceștia ridică dintr-odată capetele și se răsucesc, ca să poată aprecia distanța până la pradă. Se pun în mișcare imediat.

Și, pe neașteptate, cerbul se pomenește în mijlocul unei mari mulțimi convergente.

O ia la fugă, dar este zadarnic, deoarece nu are încotro să scape. Este înconjurat. Poate că flămânzii păreau mai devreme risipiți prin vale, dar, Iisuse!, cât de repede se regroupează când aud clopotul care vestește cina! Se năpustesc în goană din toate colțurile – aplecați de șale și cu capetele întinse. Acum locul s-a umplut de sunete: plescăitul fălcilor lor lacome, tropăitul greoi al picioarelor, câte un zgomot produs de impactul brutal între doi flămânzi care se

ciocnesc unul de celălalt și se rostogolesc la vale.

Primul care ajunge la cerb își înfige dinții în crupa lui. Al doilea, în grumazul lui. După aceea devine imposibil să-i mai numeri, imposibil să-ți mai dai seama ce fac. Cerbul dispare sub un val uriaș și viu de corpuri omenеști (corpuri care *au fost* omenеști, se corectează Khan din reflex).

Flămânzii se hrănesc. Bâțâind din capete, scrâșnind din măsele, smulgând spasmodic bucățile de carne. Este o mișcare peristaltică de ansamblu, o undă care îi străbate succesiv pe toți.

Khan înțelege acum de ce colonelul le-a interzis să tragă. Cu excepția acelor uciși de ei, toți ceilalți flămânzi au părăsit coasta dealului. Așa că acum nimic nu mai poate împiedica echipa științifică să se ducă și să culeagă ce au semănat lunetiștii.

Lunetiștiții rămân pe culme ca să ofere protecție oamenilor de știință. Coboară și pifanii, cu armele pe umeri și cu arcanele în mâini. Timpul este esențial și fiecare are propria-i sarcină de îndeplinit.

De aceea Khan are o trusă cu care să ia eșantioanele necesare, chiar dacă rolul ei în misiune este acela de epidemiolog. Singura deosebire care se face aici este aceea între oamenii cu arme și oamenii cu doctorate.

Trei flămânzi. Trei subiecți, fiecare cu câte un creier, o coloană vertebrală, piele și numeroase organe. Patru oameni de știință, fiecare cu câte o trusă în care intră maximum douăzeci și patru de mostre. Prin urmare, toată lumea se distrează.

Soldații manevrează arcanele cu îndemânare îndelung exersată. Unealtă concepută pentru manipularea animalelor, arcanul este un băț extensibil din metal, cu un laț ajustabil la capătul funcțional. Lațul este făcut din mătase de parașută, armat cu fire din oțel. Îl treci în jurul gâtului flământului – sau al oricărei alte părți îți este la îndemână – și îl folosești ca să țintuiești subiectul în loc. În mod normal, manevra aceasta presupune să imobilizezi capul și ambele brațe ale subiectului, împiedicându-l să-și mai miște partea superioară a corpului. Sigur, flămândul continuă să se zbată din răspuțeri, dar, dacă nu-ți vâri mâna în gura lui, nu mai are cum să te muște.

Însă nu-i mereu ușor să ții minte această procedură. Fămânzii de

aici au fost infectați cu mulți ani în urmă. În tot acest timp, patogenul *Cordyceps* s-a dezvoltat în organismele lor, iar acum suprafața pielii le este acoperită cu un strat gros de micelii fungice. Însă nu prezintă niciun pericol: singurul vector de transmitere a bolii este prin fluidele organismului – sânge și salivă. Însă un instinct adânc înrădăcinat o face pe Khan să se ferească de atingerea acelui trup decolorat și plin de pete, acoperit cu o crustă cenușie, ca o blană.

Însă nu poate. Fiecare secundă este importantă. Imediat ce specimenul este imobilizat, fiecare dintre oamenii de știință se transformă într-un fel de măcelar. Concentrat și hotărât, John Sealey manevrează fierăstrăul de oase. Akimwe este Domnul Lichid Rahidian și străpunge cu acul hipodermic vertebra L5, fără să se mai deranjeze să bată la ușă. Penny se ocupă de epidermă – așezată între cei doi bărbați, mișcă din racleta micuță din plastic, de parcă ar țese la un război vechi.

Și Khan?

Khan feliază creierul.

În acest context, bucățile de creier ar trebui să fie cele mai bune, deși nu par. Mai degrabă seamănă cu un fel de brânză descompusă, complet uscată și având cam doar o treime din volumul normal, înfășurată în materie fungică, foarte asemănătoare cu niște pânze de păianjen, groase și încălcite. Însă nu ia tot creierul. Are nevoie doar de datele penetrării și densității miceliene, pe care le poate obține în urma unei biopsii.

De îndată ce John îndepărtează toate calotele craniene, Khan bagă în capul fiecărui flămând câte un ac fin, lung de opt centimetri, pe care îl mișcă în diagonală prin *corpus callosum* 7, țintind țesutul deshidratat și bolnav de dedesubt.

De centura de la brâu îi atârână câteva canistre metalice. Probele pe care le ia se potrivesc perfect în ele, etanșându-le înainte ca ea să apuce să pună capacele la loc.

– Am terminat aici, anunță Khan.

– Și eu, spune Akimwe.

– O clipă! murmură Penny.

Trece de mai multe ori racleta peste un umăr, de parcă trupul cuprins de spasme al flămândului ar fi doar o bucată de unt, proaspăt scoasă din frigider.

– Gata! spune și ea, deșertând atentă spuma cenușie în ultimul vas

gol. Am terminat și eu.

John Sealey face către McQueen semnul că totul este în regulă – unindu-și vârfurile arătătorului și degetului mare. Încearcă iar să vorbească pe limba locotenentului, intenție oarecum înduioșătoare, însă complet inutilă. McQueen nici nu se uită la el.

Plus că acum, că a apărut Carlisle, el este ofițerul cu cel mai înalt grad, nu McQueen.

– Am terminat, domnule colonel, spune Khan, nedorind să corecteze gafa lui John, deși nu o tolerează.

Îl respectă pe colonel, iar datoria pe care o are față de el transformă acest sentiment în ceva mult mai greu de definit. În timp ce atitudinea ei pentru McQueen, care îi păzește zilnic viața, este cumva mai stângace: un amestec de teamă, admirație și ușoară repulsie. Locotenentul este foarte, foarte bun în ceea ce face. Numai că ea nu se poate împăca în întregime cu ce face el.

– Retragerea! le ordonă Carlisle. Încolonați-vă când vă auziți numele!

Îi cheamă înapoi acasă și ei îl ascultă. De când a apărut lângă ei, nu și-a lăsat capul în jos nici măcar o dată, nu s-a ascuns nici măcar o dată. Stă cu ochii ațintiți în vale, la flămânzii care încă mai mănâncă din cerb. Însă, indiferent câte riscuri își asumă colonelul în ceea ce îl privește, cu ceilalți membri ai misiunii se poartă extrem de protector. Îi scoate de acolo în ordine: oamenii de știință și trofee lor cu greu obținute, înconjurați de soldați – aidoma unei flori delicate într-un culcuș de ciulini.

Când ajung pe culme, Elaine Penny se uită nedumerită înapoi în vale.

– Ce e? o întreabă Khan.

– Ciudat! răspunde Penny. Mi s-a părut că văd...

Și întinde mâna să arate direcția.

– ...niște copii.

– Flămânzi?

– Nu. Nu știu.

– Cine altcineva să fie acolo? Junkerii au mai multă minte.

Penny se încrunță, apoi ridică din umeri:

– Probabil.

Se întorc la *Rosie*. Khan merge lângă colonel, adică în spatele celorlalți, pentru că, deși se sprijină în baston, mersul lui pieziș și clătinat nu este deloc rapid. Îi ajunge doar până la umeri acestui

bărbat înalt și foarte slab, parcă cioplit în lemn de vânturile mai multor zeci de bătlaii. Chipul lui – cu maxilar pătrat și nas lung și ascuțit ca prora unei corăbii; cu țeasta cheală, încadrată de două porțiuni cu păr cărunt și rar – este la fel de impunător ca al cerbului. Și atât de retro, că poate stârni râsul. Se uită în jos spre ea, trecându-și în cealaltă mână bastonul Derby (la fel de atemporal ca figura lui).

Se cunosc de multă vreme – mult înainte de cele două sute și ceva de zile trecute din această expediție –, așa că își dă seama că doctorița este supărată. Dar interpretează greșit motivul.

– Nu trebuie să-ți fie teamă de doctorul Fournier, Rina, îi spune el.

Și continuă, văzând că ea nu-i răspunde.

– Ai comis o infracțiune și el are impresia că ar transmite un semnal greșit dacă s-ar preface că nu s-a întâmplat nimic. Dar nu te poate scoate din misiune și, din moment ce acum îi este imposibil să supună cazul tău conducerii din Beacon, nu are la îndemână nicio altă sancțiune.

Khan cunoaște toate argumentele acestea. Nu moare de nerăbdare să fie interogată de cei din Beacon, dar nici nu-i este frică. Vrea doar să se termine odată. Însă colonelul tocmai ce a abordat acest Subiect Tabu. Și acum ea se gândește la neputința lor de a lua legătura prin radio cu cineva și la ce anume ar putea să însemne asta. Și știe că trebuie să se smulgă din spirala acestor gânduri înainte să cadă pe pământ și să explodeze într-un nor urât mirositor, de angoasă existențială.

Au ajuns printre copaci, iar soldații s-au strâns în jurul lor, încordați și vigilenți. Vizibilitatea este foarte proastă aici. Oricând s-ar putea năpusti la ei un flămând. Nici pe sunete nu se mai pot bizui, pentru că s-a întezit vântul și freamătul copacilor se aseamănă urletelor răgușite ale unor suporteri de pe un stadion îndepărtat. Khan simte mireasma suavă a florilor sălbatice, care nu reușește însă să acopere izul de putregai. Universul s-a dat cu puțin parfum pe rănilor lui cangrenate.

Colonelul Carlisle înțelege că n-a ghicit. Așa că încearcă din nou.

– Ți s-a părut o cruzime, spune el. Ce am făcut adineauri. Când am lăsat cerbul să-i atragă pe flămânzi.

– Ba nu! protestează Khan.

Însă se ascunde în spatele semanticii. I s-a părut un lucru urât și ea nu-l poate asocia pe colonel cu urățenia.

– Eram pregătită pentru altceva, atâta tot, minte ea pe jumătate.

Am fost luată prin surprindere.

– M-am gândit la pierderi, Rina.

– Și eu.

– Dar tu te referi la cerb. Eu vorbesc despre gloanțe.

– Gloanțe?

– În Beacon există un depozit plin cu gloanțe aduse din toate părțile. Cât să ne ajungă ani buni. Chiar zece, așa zice eu dacă m-ai pune să estimez. Poate puțin mai mult. Însă acum nimeni nu mai fabrică gloanțe. Nu atât de bune. Fiecare cartuș din încărcătoare, fiecare foc tras de soldații noștri este o minune a tehnicii dintr-un stoc finit, care se diminuează pe zi ce trece.

Colonelul își leagă mâna, descriind o balanță înclinată.

– În conformitate cu această logică, fiecare foc tras schimbă șansele noastre de supraviețuire ca specie. Oare copiii noștri se vor lupta cu sulite? Cu arcuri și săgeți? Cu pari ascuțiți? Nici măcar o salvă de gloanțe nu-ți garantează că vei doborî un flămând. În majoritatea cazurilor parcă nici nu realizează că au murit. Asta până îi consulți tu, desigur.

Îi aruncă un zâmbet fugar, ca să o avertizeze că ultimele lui cuvinte sunt o glumă, nu o critică la adresa ei. Teoria Caldwell, conform căreia decesul sinelui survine în momentul contaminării, este larg acceptată în Beacon, cu toate că nu a fost niciodată demonstrată în mod satisfăcător. Cealaltă ipoteză – înspăimântătoare, dar deloc neplauzibilă – spune că flămânzii prezintă un fel de sindrom de dezaferentare ⁸, marginalizat însă de patogenul care s-a instalat în sistemul lor nervos. Oare ce simți atunci când sufletul se uită pe furiș printre draperiile cenușii și pătate, în timp ce trupul își sărbătorește libertatea prin măceluri haotice?

Khan se încapățânează să creadă în viitor, în faptul că va exista un viitor. Dar câteodată prezentul o sperie și îi distruge speranțele. Pe vremuri era o lume în care lucrurile aveau cât de cât sens, cât de cât stabilitate. Dar specia umană a aruncat lumea aceea, a lăsat-o în urmă fără să se mai sinchisească de ea. Iar acum nu o mai găsește nimeni și nimeni nu știe cum s-o reconstruiască. Entropia este din ce în ce mai mare. Atât în plan global, cât și în planul personal al doctoriței.

Colonelul a asigurat-o că nu are motive de îngrijorare, însă, în calitate de membru al echipei științifice, ea trebuie să-i dea raportul

comandantului civil, nu celui militar. Și nu are de unde să știe cum ar putea reacționa doctorul Fournier. De cele mai multe ori nici el însuși nu știe.

Au ajuns la perimetrul taberei. Carlisle îi ordonă lui McQueen să dezactiveze senzorii de mișcare. În scopul acesta, locotenentul folosește canalul de comandă al walkie-talkie-ului (încă funcțional, dovedind astfel că tăcerea Beaconului nu poate fi explicată printr-o oarecare defecțiune mecanică). Există trei feluri de senzori, bine ascunși prin tufele înalte de grozamă și scaieți. Pe de altă parte, capcanele cu dinți ascuțiți și rețelele de sârmă ghimpată sunt lăsate la vedere. Flămânzii aleargă spre prada lor întotdeauna în linie dreaptă, așa că nu are niciun rost să se apeleze la subterfugii.

Acum echipa vede drumul din față. O fâșie de asfalt, spartă cu încetinitorul de buruienile care se târăsc la suprafață din adâncuri. Soldații împreună cu oamenii de știință au curățat manual o porțiune cam de treizeci de metri lungime, ciopârțind cu macetele rugii și ciulinii. În centrul locului pe care l-au eliberat astfel, se află *Rosalind Franklin* – o cloșcă blindată, așteptându-și puișorii.

Cloșcă? Samrina Khan comite mereu greșeala de a o personifica și nu-i place deloc asta. O zăpăcește numele dat monstrului blindat, de culoare kaki. Totodată, numele 9 acesta este o dovadă deloc subtilă a dăruirii tăcute a oamenilor de știință care schimbă lumea și nu primesc niciun fel de premii strălucitoare. Însă, oricare i-ar fi numele, *Rosie* nu este decât copilul nelegitim ieșit din împreunarea unui camion cu remorcă cu un tanc. Partea din față îi este împodobită cu un berbec din oțel, în formă de „V”, menit să funcționeze ca un plug de locomotivă cu aburi. Pe acoperiș, o mitralieră grea și un aruncător de flăcări împart aceeași turelă. Laturile lui *Rosie* sunt protejate cu plăci groase de câțiva centimetri, iar pe abdomen are șenile late și negre. Nu există niciun lucru în această lume post-lapsarianistă 10 peste care ea să nu poată trece, pe care ea să nu-l poată străpunge sau să nu-l poată arunca în aer.

Însă acum *Rosie* îndeplinește doar rolul de bază pentru operațiunile echipei, pierzându-și înfățișarea războinică și luând una domestică. Sasul a fost complet extrudat, dublându-se aproape spațiul dinăuntru. Lonjeroanele îi oferă stabilitate în cazul oricăror situații de presiune externă, din orice direcție, cu orice viteză. Nu se va mișca nici măcar în toiul unui uragan sau – mai la obiect – în cazul unui atac în masă. Chiar dacă s-ar năpusti asupra lui *Rosie* o biomasă haotică de mii de flămânzi, aceștia doar s-ar lovi de ea și s-

ar retrage, fără să-i provoace nicio stricăciune.

S-au lovit. S-au retras.

McQueen vrea să deschidă sasul. Apasă iritat tastele, însă doar din a treia încercare îi reușește introducerea codului corect al zilei. În ultima vreme, sasul ăsta a cam început să-i scoată din minți. Montat la ușa din mijloc, el seamănă cu o cabină supradimensionată de duș, cu aspect destul de fragil, dar construit dintr-un plastic foarte rigid și foarte robust. Regulamentul cere să nu fie mișcat atunci când vreo echipă se află pe teren. Degeaba, însă. În momentul de față nu se mai teme nimeni că ar putea să aducă în interiorul lui *Rosie* cine știe ce toxine sau agenți biologici. Acum știu ce este patogenul care declanșează foamea și mai știu și cum circulă, cum se transmite. Sasul ar trebui să-i apere împotriva unui pericol care nu există. Așa că, înainte de orice altceva, reprezintă o atitudine, un deget neputincios ridicat în fața apocalipsei.

Plus că în el nu încap decât șase persoane. Prin urmare, este nevoie de două cicluri ca să poată intra toți. Primii sunt oamenii de știință, cu eșantioanele lor. În fond, acesta este scopul misiunii. Soldații rămân afară, cu armele pregătite, până când ușile glisante se deschid din nou și este rândul lor să intre.

În *Rosie* sunt aceleași linii de demarcație. Oamenii de știință se retrag în spațiul rezervat laboratorului, care se află în spate. Soldații se duc în cabinele din față. Ca la un bal din anul întâi de liceu, când fetele și băieții se refugiază în părțile opuse ale sălii de sport și nimeni nu îndrăznește să intre pe ringul de dans. Numai că, în această analogie, ringul de dans este zona din mijlocul lui *Rosie*, unde nu se află absolut nimic, cu excepția sasului și a scăriței pe care se ajunge la turelă.

Khan își depozitează eșantioanele în frigiderul special. Bineînțeles că nu vor rămâne prea mult acolo, numai că ea va lipsi de la dezmațul de secționare, aranjare pe lamele și cercetare la microscop. Trebuie să fie în altă parte.

Trebuie să dea ochi cu inchiziția.

Carlisle se află acum în sala mașinilor, situată și mai în spate decât laboratorul. Regulamentul, care este ceva real și esențial pentru colonel, îi cere să ia legătura cu comandantul civil de îndată ce se întoarce de pe teren; iar doctorul Fournier și-a transformat în birou sala mașinilor – o încăpere mititică, jalnică și sufocantă.

Mai demult, Khan l-a întrebat pe Carlisle cum de poate suporta

una ca asta. Tocmai el, un om care a condus brigăzi în luptă, să fie obligat să-i dea raportul – ba chiar să ceară părerea – unui oarecare ampolaiat nevrotic. Care-i logica? Mai cu seamă acum, în tăcerea asurzitoare a aparatului de radiorecepție, când toată lumea se întreabă dacă nu cumva a căzut și Beaconul și, odată cu el și cu tot restul lumii normale, dacă nu a dispărut și sensul misiunii lor. Carlisle a evitat cu o glumă răspunsul la întrebarea ei. Khan nu mai ține minte care a fost poanta, parcă ceva despre lanțul ierarhic care nu-i tocmai un lanț. Ba da, este. Mai ales dacă permiți mai-marilor zilei să-i atașeze și un lacăt.

John Sealey îi aruncă priviri îngrijorate, dar nu poate face mai mult de atât în văzul celorlați. Iar ceilalți *chiar* stau cu ochii pe ei. După mai bine de o jumătate de an pe teren, nu le-au mai rămas prea multe subiecte de conversație. Iar Khan reprezintă o enigmă tulburătoare pentru oamenii de știință și, probabil, o sursă de bancuri porcoase pentru soldați. Însă nu o deranjează. A fost nevoită să îndure lucruri mult mai rele.

Totuși, este ceva ce o sâcăie și este pe punctul de a-și da seama despre ce anume e vorba, când apare din nou colonelul.

– Rina, îi spune el. Domnul doctor Fournier ar dori să te vadă. Desigur că dorește.

– Deocamdată avem cam multă treabă cu probele noi, zice Khan. Trebuie să le pregătim. Suntem contracronometru. Nu pot să mă duc mai târziu la el?

Carlisle clatină din cap.

– Acum, te rog, spune el. Nu durează mult, dar acum trebuie să vii cu mine, doamnă doctor Khan.

Doamnă doctor Khan. Cât formalism! Dar nu o tratează cu adversitate, ci doar dorește să o prevină. Nu lăsa garda jos, nu te relaxa! Încă mai ai multe de pierdut!

Iar ea nu-l poate contrazice.

Când l-a cunoscut pe colonelul Carlisle, Samrina Khan l-a

detestat din toată inima. Acum îi este jenă pentru asta, mai cu seamă pentru că știe că în filmele romantice ura la primă vedere prefigurează o poveste de dragoste. Însă nu vede în colonel un posibil iubit, așa cum nici în tatăl ei nu a văzut unul – și, dacă stă să se gândească mai bine, Carlisle seamănă cu tatăl ei și în multe alte privințe. Este un bărbat sever. Un bărbat care nu-și exprimă emoțiile. Un bărbat de o exagerată onoare.

Însă, la acea primă întâlnire, i-a amintit mai mult de Taz, personajul din vechile desene animate ale fraților Warner – veșnic măcinat de o furie fără obiect.

Se afla la Londra. La Centrul pentru Biologie Sintetică, din cadrul Colegiului Imperial. Lucra la un model epidemiologic pentru boala foamei, cu ajutorul căruia guvernul i-ar fi putut anticipa răspândirea, cu o precizie mai mare de 90%. Însă lumea i-o luase înainte și începuse deja să se destrame.

Fortăreața America ¹¹ încă stătea în picioare sau măcar încă mai transmitea programe la radio și televizor. Însă majoritatea acestora conțineau numai declarații aiuristice despre robustețea recent relocatului guvern federal, care acum funcționa în Munții Sangre de Cristo, din sudul statului Colorado. Adică la trei mii trei sute cincizeci și doi de metri altitudine și bucurându-se de aerul proaspăt al înălțimilor! Însă emisfera sudică era deja mută, iar Europa se făcea sul, de la est către vest, aidoma unui preș ieftin. Tunelul care traversează Canalul Mânecii fusese umplut cu șaptezeci de mii de

tone de ciment, cantitate ce poate părea mare, dar care s-a dovedit a fi prea mică și prea târziu descărcată acolo.

Pentru că flămânzii erau acolo. Oriunde ai fi încercat să stabilești linia de hotar, ei deja trecuseră peste ea.

Khan își imaginase mereu că Londra avea să fie ultima reductă. Atunci când te retragi, te retragi dinspre ziduri către donjon, către sanctuar. Așa că a luat-o prin surprindere ordinul de evacuare a orașului. Se vede treaba că sanctuarul purta numele de cod Beacon și era o tabără fortificată de pe coasta de sud, între Dover și Brighton. Toate ministerele trebuiau să se mute imediat acolo. Probabil că o tabără fortificată era mai ușor de apărut decât o metropolă întinsă pe o mie cinci sute cincizeci și patru de kilometri pătrați și în care intrau nouă autostrăzi importante.

La vremea respectivă, toți doctorii rămași în viață deveniseră deja angajați ai guvernului, iar contractele lor private fuseseră anulate sau preluate de stat. Și Khan a fost inclusă în grupul acestor „funcționari guvernamentali”. I s-au dat un punct, o dată și o oră de întâlnire și i s-a spus să își ia cu ea o singură valiză și un singur bagaj de mână.

S-a apucat imediat de treabă. Modelul era aproape gata și nu exista absolut nicio garanție că va avea un computer la care să lucreze atunci când va ajunge în locul acela cu „nume de cod: La Mama Dracului”. Pe măsură ce birourile din jurul ei rămâneau fără ocupanți, ea muncea cu și mai mare determinare. Ba chiar aprecia liniștea din jur. Nimic nu-i mai distrăgea atenția. De trei săptămâni dormea pe canapeaua din birou, ca să nu mai fie nevoită să se aventureze pe străzile pline de pericole și înspăimântător de tăcute. Se hrănea doar cu supă de linte de la conservă și cu chipsuri.

Până când a apărut colonelul și a scos-o de acolo sub amenințarea armei.

Mă rog, povestea cu „amenințarea armei” este cam exagerată. Dar colonelul avea armă. Și avea și soldați. Și era într-o stare de furie abia stăpânită. Și i-a spus că, dacă nu vine cu el de bunăvoie, o va aresta și o va lua de acolo în cătușe.

Khan i-a zis să se ducă la dracu’ și a continuat să introducă datele în computer.

Carlisle nu glumea. A scos cătușele. Doi soldați solizi au smuls-o pe Khan de la biroul ei, de la datele ei și, cu toate strigătele ei de protest, nu i-au permis nici măcar să-și facă o copie de rezervă. Nu

mai exista internet de multă vreme, așa că toată munca ei de luni întregi a rămas acolo, iar ea a fost dusă cu forța în Sud.

Însă doctorița era destul de cinstită ca să recunoască față de sine – la un moment dat – că nu pierduse mare lucru. Studiul ei nu avea nicio valoare. Cele mai pesimiste scenarii deveniseră deja realități. Se agățase de tabelele și modelele ei așa cum se agăț un copil de păturica lui preferată. Însă tot o enerva la culme faptul că fusese răpită – chiar dacă spre binele ei.

Nu reținuse imediat numele colonelului, însă auzise despre Pompier. Toată lumea auzise. Bărbatul care incendiase jumătate din comitatul Hertfordshire, care aruncase mai multe bombe cu napalm deasupra comitatelor din jurul Londrei decât aruncase America în tot Războiul din Vietnam, dar fără să-i afecteze în vreun fel pe flămânzi. Chiar arăta ca un om în stare de așa ceva. Prin urmare, Khan avea toate motivele să-l deteste, chiar dacă nu i-ar fi șters un an din viață printr-un simplu gest al mâinii.

Însă ura ei s-a mai temperat în timpul cât au străbătut Londra. Nevoit să o ia pe Khan, alături de alte două persoane de la Colegiul Imperial, colonelul s-a abătut cu peste trei kilometri de la drumul lui. Și nu a ajuns în timp util la întâlnirea cu vehiculul care trebuia să-i scoată din oraș. Așa că au trebuit să meargă pe șoseaua Westway până în cartierul Hammersmith, unde să se alăture altui convoi de refugiați. Pe drum s-au întâlnit de trei ori cu flămânzii. Iar a treia oară au fost câtă frunză și iarbă. Împreună cu oamenii lui, colonelul țintea doar la genunchi, pentru ca atacatorii din primul rând să se prăbușească și să formeze o baricadă în fața celor care veneau din urmă.

N-au mai găsit convoiul pe care îl căutau. Sutele de oameni și zecile de mașini dispăruseră pur și simplu într-un oraș, o lume care își mistuise istoria și revenise la stadiul de junglă. Colonelul Carlisle și-a organizat propriul convoi din mașinile și camioanele pe care le-a mai putut găsi. Au pornit către sud.

– Cinci săptămâni de marș, a spus unul dintre soldați, îngrozit și exasperat. Nu se oprește niciodată. Spune că o să ne saturăm de somn când o să fim morți.

Gând puțin cam prea optimist pentru zilele acelea.

Au fost printre ultimii oameni care au reușit să iasă din Londra. Și au început călătoria de coșmar spre coastă.

Mai târziu, Khan a aflat despre Carlisle că dăduse foc comitatului

Hertfordshire împotriva voinței sale și că raportase șefilor de stat-major opoziția lui față de acea acțiune. Însă ei i-au zis să îndeplinească ordinele și el s-a supus. După care a demisionat din funcție, dar ștabii armatei i-au forțat mâna până când a acceptat să-și reia îndatoririle și apoi l-au pedepsit pentru gestul său, numindu-l responsabil cu evacuarea, în timp ce ei stăteau liniștiți în sala de consiliu din Beacon, mutând de colo până colo jetoanele pe hărți.

De aici izvora furia colonelului: din discrepanța dintre ordinele primite și situația de pe teren. Din nesfârșitele ocazii ratate și greșelile care ar fi putut fi evitate. Incendiile au omorât doar oameni nevinovați și au distrus drumuri importante. Ar fi trebuit ca Londra să fie evacuată pe calea aerului, însă armata nu voia să le pună la dispoziție elicopterele pentru că acestea erau alocate – pe hârtie! – unităților militare de luptă. Majoritatea deciziilor veneau cu întârziere de zile sau chiar săptămâni.

Însă Carlisle a executat toate ordinele primite, inclusiv pe cele proaste. Khan s-a întrebat încă de pe atunci ce anume l-ar putea face să renunțe la obiceiul acesta, având în vedere că sfârșitul lumii nu fusese de ajuns.

Aceeași întrebare îi trece prin minte și acum, când îl urmează în sala mașinilor. Când îl vede salutându-l ca la carte pe individul ăla de nimic, tolănit în unicul scaun din încăperea. Alan Fournier. O bășină slobozită din uriașul intestin al Beaconului. Un ins ale cărui carențe în calitate de savant și de ființă omenească sunt egale doar de o capacitate nemărginită pentru...

Cuvântul spre care se îndreaptă Khan este *supunere*, însă nu vrea să admită niciun fel de asemănare între Fournier și colonel. Așa că se mulțumește cu *oportunism*. Se gândește mai bine și îl înlocuiește cu *pupincurism*. Da, este foarte adevărat că amândoi bărbații fac ceea ce li se spune să facă. Dar colonelul are o busolă morală. Doctorul Fournier nu are decât dorința de a-i linguși pe mai-marii zilei.

Sala mașinilor nu este tocmai o sală, așa cum nici turela nu este o încăperea. Ci doar un loc unde se fac revizii și în care abia încap un mecanic. Atât de mic este, încât capota motorului este alcătuită din mai multe panouri, care să fie scoase în etape. Dacă le-ai scoate pe toate odată, n-ai avea unde să le pui și nici n-ai mai putea să ieși de acolo.

Însă este suficient spațiu pentru doctorul Fournier, care și-a înghesuit acolo o măsuță pliantă, pe care o consideră birou. Este

așezat pe scaun în spatele ei. Khan este obligată să stea în picioare. Colonelul nu este obligat să stea nicicum, pentru că Fournier dă scurt din cap spre el, cerându-i să plece.

Cu tot atașamentul său față de disciplina militară, Carlisle îi pune mâna pe umăr înainte să plece: ca să-i amintească, în caz că ar fi nevoie, că are prieteni dincolo de ușa acestei încăperi.

Fournier se face că nu observă.

– Închide ușa, te rog! îi cere el lui Khan.

Chipul lui slab, ascetic este grav, aproape statuar, plin de conștiința propriei valori. Însă transpirația i-a lipit părul pe frunte, subminând acest efect impozant. Este insuportabil de cald în sala mașinilor, dar Khan este convinsă că Fournier transpiră și din cauză că s-a tot frământat cu gândul la această discuție, încă de când s-a hotărât să-i pună întrebarea de un milion de dolari (*Ești gravidă, doamnă doctor Khan, ori ai început să mănânci prea mult? Da sau nu?*).

Preț de o clipă, un sentiment de milă înlocuiește aversiunea puternică pe care o simte față de comandantul civil. Fournier este măcinat de foarte multe temeri, iar ceea ce face acum le cuprinde pe cele mai multe dintre ele. Îi este teamă ca nu cumva să piardă respectul și/ sau afecțiunea echipei. Îi este teamă că provocarea aceasta va fi prea puternică pentru el și că îl va distruge. Îi este teamă să nu pară slab sau crud sau nehotărât. Îi este întotdeauna teamă să nu fie considerat nepotrivit pentru misiunea care i s-a încredințat. Iar, dacă este nepotrivit, atunci teama îl face să fie astfel. Teamă îl face să se îndoiască de judecățile lui. Dacă nu ar face nimic altceva decât să-și urmeze instinctele, ar fi un lider mai bun decât este acum.

Fournier face un gest spre casetofonul portabil de pe masă.

– Trebuie să te anunț că înregistrez discuția noastră, îi spune el inutil. Evident că acum nu putem lua legătura cu Beacon, dar fișierul audio va fi atașat la dosarul tău.

Aserțiune trufașă în cel mai bun caz – mai cu seamă pentru că se află în inima pustietății scoțiene, la șase sute cincizeci de kilometri distanță de ultima enclavă rămasă în Regatul Unit. La bordul lui *Rosie* sunt computere, însă pe cer nu mai există niciun satelit care să transmită semnalele digitale de la un capăt la celălalt al lumii. Fișierul va rămâne în aparatul portabil până când se vor întoarce acasă, presupunând că mai au unde să se întoarcă. După care, dacă va interesa pe cineva, va fi încărcat pe un server.

Și uitat imediat, aproape sigur. Dacă încă mai este în stare de funcționare, Beaconul are pe cap probleme mult mai mari. Șefii de acolo ar putea chiar să rezolve una sau două dintre ele, dacă Fournier i-ar lăsa să-și vadă de treabă. Khan încearcă să nu se mai gândească la asta. Nu vrea să se enerveze: furia o va face să fie neatentă și ar putea spune vreo prostie.

– Doamnă doctor Khan... începe Fournier.

Dar se pare că nu-i place cum sună, pentru că încearcă din nou.

– Rina! În ultimele săptămâni a devenit imposibil de ignorat faptul că te-ai îngrășat. În jurul...

Face un gest spre ea și continuă:

– În jurul taliei. Nu vreau să fiu indiscret, dar soarta echipei este în mâinile mele. Așa că te-am întrebat ieri dacă ești însărcinată. Am să te mai întreb o dată ca să-ți înregistrez răspunsul.

Khan nu spune nimic. N-are de gând să-i ușureze situația.

– Ești însărcinată? Întreabă în cele din urmă Fournier, dându-și seama că ea aștepta să repete realmente întrebarea.

– Da.

– Înseamnă că ai încălcat angajamentul pe care l-ai acceptat și l-ai semnat atunci când ai fost cooptată în această misiune.

– Ba nu! îl contrazice Khan. N-am încălcat nimic.

– Ai primit aceleași ordine ca noi toți. Ai fost de acord, ca noi toți, cu prevederea care spune că membrii echipei nu trebuie să fraternizeze, iar între ei nu trebuie să existe niciun fel de relații de natură sentimentală sau fizică. Știai că vei sta pe teren mai bine de un an. Știai că o eventuală sarcină ar constitui un dezastru dacă ne-ar obliga să ne întoarcem în Beacon mai repede. Cu toate astea, ai luat hotărârea să-ți satisfaci nevoile sexuale fără să te protejezi.

Să-mi satisfac nevoile sexuale, repetă în gând Khan. Corect! Exact asta am făcut. Împerecherea aia stângace și frenetică nu a fost decât pentru a ne satisface aceste nevoi. Apropo, cum se face că nu bagi de seamă că doctorul Akimwe i-o trage soldatului Phillips chiar sub nasul tău, în fiecare noapte și în majoritatea zilelor? În cazul ăsta nu-i niciun risc de sarcină, nu-i așa? Prin urmare e mai bine să te faci că nu vezi.

– Iar atunci când ai realizat că ești însărcinată, adică probabil acum câteva luni, nu ai venit să-mi raportezi.

– Nu, recunoaște Khan. Îmi pare sincer rău.

Ba nu-i pare deloc rău. Sincer. Regretă că a lăsat garda jos. Regretă

că nu s-a gândit la consecințe. Dar nu-i pare rău că și-a ținut secretă sarcina. Acum șase luni erau încă destul de aproape de Beacon și ar fi putut s-o trimită înapoi. Dar trebuie să fie aici, oricât de greu este. Vrea și trebuie să facă parte din misiunea aceasta. Dacă se află aici, îl poate apăra pe Stephen, despre care încă mai crede că va juca un rol decisiv – la un moment dat.

Oricum, doctorul Fournier pare să nu-i fi auzit scuzele. Khan se întreabă dacă nu cumva respectă un scenariu pregătit dinainte.

– Aceasta este o abatere disciplinară, Rina, spune el. Și o voi înregistra ca atare. De asemenea, sunt obligat să-ți cer numele tatălui.

Khan tace.

– Doamnă doctor Khan, trebuie să-mi spui cine este tatăl.

– Ba nu trebuie.

Trage aer în piept. Acum va spune o minciună și nu-i place deloc. Ar prefera să-i zică de la obraz adevărul doar ca să-i vadă reacția. Însă nu numai de preferințele ei trebuie să țină cont acum. Mai sunt și alții implicați.

– Eram deja însărcinată când am plecat din Beacon, spune ea. Mi-am dat seama o lună mai târziu și ai dreptate că ar fi trebuit să-ți fi zis încă de atunci. Mi-a fost teamă. N-am vrut să fiu răspunzătoare pentru eșuarea misiunii.

Fournier se uită ofensat la ea.

– Ridicol! protestează el. Asta ar însemna că acum ești în luna a șaptea de...

Urmează o pauză încordată care completează fraza.

– Au și trecut șapte luni? Da, domnule doctor Fournier.

Mulțumesc. Sunt perfect capabilă să număr.

Iar calculul este greșit cu o singură săptămână. Ea și cu John s-au aruncat unul în brațele celuilalt la câteva zile după plecarea din Beacon. Din cauză că amândoi se simțeau nespulși de ușurați să fi scăpat din locul acela. Și s-au lăsat cuprinși de o stare de derepresie [12](#) explozivă. Dacă ar fi avut cu ce, poate că s-ar fi îmbătat crâncen în loc să facă ce au făcut.

Fournier se încruntă.

– Este de neconceput... vociferează el și, pentru că subiectul discuției este tocmai concepția, se bâlbâie din nou.

– Mă voi supune bucuroasă oricăror teste sau investigații vei dori să recomanzi atunci când ne vom întoarce, declară Khan.

Este bucuroasă pentru că poate spune asta. Nu există niciun fel de test care să poată rezolva problema și va risca să se lase anchetată. După cum merg lucrurile, contractul lui Fournier va fi reziliat odată cu încheierea misiunii. Beaconul nu răsplătește eșecul.

Comandantul civil este conștient de asta. Dar ce poate face? Teoretic, ar putea da ordin să fie împușcată, deoarece Adunarea Militară și guvernul civil din Beacon exercită control comun asupra misiunii. Însă, în afară de această opțiune drastică, nu are alta. Colonelul a avut dreptate. Iar s-o împuște ar fi o mișcare atât de exagerată și stupidă, încât nu are cum să se teamă. Deja duc lipsă de personal, plus că nu mai au nici timp, nici idei. Nu-i cel mai bun moment să piardă un membru al echipei și să-i traumatizeze pe ceilalți.

Numai că doctorița Khan l-a subestimat pe Fournier. Acesta mai are un ultim as în mânecă. De fapt, nu unul, ci patru. Iar mâneca este dulapul cu medicamente. Probabil că a avut de la bun început la el cele patru cutii. Le pune acum pe măsura pliantă, ca la un joc de pocher în care a fost servit din prima.

Laminaria 13 – într-o cutie mare.

Oxytocin – tablete.

Misoprostol 14 – supozitoare.

Și digoxin, într-un flacon mic, din plastic, asemănător cu un spray nazal, de care este atașată o seringă.

Khan se holbează surprinsă la farmacia asta ambulantă – mai întâi politicos, apoi cu deznădejde.

– Glumești, spune ea, fără nicio inflexiune în glas.

– Nu, răspunde Fournier. Nu glumesc deloc. Un avort întârziat este singura soluție care...

– Întârziat? Așa ți se pare?

– ...singura soluție care îți poate garanta siguranța și va permite misiunii să continue să...

Hohotele de râs ale lui Khan îi retează vorbele mieroase.

– Taci din gură! îi spune ea. Dumnezeu! Taci din gură chiar în momentul ăsta!

– Rina! o dojenește Fournier, serios ofensat. Mă gândesc doar la binele tău.

Pe ea o pufnește din nou râsul.

– Atunci, fă bine și gândește-te la binele altcuiva!

Ia în mână flaconul de digoxin și i-l flutură prin fața ochilor.

– Crezi că nu m-am gândit și eu la avort? Pe bune? Crezi că nu mi-a trecut prin cap și varianta asta? În Luton, când eram în șapte săptămâni... imediat după ce am aflat, am luat niște methotrexat din dulap și am stat pe marginea patului, cu două pastile într-o mână și un pahar cu apă în cealaltă. M-am gândit bine la avort, domnule doctor Fournier, și am refuzat să-l fac. Prin urmare, cum îți imaginezi că aş aştepta până în preajma nașterii ca să înfig un ac în pieptul copilului meu și să-i provoc un blestemat de atac de cord?

Sunt cuvinte rostite din inimă. Sincere. Însă Fournier mai încearcă un ultim dribling energetic. Adoptă o mină sfătoasă și se apleacă peste masă, ca un judecător care vrea să discute despre înălțimea spânzurătorii și grosimea funiei.

– Rina, eu sunt singura autoritate de pe *Rosie* până în momentul când vom reuși să restabilim legătura cu Beacon. Îți sugerez să faci asta atât pentru binele tău, cât și pentru cel al echipei. Un nou-născut nu va face decât să ne oblige să ne realocăm resursele și ne va abate atenția de la misiunea pe care ne-am angajat să o îndeplinim. Prin autoritatea mea, de comandant al misiunii...

– Autoritatea ta încetează acolo unde începe corpul meu, îi amintește ea.

– Nu te gândești deloc la riscuri, Rina. La riscurile nașterii, iar apoi la cât de greu îți va fi să-ți ții în viață copilul în asemenea condiții. Va trebui să te scot de pe lista de serviciu...

Îl așteaptă să termine. Însă Fournier începuse să vorbească, fără să știe cum va încheia. Și a rămas în pană de idei. Dacă îi spune că nu-i vorba decât despre o înțepătură mică de ac, probabil că ea îi va da cu masa în cap.

Așa că doctorul aruncă o privire disperată la casetofonul care le înregistrează toate cuvintele pentru posteritate. Și parcă are un efect terifiant asupra elocinței sale. Era și timpul!

În cele din urmă, cedează și îi spune să plece.

– Voi aduce situația ta la cunoștința șefilor din Beacon imediat după ce vor fi restabilite legăturile radio, o avertizează el. Firește că te voi proteja cât va depinde de mine, dar decizia finală le aparține. Vor fi urmări serioase.

– Mda, sunt convinsă, spune Khan. Mulțumesc pentru sprijin.

– Nu vei fi exceptată de la îndeplinirea îndatoririlor care îți revin. Iar după naștere, vei primi tot o singură rație de hrană. Nu pot face excepții pentru tine din cauza acestor circumstanțe nedorite și

neautorizate.

Khan iese fără să mai spună ceva, pentru că nici nu știe ce ar mai fi de spus. Sentimentul de ușurare care o cuprinde odată aflată afară din camera aia de interogatoriu este temperat de nevoia imperioasă de a face un duș, ca să-și spele tot corpul de conversația pe care tocmai ce a avut-o. Însă, conform planificării, rândul la duș îi va veni abia la ora 4:00 după-amiaza.

În laborator, Akimwe, Penny și John Sealey pregătesc probele de țesut, prefăcându-se din răspuțeri că nu au tras cu urechea la discuția de dincolo de ușa închisă. Khan a ieșit din sala mașinilor, dar acum o lasă puterile. Își sprijină trupul – greu și umflat și incomod – de peretele din metal rece al lui *Rosie*.

John găsește un pretext ca să se apropie de ea – chipurile să pună în sterilizator câteva vase Petri [15](#).

– Hei! șoptește el, lipindu-și brațul de al ei. Te simți bine?

– Las-o baltă! îl repede ea. Mă simt foarte bine.

Și chiar așa este. Fournier poate să se ducă la dracu'. Dacă vor restabili legătura radio cu Beacon... atunci va fi o altă situație și se va gândi atunci cum să-i facă față.

Toți așteaptă momentul acela. Toți cei din laborator și din cabine își țin respirația. Fiecare întrebându-se în sinea lui dacă lipsa veștilor este un lucru...

Stai puțin! *Toți* îl așteaptă?

Pe Khan o ia brusc cu amețală când își dă seama ce nu este în regulă în scena aceasta. Ce-i lipsește.

– Unde-i Stephen? vrea ea să știe. John, unde mama dracului e Stephen?

Stephen Greaves stă nemișcat în aceeași poziție pe care a avut-

o întreaga după-amiază. Pur și simplu este cât se poate de fericit: este o fericire construită din observații și deducții. Creierul lui este un computer. Nimic nu-i poate perturba calculele reci.

Se află în sala pompelor din stația de testare a apei, la capătul de est al lacului. Dar nu este singur, ci înconjurat de flămânzi, care îl vor ataca și îl vor mânca, dacă prind de veste de prezența lui – adică dacă se va mișca prea brusc sau va face vreun zgomot prea puternic. Nu-l vor detecta după miros: îl protejează gelul blocant cu care s-a uns pe tot corpul.

Pe Greaves nu-l deranjează prea tare că stă nemișcat de atâta vreme. Și-a perfecționat abilitatea aceasta încă de când abia împlinise treisprezece ani, adică acum doi ani, când doamna doctor Khan l-a anunțat că numele lui se află pe lista lungă pentru echipa de pe *Rosalind Franklin*. Își dorea foarte mult să-i poată studia îndeaproape pe flămânzi, așa că și-a format singur deprinderile necesare. Firește că simte și el presiunea, însă foarte vag și la limita exterioară a percepțiilor lui. Nu-i prea rău. Și-a ales o poziție care îi solicită la minimum brațele și picioarele – lângă un perete de care să se poată sprijini atunci când obosește. De asemenea, poate estima timpul trecut după informațiile înregistrate la periferia simțurilor, pe care le consultă din când în când, fără prea mare grabă. Numără secunde într-un fel de subrutină mentală, așa cum s-a învățat să facă încă de când avea doar zece ani.

Știe că va trebui să plece curând de acolo. Știe că se apropie de

limită. Și-a setat alarma. Când calculatorul său interior va ajunge la 108000 – ceea ce înseamnă că vor fi trecut aproximativ trei ore –, va primi semnalul de plecare. Face lucrul acesta din două motive. Primul este temperatura ambiantă. Când aerul din jurul lui se va răci, flămânzii îi vor înregistra prezența – o pată fierbinte, anormală în răcoarea serii. Și îl vor descoperi după căldura animală pe care o emană.

Celălalt motiv este că absența lui va fi remarcată dacă va rămâne prea mult aici. Iar acesta ar fi un lucru rău. Lui Greaves nu-i place să vorbească cu oamenii – cu excepția doamnei doctor Khan și (uneori) a colonelului Carlisle. Îi place și mai puțin când oamenii din jurul lui sunt supărați sau furioși.

Își dorește doar să i se permită să-și asume riscuri fără discuții, fără să fie nevoit să se justifice. A venit aici ca să-i poată studia pe flămânzi în starea lor latentă și are atât de multe lucruri de analizat. Nemișcarea lor, tăcerea lor au o mulțime de înțelesuri.

Ieri Greaves a venit prima oară la stația de testare a apei și a fost încântat de cele descoperite aici: o mare aglomerare de flămânzi într-un spațiu închis – situație extrem de periculoasă, dar (din punctul de vedere al culegerii de informații) extrem de ofertantă. A putut să-i observe o oră din timpul pe care trebuia să-l folosească la analizarea acidității solului, sarcină trecută în dreptul numelui său în jurnalul de bord. Ceilalți membri ai echipei știau că se află în siguranță, în perimetrul defensiv din jurul lui *Rosie*.

Astăzi s-a expus unui risc și mai mare. Fără să ceară permisiunea nimănui, s-a strecurat afară din *Rosie* imediat după plecarea echipei științifice și a gărzii ei militarizate. Domnul doctor Fournier era la bord și l-ar fi putut observa, dar lui Greaves i se părea puțin probabil. În cea mai mare a timpului, domnul doctor Fournier preferă să fie singur (în privința aceasta colonelul seamănă cu el) și reușește să se izoleze chiar și în spațiul îngust al laboratorului mobil.

Greaves nu a avut nevoie decât de douăzeci de minute ca să ajungă la stația de testare a apei. Ar fi putut să alerge și ar fi ajuns mai repede, însă alergatul prezenta două riscuri. Primul: orice flămând l-ar fi văzut ar fi ieșit din starea de letargie și ar fi început să-l urmărească. Al doilea: gelul blocant care-i ascunde mirosul – gel pe care el însuși l-a inventat și l-a oferit apoi autorităților din Beacon ca să fie produs pe scară largă – s-ar subția și, în cele din urmă, și-ar pierde proprietățile din cauza transpirației excesive.

Așa că s-a dus agale până la stație, s-a furișat în sala pompelor mai încet decât un melc care se târăște pe o frunză de varză și acolo se află și acum. Sala pompelor este un amfiteatru natural, care coboară abrupt spre un rezervor central unde, în vremurile de demult, se înmagazina apa extrasă din lac până când îi erau testate alcalinitatea și poluanții. La un moment dat s-a prăbușit tavanul, așa că de acolo se vede cerul.

Este ticsită de lume: oameni nemișcați și muți, cu capetele plecate sau înclinate într-o parte și cu brațele atârându-le moi pe lângă trup. Ai putea să crezi că mecanismele lor interne s-au oprit definitiv, numai că impresia aceasta nu este deloc corectă – ba este chiar foarte periculoasă. Greaves știe că flămânzii sunt foarte încordați și foarte irascibili. A avut mare grijă ca nu cumva să-i atingă din greșeală când s-a strecurat printre ei până la locul lui. Iar acum are mare grijă să se ferească de privirile lor înțețoșate.

Flămânzii par la fel de nemișcați ca statuile. Însă, dacă petreci suficientă vreme în compania lor, ajungi să-ți dai seama că imobilitatea lor nu este absolută. Sunt bine cunoscute reacțiile lor la sunete, mișcări și mirosuri, dar Greaves a descoperit și alți stimuli la care se mai întâmplă să răspundă. Un vânt puternic îi face să se întoarcă și să-și încline capetele ca să recepționeze cât mai bine fluxul de informații olfactive. Căldura excesivă îi face să caște gurile, probabil ca să-și regleze temperatura. Și (aceasta este o descoperire de dată recentă, pentru confirmarea căreia Greaves și-a pierdut toată după-amiaza) au comportament heliotropic. Adică urmăresc mișcarea soarelui pe cer, la fel cum fac plantele.

Asupra acestei descoperiri meditează el acum, uitându-se la flămânzi. Oare este o încercare de declanșare a unui proces de fotosinteză din partea agentului patogen, impregnat până la refuz în sistemul nervos al acestor sărmăne creaturi? Nu, asta este aproape imposibil. *Cordyceps*-ul nu este o plantă, ci un fungus, un organism inferior. În toate speciile pe care le-a examinat nu a găsit nicio celulă care să conțină cloroplaste [16](#). În plus, se hrănește prin intermediul gazdei și nu are nevoie să facă niciun alt efort.

Prin urmare, este posibil ca flămânzii să reacționeze la căldură, nu neapărat la lumină. Greaves își spune că acesta este un efect secundar al mecanismului care le permite să vâneze pe timp de noapte, urmărind căldura emanată de organismul viu al victimei lor. Tot așa urmăresc și soarele – de parcă ar fi bun de mâncat.

Fascinant punct de vedere, însă nu are timp să-l analizeze mai

amănuțit. Pentru că i se declanșează alarma din minte. A expirat timpul – pe care el singur și l-a stabilit – și trebuie să plece.

Trebuie să *înceapă* să plece. Pentru că manevra va dura destul de mult. Este obligat să se miște foarte încet, ca să nu fie observat de flămânzi. Se întoarce, lent, foarte lent, până ajunge cu fața la ușa pe care a intrat. Face un pas spre ea. Apoi încă unul. Pași foarte mici, aproape fără să-și ridice tălpile de pe sol. Este ca un balon scăpat din mână unui copil și purtat mai departe de adieri inexistente.

Însă, chiar înainte să ajungă la ușă, chiar înainte să se strecoare pe ea, să ajungă la scara din cealaltă parte, vede ceva ce-l oprește din drum.

O mișcare.

Mult spre stânga și sub nivelul ochilor. E cât pe ce să se întoarcă. Cât pe ce să se uite.

Acolo nu ar trebui să se miște nimic sau, măcar, să nu se miște atât de repede sau de brusc ca să-i atragă atenția. Greaves se înfrânează la timp și își ține cu hotărâre ochii în jos. Însă și flămânzii se înfioară când sistemul lor senzorial recepționează mișcarea.

Cu inima bubuindu-i în piept, Greaves începe să se întoarcă. Foarte încet. Durează aproape un minut. Vede imediat ce anume s-a schimbat în încăpere. A mai apărut o persoană. Un copil. De sex feminin și cu vârsta (nu poate decât să o estimeze) între nouă și zece ani.

Fetița nu se mai mișcă acum. Și nici nu se uită spre el. Este la fel de imobilă ca flămânzii adulți și are pe chip aceeași expresie absentă. Ochi gri-deschis, lăsați în jos; gură întredeschisă. Păr roșu și drept, atârându-i pe obraji și ascunzând aproape de tot o cicatrice încrețită care începe deasupra unui ochi, îi traversează obrazul și se termină într-o cută a gâtului.

Nemișcarea ei este perfect convingătoare, numai că nu a fost aici mai devreme. Prin urmare, ea trebuie să se fi mișcat. Cel mai probabil a ieșit din bazinul central al sălii, acum gol. Dar, la fel de bine, putea să fi apărut din spatele altui flămând. Este destul de micuță ca să fi fost complet acoperită de un trup de adult.

Oare să fi fost tot timpul aici, iar Greaves să n-o fi observat? Greu de crezut. Este singurul copil. Este o anomalie. Ceilalți flămânzi, în același tip de salopete de lucru, cu același logo pe buzunarul de la piept, au fost angajați ai acestui complex până în momentul contaminării. Fata ar fi trebuit să iasă în evidență de la bun început.

Plus că este îmbrăcată mai ciudat, dacă stai să te gândești că flămânzii poartă doar zdrențele murdare rămase din hainele pe care le purtau atunci când au fost mușcați și infectați. Pentru că, dacă fata asta este cu adevărat o flămândă, înseamnă că la momentul contaminării era costumată pentru un bal mascat. Peste sprâncene i-au fost trasate linii duble, dar cam neregulate, în albastru și galben; și alte două asemenea pe mijlocul nasului. Poartă o cămașă bărbătească, cu dungi fine, care-i atârna până la genunchi pe trupul slăbuț, și este încinsă în talie cu o curea împletită din fâșii de piele maro. De ea sunt agățate zeci de obiecte diferite, care seamănă cu niște brelocuri. Greaves observă un craniu, un chip zâmbăreț, un picior de iepure, un pantofior. Sub cămașa largă, fetița este îmbrăcată cu partea superioară a unui costum de scafandru. În picioare nu are nimic. Este desculță.

Să fie o flămândă? Dacă da, atunci nu există nicio explicație pentru faptul că s-a arătat vederii și apoi a încremenit din nou. Pentru că flămânzii nu cunosc decât două stări: ori stau încremeniți, ori aleargă din toate puterile după hrană. Nu fac niciodată mișcări deliberate pentru ca să se oprească după aceea. Doar oamenii sunt în stare de asta.

Și invers, dacă fata este om, atunci de ce flămânzii nu-i percep mirosul și nu reacționează la el? De ce nu se reped asupra ei ca s-o devoreze? Imposibil să fie dată cu blocant. Beacon este unicul loc din toată Marea Britanie unde se produce gelul protector, iar fata asta nu vine din Beacon.

Pe Greaves îl sperie nesiguranța. Chiar și cea mai mărunță ambiguitate nerezolvată îl face nefericit până în adâncul sufletului, îi dă mâncărimi în creier, îi aduce lacrimi în ochi.

Mâna îi alunecă foarte-foarte-foarte încet până la buzunarul vestei antiglonț. Acolo păstrează un suvenir care-i aduce mângâiere atunci când îl atinge. Îl găsește și îl învârte între degete. Un obiect mic, colțuros. Un dreptunghi plat, ușor convex într-o parte. Cu vârful arătătorului, Greaves atinge ușor o grilă micuță de difuzor.

Activează poarta stelară, căpitane, articulează el cuvintele mute.

Stea neutronică în spatele tău.

Venim cu gânduri pașnice de pe Planeta Pământ.

Tableta aceasta din plastic provine de la o jucărie. Are un stoc de douăzeci și patru de expresii, dintre care cinci nu mai pot fi redată. Însă Greaves le cunoaște pe toate pe dinafară. Cunoaște toate

intonațiile, toate hârâiturile și pârâiturile pe care le scoate difuzorul acela minuscul. În momente de criză începe să le recite ca pe o rugăciune. Și se simte mai liniștit.

La fel se întâmplă și acum. Însă tot vrea să știe. Trebuie să clarifice ambiguitatea aceasta înainte de a-i da mintea peste cap, făcându-l să intre în panică. Pentru că panica este un lucru foarte rău în locul acesta.

Recurge la singurul test la care se poate gândi.

– Te văd, spune el, abia mișcându-și buzele.

În liniștea deplină, șoapta lui ar trebui să fie auzită de fată, dar fără să stârnească simțurile flămânzilor.

Însă fata nu face nicio mișcare. Și nici nu privește în direcția lui. Oare nuanța aceea de gri este naturală sau este provocată de infecție? Greaves este prea departe de ea ca să-și poată da seama.

– Pe mine mă cheamă Stephen, încearcă el din nou.

Și din nou nu primește niciun răspuns.

Acum face încet un pas foarte mic spre ea, dar se oprește imediat. Nu se poate hotărî. Dacă se apropie de ea, iar ea se sperie și fuge de el, va atrage atenția flămânzilor și va fi răspunzător pentru moartea ei. Pe de altă parte, dacă și ea este o flămândă, atunci cu siguranță că-i va sesiza mișcarea și îl va ataca. Își asumă un risc uriaș chiar uitându-se la ea atât de mult.

Singurul lucru cuminte pe care îl poate face este să se retragă. Dar, dacă se retrage, atunci nu va afla răspunsul. Iar asta i se pare inacceptabil. Imposibil.

Acționează fără să mai stea pe gânduri. Scoate difuzorul din buzunar. Foarte-foarte-foarte încet.

Nu-i este prea clar ce vrea să obțină cu asta, dar știe că nu va da înapoi. Mâinile i se mișcă singure: își analizează decizia după ce deja a luat-o. Arată fetei cutiuța din plastic roșu, de doar doi centimetri și jumătate în lățime. O întoarce pe toate părțile.

Încearcă să facă o scamatorie învățată de la soldatul Phillips. În mod normal îi reușește, dar în mod normal mișcările lui ar fi mult mai rapide. Este mult mai greu să distragi atenția cuiva atunci când te miști cu viteză de melc.

De fapt, nu-i mai greu – este imposibil. Greaves mișcă difuzorul o dată. Încă o dată. Dar nu ar păcăli pe nimeni. Oricine ar ști că îl ascunde acum în palma stângă.

Încearcă din nou, mișcându-și cu dibăcie (și foarte-foarte-foarte

încet) degetele de la mâna stângă, pentru a masca momentul când strecoară cutiuța în mâna dreaptă. Flămânzii se mișcă puțin. Cu toată prudența gesturilor sale, Greaves nu mai are mult și îi va trezi. Însă fata tot nu se uită la el, deși ceva din atitudinea ei pare să sugereze o stare ridicată de alertă. Ceva i-a stârnit interesul, dar Greaves nu-și poate da seama dacă e vorba despre scamatoria lui sau despre ocazia de a se hrăni cu carnea lui.

Și nu trebuie să mai continue. Este nevoit să abandoneze scamatoria, ca să nu moară din cauza ei.

Din nou trupul i se mișcă mai repede decât mintea. Prinde între arătător și degetul mare sfoara care acționează difuzorul și trage de ea.

În timp ce sfoara se înfășoară la loc, în tăcerea mormântală a sălii se aude o voce. Vocea lui Captain Power, inginerul galactic. Înăbușită de pumnul lui Greaves, pare a veni de nicăieri.

Trebuie să atingem viteza luminii.

Chipul fetei tresare ușor, ca luminat din interior de o scânteie de surprindere pe care nu o poate reprima la timp.

Greaves a aflat răspunsul. Stupoarea care l-a cuprins îi dă un junghi prin inimă și îi contractă atât de tare diafragma, că îl doare atunci când respiră.

Și acum? Ce să facă? Trebuie să o ia pe fată și să plece amândoi de aici. Trebuie să stea de vorbă cu ea (nu suportă să stea de vorbă cu nimeni, dar copiii nu sunt la fel de înspăimântători ca adulții) și să afle cine este. Cum de a ajuns aici. Cum de nu-i simt flămânzii mirosul.

Trebuie s-o ducă la *Rosie*, unde va fi în siguranță.

În timpul acesta, natura moartă prinde viață.

Un porumbel intră prin gaura uriașă unde fusese pe vremuri acoperișul sălii. Zvâcnind cu putere, toți flămânzii ridică frunțile în același timp, aidoma unor mașini care își încălzesc motoarele într-o dimineață geroasă. Își întorc capetele, își limpezesc ochii.

Porumbelul se așază pe un grilaj ruginit (i se zicea oțel „inoxidabil” pe vremuri, dar n-ai cum să împiedici de-a pururi contactul cu oxigenul) și se uită prin încăpere cu ochișorii lui ca niște mărgele negre. Capul lui cenușiu, bătând în albastru, se lasă în jos, se ridică repede la loc. Mai mult ca sigur caută ceva de mâncare și habar nu are că tocmai a devenit o specialitate din meniul de astăzi.

Flămânzii l-au descoperit deja și îl privesc țință. Se năpustesc toți

ca unul singur. Greaves se vede nevoit să facă și el același lucru. Pentru că ajungi să regreti foarte curând dacă nu dansezi la fel ca restul partenerilor.

Acești morți vii, acești răposați din punct de vedere ontologic sunt extrem de rapizi. Dar și porumbelul este rapid. În timp ce întreaga sală erupe în jurul lui, el își ia zborul și pleacă pe unde a venit.

Cel mai iute se mișcă fata. Aleargă pe sub pasăre, se încordează și sare. Se lovește de pieptul lui Greaves și se cațără pe el, punându-și un picior pe brațul lui, iar celălalt pe umăr.

Băiatul își înăbușă țipătul. Nu l-a lovit prea tare. Este atât de ușoară că parcă n-ar avea măduvă în oase, la fel ca porumbelul. Însă nu suportă să fie atins, mai ales când nu este anunțat dinainte. O clipă, are sentimentul că s-a spart balonul care l-a protejat până acum. Și că a rămas în pielea goală într-un spațiu ostil.

Fata se împinge în el, sare și se răsucesc în aer.

Întinde mâna și prinde pasărea din zbor.

Apoi aterizează pe muchia unui zid, sub cerul liber. Își încordează picioarele pe betonul neted. Se agață cu mâna liberă de un stâlp de susținere rămas descoperit atunci când s-a prăbușit acoperișul. Pivotează sprijinindu-se în mâna aceea și gata.

A dispărut.

O secundă mai târziu, Greaves aude zgomotul făcut de zbaterea – disperată și inutilă – a aripilor porumbelului. O secundă după aceea nu mai aude nimic. În timpul acesta scurt, mintea lui a realizat o sinteză stranie a tuturor elementelor cunoscute. Și parcă a văzut-o pe fată zburând; și parcă zgomotul auzit era al aripilor ei.

Din păcate, reacția flămânzilor este mai dramatică decât a lui Greaves. Și mult mai rapidă, pentru că nu este produsă de niciun gând conștient. Flămânzii se izbesc de baza zidului peste care a sărit fata. Primii încep să zgărie betonul umed ca și cum ar crede că își pot croi drum prin el. Dar imediat sunt împinși cu putere de cei din urmă. Și sunt striviți.

Greaves profită de această ocazie, când nu-l bagă nimeni în seamă, ca să iasă din sala pompelor puțin mai repede decât ar fi cutezat în alte circumstanțe. Urcă niște trepte metalice și ajunge în locul unde pe vremuri fusese o parcare. Iar acum este o junglă de buruieni înalte cât un stat de om, cu o singură cărare bătătorită printre ele.

Iar în tot acest timp se întreabă întruna: Ce este fata aia? Cum de a putut să treacă printre flămânzi fără să le provoace niciun fel de

reacție? Și cum de s-a mișcat atât de repede, mai repede chiar decât roboții aceia făcuți din carne de om? Cu mare reticență, dar cu un entuziasm din ce în ce mai intens, o pune în fișierul din mintea lui într-o categorie în care doar ea este prezentă acum. Pentru că fata aceasta reprezintă o anomalie. Iar anomaliile aruncă în aer vechile teorii și dau naștere unora noi. Anomaliile sunt deopotrivă periculoase și magnifice.

Greaves nu se poate abține. În ciuda tuturor riscurilor, o ia la fugă spre capătul cărării, unde este o bucată mai mare de asfalt, care a reușit cumva să supraviețuiască invaziei nestăvilite a vegetației. Acolo se află o cabină de pază, cu toate geamurile țăndări. O barieră, care a fost incapabilă să-și facă datoria, zace sfărâmată pe jos.

Nici urmă de fată. Însă, dacă în direcția asta a luat-o, înseamnă că nu s-a putut duce decât într-un singur loc. În vale, la trei kilometri distanță și la o altitudine mai joasă cu vreo șaiszeci de metri, se află orașul Invercrae. Acesta este următoarea destinație din itinerarul stabilit de domnul doctor Fournier, iar echipa științifică va ajunge acolo chiar mâine.

Numai că el nu poate să aștepte atât de mult. Mai cu seamă când îl frământă o problemă atât de importantă.

Așa că se va duce în Invercrae la noapte.

Greaves se întoarce la *Rosalind Franklin* pe exact același drum

pe care plecase, făcând abstracție de ocolul făcut pe lângă o haită de câini sălbatici care mâncau din hoitul unei veverițe. Membrii expediției au văzut pretutindeni asemenea haite, însă, cu toate că nu atacă aproape niciodată oamenii, Greaves tot nu are încredere în sălbăticiunile acelea.

Când se apropie mai mult de *Rosie*, pășește cu și mai mare atenție. În minte are schema capcanelor și senzorilor de mișcare și în conformitate cu ea și-a ales traseul.

Vine prin față. Îl vede în cabină pe domnul colonel Carlisle, care citește o carte. Greaves a mai văzut cartea asta zdrențuită rău de tot: biografia lui Napoleon Bonaparte, scrisă de R.T. Mulholland și publicată la Wordsworth Editions. Carlisle ridică ochii atunci când Greaves trece pe lângă el și amândoi se salută dând ușor din cap. Deși el, personal, respectă cu strictețe regulamentul, colonelul nu dorește să devină conștiința nimănui. Altfel ar putea sta lucrurile dacă ar avea comanda completă, presupune Greaves. Însă această expediție are doi comandanți, care întruchipează actualul statu-quo incert din Beacon, unde guvernul civil pretinde că ar deține controlul absolut, dar a cărui existență depinde de acțiunile și intervențiile Adunării Militare. Carlisle este comandantul militar; Fournier este comandantul civil. O confuzie deliberată, care răsuțește scopul misiunii lor, transformând-o într-o bandă a lui Möbius.

Graves ocolește uriașul vehicul ca să ajungă la sasul central. Nu

are cum să intre fără să fie văzut: sasul este aproape mai tot timpul păzit; și, chiar atunci când nu este, deschiderea lui din exterior va activa aparate de semnalizare și alarme atât în laborator, cât și în cabine.

Dar uite că sasul este deschis. Doamna doctor Khan stă în pragul lui, scrutând neliniștită copacii din stânga și din dreapta. Când îl vede pe Greaves, se dă la o parte, lăsându-l să intre. El îi observă imediat rigiditatea mișcărilor: doamna doctor este agitată, speriată. Întinde mâna să-l atingă pe încheietura mâinii, dar numai cu degetul arătător. Ei îi dă voie să îl atingă; a făcut în sinea lui un compromis foarte special și foarte complex, dar numai și numai pentru ea. Dar doamna doctor Khan îl cunoaște foarte bine, așa că nu-și îngăduie să-l atingă decât cu vârful degetului. Oricât de mică ar fi suprafața aceasta de contact, i se transmite tremurul din brațul ei. Da, doamna doctor Khan este foarte tulburată.

– N-am pățit nimic, Rina, încearcă s-o liniștească Greaves.

Îi pare atât de rău că și-a făcut griji din cauza lui că aproape o atinge și el cu vârful degetului. Dar mâna îi rămâne în aer, incapabilă să ducă gestul până la capăt.

– Văd și eu asta, spune ea. Slavă Domnului! Dar unde ai fost, Stephen? Iar te-ai dus să faci observații pe cont propriu? De aproape?

L-a prins. Știind că o va supăra dacă va răspunde *da*, Greaves încearcă să spună *nu*. Dar începe să se bâlbâie, iar maxilarul i se încheștează pe cuvântul pe care este fizic incapabil să-l rostească.

Disconfortul pe care îl simte față de falsitatea deliberată este egal cu disconfortul lui față de incertitudine ridicat la puterea lui însuși. Pentru că minciuna spusă aduce nesiguranță în lume. Îi împiedică pe oamenii de lângă ei să vadă o părticică a adevărului – și toate părțile adevărului sunt la fel de importante. Nu poți să termini un puzzle dacă una dintre piesele lui a fost schimbată cu alta dintr-un puzzle diferit.

– Știam eu! exclamă doamna doctor Khan. Stephen, trebuie să încetezi!

El îi aruncă o privire. Doctorița se uită drept la el, cu ochi mari și strălucitori. I-a spus acum ceva vreme (cinci săptămâni, două zile, șapte ore plus câteva minute și secunde, pe care le-ar putea calcula, dar nu vrea) că bebelușul din ea o va împiedica să-și controleze emoțiile, așa cum o face în mod normal. Că în ea va fierbe o ciorbă

de hormoni care îi va afecta reacțiile. Poate din cauza asta a uitat că lui nu-i place deloc să îl fixeze cineva cu privirea.

– Indiferent ce speri să găsești, nu merită să-ți sacrifici viața.

Foarte adevărat, firește – însă și foarte banal. Dacă moare, nu va mai putea să-și ducă la bun sfârșit misiunea și numai această misiune împreună cu rezultatele ei justifică riscurile pe care și le asumă.

Însă toți își asumă riscuri. Și toți au acceptat consecințele logice care decurg din ele. Pentru că, dacă nu vor găsi un tratament pentru boala foamei sau o soluție de imunizare împotriva ei, vor muri *cu toții*, unul câte unul. Uriașul arbore al omenirii va fi încontinuu tăiat la rădăcină până când va cădea. Până când numărul supraviețuitorilor va fi mult prea mic, iar anomaliile congenitale se vor înmulți și se vor accentua, iar nașterile vor fi din ce în ce mai puține, până când nu vor mai fi deloc. Din acest motiv merită să-ți asumi toate riscurile. Din acest motiv a fost trimisă *Rosie* pe teren.

Rosie și *Charlie*. Numai că *Charles Darwin* nu s-a mai întors acasă. Teoria cea mai răspândită spune că a căzut într-o cursă pe care i-au întins-o junkerii – indivizi sălbăticiți, antrenați să supraviețuiască – și care apoi au dezmembrat vehiculul, i-au furat toată aparatura și i-au omorât echipajul. Însă nu se știe ce s-a întâmplat cu adevărat și foarte probabil nici nu se va ști vreodată. Nu vor putea decât să declare – atunci când nu vor mai găsi stocuri cu specimene – că *Darwin* a ajuns foarte departe înainte ca nenorocirea să se abată asupra lui.

Așa că acum a venit rândul echipei conduse de doctorul Fournier. Membrii acesteia trebuie să-și îndeplinească misiunea, pentru că, în caz de eșec, fenomenul de extincție va continua în același ritm (adică foarte repede). Nu există niciun plan de rezervă. Este dificil să cuantifici riscurile atunci când deja ai început să mergi pe sârmă și nu ai nicio plasă de protecție dedesubt. Dar se pare că exact asta vrea Khan de la Stephen.

– Promite-mi, îi cere ea acum. Promite-mi că n-ai să mai faci așa ceva!

Greaves se uită în ochii ei. Îi este foarte greu. Parcă a scos dintr-o fântână adâncă o bucățică din sufletul lui pe care acum i-o oferă ei. Da, îi este cumplit de greu.

Și-i răspunde:

– Nu. N-am să mai fac, Rina.

După care trece pe lângă ea și intră în laborator.

In spațiul strâmt din *Rosie* nu există noțiunea de intimitate. În

lunile de când trăiesc aici, membrii echipajului ei au reușit să se adapteze la aceste condiții – fiecare în felul lui.

Spre deosebire însă de colonel și doctorul Fournier, nu prea mulți au fost aceia care să-și marcheze propriul teritoriu. Cușetele au devenit inviolabile, din moment ce toate celelalte spații erau comune. Seara, doamna doctor Khan și domnul doctor Sealey luau cina în bucătărie, împreună cu restul echipei, pentru ca apoi să se retragă în paturile lor, în spatele perdelelor trase. Nimeni nu-i va deranja acolo: spațiul acela este sacrosanct.

Soldații – deopotrivă pifani și lunetiști de elită – își dedică cea mai mare parte a timpului liber unui unic (dar nesfârșit) joc de pocher. Nu pe bani adevărați, însă soldatul Phillips ține scorul într-un caiet de copii, decorat cu abțibilduri cu Pokémon, groase de un centimetru. Nimeni nu știe de unde a apărut caietul acesta.

De obicei, după ce jocul se încheie, locotenentul McQueen urcă în turulă ca să-și curețe arma, indiferent dacă a folosit-o sau nu în ziua respectivă.

Domnul doctor Akimwe și doamna doctor Penny lucrează până târziu – dacă au ce să lucreze. Fredonează amândoi foarte încet melodii din musicaluri de succes, parcurgând cuminti și perseverenți lista de șlagăre compuse de Stephen Sondheim și Jerry Herman. Au convenit să nu se atingă de Andrew Lloyd Webber.

Spațiul existent în *Rosie* este folosit în întregime, dar Stephen

Greaves și-a găsit un loc pe care nu-l vrea nimeni. În sas, unde nu este deloc deranjat. Aici nu este lumină – în afară de licărul stins care vine de la mecanismul care îl deschide. Ceilalți membri ai echipajului consideră spațiul acesta un fel de popas între interiorul sigur (chiar dacă sufocant) și exteriorul ostil. Ar fi absolut inutil să încerci să te relaxezi aici.

Numai că Stephen Greaves nu se relaxează. La fel ca Penny și Akimwe, și el continuă să lucreze – la lumină naturală, cât încă mai este, apoi la o lampă portabilă de citit, fixată de jurnalul zilnic, în care scrie. Ar prefera să stea în laborator, numai că domnul doctor Fournier i-a restricționat accesul. Ar trebui să facă o cerere, care i-ar fi luată în seamă abia după ar fi satisfăcute cerințele tuturor celorlalți.

– Nu-i decât un copil, spune Fournier mereu. Un copil genial, dar tot copil. Iar noi avem un termen-limită. Nu trebuie să-i permitem să ne țină din lucru.

De obicei, Greaves este în stare să ocolească toate aceste restricții, însă pe căi riscante, care-l tulbură profund. Lucrează atunci când în laborator se află doamna doctor Khan, iar dacă domnul doctor Fournier îl întreabă ce caută acolo, răspunde doamna doctor în locul lui:

– Îmi dă o mână de ajutor.

Greaves nu spune nimic și stă cu ochii la bancul de lucru, dar minciuna (chiar dacă aparține altcuiva) i se răsucesc în stomac și în gât, dându-i senzația că doar vomitând-o ar putea scăpa de ea. Prin urmare, el, personal, nu lucrează la nimic. Aceasta este varianta oficială. Regula „nu întreba, nu spune mai departe”¹⁷, cu toate problemele care o însoțesc, reprezintă cel mai bun compromis pe care l-a putut găsi.

Când doamna doctor Khan nu este în laborator, Greaves folosește sasul – tot un fel de laborator, din punctul lui de vedere, însă unul doar pentru experimente ale minții. Și-a stabilit o rutină pentru asemenea împrejurări, care îl ajută să-și folosească timpul cât mai eficient. Își compartimentează mintea în așa fel încât nimic să nu-i distragă atenția. Diversiunile sunt pur și simplu izgonite în subrutine, de unde nu-i pot afecta judecata.

Așa face și acum. Stă picior peste picior, cu bărbia în piept, nemișcat ca un flămând: dar sărind din treaptă în treaptă pe spalierul minții.

Bara cea mai de sus – și cea mai importantă – este cea unde își pune în ordine și își ierarhizează observațiile obținute în cursul zilei. Pe cea de mai jos, reflectează la apariția fetei ciudate. Încă o bară mai jos, la un nivel mai compromis din punct de vedere emoțional – pe care Greaves îl consideră „uscătorul lui de rufe” – se gândește la altercația avută cu doamna doctor Khan.

Lui Greaves i se pare absolut firească această abordare separată a problemelor. Pentru că nu se gândește simultan la toate trei; ci baleiază printre ele, concentrându-se asupra fiecăreia atunci când ajunge într-un impas cu una dintre celelalte. De exemplu, când mintea conștientă îi este ocupată la primul nivel, subconștientul lui oscilează între nivelurile doi și trei – și, de obicei, atunci când unul dintre ele ajunge în vârful teancului, deja va fi aflat mai multe despre chestiunea respectivă.

De fapt, există și un al patrulea nivel, însă el a încetat să-l mai adnoteze. *Ce s-a întâmplat în Beacon, de nu mai ia legătura cu noi?* – aceasta este o întrebare de primă importanță, cu implicații foarte ample, de care nu se poate ocupa până nu obține niște informații, iar deocamdată nu a reușit să obțină niciuna.

Toate cele trei niveluri active sunt reprezentate în însemnările din jurnal, într-un cod inventat chiar de el – cuvinte și expresii sunt reduse la o singură linie făcută cu creionul. Folosește indici și exponenți în scrierea cu majuscule. Știe că ceilalți oameni nu scriu așa și că, atunci când își notează ceva, încearcă să filtreze datele care li se par nerelevante pentru subiectul în cauză. Însă Graves este de părere că toate aceste digresiuni și diversiuni există acolo cu un anumit scop și că pot oferi interpretări neașteptate. Așa că pune pe hârtie absolut tot ce-i trece prin minte – când îi trece prin minte. Ca să câștige timp, face rabat la punctuație și, uneori, chiar și la sintaxă.

Nivel superior:

Heliotropismul flămânzilor pare un efect secundar al comportamentului de detectare a căldurii emanate de organismele vii, folosit normal pe timp de noapte. Poate fi deturnat? Folosit împotriva lor? Dar cum se poate determina nivelul de căldură emanată care va declanșa reacții specifice tropismului 18 ? Contrastul cu temperatura mediului ambient probabil crucial. De aceea detectarea căldurii nu apare pe timpul zilei.

Temperaturile înalte degradează contrastul.

Nivel mediu:

Adevăr: nu este om.

Adevăr: nu este flămând.

Listă de anomalii. Forță și viteză nespecifice oamenilor, dar în parametrii cunoscuți ai comportamentului flămânzilor. De asemenea, flămânzii nu au reacționat la prezența ei. Nu au identificat-o drept pradă. Ea a dat semne de voință proprie. A reacționat la stimuli nonalimentari. A întrebuițat conștient și creativ mediul înconjurător (când s-a cățarat pe mine).

Este o creatură nouă?

De determinat statutul ontologic.

Termen: foarte urgent.

Nivel inferior:

Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr.
Khan Dr. Khan Dr. Khan

Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina Rina
Rina Rina Rina

Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr. Khan Dr.
Khan Dr. Khan Dr. Khan

Acestea sunt prescurtări pentru foarte multe lucruri: gânduri, pe care deocamdată nu dorește să le analizeze prea îndeaproape. Suferă pentru că a supărat-o pe Rina. Ea este importantă pentru el, spre deosebire de ceilalți oameni care nu înseamnă nimic. Ea este o excepție de la toate regulile. Ea are voie să se uite la el, ba chiar să-l și atingă. Iar el este în stare să o asculte, fără să numere silabele cuvintelor pe care le rostește și fără să le categorisească din punctul de vedere al funcției gramaticale.

Probabil că este îndrăgostit de ea. „Dragoste” este un cuvânt folosit mereu de oameni când se referă la alți oameni, iar Greaves și-a făcut o idee destul de clară despre numeroasele lui sensuri contradictorii. În cazul a peste jumătate dintre acestea, poate bifa numele doamnei doctor Khan în matricea pluridimensională pe care

a inventat-o.

Însă știe că matricea aceasta nu redă cu acuratețe sentimentele pe care le are pentru ea. Ci definește doar un spațiu logic pe care ea îl ocupă parțial.

După ce a ajuns în Beacon, după ce a primit un loc în dormitorul comun numărul doisprezece, l-a găsit Rina.

– Refugiații ca noi trebuie să stea împreună, i-a spus ea.

Și i-a întins ceva. Două ceva-uri.

Captain Power. Și, bineînțeles, cutiuța cu voce și difuzor din Captain Power.

Greaves îl scăpase pe jos când fusese scos din camion și dus la orfelinat. Auzise pocnetul produs de contactul dintre Captain Power și asfalt. Probabil că doamna doctor Khan îi găsisese jucăria – jucăria acum spartă – și își amintise că Greaves o ținuse strâns în brațe la plecarea din Londra. Și, pentru că și-a amintit, s-a deranjat să i-o aducă (așa bucăți cum era) când a găsit-o.

Copleșit de ușurare și surprindere, și-a luat jucăria înapoi, iar doamna doctor Khan i-a cântat. În șoaptă, ca să nu o audă niciunul dintre ceilalți copii sau adulți din încăperea aglomerată. *El este eroul din spațiul cosmic, el este inginerul galactic...* Aici s-a oprit. Probabil că nu-și mai amintea celelalte cuvinte – despre Codul Terestru și Liga Planetară și despre cum luptă Captain Power pentru descoperirea adevărului.

Greaves consideră că în ziua aceea a început relația lor. În timpul drumului de la Londra, fusese conștient de prezența ei, însă doar la fel cum fusese conștient de prezența tuturor celorlalți oameni din convoiul de refugiați.

În ziua aceea, ea a devenit „doamna doctor Khan”, iar mai târziu, „Rina”. Și ea este singulară, așa cum este fata de la stația de testare a apei. Și ea este o anomalie.

Anii petrecuți în Beacon i s-au părut lui Graves un drum lung pe un câmp minat, drum foarte dificil, pe care nu se afla decât el. Singura deosebire era că erorile făcute nu declanșau explozii, ci umilințe, așa că nici măcar nu putea spera că un pas greșit ar pune capăt pentru totdeauna chinurilor sale. Profesorii de la școală și îngrijitorii de la orfelinat încercau să-l protejeze (în cazul în care îl observau), însă Beaconul era o tabără cu un milion de refugiați – loc mult prea strâmt chiar și pentru jumătate din numărul acesta. La toate colțurile de stradă, oamenii se luptau cu sălbăticie pentru

câțiva morcovi degerați și câte un șobolan prins în capcană. Legea junglei era singura în vigoare.

Greaves a descoperit că orice faptă bună atrage după sine represalii. Fără excepție. Dacă vreun profesor îi dădea o carte, un copil mai mare i-o lua – ca să o dea la schimb pentru mâncare sau, pur și simplu, ca să încerce sentimentul amețitor pe care ți-l dă puterea – și îl bătea crunt, doar pentru vina de a fi avut el primul cartea respectivă. Prin urmare, secretul supraviețuirii era să treci neobservat.

Asta până când secretul a căpătat numele „Rina”. Îl lua de la școală mai multe săptămâni în șir și îl ducea în laboratorul ei cu pereți din pânză, ca să-i predea biologie și științe exacte. Dar ca să-l învețe și alte lucruri. I-a explicat că, dacă ține atât de mult la Captain Power, atunci ar trebui să-i placă literatura science-fiction și fantasy. Așa că i-a făcut cunoștință mai întâi cu Asimov și Clarke, apoi cu Miéville, Gaiman și Le Guin. La vremea respectivă, Greaves știa deja să citească, dar acum a cunoscut cu adevărat plăcerea lecturii, incomparabilă față de alte plăceri, și a aflat că se poate strecura într-o altă lume, unde poate trăi cât timp vrea el.

Acum mergea pe stradă cu ceva mai multă siguranță. Era deja băiat mare, iar Beaconul creștea odată cu el. Se declarase starea de asediu și fusese introdusă ora de stingere, iar oamenii care se făceau vinovați de tulburarea ordinii publice erau trimiși la o fermă de muncă silnică. Acum, alături de Captain Power, Greaves îi purta în minte și pe Alice, Ged, Coraline și Grimnebulin și stătea de vorbă cu ei atunci când lumea din jur i se părea nesigură. Însă asta se întâmpla din ce în ce mai rar. Pentru că descoperise ce era fericirea și așa își dăduse seama că nu fusese deloc fericit până acum.

Nu s-a mai dus la școală, a renunțat la patul lui din orfelinat. În fiecare seară își întindea un sac de dormit pe podeaua laboratorului unde lucra doamna doctor Khan. Dimineața îl strângea și îl puneă într-un colț. Prezența Rinei îi aducea liniște. Glasul ei îi spunea neîntrerupt – indiferent de cuvintele pe care le-ar fi rostit – că ajunsese acasă.

Memoria lui Greaves este eidetică, este perfectă – o arhivă completă a trecutului său, la care se adaugă informații noi într-un ritm constant în fiecare secundă. Nu poate să uite nimic. Însă câteodată, atunci când își aduce aminte de mama lui (de mâinile ei care îi spălau obraji, de surâsul ei când se apleca peste pătuțul lui, de trupul ei care se răcea, lipit de al lui, pe pietrișul îmbibat cu

sânge), chipul ei este cel al doamnei doctor Khan. Creierul lui Greaves a efectuat o substituire semantică între două simboluri aproape identice.

De aceea, dacă ar exista vreo modalitate fezabilă prin care să-i poată îndeplini dorința – adică să-i promită că nu se va expune inutil pericolului –, atunci așa ar face. Își dorește din suflet să o liniștească. Însă nu poate.

Pentru că, dacă nu va afla mai multe în lunile care au mai rămas din misiune, nu-și va îndeplini menirea. Doar dacă nu cumva...

Nivel mediu:

Doar dacă nu cumva fata este exact ceea ce pare. Diferită de omul și de flămândul standard. Nouă. Integrată într-un spațiu a cărui formă nu o pot încă defini și asupra căruia nici măcar nu pot emite vreo ipoteză. Iar acesta este un lucru bun. Foarte bun. Dacă factorii cunoscuți nu permit descoperirea soluțiilor, atunci acestea trebuie să vină dintr-un loc aflat dincolo de limitele cunoașterii noastre.

Să mă concentrez.

Prioritățile nu s-au schimbat. Doar s-a mărit lista cu variabile. S-a mărit într-un mod promițător.

Nivel superior (dar oare mai este acesta nivelul superior?):

Sumar al factorilor de mediu care împiedică sau întârzie răspândirea patogenului care produce boala foamei.

NU EXISTĂ NICIUNUL.

Greaves se oprește și privește lung la ultimele cuvinte. Își apasă vârful creionului de buza inferioară. În fișierul blindat de sub centrifuga laboratorului se află jurnalele de bord cu mii de pagini de însemnări, dar concluzia lor esențială poate fi redusă la aceste trei cuvinte. Echipa domnului doctor Fournier a studiat, a tabulat și a făcut grafice cu efectele pe care le au asupra flămânzilor temperatura, sunetul, presiunea atmosferică, viteza vântului, umiditatea relativă și absolută, lumina (în funcție de durată și de

intensitate), prezența sau absența în aer și sol a elementelor din tabelul periodic, termoperioadă, aciditate și alcalinitate, macronutrienți și micronutrienți, forța câmpului magnetic al Pământului. Oamenii de știință de la bordul lui *Rosie* au obținut toate aceste rezultate prin analizarea atât a propriilor eșantioane, cât și a aceloră lăsate în urmă de echipa de pe *Charles Darwin*.

Cu speranța că vor descoperi un inhibitor. Cu speranța că vor detecta un punct slab al patogenului, pe care să-l poată transforma în armă. Dacă agentul ar fi fost afectat în mod negativ de vreunul dintre acești factori, atunci Beaconul și locuitorii lui s-ar putea adapta în consecință. Și ar putea deveni un mediu la fel de neospitalier, în care boala nu s-ar mai putea dezvolta.

Însă *Cordyceps* este puternic și rezistent. În toate cazurile debutul și evoluția lui sunt identice. Se simte bine în organismul omenesc și se ancorează zdravăn în el, în pofida tuturor încercărilor de a-l smulge de acolo și începe a se hrăni cu sângele omului.

Din câte își dă seama Greaves, nu au mai rămas decât două soluții. Una ar fi să se sintetizeze un vaccin sau un tratament, însă echipa nu a reușit să facă nimic în direcția aceasta. A citit rapoartele întocmite de domnul doctor Akimwe și știe că oamenii de știință sunt la ani distanță de orice metodă de prevenție sau contracarare a infecției.

Cealaltă soluție este cea la care a lucrat el în tot acest timp: studierea pe teren a comportamentului pe care îl au flămânzii. Încearcă să facă o schemă a modului în care fungusul remodelează și reorientează creierul de mamifere. Inițial, *Cordyceps* nu a fost menit să se dezvolte în mediul oferit de organismul omenesc, indiferent cât de în largul lui s-ar simți acum acolo. La începuturile lui, a fost un parazit al insectelor. Deci, poate că această compatibilitate nu este perfectă. Poate că este suficient de laxă, iar el va profita de asta și va descoperi un detaliu comportamental pe care să-l folosească pentru a-i determina pe flămânzi să-și facă singuri rău sau să plece în căutarea unui alt fel de victime.

Nivel mediu:

A fost reală?

Nu-i place deloc să gândească astfel, dar nu bate în retragere,

pentru că nu poți să elimini nicio ipoteză decât după ce demonstrezi că este una falsă.

Și în trecut și-a pus întrebări despre propria sănătate mintală (definită prin acuratețea aprecierilor pe care le face despre lumea înconjurătoare și procesele ei, despre bărbații și femeile de lângă el și comportamentele lor – și, firește, despre el însuși, ca entitate separată de toți ceilalți, un sistem unic pe care îl studiază din interior). Știe că mintea lui nu seamănă cu a celorlalți. Este cât se poate de conștient de faptul că oamenilor, în general, le plac lucruri care pe el îl îngrozesc. Și că îi tulbură alte lucruri, care pe el îl fascinează. În mare, a învățat să accepte aceste deosebiri. Dar dacă ele sunt semne ale unei deosebiri mai profunde, care reprezintă un defect al lui? O disfuncție?

Să înnebunești, să-ți pierzi mințile – singurul lucru care îți aparține cu adevărat, pentru că acolo se află esența ta... ar fi ceva îngrozitor. Și, în același timp, nu ar fi nimic. Pentru că din starea ta deteriorată nu ai mai fi în stare să-ți identifici starea și să reflectezi asupra ei. Greaves are în vedere acest paradox. Se teme că ceva s-a întâmplat deja.

Ba nu, se teme de consecințele acestui fapt. De eventualitatea dezgustătoare și tulburătoare de a-și fi pierdut deja definitiv contactul cu realitatea.

Este convins că a văzut-o cu adevărat pe fata aceea neobișnuită. Aproape. Aproape convins. Fata avea claritatea înspăimântătoare a unei halucinații. Cu toate acestea...

Îi vine o idee. Își descheie nasturii de la haină, își ridică tricoul și își examinează trupul. Pe o zonă mică, vag elipsoidală, cu o rază lungă de trei centimetri și cea scurtă de doi centimetri, pielea lui are culoarea galben-vineție. A făcut o vânătăie în locul unde l-a atins fata. În locul unde s-a împins cu călcâiul în el.

Și Greaves dă mulțumit din cap.

Nivel superior:

Flămânzii au comportament nocturn și comportament diurn. Însă toate observațiile mele au fost făcute în timpul zilei. Folosirea organelor sau a organelor 19 sensibile la căldură a fost confirmată de Caldwell și alții, în cel de-al treilea și ultimul raport pentru Organizația Mondială a Sănătății. Absența unui

ciclu normal de somn a fost argumentată de Selkirk și Bales. Dar dovezile în acest sens sunt foarte puține. Doar câteva ore de observații, dintr-o ascunzătoare camuflată, al cărei înveliș de protecție limita câmpul de vizibilitate și îi ținea pe flămânzi la distanță.

Studierea comportamentului lor pe timp de noapte și de aproape ar putea aduce informații extrem de valoroase.

Însă Greaves nu știe să mintă. Nu se poate minți nici măcar pe el însuși.

Dacă mă duc la Invercrae, iar ea este acolo, atunci aș putea să o găsesc. Aș avea ocazia să o studiez *in situ*, în propriul ei habitat. Să-i observ trăsăturile de comportament, mai ales cele de nutriție. Posibil să găsesc un indiciu al locului unde trăiește. Dacă reușesc, atunci poate voi obține mostre de piele sau păr.

Firește că, dacă va pleca din *Rosie* în toiul nopții, se va expune altor potențiale pericole. Drumul printr-un mediu nocturn va fi greu și lent și flămânzilor le va fi ușor să-l localizeze și să-l vâneze.

Înseamnă că a venit vremea să încerce costumul.

Pentru că s-a terminat ziua de lucru, ușile au fost închise și

perimetrul a fost asigurat. Acum soldații și oamenii de știință au una sau două ore libere, în care să facă orice poftesc.

Doctorul Fournier este în sala mașinilor. Lasă de înțeles că va folosi ultimele ore de lumină ca să întocmească rapoartele de care nu a avut vreme să se ocupe în cursul zilei. În calitate de comandant al misiunii, are o mulțime de rapoarte de scris și unele dintre acestea au un caracter confidențial, așa că a dat ordin să nu fie deranjat. Își pune muzică clasică – de obicei, Wagner – la un CD-player atât de vechi, că doctorul Sealey susține că funcționarea lui nu poate fi explicată decât prin folosirea unei noi ramuri a fizicii. CD-playerul îi aparține doctoriței Penny și a stat în laborator până când l-a confiscat doctorul Fournier – de aceea doctorii Akimwe și Penny sunt obligați acum să se distreze cântând *a cappella*.

Muzica, deși dată destul de încet, reușește să acopere glasul doctorului Fournier. Vorbește la un aparat de radiorecepție primit de la doamna general de brigadă Fry, înainte de plecarea lui *Rosalind Franklin* din Beacon. I s-a dat aparatul ca să poată raporta acțiunile și conversațiile echipajului, insistând asupra acelora ale colonelului Carlisle. Însă rareori se întâmplă să mai aibă ceva nou de spus. Colonelul își vedea de treaba lui și încerca să nu vorbească cu doctorul Fournier decât strictul necesar.

Iar acum nici nu-l mai aude nimeni. Acum nouă zile, când a amuțit radioul din cabină, a tăcut și radioreceptorul doctorului. Undele electromagnetice sunt pustii. *Rosie* este o bulă de sensuri

într-un vid de... lipsă de sens. Un vid golit de...

Mai încearcă o dată:

– Doctor Alan Fournier către Beacon. Doctor Alan Fournier către doamna general de brigadă Fry. Dacă mă auziți, vă rog să-mi răspundeți. Doctor Fournier către Beacon.

Colonelul Carlisle citește biografia lui Napoleon. Este una dintre cele trei cărți pe care le-a luat cu el la bordul lui *Rosalind Franklin*. Mulholland povestește viața împăratului într-o manieră părtinitoare și slab documentată, însă Carlisle îi apreciază stilul bombastic. *Într-adevăr, citește el acum, anii decăderii lui Napoleon au fost bogați în paradoxuri. Lipsit de virtutea izbăvitoare a moderației, cel mai mare geniu politic al epocii sale reușise să coalizeze întreaga Europă împotriva lui; iar cel mai calculat dintre toți comandanții de armată le dăduse inamicilor timp să-și pună la punct o eficientă colaborare militară.*

Fără să cadă în păcatul hybrisului [20](#) (știe că nu-i o persoană ieșită din comun), colonelul caută în toate volumele citite urmări sau anticipări ale propriilor greșeli. A văzut cum Beaconul a trecut de la statutul de tabără militară la cel de protorepublică. Apoi a fost martor și la autodizolvarea acelei democrații șubrede, care se află acum la doar un pas de ceva cu adevărat îngrozitor. Iar Carlisle face pe dădaca la peste șase sute de kilometri depărtare – după ce demisionase din funcție și după aceea acceptase să se întoarcă, în urma ordinului direct al unui superior care îi promisese (în schimb) să îl lase în pace și să nu-l înainteze în grad.

Acum colonelul se întreabă în a cui capcană a căzut: în cea a generalului de brigadă Fry ori în a lui însuși? Poate în amândouă. Oricum ar fi, a dat puterea pentru o conștiință curată și nu s-a ales nici cu una, nici cu alta.

Iată ce mai scrie Mulholland: *O credință arogantă în propriile puteri și în docilitatea inamicilor a fost cauza atât a celor mai răsunătoare biruințe, cât și a răsturnării sale fără precedent în istorie.*

„Răsturnare” este un cuvânt bine ales. Sugerează un luptător trântit pe saltea. Iar asta se poate întâmpla doar atunci când te îndepărtezi de centrul tău de gravitație. Inamicul nu te poate răsturna dacă ai ambele picioare bine proptite în sol.

Carlisle nu le-a avut niciodată bine proptite, bineînțeles. Pentru că nu e om politic. Nici măcar nu-i un om care să-și cântărească spusele. Însă este conservator. Este un om al cărui centru de

gravitație nu poate fi descoperit cu ușurință, deoarece niciodată nu a stat să se gândească unde anume vrea să se afle. Dar își cunoaște limitele atunci când se confruntă cu ele în lumea reală.

Cum ar fi în cazul ultimei discuții între patru ochi pe care a avut-o cu generalul de brigadă Fry, în urmă cu șapte luni, chiar înainte ca porțile Beaconului să se deschidă și *Rosie* să pornească în călătoria ei. Atunci a încercat să o facă pe doamna general să priceapă de ce este atât de important mecanismul democrației, chiar dacă, în destul de multe privințe Beaconul ar funcționa mai puțin eficient.

Doamna general i-a ascultat serios raționamentul – de fapt, o disertație despre control și echilibru, separația puterilor, metode de apărare și sisteme redundante. Părerea ei era că toate acestea erau un lux inerent al securității. Îți poți permite să-ți redecorezi locuința doar atunci când ești absolut sigur că n-o să ți se surpe acoperișul. Iar politicianismul ei ilustra perfect acest crez. Ceruse ca Adunarea – adică armata Beaconului – să beneficieze de un procent fix de locuri în consilii și comitete, inclusiv la așa-numitul Birou Principal, unde se hotăra politica de ansamblu. După care a tot mărit acest procent, până când Adunarea Militară a devenit cea mai mare mașinărie de vot. Acum punea la îndoială legitimitatea oricărei prezențe civile în organismele de conducere care luau decizii în probleme de natură militară.

Fry l-a ascultat politicoasă pe Carlisle pledându-și cauza, după care l-a contrazis, însă cumva prea formal și nesincer.

– Tu crezi că mie democrația mi se pare irelevantă, Isaac? Te înșeli. Te rog să-ți schimbi părerea. Când omenirea era în plină ascensiune, când noi guvernăm lumea și toată creația se prosterna înaintea noastră, atunci funcționau instituțiile democratice. Dictaturi existau doar în niște unghere sordide, unde oamenii erau săraci și nefericiți, sub guvernele lor parazitare. Pe vremea aceea eu m-am supus autorităților civile și am executat întocmai ordinele primite și nu m-am întrebat niciodată dacă nu cumva pierdeam ceva din vedere. Democrația avea logică. Însă a izbucnit epidemia și totul s-a schimbat. S-a schimbat pentru totdeauna. Știi ce văd atunci când stau la Biroul Principal? Văd o turmă de oi înspăimântate încercând să se hotărască încotro să fugă. Iar dacă vom pune oile la comanda fermei, atunci vom muri cu toții și va crește iarba peste noi. Nu am de gând să permit una ca asta.

– Care este locul Adunării în metafora aceasta, Geraldine? o întrebase Carlisle. Voi ce sunteți, dacă nu sunteți oi? Ciobani?

– Dacă vrei.

– Dar ciobanii au grijă de oi până când vine vremea să le sacrifice. Zvâcnetul ușor al buzei a fost singurul indiciu al furiei lui Fry.

– Noi luptăm și murim pentru acești oameni, a spus ea. În fiecare zi. Și după aceea ei se răzgândesc și ne spun să facem același lucru, dar cu un buget mai mic. Și cu mai puțini soldați. Ridicol. Am făcut și noi greșeli? Da, am făcut. Însă toți cei din Beacon ne datorează viața și acum pun semnul egalității între noi și gunoieri sau măturătorii de străzi.

A urmat o pauză. O tăcere pe care Carlisle nu a știut cum să o umple. I-ar fi putut spune: „Greșelile voastre – ale noastre – au dus la moartea mai multor mii de bărbați, femei și copii. Au crezut că avioanele veneau să-i salveze, dar noi le-am aruncat în cap bombe cu fosfor alb. I-am ars de vii.”

De ce nu a făcut-o? De ce a rămas mut atunci când a văzut-o cum ascunde toate acele fapte într-o cutie pe care scrie VICTIME COLATERALE?

Din același motiv demisionase, în loc să o denunțe pe Fry și să i se opună. Avea prea mult respect pentru structurile de autoritate și se temea prea tare de răul produs prin scuturarea acestora. Dar uneori trebuie să fie scuturate. Trebuie să fie demolate și refăcute de la zero. Numai că nu se văzuse niciodată capabil de asta; nu se văzuse capabil să meargă mai departe.

Însă simțea că atinsese o limită. Și nu știa cât timp își va mai putea spune că a nu face nimic ar fi cel mai mic rău.

Iar Fry îl cunoștea suficient de bine ca să sesizeze schimbarea. Probabil a văzut-o chiar înaintea lui. Dar cu siguranță că și-a ales cel mai bun moment ca să intervină.

– Am o misiune nouă pentru tine, i-a spus ea, arătându-i documentele. Prioritate absolută. Te va ține departe de Beacon o perioadă, iar asta s-ar putea să fie în avantajul tuturor.

Carlisle a întins mâna.

A luat documentele. A abdicat încă o dată.

Se aude o bătaie în ușa de la cabină. Fără regrete, colonelul abandonează trecutul controversat în favoarea prezentului impenetrabil.

Este locotenentul McQueen.

– Facem un poker, domnule, spune el. Băieții se întreabă dacă de data asta doriți să jucați și dumneavoastră.

Carlisle ezită. În toate misiunile anterioare a petrecut cât mai mult timp posibil în compania soldaților de sub comanda lui. Știe foarte bine cât de important este să-ți cunoști oamenii și să fii cunoscut de ei. *Unul dintre principiile împăratului, susține Mulholland, era să încerce personal toate podurile pe care călca armata lui.*

Numai că îl scoate din sărite expresia de pe chipul lui McQueen. Locotenentul nici măcar nu se obosește să-și mascheze disprețul, pe care evident că-l va lua cu el și la masa de joc. Iar fiecare mână va deveni un indiciu al antagonismului nemărturisit dintre ei. Această antipatie reciprocă va îmbâcsi atmosfera și va slăbi moralul – și așa destul de precar – al celorlalți soldați.

Se privesc cu răceală preț de câteva clipe, fiecare cu gândul la propria-i listă de priorități. De ce nu au dat cărțile pe față în toate aceste luni de proximitate forțată? Carlisle habar nu are. Când au plecat din Beacon, era convins că se vor certa, că locotenentul va comite un gest nedisciplinat, că va spune ceva nelalocul lui. Și că incidentul acesta va declanșa uraganul. Dar uite-i acum, șapte luni mai târziu, sub norii negri care continuă să se adune.

– Nu cred, locotenente, spune Carlisle calm. Mulțumesc pentru invitație, dar cred că vă veți relaxa mai bine fără un ofițer superior lângă voi.

– Da, domnule, răspunde McQueen inexpresiv. Desigur, domnule. Lectură plăcută!

Dar lectura nu a fost plăcută nici înainte de apariția inoportună a locotenentului. Se apucă iarăși de citit, dar nici acum nu reușește să intre în starea de detașare academică. Aceasta se dizolvă în solvențul universal al amintirilor recente. Cu un oftat, lasă jos din mână cartea lui Mulholland.

Oglinda retrovizoare îi permite să vadă de-a lungul vehiculului. Vede sasul de la mijloc. Acolo stă puștiul Greaves, care scrie frenetic ceva cu un ciot de creion atât de scurt că nici nu i se mai observă dintre degete.

Dar mai este încă un puști la cei cincisprezece ani ai lui? Doctorița Khan pretinde că ar fi un soi de savant. Însă, pentru Carlisle, el va fi mereu copilul acela tăcut și cu ochii mari, care a făcut anevoioasa călătorie de la Londra la Beacon cu chipul încremenit într-o expresie traumatizată și înspăimântată. Și având în mâini o jucărie sau un fel de păpușă. Dar fără s-o țină la piept sau să o târască în urma lui așa cum îl târa Christopher Robin pe Winnie de Pluș, ci strângând-o cu

ambele mâini, ca pe un fel de talisman pe care era gata să-l ridice, la nevoie, împotriva lumii dușmănoase.

Probabil și jucăria aia are același efect ca tot restul măsurilor noastre, își spune colonelul.

Locotenentul McQueen se întoarce la jocul de poker.

– Suntem doar noi cinci, anunță el. Maiestatea Sa face iar laba cu ochii la pornografia aia de război de zice c-o citește.

– Suntem numai patru, îl corijează Sixsmith. Phillips e de gardă.

Lui Sixsmith nu-i plac criticile lui McQueen la adresa colonelului și încearcă să-i închidă gura de fiecare dată. Face parte din categoria acelor persoane – și sunt destule – care îl consideră pe Carlisle un mare erou doar pentru că a scos unsprezece mii de oameni dintr-un oraș care avusese o populație de opt milioane și jumătate. Se vede treaba că o firimitură de 0,1% a ajuns să fie socotită un succes.

Și se pare că-l absolvă pe nenorocitul ăla mizerabil de toate porcăriile făcute *înainte* de evacuare. Ca și cum incendiile nu ar fi avut loc niciodată. Ca și cum nici n-ar fi conceput cel mai mare masacru pe timp de pace din istoria armatei britanice și nu i-ar fi condus pe toți acei soldați buni și patrioți într-o baie de sânge care le va mânji sufletele pentru totdeauna.

Iată ce crede McQueen despre sine, despre slujba lui și despre colonel:

Marea Britanie a avut pe vremuri o armată care prețuia și răsplătea obediența oarbă. Câteodată acest principiu ducea la gafe monumentale, precum Șarja Cavaleriei Ușoare [21](#), dar cel mai adesea funcționa foarte bine. Și funcționa bine datorită contextului: o lume în care popoarele se luptau între ele, secol după secol, în aceleași teatre de război și supunându-se acelorași reguli.

Așa stăteau lucrurile atunci când s-a înrolat McQueen – și s-a conformat fără să stea prea mult pe gânduri. Una peste alta, i-a mers de minune. Misiunile din Siria și Liban i-au adus patru mențiuni elogioase în ordinul de zi pe unitate și i-au grăbit înaintarea în grad.

Apoi contextul s-a schimbat. Peste noapte. Însă unii oameni nu au reușit să se schimbe odată cu el. Majoritatea șefilor de la Biroul Principal din Beacon sunt aceiași tâmpiți de dinainte, care joacă după aceleași reguli vechi. Decartând asul de treflă de parcă ar mai avea vreo valoare acum când s-a trecut la ruleta rusească.

De ce îl urăște McQueen pe colonel? Pentru că acesta a avut ocazia să readucă lucrurile la stadiul inițial. Era unul dintre puținii ofițeri de rang înalt care a supraviețuit dezastrului global provocat de izbucnirea epidemiei. Plus că era unul dintre cei mai respectați militari de carieră. Ar fi putut să preia conducerea, iar oamenii l-ar fi urmat. McQueen cu siguranță că ar fi făcut-o.

Și când colo, el a continuat să se supună ordinelor, chiar și atunci când era evident că ordinele nu aveau niciun sens. A bombardat sudul Angliei! Când acolo încă mai erau oameni, baricadați în case în așteptarea salvatorilor. Când acolo încă mai erau avioane civile la sol, avioane pe care le-ar fi putut rechiziționa și folosi. Când trupele tale blestemate aveau nevoie de infrastructură dacă li s-ar fi cerut să treacă dincolo de gardurile și tranșeele și câmpurile minate în spatele cărora le-ai obligat să se ascundă.

Ba nu, își zice McQueen, nu-i bună metafora asta. De fapt, exact ruleta rusească jucau autoritățile din Beacon. Numai că trișau și puneau gloanțe în toate camerele încărcătorului. Apoi îi dădeau arma colonelului Isaac Carlisle și-i ordonau să tragă.

Nu, el și cu Sixsmith nu sunt de aceeași părere în privința Pompierului. Dar ea are dreptate în privința jocului de poker. Patru jucători sunt sub minimul necesar. Nu ai cum să joci poker ca lumea fără cinci sau șase persoane în jurul mesei.

Cade pe gânduri. Obligarea soldaților să facă de pază este o altă tâmpenie din codul de reguli depășite al Bătrânului. N-au nevoie de nicio pază. S-ar activa senzorii de mișcare dacă ar veni flămânzii. Și, oricum, nu vine niciun flămând. Nu vine nimeni atâta vreme cât *Rosie* stă cu motorul pornit. Și cum se face că doar pifanii se pricopsesc cu gărzile de noapte? De parcă gradele militare ar mai avea vreo importanță când ai nimerit la dracu-n praznic și nu-ți mai merge aparatul de radiorecepție și n-ai de unde să știi dacă Beaconul

mai există. A venit vremea să sară în apărarea omului de rând și poate să aibă, în sfârșit, o confruntare directă cu colonelul.

Traversează vehiculul până la platforma din mijloc, unde Phillips face de gardă lângă sas. Pe loc repaus, cu arma la picior. Și cu o expresie absentă pe chip.

– Ai ceva de raportat? îl întreabă compătimitor McQueen.

Phillips face un semn din cap spre sas. Se vede o strălucire vagă înăuntru, cam la înălțimea genunchiului. McQueen are nevoie de o secundă ca să-și dea seama că acolo se află Stephen Greaves, care scrie ceva la lumina unei lămpi de citit cu clemă și cu led de 50 de wați.

– Doar Robotul.

McQueen are propriile lui porecle pentru Greaves, mai puțin simpatice. Se uită lung la el, clatină din cap, apoi se lovește de câteva ori în frunte cu vârful arătătorului de la mâna dreaptă (degetul cu care apasă pe trăgaci).

– Mă întreb ce s-o petrece în capul lui, spune el, deși îl doare în cot de asta.

Preferă să-l considere pe Greaves un fel de cutie neagră – așa cum îi consideră și pe flămânzi. Poate că înăuntru este o persoană, poate că nu este. Dar asta nu-i treaba lui. El trebuie să se ocupe doar de rezultat.

– Ascultă! îi zice el lui Phillips. Nu văd ce rost are să stai aici. Perimetrul este asigurat. Nu se poate apropia nimic de noi fără să declanșeze vreo alarmă. Iar puștiul ăsta o să se pună pe urlat dacă se întâmplă așa ceva. Mai bine vii să joci cărți cu noi.

Phillips analizează propunerea. McQueen îl urmărește îndeaproape. Știe cam ce-i trece prin cap și-i spune ce vrea să audă, atâta vreme cât are nevoie de el. Pentru că nu McQueen este comandantul lui, ci colonelul Carlisle. Iar acesta trebuie să obțină acordul doctorului Fournier. Însă în spațiul strâmt din *Rosie*, gradul și autoritatea nu sunt totuna. Lăsând la o parte falsa modestie, este limpede cine bântuie peisajul din mintea bietului soldat.

– Da, să trăiți! răspunde Phillips în cele din urmă. În regulă! McQueen îl bate pe umăr.

– Bun băiat! Dacă dai nas în nas cu colonelul, spune-i că execuți un ordin direct.

Și pleacă amândoi spre cabinele echipajului.

Greaves se uită după ei. Așteaptă vreo două minute, ca să vadă dacă nu cumva se răzgândesc. Nu o fac, așa că se ridică în picioare și începe să se dezbrace.

Doar de primul strat de haine. Sub el poartă cu totul altceva. Un costum de un negru mat, cu capse mici și sticloase, foarte asemănătoare cu discurile reflectorizante pe care le poți găsi la marginea drumurilor. De fapt, acești „ochi-de-pisică” l-au determinat pe Greaves că-și conceapă costumului, însă gândindu-se mai mult la durabilitatea și simplitatea lor, nu la ce îi vor fi de folos. Pentru că nu lumina vrea el s-o devieze, ci propria lui căldură.

Patru luni a lucrat la costumul acesta, dar numai pe apucate. Ideea îi venise mai demult, însă a avut vreme să o pună în practică abia după ce au plecat din Beacon. Și-a luat mare parte din materiale cu el și s-a bazat pe șansă să i le ofere pe celelalte. Drumul spre nord i-a oferit săptămâni în șir când nu a avut nimic de făcut în laborator. Câteodată lucra noaptea întreagă, bucurându-se că nu era obligat să se oprească la fiecare jumătate de oră să răspundă la tot felul de întrebări stupide.

Costumul este gata acum – mă rog, cât de gata poate fi așa ceva având în vedere condițiile în care a fost confecționat. Însă Greaves are încredere în principiu și în designul de ansamblu. Unele dintre componente sunt improvizate sau provizorii, iar marjele nu-l satisfac întru totul, dar trebuia de mult timp să-l testeze. Și crede că va funcționa. Deși, într-o lume ideală, nu s-ar baza pe el să-i salveze viața.

Însă lumea este așa cum este și exact asta are el de gând să facă.

Samrina Khan s-a dus la culcare mai devreme. Perdelele trase

în jurul patului îi informează pe cei din jur că nu trebuie să o deranjeze, indiferent dacă este trează sau nu. Foarte puține gesturi de politețe au reușit să supraviețuiască în cele șapte luni de când durează călătoria lor, însă acestuia i se acordă un respect general. Numai o urgență absolută l-ar putea determina pe vreun membru al echipajului să tragă la o parte perdelele acelea. Prin urmare, este puțin probabil să afle cineva că doamna doctor Khan nu este singură.

Instalarea celor trei rânduri de paturi suprapuse într-un spațiu de doi metri a presupus renunțarea la orice altceva. Fiecare rând de paturi este așezat într-o unică firidă, împărțită în trei prin două rânduri de șipci din lemn montate pe suporti din oțel. John Sealey, care ocupă patul de deasupra celui al doctorei Khan, și-a rulat salteaua (operațiune extrem de simplă, deoarece nu are decât doi centimetri grosime) și a scos cinci șipci, ca să poată ajunge la ea. Acum el s-a aplecat prin deschizătura aceasta, doctoreasa s-a ridicat și se strâng în brațe într-un fel mai ciudat – li se ating doar busturile. În fond, nici nu ar fi posibilă vreo altă îmbrățișare în condițiile date.

Este un demers riscant și nu apelează prea des la el. Însă în seara aceasta Sealey a venit în „vizită” la Rina ca să-i ridice moralul după interogatoriul oficial la care o supusese doctorul Fournier. Este tatăl copilului pe care ea îl poartă în pânțece și își spune că măcar atâta lucru ar putea să facă și el.

Numai că misiunea aceasta i se pare imposibilă. Și nu înțelege de

ce. Nu înțelege doar până când ea îi spune ce o frământă. Nu este câtuși de puțin vorba despre comandantul civil și despre pretențiile lui absurde de mare șef. Ci despre Greaves, fiul ei surogat.

– O să moară, șoptește ea sugrumat. A plecat și nu are niciun fel de camuflaj, niciun fel de sprijin. Vrea să-i observe. Dar fără binoclu. Vrea să-i urmărească de la doar câțiva metri. Of, John, e suficient să se împiedice sau să strănute... și... și l-ar mânca de viu!

– Toți riscăm asta în fiecare zi când ieșim pe teren, încearcă s-o liniștească Sealey. Greaves nu-i prost. Nici nesăbuit.

Dar Rina nu dă semne că l-ar fi auzit.

– Cred că Fournier știe, spune ea, puțin mai tare decât ar fi prudent.

Vorbele îi sunt acoperite doar de vocile jucătorilor de poker, aflați la câțiva metri mai departe de ei, spre spatele vehiculului.

– Și zice că nu contează. A fost obligat în ultimul moment să-l ia și pe Stephen și nu l-a considerat niciodată un membru al echipei.

Acum mintea ei tulburată găsește o altă explicație.

– Sau poate i se pare un risc acceptabil. Și-a dat seama că noi nu vom găsi niciun fel de inhibitori naturali. Și, dacă Stephen ar veni cu o altă idee, atunci poate că am avea ce să raportăm.

– Poate că așa este, murmură Sealey.

Adică „un risc acceptabil” – la asta se referă. Dacă Greaves ar mai avea încă o reușită extraordinară și neașteptată – dacă i-ar mai veni din senin încă o idee genială, ca aceea despre care se spune că ar fi avut-o cu gelul blocant –, atunci poate că omenirea nu se va duce pe apa Sâmbetei. În calitatea sa de membru plătit al acestui club, Sealey ar considera partida câștigată.

Dar șansele sunt destul de mici. Poate că Rina are dreptate când spune că Greaves este un geniu. Însă, pe de altă parte, poate doar a avut noroc prima dată, nimic mai mult. Rina nici măcar nu se gândește la asta. L-a cunoscut pe Greaves când era doar un copilăș foarte speriat și tulburat. I-a fost alături la moartea părinților și nu l-a abandonat nici în perioada care a urmat, când băiatul a refuzat cu desăvârșire să mai vorbească. În perioada aceea îngrozitoare pentru el, când toată lumea credea că este doar retardat, iar nu un *Wunderkind* [22](#) foarte ciudat și complet lipsit de orice emoții omenеști.

Este oare posibil să nu te afecteze asemenea aprecieri? se întreabă cu seriozitate Sealey. Acum părerea generală este că băiatul ar face

parte din categoria autiștilor, însă cât anume din această particularitate a lui poate fi atribuită conexiunilor inițiale ale creierului său și cât este un efect al traumei?

Întrebarea este pur speculativă, deși are consecințe în lumea reală. Rina aproape că i-a obligat pe șefii din Beacon să-l treacă pe Greaves pe lista celor aleși să participe la această misiune. Știa câtă nevoie are băiatul de ea și se temea să nu o ia cumva razna în lipsa ei.

Șefii erau de o cu totul altă părere. Pentru ei, Greaves era înainte de toate doar un copil – talentat, desigur, însă doar la nivel de amator, nu de specialist. După care i-au examinat evaluarea psihologică și au dat peste ceva și mai rău: era obsedat, inadapdat, prezenta tulburări de comportament și ar fi putut îngreuna munca de pe teren a celorlalți. În cele din urmă, Rina a câștigat partida, cu o ultimă ofertă: *dacă mă vreți pe mine, atunci îl luați și pe el*.

Acum, haideți să fim cinstiți: nu l-a luat cu ea doar ca să-l protejeze. Ea chiar crede că băiatul poate face o minune aici – crede că va descoperi un tratament, un vaccin, o armă sau o capcană mai eficientă. Însă toate așteptările ei se bazează pe faptul că Greaves este special. De parcă mintea lui ar putea să vadă lucruri pe care ceilalți nici măcar nu le bănuiesc.

Bineînțeles că Rina nu vrea să recunoască faptul că spera într-un fel de „pasă decisivă” a lui Greaves, însă Sealey știe foarte bine că ea stă cu ochii pe băiat, așteptând să se risipească norii și din ceruri să coboare un porumbel alb.

S-ar putea să aibă cam mult de așteptat, este umila părere a lui Sealey. Nu că ar fi vreun psiholog, dar nu crede că puștiul este autist, ci doar un copil fără noroc, însă normal – foarte inteligent, însă normal. Și care a fost distrus de o tragedie inimaginabilă. Apoi a ajuns prizonier al speranțelor pe care și le face Rina. Și-a asumat răspunderea pentru el după ce l-a scos din orfelinatul din Beacon, unde profesorii renunțaseră să-și mai bată capul, pentru că erau doar voluntari, care se adaptau din mers la situațiile de acolo. Apoi l-a îndopat cu cărți, așa cum pasărea își îndoapă puii cu viermișori. Și l-a transformat în cel care este astăzi.

Adică? Un geniu bizar sau doar un cercetător incapabil să relaționeze cu lumea din jur și care se clatină pe sârma șubredă dintre rațiune și nebunie? Cum se poartă Greaves, lucrurile pe care le face el... *astea* sunt într-adevăr extraordinare. Dar nu dovedesc decât că are propriile sale mecanisme de adaptare. Nimic altceva. Și,

da, există acea descoperire remarcabilă, dar Sealey nu mai cunoaște pe altcineva care să accepte varianta lui Khan. Cum adică? Un copil-minune descoperă o enzimă din care extrage acizi cu miros înțepător, asemănător cu acela al transpirației secretate de glandele sudoripare. Apoi o descompune în apă și dioxid de carbon, o gătește într-o cratiță și o duce la cea mai bună prietenă a lui, doamna doctor Samrina Khan, biolog și epidemiolog, pe care o roagă să o testeze. Principiul briciului lui Occam sugerează o altă succesiune a evenimentelor.

Însă nu mai contează. Rina are propriul punct de vedere, la care nu vrea să renunțe. Probabil că este singura persoană de la bordul lui *Rosie* căreia să-i pese de Greaves. Sealey a încercat de mai multe ori să discute cu ea, însă fără succes.

Își ia și acum inima în dinți, deși este conștient că nu trebuie să-și facă prea mari speranțe.

– Face parte din echipaj, Rina. Este colegul tău, nu fiul tău. Trebuie să-l lași să facă așa cum crede el că este mai bine.

Ea îi aruncă o privire de parcă doctorul tocmai ce a întins mâna să prindă din aer o minge care deja se rostogolește pe jos.

– Mulțumesc frumos, John. Ai făcut un minunat rezumat al evidențelor.

Dar nu este sarcastică. Ba chiar vocea i se îneacă. Strâmbă din buze, încercând să-și stăpânească șuvoiul de lacrimi. Așa că, în loc să se îmbătoșeze sau să-i răspundă supărat, Sealey o strânge în brațe. Rina își îngroapă capul în unghiul format de gâtul și umărul lui. După care începe să plângă. Îl trage spre ea prin gaura dintre șipci și el simte că se va dezechilibra foarte curând și va cădea peste ea. După care probabil că se vor rostogoli amândoi pe jos, dându-se de gol. Tricoul lui (purtat pe post de pijama) se îmbibă încet dar sigur cu lacrimi.

Rina trece de la plâns direct la somn. Abia acum își dă Sealey seama cât de grea a fost ziua aceasta pentru ea. Griile ei pentru Stephen sunt cât se poate de reale, însă ele se adaugă unui întreg ansamblu de alte griji. Ar putea să capete o sancțiune pentru sarcina ei neautorizată, iar aceasta îi va pune capăt carierei. Sau poate copilul va pune capăt carierei, indiferent dacă va fi sancționată sau nu. Poate că va fi nevoită să nască aici, în locul ăsta uitat de lume. Poate va pierde sarcina.

Păcat că nu se pricepe mai bine la problemele astea. Cu toate că

are treizeci și ceva de ani, John Sealy încă își mai numără relațiile de până acum pe degetele de la o singură mână. Și niciuna dintre ele nu a ajuns atât de departe. Poate că nu ar fi ajuns nici aceasta dacă ar fi avut prezervative și autocontrol.

Plecarea din Beacon a dus la evenimentul acela fatidic. După atâta vreme petrecută în spatele gardurilor și al câmpurilor minate, călătoria – chiar dacă în interiorul unei cutii blindate de sardele – le dădea un nesperat sentiment de libertate. Iar el și Rina au descoperit singura metodă prin care să sărbătorească acest sentiment, fără să fie obligați să înainteze vreo cerere, să raporteze, să își justifice cererea, să aștepte aprobarea.

Acum trebuie să suporte consecințele. Și unul pe celălalt.

Sealey alungă alarmat ideea aceasta. Rina este o femeie formidabilă și el o iubește mai mult decât a iubit pe oricine altcineva. Îi admiră nespus de mult curajul, felul în care își alege singură drumul și nu se abate de la el, indiferent câte piedici i-ar pune viața în cale. Îi admiră onestitatea, care face chiar și minciunile de conveniență să pară crime împotriva umanității. Dar cel mai mult și mai mult îi iubește optimismul, care lui îi lipsește cu desăvârșire. Rina vorbește despre viitor fără urmă de ironie, ba chiar își face planuri. Unul dintre acestea este că va păstra copilul. Și i-a comunicat decizia ei într-o manieră care nu lăsa loc de discuții.

Sealey se tot gândește la situația în care a ajuns Beaconul și se îndoiește câteodată de înțelepciunea acestei decizii. Însă își ține îndoielile doar pentru el. Ultimul lucru pe care și-l dorește este ca Rina să își imagineze că el nu-i stă alături. Că nu o va ajuta. Că nu va fi prezent atunci când va veni ceasul...

De unde vin toate clișeele astea?

Se desprinde din brațele adormite ale Rinei, își pune mâna, preț de o secundă sau două, pe protuberanța indiscretă în care se dezvoltă fiul sau fiica lor și se ridică înapoi în patul lui. Dar cu mare părere de rău. De fiecare dată când scoate stinghiile și o vizitează pe Rina, are sentimentul că ar fi unul dintre soldații din *Marea Evadare* [23](#) care sapă tunelul ce le va aduce libertatea.

Gândul acesta îi sugerează altceva. Poate că nu datorită plecării din Beacon a fost atât de fericit – atât de amețit și de iresponsabil și de fericit.

Poate că ea i-a stârnit acest sentiment. Poate că a fost mereu vorba doar despre Rina.

Dar doamna doctor Khan nu doarme. S-a cufundat în starea

dintre somn și veghe, în care se întoarce în trecut și îl re trăiește. Imaginile sunt extrem de clare, sunetele stereo, toate simțurile ei sunt stimulate. Consideră că această stare este un fel de reluare. Însă omul de știință din ea știe că se numește cu totul altfel. Este un SPT, un simptom al stresului posttraumatic. Se manifestă două sau trei nopți pe săptămână și nu are niciun rost să se împotrivească. Dacă ar încerca să blocheze imaginile, acestea i-ar afecta starea de veghe și ar fi infinit mai rău.

Reluarea aceasta nu are nimic în comun cu visul. Logica și structura visului te împiedică să reflectezi la evenimentele din jur. Le accepți așa cum sunt, pentru că te-ai trezi dacă te-ai apuca să diseci în mod conștient fiecare element.

Însă în reluările ei Khan face diferența între persoana care este acum și cea care a fost atunci. Este cea din prezent, pasager în trupul ei din trecut. (Se simte neliniștită când se gândește că poate la fel percepe lumea și flămânzii. Dacă le-a mai rămas vreo urmă din conștiință, din identitate – în spatele fortificațiilor ridicate de fungus în creierele lor –, atunci tot ce mai pot face ei este să privească. Pentru că trupurile lor au acum un stăpân nou.)

Acum se deplasează prin Guildford și Godalming și alte locuri cu denumiri și mai inofensive. Milford. Haslemere. Hawkley. Spre sud, spre Beacon, într-un convoi de aproximativ opt sute de oameni sperați, mânați – și foarte des hărțuiți – de soldați în uniforme de camuflaj.

I se pare că această călătorie are aceeași logică cu numărul făcut de clovni în deschiderea unui program de circ. Uneori merg în autobuze, camioane, furgonete albe, ambulante. Alteori merg pe jos. Nedormită și înfometată, Rina-*de atunci* nu reușește să priceapă de ce sunt obligați să se dea jos din mașinile sigure și încălzite. Rina-*de acum* știe că nu era nici timp și nu aveau nici resurse să degajeze drumul blocat de resturile incendiate ale vehiculelor care transportaseră înainte alte valuri de refugiați. De fiecare dată, colonelul le ordonă să abandoneze mașinile și să meargă pe jos până la următoarea porțiune de drum liber. Își trimite soldații înainte ca să găsească și să rechiziționeze alte mijloace de transport în stare de funcționare.

Prin urmare ritmul lor variază, la fel și starea ei de epuizare. Uneori stă pe un scaun. Alteori stă întinsă în bena unui camion, cu brațul moale al altcuiva peste picioare, înconjurată de respirații și suspine răgușite care se contopesc cu coșmarurile ei. Dar de cele mai multe ori merge pe jos clătînându-se, șchiopătând, abia târându-și picioarele pe drumul acela nesfârșit, care ar trebui să le aducă salvarea.

Există doar două constante. În primul rând, flămânzii. Suntem cu câțiva ani înainte de apariția gelului blocant. Deci încă nu au cum să-și mascheze mirosul, sunetele, căldura corporală și astfel acestea reprezintă o permanentă și mobilă invitație la cină. Flămânzii îi fugăresc din spate, îi atacă din față, îi asaltează din flancuri.

Colonelul este pavăza lor – cealaltă constantă, mereu între ei și pericol. *Nu priviți în urmă* este mantra lui. Ce-a fost a fost și iată că tot mergem înainte. Cu gesturi precise, în plan orizontal, își mișcă pușca dintr-o parte în alta ca pe o coasă cu care taie genunchii urmăritorilor. Le dă arme și refugiaților, le explică principiile focului de acoperire. Construiește aruncătoare de flăcări din butelii de oxigen și spray-uri cu insecticid. La un moment dat, umple o furgonetă cu benzină și câteva batoane de exploziv de tip C-4 și îl împinge în jos pe panta pe care ei tocmai au urcat-o. Imediat o groapă din drum devine un lac de foc în care se înecă sute de flămânzi.

E drept că au ajuns în iad, însă diavolul este de partea lor.

Oamenii își schimbă părerea despre colonel. Până acum obișnuiau să-i spună „Pompierul”, din cauza incendiilor care transformaseră sud-estul Angliei într-un deșert carbonizat. Acum el este „Bătrânul”. Și îi spui așa, de parcă l-ai cunoaște, indiferent dacă ți-a adresat

vreun cuvânt sau nu.

Din când în când apar alți oameni care se alătură convoiului lor. Nu sunt niciodată alungați. Distanța dintre eventualitatea contaminării și dispariția sinelui este atât de mică, încât nu există niciun risc dacă îi acceptă printre ei. Cei câțiva care sunt infectați și se transformă încet-încet în flămânzi – contrazicând prin aceasta statisticile – sunt uciși cu un singur glonț tras în cap. Doamna doctor Khan pășește peste cadavrele lor și merge mai departe.

Oboseala îi provoacă halucinații. Colonelul este Moise, iar ei, copiii lui. *Nu priviți înapoi!* Puhoiul de flămânzi se desparte în fața lui ca marea. Valurile din sânge pe jumătate congelat au acoperit asfaltul și i se lipesc de tălpi. Văzduhul miroase a transpirație și a sânge, miroase a fecale și a praf de pușcă, a benzină și explozibili, a carne arsă. Îi ține lângă el. Îi duce acasă.

Autostrada devine impracticabilă – s-a transformat într-un morman de mii de mașini, presărate cu cadavre mâncate parțial. O abandonează și merg prin satele pustii. Într-unul dintre ele, pe un pod, un grup mic de supraviețuitori se luptă pe viață și pe moarte. Au baricadat capetele podului cu fiare vechi și aparate electrocasnice mari și s-au retras în centru. Însă flămânzii au escaladat aceste obstacole improvizate și îi atacă acum din ambele părți.

Colonelul este salvarea lor, însă vine prea târziu. Deja mușcați, unii dintre bravii apărători continuă lupta, însă doar câteva secunde. Se crispează o clipă, când fitilul conștiinței loc arde până la capăt. O fracțiune de secundă după aceea, au și făcut stânga împrejur și s-au năpustit asupra oamenilor din apropiere, doborându-i. Khan vede cum se transformă o femeie care agită deasupra capului o bătă de baseball. Apoi un bărbat înarmat cu un cuțit de bucătărie și un scut dintr-un capac de tomberon. Și o fetiță, ca un îngeraș blond, care trebuia să aibă grijă de cockerul cu urechi blegi al familiei (cățelul este primul ei prânz).

Când colonelul reușește să răzbată prin baricadă, nu a mai rămas nimeni de salvat. Toți cei de pe pod au devenit dușmani, au devenit ținte, au dispărut.

Aproape toți. În timp ce soldații cercetează locul, aplicând cu generozitate câte o *coup de grâce* celor deja prăbușiți. Khan descoperă un băiețel – de vreo cinci sau șase ani – zăcând între doi adulți. Trupurile acestora sunt contorsionate, ca și cum ar fi vrut să-l protejeze de atacul multidirecțional al flămânzilor. Sunt ca două

paranteze, care îl separă de restul lumii. Foarte multe răni au cei doi adulți – au fost mușcați, tăiați, sfârtecați. Iar bărbatul are și o rană de glonț la cap. Așa că nu se poate să îți dai seama ce anume le-a provocat moartea. Dar cu siguranță că au murit încercând să-și protejeze copilul.

Copil care nu are niciun fel de rană vizibilă.

Un soldat apropie patul puștii de tâmpla băiatului.

– Stai! urlă Khan.

Și bine face. Pentru că băiatul începe să respire. Cineva zice:

– Țsta de-aici e viu.

Și altcineva înjură.

Soldatul face un pas îndărăt. Expresia lui indiferentă este înlocuită cu una de uimire și teamă. Și nimeni nu spune nimic atunci când Khan ia băiatul în brațe.

Carlisle dă din cap și le ordonă să pornească la drum.

Aici se încheie reluarea. Dar nu și calvarul – abia după trei zile au ajuns în Beacon. Însă din momentul acela a început o nouă etapă, cel puțin pentru Khan. Își găsisese un scop, o menire. Trebuia să-l țină în viață pe băiețelul cu ochi mari. A fost – și încă este – convinsă că asta a ținut-o și pe ea în viață.

Stephen era un copil ciudat de cuminte și tăcut chiar și atunci. Probabil că ultimele cuvinte auzite de la tatăl sau mama lui au fost: Stai cuminte aici și poate nu te vor observa. Nu scoate niciun sunet. Însă, în orele și zilele care au urmat, pe când se apropiau tot mai mult de Beacon, băiatul a rămas la fel de nemișcat și tăcut. Khan este de părere că își însușise această stare de nemișcare mută dinainte ca părinții să-i fie uciși și pe jumătate mâncați sub ochii lui. Este ceva minunat și înspăimântător totodată. Atunci când nu ai unde să fugi și nu ai cui să-i ceri ajutorul, Stephen nu fuge și nu cere ajutor. Pur și simplu își pliază voința și emoțiile de foarte multe ori până când devin invizibile oricui, mai puțin ei. Iar pentru un om de știință aceasta este o însușire extraordinară.

Însă este vorba despre mult mai mult. Imobilitatea aceasta – mai ales interioară – a căpătat o tentă nouă în ziua în care l-a cunoscut Khan, în ziua când au murit părinții lui.

Ea știe mai bine decât oricine altcineva cât de mult a progresat Stephen, cât de multe a realizat. Avea doar doisprezece ani atunci când a sintetizat gelul blocant care le salvează zilnic viețile, deși toată lumea îi atribuie ei această descoperire. Stephen s-a numărat

printre primii oameni care au sugerat că *Ophiocordyceps unilateralis* ar fi ciuperca răspunzătoare pentru declanșarea epidemiei (dar numele i-a fost în mod misterios omis din lucrarea prezentată de Caroline Caldwell). Tot el a dovedit că agentul patogen se dezvoltă în sistemul nervos al organismului-gazdă, pe care îl controlează prin intermediul transmițătorilor micotici – catene lungi de proteine fungice care imită și deturnează sistemul de semnalizare din creierul mamiferelor. Nu mai există nimeni în tot Beaconul care să înțeleagă mai bine cu ce anume se confruntă specia umană.

Și totuși Khan are sentimentul că o parte din Stephen încă mai zace pe asfaltul umed al unui orașel din Surrey. Între paranteze. Așteptând un semnal care să-l anunțe că pericolul a trecut. Un semnal care nu va veni niciodată.

La zece ani după Colaps, noaptea a devenit un tărâm străin,

deloc prietenos. Hotarul lui începe în pragul casei tale. Prag pe care nu îl treci decât dacă ești pregătit să pornești într-o expediție primejdioasă, într-o incursiune armată.

Cu toate acestea, Greaves străbate întunericul.

Există un tip de binocluri militare de noapte care transformă bezna în lumină, însă nu are așa ceva. La bordul lui *Rosalind Franklin* nu este decât unul singur, încuiat în dulapul cu arme și folosit doar de lunetiști. Greaves ar fi putut să spargă codul de acces și să-l ia de acolo, dar nu știe dacă ar fi fost în stare să șteargă toate urmele acțiunii sale. Și atunci ar fi avut parte de niște discuții extrem de neplăcute.

Așa că se bazează pe lumina stelelor și a lunii în primul pătrar, pe o lanternă de buzunar – pe care o folosește cu multă zgârcenie – și pe amintirile sale foarte clare din timpul zilei. De fapt, amintirile sunt cele mai sigure. Greaves are o hartă în minte, pe care își marchează drumul parcurs cu ajutorul unui punct roșu (imaginar), care se deplasează pe un traseu fractal. În locurile unde nu-l mai ajută nici stelele și nici Luna – de exemplu, printre copacii înalți, care împiedică lumina să ajungă până la el – mărește respectivul detaliu al hărții, ca să se poată feri de șanțuri, gropi, bolovani și sârmă ghimpată. Poate face asta la nesfârșit, unica limită fiind capacitatea ochilor săi de a descompune detaliile. Își poate aminti orice a văzut chiar și o singură dată.

S-a echipat bine pentru această călătorie scurtă, însă plină de pericole. În ranița de pe umăr și-a pus bateriile de rezervă pentru lanternă, carnetul cu notițe, o sticlă cu apă și o torță de semnalizare pentru cazuri de urgență. Mai are acolo și un cuțit, deși nu-i poate justifica prezența. Nu îl va folosi nici măcar dacă va fi atacat. Se pricepe de minune la cuțite și n-a avut niciun scrupul când a disecat zeci de cadavre, dar îl înghețosează gândul că ar putea să taie într-un organism viu – fie el de om, de animal sau de flămând. Imposibil. La fel ca minciuna sau atingerea altei persoane, gestul acesta nu face parte din repertoriul său comportamental.

Însă deocamdată nu l-a atacat nimeni. Iar asta îl bucură și îl liniștește. Însă în niciun caz nu dorește să generalizeze. Poate doar o întâmplare topografică l-a salvat până acum. Poate că flămânzii i-au luat deja urma, dar se află atât de departe că nu au ajuns încă până la el. Deși, sincer, crede că mai mult l-a ajutat costumul lui de camuflaj.

La o cotitură a drumului, are ocazia să-și testeze această teorie. Pentru că iese din întuneric la lumină și dă nas în nas cu un flămând. Este – mai bine zis, a fost – o femeie. În strălucirea lividă a lunii, femeia aceasta pare un spectru înspăimântător. O efigie decolorată, aidoma unei fantome apărute din senin pe negativul unei fotografii. Se leagănă ca un copac în furtună, cu brațele atârându-i pe lângă trup. Probabil că pata întunecată de pe pieptul bluzei este sânge – al ei sau al cuiva din care s-a hrănit. Carnea de pe o mână i-a fost mâncată aproape până la os, de la încheietură și până la cot. Stă în lumina lunii ca în fața unui reflector, iar Stephen observă cât de mult seamănă trecutul satelitului natural cu trecutul acestei femei: ambele poartă urmele unor răni vechi.

Când îl vede, femeia se repede la el. Dar se oprește imediat. Stephen mai face un pas – femeia se repede iar. Și se oprește din nou. Începe să se miște de pe un picior pe altul, se vede că vrea să-l atace, dar este ceva ce o reține. Stephen se apropie mai mult de ea. Femeia bate pasul pe loc, tremură, se zvârcolește.

Greaves o ocolește la o distanță prudentă, având mare grijă să nu facă mișcări prea rapide sau bruște. Flămânda ar vrea să țâșnească în direcția lui sau aproape în direcția lui. Însă se tot oprește și se întoarce mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Maxilarele i se încheștează și i se descheștează cu un scârțâit de piele prea uscată. Mâna bună se strânge în pumn și se desface, zgârie aerul cu patimă sterilă.

Clătinându-se, se ține puțin după el. Și se oprește din nou. Nu mai recepționează semnalul. Când Stephen ajunge la treizeci de metri depărtare, flămânda intră iarăși în starea ei letargică.

Toate astea sunt vești foarte bune, dovedind funcționarea adecvată a costumului de camuflaj.

Pentru că a testat abilitatea flămânzilor de a percepe căldura corporală, Greaves începe acum să o studieze. Prin disecțiile făcute a încercat să identifice organele sau structurile răspunzătoare, însă nu există niciun favorit. A demonstrat cum centrii vederii din creierul uman suferă modificări foarte mari imediat după contaminare, fapt care sugerează că agentul patogen sporește acuitatea vizuală în infraroșu. Dar, la fel de plauzibil este și faptul că termoreceptorii pasivi, situați la baza limbii, au fost cooptați tocmai în acest scop (explicând astfel de ce flămânzii stau cu gurile căscate atunci când vânează).

La un moment dat, trece această problemă în plan secund și se concentrează asupra contramăsurilor ce ar putea fi luate. Oricât de exact ar fi mecanismul prin care flămânzii detectează căldura, ca să-i derutezi nu ai decât să ascunzi sau să blochezi cumva căldura pe care o radiază corpul tău. Blocarea este mai problematică. Pentru că trebuie să faci ceva cu căldura înmagazinată și neeliberată, care te-ar ucide ea în locul flămânzilor. Acesta este motivul pentru care și-a făcut costumul de camuflaj.

Înainte de Colaps, armata israeliană testa un sistem de mascare a amprente termice, pe care l-a numit *Adaptiv*. Chiar și în formă de prototip, era în stare să facă tancurile să arate ca niște automobile sau furgonete în fața sistemelor de scanare termică sau să le facă invizibile pe fondul temperaturii ambientale. Secretul era aplicarea unui strat de plăcuțe ceramice plate pe suprafața vehiculului, care puteau fi încălzite și răcite separat, furnizând astfel un înveliș multicolor în spectrul infraroșu.

Inspirându-se din *Adaptiv*, Greaves a creat o haină lipsită de culoare. A folosit ce a avut la îndemână – resturi șterpelite din laboratorul Rinei, materiale aduse pentru întreținerea și repararea lui *Rosie*, tot felul de lucruri descoperite întâmplător în călătoria lor – și și-a ascuns proiectul într-unul dintre compartimentele pentru conservarea cadavrelor. Sunt zece asemenea unități la bordul lui *Rosie* și doar șapte au fost ocupate.

Costumul termic este ca o a doua piele. Suprafața exterioară a

acestuia este presărată cu „ochi-de-pisică” modificați – ca să semene cu plăcuțele din *Adaptiv*, însă tridimensionale – care concentrează și dirijează căldura, nu lumina. Efectul vizual este extrem de grotesc. Parcă ar fi un costum de scafandru, conceput de un designer cu fetișuri sexuale. Deși, teoretic, ar trebui să-i extindă emprenta termică și chiar să creeze puncte fierbinți în aerul din jurul lui. Este ca și cum ai fi un fel de ventriloc, însă nu cu vocea, ci cu căldura corporală, cu gazele de eșapament de la metabolismul tău. Astfel, în loc de o singură sursă de căldură, care să fie urmărită de flămânzi, Greaves a devenit centrul unor perturbații termice, în permanentă schimbare. Speră să stârnească astfel confuzia în rândul flămânzilor. Dacă aceștia nu-l pot urmări în mod constant, poate că tropismul lor – mecanismul acela de detectare a căldurii – nu va mai reuși să se activeze. Iar pe baza dovezilor obținute până acum, se pare că teoria aceasta funcționează.

Însă există și un dezavantaj. În fond, costumele acumulează căldura. Ventilatoarele funcționează destul de bine când stă nemișcat, dar acum, când merge, simte cum înăuntru se face tot mai cald. Problema este foarte serioasă. Păcat că n-a instalat într-o mânecă un dispozitiv de citire a temperaturii – un termometru digital sau altceva asemănător. I-ar prinde bine să știe dacă este în pericol să leșine din pricina căldurii sau mai are până atunci. Adevărul este că nu se simte prea confortabil, dar nici vorbă să fie fără vlagă, să-l fi luat cu amețelă sau să i se fi făcut greață. Și estimează că va ajunge în Invercrae înainte ca situația să devină critică.

Traversează râul Moriston pe podul Telford, atracție turistică în vremurile de demult. Vuietul cascadei de lângă oraș îl face să se oprească o clipă. Parcă se teme, deși nu ar avea niciun motiv. Încearcă să-și revină, deranjat de această reacție irațională, și intră în oraș.

Deși „oraș” este o exagerare comică. Aici nu există decât o arteră principală și o piață, din care pornesc câteva străduțe scurte, toate terminându-se pe malul râului. Probabil că înainte de Colaps n-a avut mai mult de cinci sute de locuitori. Acum, pe la colțuri stau câțiva flămânzi, ca și cum ar aștepta pe cineva care să-i ducă înapoi, în viețile pe care le-au pierdut.

Și, cu excepția celor câtorva ocazii când vor porni în urmărirea faunei locale, vor rămâne așa până când organismul le va ceda cu totul. Este o viață după moarte pe care n-au reușit să și-o imagineze

nici măcar cele mai sinistre dintre vechile religii ale lumii.

Greaves merge încet pe strada principală, ca să nu atragă atenția. Are grijă să se țină departe de flămânzi. La distanțe mai mari, efectul costumului său termic cade sub incidența regulii care spune că intensitatea radiației este invers proporțională cu pătratul distanței de la sursă. La distanțe mai mici, încă ar mai putea să fie o țintă. Flămânzii aflați mai aproape de el reacționează la fel ca femeia de pe drum. Prind viață când Greaves trece pe lângă ei, ȝopăie pe loc câteva minute, însă nu reușesc să-și transpună starea de agitație în mișcări coerente.

Acum căldura și starea de disconfort au devenit mai acute. Nu trebuie să mai facă niciun efort și să-și lase trupul să se răcească pe cale naturală, odată cu încetinirea metabolismului. Firește, ar dura mult mai mult așa decât dacă pielea lui ar putea să intre în contact cu aerul. Însă a transpirat foarte tare pe sub costum și cu siguranță că a anulat efectul gelului blocant. Prin urmare, îi este imposibil să se dezbrace.

Descoperă o cafenea cu fațada deschisă la stradă. Se află pe culmea unei coline, de unde se poate vedea mare parte din oraș. Pe vremuri, înainte de sfârșitul lumii, probabil că locul acesta avea mulți clienți. Greaves intră și găsește un loc unde să stea la umbră și – speră el – unde să nu fie detectat. Nici nu încearcă să se așeze pe vreun scaun: costumul este mult prea ȝeapăn. Plus că, dacă ar face-o, nu ar fi în stare să se ridice repede.

Acestea sunt problemele cele mai urgente, însă scopul principal al expediției sale nu s-a schimbat. Din locul unde se află, poate vedea nouă flămânzi – patru bărbați și cinci femei. Îi va studia cât mai mult posibil și își va însemna în minte caracteristicile comportamentului lor nocturn.

Și fata? Greaves nu are nici cea mai mică idee unde ar putea să fie. Dacă nu îi va apărea singură în fața ochilor, va fi nevoit să pornească în căutarea ei. Dar încet. Foarte încet. Dacă i se deteriorează costumul, va rămâne complet neprotejat.

Stă câteva minute complet nemișcat, respiră regulat și speră că așa își va regla temperatura corpului.

În tot acest timp are la ce să se uite și la ce să se gândească. Nu s-a înșelat: flămânzii se comportă diferit pe timp de noapte. Mediul acustic și vizual este mai bogat, deoarece foarte multe mamifere mici sunt nocturne. Probabil că și mirosurile sunt mai bogate. În

consecință, flămânzii ies mult mai frecvent din starea lor letargică. Greaves îi vede atacând un bursuc. După câteva minute, este martor la o scenă și mai impresionantă: un flămând aflat în mijlocul drumului se trezește brusc la viață și înhață un liliac din zbor. Greaves aude trosnet de oase când este devorat animalul – cel mai probabil aparținând speciei *Nyctalus noctula*. Îl tulbură gândul că liliacul zbiară de durere într-un registru supersonic pe care urechile lui (acoperite de costum) nu-l pot auzi. Universul înseamnă informație. Un torent nesfârșit de informații. Orice element care ți-a scăpat se transformă într-o enigmă.

Îl mai deranjează și alte lucruri. Încă îi este mult prea cald. Costumul nu funcționează. Va muri dacă nu i se stabilizează temperatura. Poate va reuși să-și găsească un adăpost în care să se baricadeze și să și-l scoată, dar tot închis într-o cursă va fi. Este posibil să fie găsit mâine de echipa științifică, venită să colecteze eșantioane. Dar mai degrabă îl vor găsi flămânzii mult mai repede: pentru că va răspândi în aer mirosul pe care ei îl urmăresc cu fervoare, mirosul de carne și feromoni umani.

Perspectiva propriei morți i se pare deopotrivă fascinantă și năucitoare. Și se cufundă în studierea ei, fără să mai analizeze câteva secunde bune fluxul de date senzoriale pe care îl primește încontinuu.

O mișcare îl smulge brusc din această spirală a gândurilor. Tresare supărat. S-a lăsat luat prin surprindere, lucru pe care îl detestă chiar și atunci când nu există nicio miză.

Vin în salturi dinspre râu. Se îndreaptă spre el: câinii sălbatici pe care i-a văzut mai devreme sau o altă haită asemănătoare. În prima clipă, Greaves se gândește că pe el îl vânează, dar își dă seama imediat că se înșală. Țin capetele în jos, gâfâie puternic. Unii dintre ei șchiopătează.

În urma lor vin copiii. Mai întâi o duzină, apoi douăzeci, apoi mai mulți decât poate el să numere în întunericul nopții. I se pare că cel mai mic ar avea în jur de trei sau patru ani; iar cel mai mare doar vreo zece. La fel ca fata, sunt îmbrăcați complet aiurea. Unii poartă haine de adulți: tricouri care le atârna peste genunchi, ca niște rochii; hanorace și pulovere tricotate, cu mânecile suflecate sau sfâșiate. Alții sunt în pielea goală sau îmbrăcați în lucruri care nu sunt propriu-zis haine – cârpe și bucăți de piele. Sunt desculți. Au chipurile vopsite – așa cum îl avea și fata: o linie orizontală pe frunte, una verticală pe mijlocul feței. Mulți au arme: cuțite,

bastoane, ciocane, mistrii. Unul ține în mână un obiect care seamănă cu axul metalic al unei umbrele.

Câinii nu sunt vânători, ci pradă. Sunt fugăriți de acești copii, care nu vânează ca flămânzii – adică nu se năpustesc haotic asupra creaturii pe care vor să o mănânce –, ci lucrează într-un mod coordonat. Se răspândesc, formând un semicerc larg, în care să-i poată ține închiși și să-i poată controla pe câinii sălbatici. Cei mai mici nu joacă niciun rol în vânătoarea aceasta: doar aleargă la o oarecare distanță de ceilalți și nu dau semne că ar dori să se apropie mai mult.

Obişnuieți să se afle de cealaltă parte a acestei ecuații, câinii sunt îngroziți acum. Pașii le sunt nesiguri. Se poticnesc, se fac mici de frică. Își lasă capetele în jos, în așteptarea atacului iminent. Greaves presupune că vânătoarea durează de ceva vreme și că se apropie de final.

Se apropie și de el, dar și de flămânzii pe care i-a studiat până acum. Aceștia reacționează la agitația din jur. Se trezesc brusc din amorteală și o iau la fugă înainte. Acum Greaves înțelege motivul pentru care sunt aici copiii cei mici care aleargă la marginea grupului lor. Majoritatea sunt înarmați cu bețe lungi, crengi, ciomege, cozi de mături, pe care le folosesc ca să pună piedică flămânzilor, ca să nu se amestece în vânătoarea lor. În cazurile când vreun flămând refuză să rămână întins pe jos, doi sau trei copii îi sar în spinare și îl ținutiesc la pământ. După care unul dintre ei scoate un cuțit și îi retează tendoanele de la genunchi cu multă pricepere. Apoi copiii își reiau fuga, lăsându-l pe flămând să se zvârcolească în țărână.

Copiii sunt aproape invizibili pentru flămânzi. Firește, mișcările lor stârnesc o reacție, îi fac pe aceștia să pornească la atac, dar – când se apropie de ei – parcă nici nu-i mai văd. Copiii nu reprezintă pentru ei nici vreun potențial pericol, nici hrană!

Greaves o caută din priviri pe fata cu părul roșu de la stația de testare a apei. Și o descoperă destul de lesne, după cicatricea albă de pe obraz. Se află în avangardă, conducând atacul. Doboară un câine dintr-o singură mișcare. Din experiența anterioară, Greaves știe de ce este ea în stare, dar, chiar și așa, este uluit când o vede cum sare drept în spinarea animalului. Îl doboară la pământ, îi sucește gâtul cu brațele ei puternice și începe să mănânce din el. Câinele scoate un singur scheunat ascuțit și amuțește brusc, când dinții ei îi sfâșie beregata.

Dar fata nu este lacomă. Câțiva dintre copiii mici dau fuga să se ospăteze și ei, iar ea se retrage imediat. Are bărbia plină de sânge. Și-o șterge cu dosul palmei, apoi își linge absentă degetele, privind în jur.

Deja au fost doborâți alți doi câini. Și toată lumea a început să mănânce. Fata pare mulțumită, aidoma unei gazde care s-a străduit mult să organizeze această cină și se bucură când vede că eforturile ei sunt apreciate.

Un detaliu îi atrage atenția. Trage un băiat mai mare de pe unul dintre câini ca să-i facă loc la masă unei fetei scheletice. Băiatul se uită urât la ea, scoate un mârâit prelung și modulat, dar nu se opune. Are o înfățișare diferită de a celorlalți copii. Părul blond i-a fost ciuntit pe părți și nu i-a mai rămas decât o fâșie pe mijlocul capului, ca la mohicani. Petele de vopsea neagră din jurul ochilor îi scot în evidență albul de porțelan. Și și-a desenat peste gură niște linii albe, verticale, ca dinții de craniu – așa că pare a rânji în permanentă.

Greaves este atât de fascinat de tot ce vede, că uită să mai respire. Semiotica nu mai are nicio regulă. Copiii aceștia sunt flămânzi, dar *nu* sunt flămânzi. Prezintă instinctul care-i împinge să se hrănească, așadar, cu carne crudă – instinct care le definește natura. Sunt înzestrați cu aceeași putere și viteză supranaturale. Însă sunt creaturi sociale, cu un anumit nivel de inteligență. *Cordyceps* șterge totul din minte așa cum buretele șterge o tablă, apoi scrie un singur cuvânt: MĂNÂNCĂ. Dacă devii flămând, atunci peisajul tău mental este extrem de simplu. Ai mâncare, mănânci. N-ai mâncare, te decuplezi și aștepti.

Înseamnă că acești copii sunt altceva – așa a crezut Greaves încă de când a văzut-o prima oară pe fată, așa cum speră de atunci încoace. Copiii sunt ceva nou. Ceva nemaiîntâlnit. Au descoperit o zonă de mijloc care nu a existat înainte. Iar el are nevoie (of, câtă nevoie are!) să afle ce anume este această zonă de mijloc.

Masa durează puțin. Metabolismul flămândului este foarte eficient, necesitând doar o porție mică și ocazională de proteine. Unul câte unul, copiii se satură și apoi pleacă de lângă mâncarea lor. Fata cu cicatricea pe obraz se așază în genunchi și mănâncă încă o dată – acum dintr-un alt câine, poate ca să-și afirme rangul. Copiii gesticulează și murmură în jurul ei. Greaves nu are nicio îndoială că este vorba despre o conversație pe limba lor – după cină, când te simți sătul și binedispus.

Privește concentrat la scena din fața lui, uitând că el nu a fost invitat la acest ospăț. Însă este obligat să-și aducă aminte atunci când vede că unul dintre copii – băiatul blond, pe care fata l-a înlăturat de la masă când a crezut că a mâncat suficient – se uită fix la el. Îl privește de ceva vreme, numai că ochii i se pierd cumva în toată mângăleala aia de vopsea de pe chip, așa că Greaves nu își dă seama decât când băiatul își întoarce complet capul spre el.

Lui Greaves îi vine să încremenească, dar deja stă încremenit. Prin practică îndelungată, a adus la perfecțiune starea aceasta de nemișcare. Costumul îi maschează mirosul și căldura. Nu știe ce l-a putut da de gol.

Băiatul face un pas în direcția lui și el însuși își dă seama că raționamentul se aplică doar flămânzilor. Nu și unui copil care nu se încadrează în această categorie. În costumul lui termic, Greaves este o apariție bizară, iar curiozitatea este parte a programului de bază cu care sunt înzestrate toate ființele omenesti – dorința de a verifica și de a înțelege mediul înconjurător.

A presupus că acești copii vor reacționa ca flămânzii, nu ca oamenii normali. I-a subestimat și va muri din cauza asta.

Băiatul mai face un pas în direcția lui. Se oprește. Face încă un pas. A ajuns la vreo trei metri de el. Își lasă capul într-o parte și îl studiază atent pe Greaves. Fața îi este acoperită de masca aceea inexpresivă, iar de umăr îi atârna ranița, așa cum atârna un glob în pomul de Crăciun.

(O amintire răzleață își face loc printre gândurile lui: daruri în hârtie colorată, așezate sub bradul familiei, în Witley, înainte ca familia să devină un termen abstract, reprezentat cel mai bine de chipul doamnei doctor Khan. A fost cel mai frumos Crăciun, pentru că unul dintre daruri a fost Captain Power. Greaves curmă acest lanț al amintirilor. Vrea să trăiască și are nevoie de toată puterea lui de concentrare.)

Băiatul mai face încă un pas. Îl urmează câțiva copii, dar cu multă prudență și de la distanță. Habar nu au ce anume ar putea să fie Greaves. Nu miroase a mâncare, asta-i clar pentru toți. Poate că este vreun flămând, dar nu s-a repezit la câinii sălbatici când au trecut prin fața lui. Toate accesoriile acelea ciudate care atârna de el îi ademenesc să-l cerceteze mai îndeaproape.

Greaves întreabă cât de departe ar ajunge dacă ar lua-o la fugă. Nu prea departe. Chiar dacă nu l-ar stânjeni costumul, tot nu ar putea să

alerge la fel de repede ca ei. Dacă fuga ar fi servit la ceva, atunci probabil că l-ar fi ajutat de mult să pună capăt acestei ambiguități despre propria lui identitate. Căinii aleargă, iar căinii sunt hrană. Lanțul logic este foarte scurt și se termină cu o masă caldă.

Băiatul întinde mâna.

Pe neașteptate, fata cu cicatrice apare în fața lui, ca să-l studieze de aproape pe Greaves. Și mai de aproape. Face doi pași, se ridică pe vârful picioarelor și aproape își lipește fața de a lui.

Se uită fix în ochii lui Greaves din spatele plasei microporoase.

Greaves încearcă un sentiment straniu. Dacă ar fi făcut gestul acesta oricine din echipa de pe *Rosie*, oricine din Beacon, el s-ar fi ferit imediat. Detestă intimitatea impusă. Sigur, privirea unui copil i se pare mai puțin traumatizantă decât cea a unui adult. Însă doar foarte, foarte puțin.

Singurul motiv pentru care suportă această apropiere este acela că nu știe deocamdată în ce categorie să o încadreze pe fată. În biroul extrem de bine organizat din mintea lui nu există niciun compartiment bine definit în care să o pună, convins că acolo este locul ei. Poate că fata este doar ceva nul, lipsit de sens sau valoare. Dar nu dă deloc această impresie. Dimpotrivă. Este supraîncărcată cu sensuri latente, iar el nu poate trece niciunul cu vederea până nu va ajunge să o cunoască mai bine.

Băiatul blond, cu chipul ca un craniu, are în mână un ciocan de tâmplărie, cu mâner din cauciuc negru și cu capul metalic aproape complet acoperit cu o crustă de sânge mai vechi. Îl ridică acum în poziție verticală, sprijinindu-l între degetele răsfirate ale mâinii stângi.

Greaves improvizează. Ridică mâinile (stârnind un geamăt de uimire printre copii) și mimează trucul său magic. Fata face ochii mari. Apoi îi îngustează.

Nu are nimic în mâini. Niciun as în mânecă. Nimic nu stă între el și moarte, cu excepția speranței firave că ea și-ar putea aminti.

– Trebuie să atingem viteza luminii, spune el, imitând perfect inflexiunile căpitanului.

Numai că vocea lui este înăbușită de materialul costumului și el nu este – oricât și-ar dori-o – eroul spațiului cosmic, inginerul galactic.

Băiatul ridică ciocanul. Și se strâmbă, dar nu din cauza efortului, ci în anticiparea lui. Vine în rând cu fata.

Fără să stea pe gânduri, ea îl îmbrânțește la o parte. Băiatul scoate un zbieret de reproș și indignare, iar fata rostește o singură silabă. Sunetul acesta nu are nicio consoană, însă este incredibil de autoritar. Fata nu și-a luat ochii de la Greaves, abia dacă l-a luat în seamă pe băiatul cu mască de craniu. Acesta acceptă ordinul sau mustrea – sau ce-o fi fost sunetul făcut de fată – și se îndepărtează, cu capul plecat de rușine. Expresia de pe chipul lui pare a spune că obediința aceasta i se pare prea amară pentru gustul lui.

Fata vorbește din nou. Îi mai aruncă o ultimă privire lui Greaves și își ia ochii de la el. Își mișcă mâinile, la fel cum le mișcase el când imitase scamatoria. Apoi se îndepărtează foarte încet și face semn celorlalți copii să o urmeze.

Nu-i nimic de văzut aici. Să mergem.

Și pleacă repede, ocolind sau sărind peste trupurile convulsive încă ale flămânzilor doborâți în timpul vânătorii.

Strada seamănă cu un câmp de luptă. Iar Greaves este una dintre victime, chiar dacă nu l-a atins nimeni. Însă l-a străpuns privirea fetei, perforându-i o armură mult mai veche și mult, mult mai groasă decât costumul de dispersie termică. Iar îndurarea pe care ea i-a arătat-o i-a răsucit cuțitul în rană. Simte că are o relație cu ea, dar nu știe care este aceasta.

Plus că va muri curând, chiar și fără amestecul copiilor. Îl arde tot corpul în costum. Nu va mai apuca să se întoarcă la *Rosie*. Nu va mai apuca nici măcar să iasă din oraș. În cel mai bun caz, nu mai are decât câteva minute de trăit.

Și brusc găsește soluția – așa cum se găsesc de obicei soluțiile – sub forma unei amintiri. Seara de baie. Mama lui testând cu cotul temperatura apei din cădița din plastic galben, ca să se asigure că nu o să-l frigă. Acum mama arată ca mama, nu ca doamna doctor Khan. Îi șoptește ceva ce el nu-și mai poate aminti. Memoria verbală îi este de folos numai în cazul amintirilor de după ce a împlinit șapte luni, când a început să extragă înțelesuri concrete din mediul sonor din jur.

Însă acum nu contează cuvintele. Ci doar apa.

Clătinându-se, Greaves traversează strada și intră pe una dintre aleile care duc la râu.

Un minut mai târziu, stă în patru labe în albia puțin adâncă a râului Moriston, cu trunchiul aplecat, astfel încât să-și poată uda și umerii. Apa rece ca gheața îl răcorește. Apoi îl îngheață. Îl salvează

de la efectele nedorite ale propriei invenții.

Numai că fata l-a salvat prima.

Greaves ajunge înapoi la *Rosie* la prima geană de lumină. De

gardă în interiorul sasului este soldatul Sixsmith, care sare uluită și destul de alarmată când îl vede apărând în prag din întuneric. Întocmai ca o veste proastă.

Dar măcar îl recunoaște. Când mai avea foarte puțin de mers, Greaves și-a scos costumul și a rămas în uniforma regulamentară, de culoare kaki. Speră că astfel va fi scutit de orice discuții, dar se vede clar că este learcă de transpirație și tremură din cauza epuizării. Sixsmith îi aruncă o privire aspră și întrebătoare când îi deschide ușile sasului.

– Unde dracu' ai fost? îl întreabă ea.

Să verific senzorii de mișcare, se gândește Greaves să-i răspundă. Și minciuna ar fi foarte bună dacă ar putea să o spună cu glas tare. Dar nu poate, tocmai pentru că este o minciună. Așa că ridică din umeri.

Sixsmith nu insistă, ci doar clatină din cap, de parcă ar întrista-o nechibzuința și încăpățânarea lui.

– Bine că nu s-a trezit încă nimeni, mormăie ea. Iar ai scăpat de scandal, nebunule!

Greaves dă din cap și îi mulțumește. Se întreabă dacă Sixsmith știe că a stat aproape o oră în întuneric, așteptând să intre ea de gardă, pentru că o preferă soldatului Phillips, pe care nu a reușit încă să-l descifreze.

Poate că tânăra și-a dat seama de acest lucru, pentru că nu-i

acceptă mulțumirile cu amabilitate.

– Treci înăuntru! îi zice ea. Și fă un duș! Puți.

Greaves îi dă dreptate și îi urmează sfatul. Este extrem de pretențios în privința mirosului corpului său, închipuindu-și că ar fi un fel de atingere de la distanță – necerută, dar inevitabilă. Se freacă bine cu săpunul cu fenol, până se acoperă din cap până în picioare cu clăbuci înțepători. După ce se limpezește, pielea lui are culoarea roșie – însă aceasta este o garanție a faptului că acum este curat.

Până când termină el dușul, se trezesc și ceilalți membri ai echipei științifice și stau la coadă în fața cabinei, împreună cu soldații Lutes și Phillips și caporalul Foss. Plouă foarte des de când au ajuns în nordul Scoției, așa că dușurile nu mai sunt raționalizate cu aceeași strictețe ca înainte. Prin urmare echipajul lui *Rosie* s-a decis să bată fierul cât mai este cald.

Deși n-a dormit deloc, Greaves își vede apoi de ritualul său de după trezire. Însă nu doar ca să evite întrebările, ci și pentru că fiecare zi are o anumită formă, iar acest ritual este unul dintre elementele ei fundamentale.

Se spală pe dinți și se bărbierește la chiuveta pliabilă din zona cabinelor, după care se întoarce la patul lui și se îmbracă în spatele perdelelor trase. Deși în mod curent se văd unii pe alții în pielea goală, îmbrăcatul este un lucru extrem de personal pentru Greaves. Iar partea cea mai personală este când își pune la mână ceasul pe care i l-a dăruit Rina atunci când și-a câștigat locul în echipa lui *Rosie*. Ceasul acesta a aparținut fratelui mai mic al Rinei, Simon, care se afla în America atunci când s-a produs Colapsul și nu a mai reușit să ajungă înapoi acasă. Greaves poartă ceasul în fiecare zi, dar mai întâi a fost nevoit să-i completeze cureaua cu o bandă din elastic, pentru că Simon avea încheietura mâinii mai subțire decât a lui.

Cutiuța cu vocea căpitanului face și ea parte din ritual. Greaves trage de șnur și ascultă ce are să-i spună Captain Power. Nimeni nu știe de ce face asta. Nici măcar Rina. Și s-ar simți ridicol să le explice, deoarece nu este câtuși de puțin un act rațional. Cuvintele căpitanului nu au absolut nicio legătură cu evenimentele ce vor avea loc pe parcursul zilei. Iar Greaves nu le consideră a fi vreun sfat sau profeție. Pur și simplu le ascultă când se îmbracă. Când era mai mic îl întreba câteodată pe căpitan ce ar trebui să facă într-o anumită situație mai dificilă. Și atunci juca ambele roluri: atât pe al lui – care cerea îndrumări –, cât și pe al căpitanului, care îi dădea povețe. N-a

mai făcut asta de la treisprezece ani, n-a mai avut nevoie. Dar tot mai are sentimentul că vocea lui Captain Power îi transmite un strop din puterea acestuia, un strop din curajul lui.

Astăzi, glasul acela disonant, intermitent, îl anunță: *Am pătruns într-un alt univers!*

Ai dreptate, căpitane. Așa este.

Greaves se duce la domnul doctor Fournier și îi spune că vrea să facă parte din grupul care va ieși astăzi pe teren. Echipa științifică merge la Invercrae și vrea să se ducă și el acolo. Speră că domnul doctor Fournier nu-l va întreba de ce. Are atât de multe motive, dar niciunul dintre ele nu are legătură cu activitățile planificate.

Domnul doctor Fournier se lasă greu.

– Credeam că preferi să-ți vezi de cercetările tale, Stephen, spune el. Dacă ceilalți sunt plecați pe teren, ai și tu acces la laborator. De altfel, astăzi se vor colecta probe dintr-o zonă urbană, unde pericolele sunt mult mai multe.

– Iar eu voi fi o problemă în plus, continuă Greaves ideea doctorului. Da, știu. Îmi pare rău, domnule. Îmi place foarte mult să mă ocup de studiul meu și știu că ceilalți s-ar simți mai bine dacă n-aș fi cu ei.

Chiar și Rina, își spune el, își face multe griji atunci când este și el pe teren. Își adună puterile pentru următoarea propoziție. Firește că va spune adevărul, dar ce va omite îl va aduce pe marginea găurii negre a minciunii.

– Însă astăzi aș vrea să fac propriile mele observații.

– Observații referitoare la ce? vrea să știe domnul doctor Fournier.

Greaves își simte gura uscată. Își ia inima în dinți. Reușește să spună destul de greu:

– Referitoare la activitățile aberante. Caut... flămânzi care nu se încadrează complet în profilul comportamental pe care l-am văzut până acum. Tipare anormale.

Comandantul civil clatină din cap.

– Stephen, nu există excepții. Nu există anomalii. Le-am fi descoperit până acum.

– Eu cred că... mai încercă o dată Greaves. Nu sunt sigur. Dar unele dintre constatările mele recente...

Lăsat de capul lui, s-ar bâlbâi și cine știe ce prostie ar spune. Din fericire, domnul doctor Fournier intervine înainte de asta.

– Nu vom face decât două drumuri după probe. Cel mult trei. La

Invercrae. Apoi Lairg. Și după aceea Thurso. Bineînțeles că poți să vii și tu astăzi. Dar, în cazul acesta, îți cer să nu te abați de la planul deja stabilit. Să nu pleci de lângă echipă. Ai înțeles?

Greaves stă încruntat. A trecut prin sita minții discursul doctorului, despărțindu-l în elemente gramaticale, semantice și intenționale, sperând că va putea găsi printre ele o porțiță de scăpare. Simte că îl apucă disperarea, dar îl salvează ultimele cuvinte – de fapt, o întrebare.

– Da! exclamă el, strângând tare pumnii și crezând că astfel va putea să-și stăvilească șuvoiul de vorbe care-i dau năvală pe buze. Înțeleg, domnule doctor.

Fournier îi aruncă o privire mâhnită și îngrijorată.

– În ordine, spune el. În treizeci de minute am să vă fac instructajul. Domnul doctor Sealey îți va da trusa și îți va spune ce fel de eșantioane să cauți. Te rog să faci întocmai ce ți se cere, chiar dacă nu înțelegi mereu rațiunile. Pe teren nu este timp de dezbateri. Pur și simplu trebuie să accepți că soldații și ceilalți membri ai echipei știu ce fac și că există motive întemeiate pentru tot ce se întâmplă.

Greaves nu știe ce să răspundă. Își dă seama că determinismul poate fi o atitudine filozofică reconfortantă, însă lui nu i se pare că s-ar aplica prea bine acțiunilor individuale ale oamenilor. Dacă toți ar ști mereu ce fac și ar acționa într-o manieră perfect rațională, atunci cum de s-au întâmplat toate tragediile din istoria lumii? Așa că, în loc să mai spună ceva, dă doar din cap – gest echivalent cu o altă mulțumire – și se retrage repede.

Ceilalți membri ai echipei științifice își strâng echipamentele și poartă o conversație zgomotoasă, cu multe întreruperi – genul de discuție difuză pe care Greaves nu poate să o sufere, pentru că îi este foarte greu să-și dea seama ce subiect ar trebui să urmărească în toată zarva de voci concurente. Nici în cele mai bune momente ale lui nu se descurcă într-o asemenea situație. Iar acum, când a fost cât pe ce să-l mintă în față pe domnul doctor Fournier, se simte prea subrezit ca să suporte vicisitudinile unei conversații atât de ușuratece.

Așa că preferă să se ducă pe platforma din mijlocul lui *Rosie* și, pentru că în turelă nu-i nimeni, se urcă el acolo, ca să fie singur și să nu-l vadă nimeni. Acum se simte la adăpost și, chiar dacă nu-l mai aude nimeni, poate să-i dea răspunsul doctorului Fournier.

– Vreau să intru în oraș, pentru că acolo sunt niște copii pe care trebuie să-i studiez, șoptește el. Copii care aproape cu siguranță sunt contaminați, deoarece vânează și se hrănesc la fel cum o fac flămânzii. Însă, în celelalte privințe, acțiunile lor sunt mult mai apropiate de repertoriul omului normal. Încă mai par în stare să gândească. Atunci mă întreb dacă este posibil să fii infectat și să-ți păstrezi un oarecare grad de conștiință de sine...

Dar nu-și termină ideea. Posibilitățile se multiplică și îl amuțesc. Șansa descoperirii unui leac pentru agentul patogen care provoacă boala foamei este foarte slabă. *Cordyceps*-ul crește prin țesutul nervos atât de repede, că nu există nicio modalitate prin care să poată fi eradicat fără să se distrugă sistemul nervos al gazdei. Un astfel de „leac” te-ar face sănătos din punct de vedere clinic, însă ai ajunge o legumă tetraplegică. Însă, dacă Greaves nu se înșală în privința copiilor – și dacă va reuși să strângă suficient de multe mostre pe care să le analizeze –, atunci poate că va putea să producă un vaccin care să întârzie sau chiar să neutralizeze efectul patogenului.

Însă nu-i vorba numai despre asta. La fel ca în cazul însemnărilor din jurnal, Greaves își împarte gândurile în două clase: cele de deasupra semnalului principal și cele de dedesubtul lor.

Deasupra:

Fata. I-a salvat viața, l-a împiedicat pe băiatul cu mască de craniu să-l lovească cu ciocanul. Acum echipa științifică se duce să strângă probe chiar acolo unde trăiește ea. Unde trăiesc toți copiii. Ce se va întâmpla dacă se întâlnesc? Ce șansă au ciocanele și țepușele împotriva gloanțelor?

Dedesubt:

Toți? Toți știu ce fac, numai el nu? Nu-i deloc adevărat. El vede mult mai multe decât își imaginează ei. Mai multe decât oricine altcineva, pentru că știe cum să interpoleze și să extrapoleze și continuă să privească și să asculte, chiar atunci când ei au impresia că nu este atent.

Știe că domnul doctor Fournier are propriul său aparat de radiorecepție despre care nu a spus nimănui. L-a auzit vorbind la el noaptea târziu, când tot restul

echipajului dormea. Și, după aia, l-a căutat și l-a descoperit în spatele unui panou fals din sala mașinilor.

Știe că domnul doctor Fournier și domnul colonel Carlisle nu sunt nici prieteni, nici aliați. Amândoi dau dovadă de prudență și neîncredere în privința celuilalt, iar ruptura dintre cei doi comandanți îi împiedică pe participanții la misiune să devină o echipă în adevăratul sens al cuvântului.

Știe că domnul locotenent McQueen nu poate să-l sufere pe domnul colonel. Nu poate să-l sufere deloc.

Știe că, la plecarea lor, Beaconul începuse să se schimbe – să treacă dintr-o stare în alta, la fel cum face laptele atunci când bacteriile încep să fermenteze și să producă acidul lactic. Beaconul se acrea, transformându-se în ceva nou și înfricoșător.

Știe că John Sealey este tatăl copilului Rinei și că este speriat de ideea asta.

Ei cred că el nu înțelege. Că el nu vede.

Dar ei nu-l văd pe el.

Instructajul făcut de comandantul civil este o pierdere de vreme,

dar nu deranjează pe nimeni. Toți știu la ce să se aștepte și nu îl ascultă. Fournier a ocupat laboratorul, astfel că pregătirea misiunii de prelevare a trebuit să fie întreruptă. Birocrația este atotputernică.

Doctorița Khan face în minte calcule cu termene, durate și date. Acum simte cu acuitate volumul abdomenului, deși, până în urmă cu doar o lună, putea să-și imagineze că nu este nimic acolo. A început s-o doară și spatele. Copilul își anunță prezența în felurite moduri. Iar totul va culmina cu momentele acelea foarte lungi și foarte zgomotoase, când Khan va zbiera din toate puterile și-l va împinge în lume.

– Mediile urbane prezintă amenințări unice, spune doctorul Fournier, ca și cum acesta ar fi primul oraș în care intră, nu al douăzecilea.

Desigur că are dreptate, însă nu trebuie să-i mai bată la cap cu asta. Sau, dacă tot e nevoie să-i bată cineva la cap, atunci ar trebui s-o facă unul dintre militari. Pentru că ei sunt cei care se vor confrunta cu aceste riscuri suplimentare. Mai cu seamă lunetiștii, care, în eventualitatea unei retrageri precipitate din fața flămânzilor, trebuie să se bazeze pe pifani și pe armele lor automate să-i salveze de la dezastru. Este aproape inutil să împuști doar câte un flămând odată, când două sau trei sute se năpustesc asupra ta.

– Vizibilitatea este problematică în zonele cu multe construcții, spune acum Fournier, iar strategia de retrage este incertă.

Locotenentul McQueen răspunde de siguranța voastră pe teren, dar vă poate proteja doar dacă feceți ce vă spune, indiferent de situație. Probabil că ați memorat deja planul străzilor pe care vi l-a dat, dar luați-l oricum cu voi. Dorești să adaugi ceva, domnule locotenent?

McQueen se sprijinea cu cotul de centrifuga principală de pe bancul de lucru. Acum își îndreaptă spatele, cu mișcări lente, flegmatice. Pare a spune că îi poți da apă, numai că o va bea atunci când va avea el chef.

– Doar ceea ce este evident pentru toată lumea, zice el. Dacă vă despărțiți de echipă, săpați-vă o groapă și ascundeți-vă în ea. Sau urcați-vă pe un loc înalt – dacă găsiți vreunul. Flămânzii acționează cel mai mult la nivelul străzii. Transmiteți-ne coordonatele și vom veni să vă luăm. Să nu aveți inițiative, pentru că asta-i cea mai sigură modalitate de a vă pierde viața.

Toată lumea să-și aplice un strat nou de gel blocant înainte de ieșirea din sas. Apoi repetați aplicarea gelului la intervale de câte o oră. Dacă transpirați, dați-vă imediat cu blocant. Nu așteptați să vă complimenteze flămânzii pentru parfumul vostru îmbătător.

În rest, procedura obișnuită rămâne în vigoare: voi alegeți, noi îi împușcăm. Când începem să tragem, nu trebuie să vă mai mișcați deloc. Nu vreau să ne intre vreunul dintre voi în linia de ochire și să ne strice treaba. Nici voi nu vreți asta. Întrebări?

Nu.

– Foarte bine, spune Fournier. Domnul doctor Sealey v-a repartizat câte un set de instrucțiuni pentru prelevarea mostrelor. Acum le veți recapitula împreună. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți în sala mașinilor. Domnul locotenent vă va scoate din sasul median în zece minute.

Oamenii de știință se împrăștie care încotro. Și-au pregătit deja ranițele, dar acum le verifică încă o dată, nu cumva să fi omis vreun articol esențial. John nu recapitulează instrucțiunile. Știe că nu este nevoie.

Khan se uită la Stephen, care își pregătește un recipient suplimentar pentru mostre și apoi îl ascunde în rucsac. În ciuda instructajului, băiatul are de gând să se ocupe și de proiectul lui personal.

A fost surprinsă când a aflat că Stephen ceruse să iasă cu echipa pe teren astăzi. În mod normal, el lucrează cu mostrele pe care le aduc ei și face tot posibilul ca să evite o ieșire în compania lor. Khan

îi înțelege motivele sau crede că i le înțelege. Pentru Stephen, un grup de oameni echivalează cu o stare de tensiune nerezolvată. Interacțiunile sale cu ceilalți oameni sunt stângace, iar interacțiunile dintre ei îi distrag atenția.

Prin urmare, de ce ziua de astăzi este diferită? Khan l-ar putea întreba chiar pe el, firește, însă întrebările directe îl afectează cumplit de tare. Nu are niciun fel de sistem de apărare împotriva lor.

Așa că nu spune nimic și își verifică trusa pentru a treia sau a patra oară.

John Sealey se uită la Khan care îl urmărește din priviri pe Greaves. Nu este pentru prima dată când grija ei față de băiat îi înfige un ghimpe de gelozie în inimă. Câteodată are impresia că între cei doi există o intimitate în care el nu are acces.

Bineînțeles că asta-i o prostie. Nimeni nu poate avea o relație atât de strânsă cu Graves. Cu Robotul, cum îi zic soldații. Când vine vorba despre relațiile interumane, ambigue și bazate pe compromisuri, Stephen nu este înzestrat cu o interfață funcțională. Iar asta înseamnă că Sealey este gelos pe un miraj.

Oare întotdeauna ne facem probleme din cauza fostelor relații ale partenerilor noștri? se întreabă el. Și extrapolăm îngrijorarea aceasta la toate persoanele pe care le-au cunoscut înainte? Oare suntem geloși pe întregul lor trecut, de parcă am dori să se nască încă o dată atunci când noi le intrăm în viață? Deprimant gând. Sealey se credea mai presus de sentimentul acesta și mult mai rațional.

Și totuși îl doare puțin atunci când o vede pe Rina într-atât de îngrijorată din cauza lui Stephen Greaves, încât uită că s-ar mai afla și altcineva în încăpere, inclusiv el.

O atinge ușor pe umăr ca s-o readucă la realitate.

– Ți-ai luat tot ce-ți trebuie? o întreabă el fără niciun rost.

Ea îi arată trusa pentru mostre, la fel ca o fetiță care-i arată învățătorului cutia cu sendvișurile pentru la școală.

– Gata de distracție! răspunde ea, schițând un surâs vag.

– Atunci, să mergem, spune John. Ultimul care ajunge în sas e un pământău.

Locotenentului McQueen nu-i prea place să facă pe dădaca. În schimb, îi place nespus să iasă din conserva asta de tinichea pe care ceilalți o numesc *Rosie*. Și îi mai place să fie la comandă, așa cum se

întâmplă mereu în acest tip de expediții (colonelul rămâne în vehicul din cauza piciorului beteag; rămâne în vehicul și doctorul Fournier – fără vreun motiv de sănătate). De asemenea, îi place să-și pună în practică talentul.

Odată, când una sau două sticle de tărie au reușit să șteargă obișnuita linie de demarcație dintre savanți și militari, doctorița Khan l-a acuzat că are o atitudine relaxată în fața morții. Nu s-a supărat. Dimpotrivă, a râs. Femeia aia era atât de departe de adevăr, încât nu avea cum să se simtă jignit.

Nu tratează moartea cu mai multă lejeritate decât tratează ea știința. Realitatea este că și moartea este tot un domeniu de activitate, iar unii oameni (și câteva femei, dintre care se distinge caporalul Foss) sunt mai înzestrați decât alții pentru această muncă. Însă nu înseamnă că nu le pasă de viață. Ba din contră. Nu ar trebui să ucizi pe cineva fără să ții cont de tot potențialul viitor pe care îl distrugi. Cu cât ținta ta este mai tânără, cu atât acest potențial este mai mare. Când ucizi un copil, este ca și cum ai ucide o mare mulțime de oameni de vârstă mijlocie.

Și invers, dacă ucizi un flămând, este ca și cum ai strivi o muscă. Pentru că flămândul nu mai are niciun fel de viitor potențial. Flămândul nu mai este decât o carcasă rămasă dintr-un bărbat, femeie sau copil. Ceea ce consideră doctorița Khan a fi indiferența lui față de moarte este, de fapt, un efect secundar al faptului că o înțelege prea bine.

Când deschide sasu și o lasă să iasă din *Rosie*, se gândește în treacăt cum ar fi dacă ar omorî-o acum. Nu pentru că ar vrea s-o facă. Sigur, îi este antipatică, dar nu într-atât de mult. Însă complexitatea situației ei reprezintă o teoremă extrem de interesantă: uciderea unei femei însărcinate are mult mai multe consecințe decât uciderea oricui altcuiva. Oricât de nesuferită și vrednică de dispreț ar fi doctorița (și chiar este nesuferită atunci când își bate joc de lucruri pe care nu le poate înțelege, când periclitează misiunea pentru că o mănâncă undeva și are chef să-și regleze hormonii, când le vorbește de sus oamenilor cumsecade și îl tratează pe Roboțel de parcă ar fi un bebeluș), viața care îi crește în burtă are un potențial complet diferit de al ei. Dacă ar fi s-o omoare, s-ar opri o clipă înainte s-o împuște. S-ar opri să reflecteze – lucru de care ea îl consideră incapabil.

După care și-ar face treaba, pentru că trebuie să fie făcută și pentru că el nu dă înapoi atunci când are o misiune prea grea sau

prea primejdioasă sau prea neplăcută. Și, se vede nevoit să recunoască acum, nici Khan nu este genul care să dea înapoi. Tocmai din cauza asta nu reușește s-o disprețuiască din tot sufletul, așa cum îi disprețuiește pe Fournier și pe Sealey. Indiferent ce s-ar putea spune despre ea, adevărul este că se achită remarcabil de sarcinile primite.

McQueen activează sistemul de deschidere a sasului și toată echipa se strânge în jurul lui. Ar fi posibil să ducă laboratorul mobil mai aproape de oraș și să reducă astfel riscurile pe care le presupune deplasarea pe jos a unui grup numeros. Însă zgomotul făcut de motoare, oricât de amortizat, îi va aduce în goana mare pe toți flămânzii din zonă. Și atunci ei vor trece cu mașina peste creaturile alea și le vor strivi, le vor face chiseliță și nu vor mai avea din ce să recolteze mostre care să le fie de folos. Așa este mai bine, chiar dacă va trebui să-i supravegheze tot drumul pe savanții așa, ca pe niște elevi într-o excursie cu clasa.

McQueen dă câteva ordine și pornesc. Foss și Lutes merg în față, Sixsmith și Phillips, la coadă. Iar el merge când în dreapta, când în stânga, după cum i se pare necesar. Oamenii de știință se înghesuie unul în altul, ceea ce este foarte bine. A încercat odată să-i învețe mersul în zigzag pe teren ostil și i-a fost de ajuns.

Toți sunt pregătiți pentru orice confruntare, însă pe drumul ăsta e o liniște de mormânt. Absența flămânzilor este surprinzătoare, dat fiind cât de mulți au văzut alergând încoace și încolo prin vale. Poate că i-a scos ceva din oraș. Niște haite de animale sălbatice; flămânzii ar face orice ca să obțină o porție de mâncare care încă mai respiră. Dar, în cazul acesta, ar trebui măcar să vadă niște oase roase, niște resturi, ceva, își spune McQueen.

Din punctul de vedere al locotenentului, lipsa de vești nu înseamnă neapărat un lucru bun. A trecut prin mult prea multe nenorociri apărute din senin, așa că are tendința de a privi cu multă suspiciune orice invitație de a-și lăsa garda jos.

Și are dreptate, normal că are.

Totul merge bine până când traversează podul și intră în oraș. Locul a fost frumos pe vremuri. Căderea de apă, vechiul pod din piatră de sub ea – atât de aproape că stropii îți ating fața ca un sărut prea umed. Nimic nu s-a schimbat de două secole, poate doar buruienile sunt mai înalte. Lui McQueen îi place ce vede.

Însă îl încântă mai puțin ce găsesc după doar o sută de metri, pe

strada principală. Cadavre. Nu-i o priveliște care să-l impresioneze, dar îl deranjează sângele încă lipicios de pe asfalt. Face echipei semn să se oprească și se duce singur să examineze victimele de aproape. Fără să aibă nevoie de vreun ordin, Foss merge în mijlocul străzii ca să-l protejeze.

Doar ce aruncă o privire la rămășițele acelea și locotenentul înjură în gura mare. Mai mult de jumătate sunt hoituri de animale. Câini. Restul sunt flămânzi, dar nu sunt morți. Li s-au retezat tendoanele ca să nu mai poată sta în picioare. Mișcarea lui le declanșează reflexele de vânători și își ridică toți capetele. Încep apoi să se târască în coate spre el.

Să fi trecut pe aici vreo bandă de junkeri? Foarte posibil. Supraviețuitorii ăia demenți mănâncă bucuroși câini, atunci când îi găesc. Iar pe flămânzi i-ar fi doborât iute și și-ar fi văzut de drum.

Însă, atunci când se uită mai bine la câinii morți, locotenentul își schimbă concluzia inițială. Animalele nu au fost omorâte cu focuri sau săgeți, ci prinse și mâncate pe loc. Absența oricăror alte răni în afară de mușcături sugerează că au fost mâncate de vii.

Chiar dacă junkerii au trecut pe aici, nu ei au făcut treaba asta. Înseamnă că s-au ghiftuit cu câinii ăștia flămânzii – cu excepția acelor care se târăsc acum pe caldarâm către el.

Oamenii de știință se apropie încet de el, ca și cum ordinul lui de mai devreme ar fi o substanță volatilă, care se evaporă treptat. McQueen trebuie să se abțină și să nu urle la ei să se oprească, pentru că o asemenea reacție ar fi colerică și stupidă atâta vreme cât nu a descifrat încă această enigmă.

– Care-i situația? îl întreabă Foss, de lângă umărul lui drept.

Pare încordată, dat tonul îi este netulburat.

– Nu prea știu, spune McQueen. A mai fost cineva aici și i-a spintecat pe flămânzii ăștia cu niște arme albe.

Murmure consternate se aud dinspre oamenii de știință, care se așteptaseră să obțină mai multe mostre de țesut – binecuvântate să le fie inimioarele lor blajine. Soldații se uită cu atenție în jur, cântărind avantajele și dezavantajele acestei străzi din punct de vedere defensiv. Toți se gândesc la același lucru. Numai că nimeni nu-l spune cu voce tare.

– Nu-i nimic care să indice că încă mai sunt aici cei care au făcut asta.

A vorbit doctorul Sealey, de obicei cel mai sperios dintre toți

atunci când simte vreun pericol real. McQueen a susținut întotdeauna că cel mai puțin impresionant curaj este acela al ofițerului – curajul de a da ordine mizerabile unor oameni care sunt obligați să i se supună. În misiunea aceasta a descoperit curajul turistului și a trebuit să-și modifice clasamentul.

Îi aruncă o privire urâtă. Sealey i-o întoarce, neștiind că mai are puțin și poate încasa un pumn în nas.

– Nu, îl aprobă McQueen. Dar nu există nici vreun indiciu că ar fi plecat. Tocmai din cauza asta ne gândim acum la opțiunile pe care le avem.

Chiar se gândește și a descoperit o mulțime de amănunte care infirmă ipoteza junkerilor. Nu sunt urme de vehicule pe drumul spre oraș. Ierburile cât un stat de om de pe ambele laturi ale podului par neatinse. Pe marginile străzii, unde se termină caldarâmul și începe pământul, se văd doar câteva urme recente de pași (deși nu-i foarte sigur că ar fi recente), iar dacă ar fi trecut pe aici un grup de junkeri, ar fi lăsat mai multe urme decât câteva stârvuri de câini. Junkerii sunt ca lăcustele. Ar fi cotrobăit prin toate casele și ar fi scos tot ce găseau acolo, doar de amorul artei. Plus că s-ar fi bătut și s-ar fi regulat și ar fi făcut un mare târăboi. Iar strada ar fi fost plină de urmele lor. McQueen a trecut printr-un oraș în urma junkerilor și știe exact cum trebuie să arate. Și nu crede că va uita vreodată această imagine.

Prin urmare, este mai probabil că treaba de acum a fost făcută de localnici, care ori au plecat mai departe, ori stau ascunși până dispar bărbații firoși cu arme mari.

Mai există însă un risc ce nu poate fi cuantificat. McQueen este aproape convins că-i un risc minim, însă prioritatea lui trebuie să fie siguranța echipei.

Toată lumea îl așteaptă să ia o decizie. Mă rog, toată lumea cu excepția lui Greaves: Robotul pare preocupat, privește în toate părțile, de parcă ar aștepta pe cineva. Nu ia situația în serios.

McQueen se întoarce spre Sealey.

– Crezi că vă ajung flămânzii ăștia pentru probe?

Sealey se uită în lungul străzii, la flămânzii schilodiți, dar încă hotărâți să ajungă la prada lor așa cum pot – târându-se greoi pe caldarâm. Nu pare prea convins la început, dar cuprinde cu privirea întreaga ofertă și se mai animă puțin.

– Ce să zic, avem de unde alege, recunoaște el. Unele dintre

țesuturi sunt cam afectate, dar, da, cred că-i suficient.

– În regulă, spune McQueen. Uite cum facem. Nu știm dacă nu mai este nimeni prin preajmă. Așa că să nu faceți deloc zgomot și ai grijă să stați tot timpul împreună. Luați ce vă trebuie de la tipii ăștia și gata.

Ceilalți dau cu râvnă din cap.

– Poate chiar ne întoarcem mai devreme acasă, spune doctorița Penny.

Însă McQueen îi dă o veste proastă.

– Ba nu. N-o să vă întoarceți deloc mai devreme. De fapt, s-ar putea să dureze mai mult, pentru că îmi pun toți oamenii să asigure perimetrul. Așa că trebuie să-i imobilizați și să-i jupuiți singuri. Phillips, Lutes, dați-le sculele.

Cei doi soldați descarcă țărușii improvizați. Doctorii Akimwe și Sealey îi ridică – poate puțin cam prea repede: este clară preferința lor pentru o anume parte a acestei proceduri murdare.

McQueen îi lasă în pace și se adresează oamenilor săi.

– Haideți să reducem riscurile cât de mult putem. Pillips, Sixsmith, voi păziți capetele străzii! Lutes, tu rămâi aici, cu doctorii! Vezi să nu-i deranjeze nimeni cât își culeg floricelele. Foss, vino cu mine!

Subordonații se reped să-i dea ascultare, bucuroși la culme că și-a asumat altcineva responsabilitatea și le-a spus ce să facă. Genul ăsta de atitudine îl face adesea pe McQueen să-și piardă speranța în specia umană.

Ca să poată fi de vreun folos celorlalți, el și cu Floss trebuie să se urce într-un loc mai înalt și ideal ar fi să găsească un asemenea loc fără să fie nevoiți să intre în casele de pe marginea străzii ca să ajungă pe vreun acoperiș. Nu te juca cu focul este crezul lui. O postează pe Foss pe capota unui camion aflat cam la cincizeci de metri de oamenii de știință, care deja s-au apucat de treabă. Ce a mai rămas? Da, uitate: acoperișul plat al cafenelei de acolo, de lângă rigolă. Da, merge. Se urcă pe el în câteva secunde, își găsește un loc bun și își instalează arma.

Nu vede chiar tot, dar vede până destul de departe. Este practic imposibil să se apropie vreun inamic de echipa științifică fără să fie mai întâi observat de soldați.

Locotenentul este convins că este stăpân pe situație. Așa că se relaxează puțin și se amuză privind cum tocilarii încearcă să

imobilizeze primul specimen. Se mișcă haotic, speriați și de umbrele lor, împiedicându-se aproape în lațuri în timp ce topăie de colo până colo în căutarea celui mai bun unghi.

Însă parcă ceva nu-i în regulă cu scena asta și durează doar o secundă până pricepe despre ce este vorba. De dansat dansează doar patru tocilari. Un membru al echipei științifice a dispărut.

McQueen tresare alarmat. Îi mai numără o dată și își dă seama că absentul este Greaves. În împrejurări normale, nu l-ar deranja câtuși de puțin. Dar dacă există vreo creatură sau mai multe care dau târcoale orașului Invercrae, înarmate cu macete, înseamnă că Greaves nu și-a ales chiar cel mai bun moment să plece pe pustii și să se ocupe de tâmpeniile alea ale lui.

Locotenentul își scoate walkie-talkie-ul și deschide canalul trei. Din stradă îi răspunde soldatul Lutes.

– Ți-ai pierdut o oaie, ciobănașule, îl anunță McQueen.

Încearcă să-și ascundă iritarea: i-a dat lui Lutes cea mai ușoară sarcină, pentru că a venit în misiunea aceasta direct de la regimentul de transporturi, ca inginer. Prin urmare, este militarul cu cea mai slabă pregătire din grup. Iar acum a dat-o în bară chiar și cu treaba asta foarte simplă.

– E Robotul, spune Lutes.

– Știu cine e. Du-te și adu-l înapoi! Terminat.

Lutes își pune aparatul înapoi la centură cu o agresivitate pe care McQueen o poate desluși chiar și de la distanța de cincizeci de metri. Apoi se desprinde de grup și se uită disperat în vitrinele magazinelor din apropiere. Alege unul la întâmplare, își ia inima în dinți și intră.

Oamenii de știință nici nu l-au observat când a plecat de lângă ei. Își văd mai departe de mizeria aia de treabă și își bat capul cum s-o facă mai bine.

Domnul dă ploaie și peste cei drekți, și peste cei nedrepti 24, reflectează McQueen. Ridică-ți gulerul, că altceva nu poți face.

Greaves a fost obligat să aștepte un moment prielnic și l-a

așteptat mult timp. Iar ocazia s-a ivit abia când soldații s-au dus la posturile lor și oamenii de știință au început să caute în jur primul exemplar de la care să preleveze probe. A ieșit de pe stradă și a intrat într-un magazin prin vitrina spartă de multă vreme.

Imediat s-a pomenit înconjurat de manechine fără chip, îmbrăcate în zdrențe decolorate de soare. Le-a împins la o parte și a trecut printre ele, făcându-se nevăzut într-o clipă.

Acum stă pe loc, savurând sentimentul acesta. Solitudinea și anonimatul îi sunt nespuse de dragi.

În magazin miroase puternic a igrasie și mucegai. De tălpi i se lipesc cârpe acoperite cu un strat gros de materie organică. Orbecăind, reușește să treacă de ușile interioare, prin coridoare și magazii, până când iese într-o alee atât de îngustă că trebuie să meargă lipit de ziduri. De aici se aude tare cum curge râul. Probabil că este foarte aproape, în cealaltă parte a zidului zgâriat din fața lui.

Iese pe o străduță laturalnică și pustie. Alege un alt magazin cu ușa smulsă din balamale, intră, îl traversează și pe acesta și merge mai departe.

Se mișcă repede, cu toate că nu are nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă. Însă este conștient că are foarte puțin timp. În expedițiile anterioare, când a plecat singur din *Rosie*, a ales un moment când nimeni nu avea nevoie de el și, prin urmare, nu l-ar fi căutat. Situația de acum este alta. Acum face parte dintr-o misiune și

absența lui cu siguranță că îi va alarma pe ceilalți când se vor uita în jur și el nu va fi acolo.

În mod normal, Greaves are câte un plan. Nu și de data asta. Ceva mai intens decât simpla curiozitate l-a îndemnat să se îndepărteze de grup. Întrucât cea mai puternică pasiune a sa, uneori singura lui pasiune, este cea pentru explicații. Atunci când dă de ceva care contravine atât de mult modului în care el înțelege lumea, trebuie să-l analizeze pe toate părțile până când intelectul lui reușește să-l accepte.

Însă acum este vorba despre mai mult decât un simplu capriciu al firii sale. Dacă va pricepe ce este cu acei copii, poate va descoperi un leac pentru *Cordyceps* sau chiar un medicament pentru toate relele care există în lume.

Copiii se ascund pe undeva, în orașul acesta, care este atât de mic, încât trebuie să dea la un moment dat de ei. Numai că aceasta este doar o amăgire, ce poate fi pusă pe seama faptului că el a crescut în Beacon. Beaconul a fost inițial o tabără. Majoritatea clădirilor nu au decât un singur nivel. Mii de oameni locuiesc în corturi sau în adăposturi temporare, devenite – pe nesimțite – permanente.

Spre deosebire de Beacon, un oraș de dinainte de Colaps, chiar și unul atât de mic cum este acesta, pare o vizuină de iepuri, întoarsă cu susul în jos, unde locuințele se întind pe verticală. Fiecare clădire este alcătuită din niveluri cu multe camere. Nivelurile acestea nu se înalță chiar *ad infinitum*, însă, atunci când a fost la Londra, Greaves s-a urcat într-un turn din sticlă și piatră și, pe la jumătatea lui, s-a uitat pe geam și l-a luat cu rău de la stomac.

În Invercrae știe pe unde să o ia și este sigur că nu se va rătăci. A memorat planul topografic al orașului și își amintește perfect călătoria din noaptea trecută. Chiar și așa, tot este greu să pună de acord spațiile acestea fractale și foarte concrete cu abstractizările idealizate ale planului. Așa că îndoiala proliferază. Trece printr-o sală plină cu cutii de pantofi stivuite până în tavan: cizme wellington și pantofi cu toc, papuci și sandale și botoșei. Pe strada următoare, un zid este acoperit cu o pictură murală în tonuri de stacojiu, amintindu-i lui Greaves de sângele uscat: un bărbat, o femeie și un copil, braț la braț și surâzători. Tablou comemorativ? Magie? Simplă nebunie?

În ultimă instanță, se bazează pe râu să-l călăuzească. Dar râul îl trădează. Mergând după susurul lui, Greaves ajunge într-o

fundătură, mărginită pe trei laturi cu ziduri înalte, fără geamuri. Locul acesta nu există pe planul topografic: aproape sigur că este de dată mai recentă. Greaves intră puțin în panică. Pătrunde într-un culoar fetid, a cărui mochetă a devenit o seră de buruieni și licheni. Nu suferă nici de claustrofobie și nici de agorafobie, însă orice loc necunoscut este un potențial inamic. Cât de bine s-ar simți acum dacă s-ar întinde pe jos și și-ar acoperi fața cu palmele. Dar nu se poate. Și se forțează să meargă mai departe.

Când nu găsește nimic și vrea să se întoarcă, știe că trebuie să o ia pe unde a venit. Numai că adrenalina năvălește prin venele lui și îl zăpăcește. Iar memoria lui, în mod normal perfectă, începe să se tulbure pe la colțuri. Se află într-o încăpere întunecată, lovește de pereți, se împiedică de obiecte necunoscute. Încă o cameră. Și încă una, a treia.

Lumina difuză a zilei îi face semn să se apropie.

Iese într-o curte interioară, foarte mare: un cimitir de mașini. Una dintre ele stă pe butuci, alta nu mai are nici portiere și nici parbriz. Greaves se bucură că vede iarăși cerul și mai vede și o poartă pe unde poate să ajungă în stradă.

O ia la fugă.

Ajunge la poartă. Iese pe poartă.

Și încremenește.

Zgomotul focurilor de armă reverberează de ziduri. Și de pielea lui. Dar nu din cauza volumului s-a oprit el ca să se uite uluit în jur. Soldații folosesc întotdeauna amortizoare, pentru că, în vreme ce toate animalele se sperie de zgomotele puternice, flămânzii au obiceiul să alerge drept spre ele. Deci ce aude el acum nu seamănă deloc cu tunetul, ci doar cu horcăiala pe care a început s-o cunoască atât de bine.

Însă sunt rafale de arme automate. Și se aud din apropiere. Cine trage?

Și în ce anume?

Soldatul Lutes este în primul rând inginer și abia apoi militar.

Prăpastia dintre cele două meserii este mai mare decât s-ar putea crede. Lutes n-a vrut niciodată să se înroleze în armată, dar, după trei ani de șomaj, și-a dorit să se califice într-o profesiune care să-i aducă un folos. Așa că și-a zis că, la încheierea contractului de patru ani cu armata, s-ar putea angaja la una dintre marile firme de transporturi, cu șanse de a-și deschide propriul atelier auto.

Apoi a venit Colapsul. Pandemia foamei. Și acum iată-l aici, un deceniu mai târziu, tot în uniformă de camuflaj, într-o lume în care până și inginerii civili aparțin în mod implicit tot armatei. Realitatea este că își iubește munca – cel puțin acea parte în care el ia mașini sfărâmate, le atinge cu mâinile lui pricepute și le face să cânte și să danseze. Adevărată magie. Zen. Stranie și desăvârșită libertate a unei minți complet ocupate.

Însă detestă tot restul. Detestă să fie smuls de la treburile lui ca să facă niște lucruri care nu înseamnă nimic, pentru niște oameni care nu sunt recunoscători. Mai cu seamă detestă să treacă dincolo de gardul de protecție din jurul Beaconului (în prezent, se află la aproape șase sute cincizeci de kilometri distanță de acel gard) și să fie permanent în pericol. Dacă se simte nespus de fericit cu o cheie tubulară în mână, o armă îl umple de dezgust. Cheile tubulare demontează lucrurile, sigur că da, însă le și fac la loc. Cu arma nu poți decât să demontezi. Definitiv.

Acum, simțindu-se persecutat, își târăște picioarele pe străzile din Invercrae, căutându-l pe Stephen Greaves. Cât i-ar mai plăcea să-l

demonteze cu o cheie tubulară! Cu siguranță că ar descoperi o mulțime de chestii fascinante în căpățâna lui Greaves, cu toate că Robotul nu se conformează niciunor standarde cunoscute. Dacă vrei să-l repari, trebuie să-ți construiești singur piesele de schimb.

Soarele iese un minut sau două dintre nori, ridicând puțin moralul lui Lutes. Merge cât poate de mult pe latura însorită a străzii. Dar norii se adună din nou, transformând tot cerul într-un terci searbăd. Se pare că aceasta este starea normală în bucățița asta nenorocită de lume.

Cufundat în gânduri, soldatul reacționează cu întârziere de o secundă atunci când aude sunetul. Un pocnet de metal sau piatră pe sticlă, însă zgomotul intenționat este diferit de cel făcut de vânt sau de ploaie. Are caracteristicile lui, greu de confundat.

Ceva se mișcă în clădirea din dreapta. Orașul părăsit nu are cum să mascheze mișcarea aceasta rapidă. După pocnet, urmează un târșăit. Și parcă șuieratul unei comenzi șoptite.

Concluzia nu poate fi decât una singură: o ambuscadă. Lutes i-a văzut pe flămânzii ciopârțiți și doborâți ca niște copaci și nu vrea să sfârșească la fel ca ei. A avut piedica pusă la armă, așa cum cere regulamentul, însă acum o decuplează și trage – nici măcar nu trebuie să se gândească la ce face.

Pușca este semiautomată, dar Lutes nu ia degetul de pe trăgaci. Amintindu-și să miște arma într-o parte și alta, ca să acopere un spațiu cât mai mare, golește încărcătorul în doar trei secunde.

Vitrina magazinului explodează când gloanțele trec prin geam și cărămidă. Da, sunt gloanțe expandabile, dar proiectate pentru o penetrare minimă. Proiectilele acestea din aliaj, ca o trompă de țânțar, vor face o ciupitură de șapte centimetri în orice țintă, după care se vor căi pentru fapta lor și vor plânge cu lacrimi de metal topit. Zgomotul pe care îl fac este înșelător, un foșnet ca de hârtii care cad pe jos de pe un birou.

Și imediat urmează zbierete ascuțite de durere sau de șoc.

A tras într-o cursă. Cu atât mai rău pentru cei care au întins-o.

În euforia momentului – pentru că a reușit să evite capcana și a inversat rolurile – Lutes pierde din vedere esențialul. Și face singurul lucru pe care nu trebuie să-l facă: se repede în magazin, unde prafurile de cărămidă și var au transformat aerul într-un cocktail pe bază de tencuială. Trece de o altă ușă și intră în inima clădirii, urmărindu-și inamicii.

Reîncarcă în timp ce aleargă și trage din nou. Foc automat. Nu are nicio țintă, dar ce contează. Cretinii ăștia au crezut că-l pot pândi din întuneric. Că pot să-l doboare, să-i reteze tendoanele și să-l lase zvârcolindu-se în țărână, așa cum au făcut cu flămânzii. Ei, bine, atunci ia să vedem dacă le convine să devină ei victimele.

Iese pe ușa din spate într-o curte interioară, plină cu saci negri, eviscerați, din care se revarsă gunoaie vechi, imposibil de identificat. Ajunge în stradă. Acum îi vede. Aleargă mâncând pământul, cu capetele plecate și îndoiti de mijloc. Dar parcă par prea scunzi. Chestiune de perspectivă, probabil. Încă o rafală și unul dintre ei cade. Ia te uită, Lutes chiar a omorât un inamic.

Sare peste trupul prăbușit cu fața în jos și își continuă cursa, procesând încet și treptat amănuntele înregistrate. Concentrat asupra urmăririi, se repede într-o altă clădire cu niște birouri – ale căror compartimente ca niște staule au rămas fără vite, dar pe pereții cărora încă mai atârnă postere inspiraționale. *Nu te lăsa!*

Abia acum îi pică fisa. Cu zgomot, răsunându-i prelung în cap. Un copil? Era un copil?

Toți sunt copii. Și acum s-au oprit din fugă. Se oprește și Lutes, holbându-se la ei cu stupefacție totală. Nu-și poate imagina ce caută copiii ăștia aici, unde le sunt părinții, de unde și-au făcut rost de costumele alea caraghioase de Halloween. Dar nu, nu sunt îmbrăcați pentru colindat, deși unul dintre ei are un craniu stilizat pictat pe față. Ceilalți par că s-au costumat ca mama și tata, așa cum fac copiii normali.

Iisuse Hristoase, a omorât un copil!

Vrea să-și ceară iertare, să se explice, să-i liniștească, însă chiar în momentul acela unul dintre copii – puștiul cu craniul pictat – își mișcă brațul ca un jocheu care-și îmboldește calul spre ultimul obstacol.

Și parcă o ușă se închide peste ochiul stâng al lui Lutes. O ușă din oțel, foarte mare și foarte grea.

Al doilea impact, mai dureros, este cel cu solul care s-a ridicat ca să-l lovească în cap. Acum zace pe mocheta jengoasă și simte cum toate gândurile i s-au transformat în melasă. În câmpul lui de vedere monoculară (deoarece ochiul stâng este sudat) apar picioarele copiilor. Pășesc încet și cu prudență în jurul lui și peste el – de parcă ar mai fi în stare să le facă vreun rău.

– Nu vă... nu vă speriați, bolborosește Lutes. E în regulă. În regulă.

Dar ei nu se sperie. Și nimic nu este în regulă.

Greaves vede cadavrul de îndată ce dă colțul clădirii.

Se uită repede la stânga și la dreapta. Prima lui reacție este de nedumerire totală. De ce să-l fi lăsat copiii pe unul de-al lor în mijlocul străzii, ca pe un sac de gunoi printre atât de mulți astfel de saci? Doar cadavrele nu sunt gunoaie. Cadavrele de pe teren – cadavrele flămânzilor – sunt specimene. Cadavrele din Beacon sunt importante din alte motive. Ceremonii. Amintiri. Regrete. Oricum ar sta lucrurile, cineva ar trebui să se îngrijească și de cel de aici.

Aude niște zgomote, înăbușite de unul sau două ziduri, dar deloc îndepărtate. Zgomote de picioare care aleargă, bufnitura unui obiect greu. Se întâmplă ceva acolo și (concluzia nu este deloc lipsită de logică) din cauza asta copiii au fost nevoiți să abandoneze pentru moment trupul fostului lor coleg.

În câteva clipe, o hotărâre prinde contur în mintea lui Greaves. Scrutează din nou strada, iute și înfricoșat, ca să se asigure că nu-l vede nimeni. Este profund conștient de pericolele care îl pândesc aici. Copiii sunt mult mai rapizi și mai puternici decât el. Nici vorbă să-i învingă sau să alerge mai repede decât ei.

Însă misterul se cere dezlegat și îl trage spre el. Copiii aceștia sunt flămânzi, dar nu au reacții de flămânzi. Încă mai pot gândi și simți. Nu le-au fost complet șterse funcțiile superioare ale creierului. Trebuie neapărat să-i înțeleagă. Necesitatea aceasta este atât de stringentă că toți nervii parcă-i strigă să pornească. Să uite de toate riscurile și să nu mai ezite. În fond, ce importanță are propria-i

siguranță fizică? Ce orori îi poate oferi moartea, mai mari decât cele ale unei vieți fără răspunsuri?

Înaintează. În spațiul deschis, acolo unde se află cadavrul.

Se așază în genunchi lângă el. Încearcă să amâne momentul investigației, al analizei, dar și la o privire superficială este limpede că băiatul a murit în urma uneia dintre cele două răni provocate de gloanțe. Un glonț i-a străpuns gâtul, iar celălalt (Greaves geme îngrozit) i-a intrat în tâmpla stângă și i-a distrus creierul în partea aceea.

Greaves a început să tremure, mai puțin din cauză că percepe pericolul, cât din cauza consecințelor acestei descoperiri. Nici nu se poate gândi la ele. Pentru că, dacă ar face-o, l-ar strivi toată greutatea acestor posibilități.

Își bagă mâinile pe sub umerii și genunchii băiatului. Este incredibil de ușor. Parcă ar ține în brațe o păpușă de ventriloc, un manechin – gol pe dinăuntru – cu înfățișare de băiat. Capul zdrobit i se lipește de piept. Greaves își aduce aminte cum a stat și el așa în brațele mamei, pe vremea când era atât de mic că nu putea să lege cuvintele în propoziții. Își aduce aminte cum rostea peltic *fasse nani* și cum mama râdea în hohote, încântată de precocitatea lui. „Ia ascultă! Știi programul, nu-i așa, iubitul meu?” Pe lângă izul de sânge, cadavrul băiatului emană și miros de frunze, calde și umede, dar și uscate.

Îl ridică în brațe și fuge de acolo.

Însă nu către strada principală, ci către râu. I s-a activat în minte planul topografic. Există un drum pe care poate să ajungă la *Rosie*, fără să fie nevoit să treacă pe lângă echipa științifică și pe lângă soldați.

Drumul acesta trece prin stuf, prin bălării, traversează mai multe fâșii de nisip până înapoi la pod. Aude o voce în spate – vocea locotenentului McQueen –, dar îi este imposibil să distingă cuvintele, plus că nu crede că locotenentul strigă după el.

Capul băiatului din brațe alunecă și se proptește de cotul îndoit al lui Greaves. Sângele care-i pătează salopeta este mai degrabă maro decât roșu. Se văd deja parapetele podului, iar Greaves încetinește involuntar pașii. Abia acum începe să înțeleagă în ce s-a băgat.

Ce are de gând să facă în continuare? Este complicat, însă nu imposibil, să se urce singur la bordul lui *Rosie*. Cu totul altceva este

să încerce să treacă prin sas cadavrul copilului. Plus că va trebui să ocolească, pentru că nu trebuie să treacă pe lângă cabina principală. Însă nu-i suficient. Deoarece echipa este pe teren, este foarte posibil ca domnul colonel sau domnul doctor Fournier să fi activat controlul manual al sasului și să stea acolo, așteptând întoarcerea oamenilor de știință. Și, chiar dacă nu ar fi așa, chiar dacă ar reuși să-i evite în sas, tot îl vor auzi că intră și vor veni să-l salute sau să-i ceară raportul, imaginându-și că va urma curând și restul echipei.

Poate mai bine ar fi să ascundă undeva cadavrul și să-l recupereze mai târziu? Dar este posibil să-l caute ceilalți copii. De fapt, dacă au simțul mirosului la fel de dezvoltat ca flămânzii, nici nu vor mai avea nevoie să-l caute: vor veni direct la el.

Greaves a ajuns la pod și acum începe să urce malul abrupt care duce la parapet. Se ajută de o singură mână. Cu cealaltă strânge la piept trupul care a început să se răcească.

Trebuie să găsească o modalitate de a intra în *Rosie*, înainte de sosirea celorlalți. Și mai trebuie să ascundă cadavrul într-un loc unde nu-l va găsi nimeni. Plus că trebuie să se asigure că nu-l va întreba nimeni de ce a plecat, pentru că atunci va fi nevoit să răspundă.

Chiar în acest moment, peretele din piatră al podului începe să-i vibreze sub palmă. Face un pas înapoi și se uită spre malul celălalt.

Nu mai este nevoie să se ducă el până la *Rosie*, pentru că vine *Rosie* la el, cu sasul tras înăuntru și armele ridicate.

Vâjâie pe drumul îngust, năpădit de buruieni, și intră pe podul care abia o cuprinde. Izbește cu partea din față parapetul și îl sparge. Pe deasupra capului lui Greaves zboară bucăți de piatră, mari cât pumnul, iar el se ferește și caută să se adăpostească undeva. Dar unde?

Acum *Rosie* a ajuns lângă el. Acum a trecut de el. Și s-a tot dus. Nici măcar n-a încetinit.

Se pare că problema lui tocmai a devenit parte dintr-o problemă mult mai gravă.

Lutes lipsește deja de douăzeci de minute, așa că McQueen

încearcă să ia legătura cu el prin walkie-talkie. Nu reușește și, prin urmare, oprește acțiunea de colectare a probelor și ordonă tuturor să pornească în căutarea lui.

Nici prin cap nu-i trece să împartă echipa în mai multe grupuri. În caz că îi pândește vreun inamic să-i omoare unul câte unul, al naibii să fie el dacă îi va ușura misiunea. Așa că pornesc împreună. Mai întâi îl caută pe Lutes pe strada principală, apoi pe cele adiacente. Nu intră în clădiri, pentru că acolo o minte criminală ar putea să aranjeze o ambuscadă cât ai bate din palme. Îl vor căuta înăuntru doar în ultimă instanță.

Oamenii de știință și-au lăsat la o parte trusele pentru eșantioane și merg cu armele pregătite. McQueen nu poate decât să tragă nădejde că își vor aminti prin care capăt al țevii iese glonțul.

Nu dau nici de Lutes și nici de Greaves, dar descoperă o urmă pe una dintre străduțele laterale. Doctorița Khan o vede prima. Și are atâta minte să nu strige la ceilalți. Fără să rostească niciun cuvânt, îl atinge pe McQueen pe umăr și-i arată ce a observat. E palidă la față. Mai mult ca sigur că se gândește la Greaves, protejatul ei, animăluțul ei răsfățat și, poate (este doar un puști, dar nu poți să nu te întrebi), cel care a lăsat-o cu burta la gură.

Khan a văzut sânge: asta este prima dintre veștile proaste, dar nu cea mai rea dintre ele. E o baltă destul mare în mijlocul străzii, destul de recentă, pentru că sângele încă mai este lipicios. Urme de cizme

duc dinspre ea către cea mai apropiată clădire. Se pare că Lutes a împușcat pe cineva în locul ăsta. Dar poate că nu l-a și omorât pentru că nu există niciun cadavru. Locotenentului i se pare că victima a luat-o spre râu. Pentru că mai există un al doilea set de urme, mai estompate însă, care duc în direcția aceea.

– Dumnezeu! geme Sealey.

Chiar și Penny, care nu-i vreo mimoză, scutură violent din cap, de parcă refuză să accepte că se întâmplă așa ceva.

Indiferent ce fel de creatură a fost victima lui Lutes, ideea este că n-a murit și că prezintă un potențial pericol pentru ei. Așa că ar fi o prostie să-i întoarcă spatele. Numai că soldatul este prioritatea lor și ar trebui să-l găsească mai ușor acum, când au acest vector. Dar cel mai important lucru, își zice McQueen, este să terminăm mai repede, înainte să se piardă cu firea civilii ăștia.

– Foss, în spatele meu! spune el tăios. Phillips, Sixsmith, voi rămâneți acolo! Acoperiți capetele străzii și râul! Îmi raportați orice vedeți, chiar dacă nu-i decât un nor pe cer.

– Am înțeles, să trăiți! confirmă Phillips.

– Pot să vin cu tine? îl întreabă Khan. Dacă Stephen este acolo...

– Am să te chem eu dacă am nevoie de tine, îi răspunde locotenentul.

Vorbele lui nu înseamnă nimic, dar așa reușește să-i închidă gura.

McQueen intră în clădire, urmat de Foss. Lunetista și-a pus mitraliera M407 în husă și o ține atârnată de umăr: arma aceasta este mai degrabă o piedică în spațiile strâmte. În locul ei are un Glock 22. McQueen știe că încărcătorul este plin cu gloanțe confecționate manual, chiar de Kat, din cartușe de Smith & Wesson .22 și pistol automat .357. Bune alegeri! El a luat pușca de asalt a lui Sixsmith, așa că sunt acoperiți din toate punctele de vedere.

Numai că nu au nevoie de nicio armă, pentru că petrecerea s-a terminat. Lutes stă întins pe spate și se holbează cu un singur ochi la tavan. Ochiul celălalt îi este acoperit de o bucată cenușie de piatră care i s-a încastrat în orbită. Sângele din jur a început deja să formeze o crustă. Gâtul soldatului a fost străpuns atât de adânc încât i-a fost retezată și coloana cervicală. În hăul negru al rănii sclipesc bucăți de os. Lutes mai are și alte răni, distribuite pe o mare suprafață din membre și trunchi, răni de tăiere și răzuire, răspândind toate putorile din lume.

Cine l-a omorât și-a făcut treaba cu multă energie și folosind o

grămadă de unelte. Una se află chiar lângă cadavru. Un cuțit, însă nu vreun tip de cuțit de luptă. Acesta are lamă scurtă și mâner din plastic, împodobit cu logoul unei cunoscute firme de articole casnice.

– Unde sunteți, nenorociților? șuieră Foss.

Face o piruetă rapidă, căutându-și ținta. Deja are un glonț pe țeavă și arătătorul pe trăgaciul sensibil al Glock-ului, care va împinge glonțul afară cu o forță de doi newtoni și jumătate.

– Lasă-te în jos! îi ordonă McQueen.

În caz că ordinul nu-i suficient, o apucă de încheietura mâinii și o trage.

Amândoi au aceleași sentimente. El a jucat poker cu Lutes cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă. A petrecut mare parte din ultimele șapte luni ascultându-i bancurile proaste și pretențiile nefondate despre cât de bun este el la fotbalul cu nasturi – joc pe cale de dispariție. Așa că, da, vrea să-l găsească pe ăla care l-a omorât și să-l anunțe cât e cursul de schimb pentru viața unui om.

Însă acesta este un lux pe care nu și-l poate permite. Nu cunoaște terenul și conduce o forță formată din trei soldați adevărați și patru vulnerabilități înarmate. Nu poți să bați untul cu o scobitoare, oricât de mult ți-ai dori s-o faci.

Acum se vor ascunde și își vor răzbuna camaradul mai târziu. Însă locul acesta nu-l încântă nici ca adăpost. Prea larg. Prea deschis. Prea multe uși. Pereți atât de subțiri că și flegma trece prin ei. Linii de ochire de toată jena.

Îi face lui Foss semnul de retragere, iar tânăra are destulă minte ca să nu protesteze. Pleacă pe unde au intrat și lasă cadavrul deja frăgezit al lui Lutes acolo unde l-au găsit. Treabă a dracu' de grea, dar n-au încotro.

Odată ajuns în stradă, McQueen se pomenește înconjurat de tocilarii care, așa cum era de așteptat, au o mulțime de întrebări la care el nu are vreme să răspundă.

– Lutes a murit? tot repetă Sealey, de parcă ar putea să anuleze faptul de nesuportat prin repetările astea care te calcă pe nervi.

Doctorița Khan îl apucă pe McQueen de braț, gest după care el nu se dă deloc în vânt.

– Și Stephen? vrea ea să știe. L-ați găsit?

– Nici urmă de el, îi răspunde locotenentul. Probabil că s-a ascuns pe undeva. O să ajungem și la el când o să putem.

– Când o să putem? scuipă Khan cuvintele de parcă ar fi otrăvite. Trebuie să-l găsim chiar acum, înainte de orice altceva.

McQueen ar vrea s-o apuce de gât și să-i urle în față că tot ce se întâmplă acum este *din cauza* lui Graves. Că, dacă Greaves n-ar fi plecat la plimbare, Lutes n-ar fi avut parte de moartea asta groaznică și nemeritată. Dar nu o face, pentru că aceste adevăruri contează prea puțin acum. În fond, este îndatorirea superiorului să ia hotărâri și să-și asume vina. El este răspunzător pentru toată povestea asta.

Așa că își trage – cam brusc – brațul din strânsoarea femeii și ordonă din nou.

– După mine! În șir indian, la zece metri distanță. Porniți și vă opriți la semnul meu. Dacă iese vreunul din rând, am să-l pun în cătușe și am să-l târăsc după mine, împiedicându-i pe ceilalți să meargă.

Khan dă semne că ar vrea să protesteze din nou, dar se răzgândește. Abia acum pare să priceapă că Lutes a murit. Trăsăturile i se schimonosesc de uimire și durere, de parcă tocmai ce i-au fost obrajii împunși cu o unealtă ascuțită. Ce să-i faci, e greu pentru toată lumea. Fiecare înțelege acum că a contribuit, într-un fel sau altul, la această tragedie.

– Șir indian! repetă McQueen. Fără să vă apropiați!

Îi scoate de pe câmpul de luptă, prin umbre și colțuri de clădiri, obligându-i să stea cât mai departe unul de altul, ca să nu devină ținte ușoare.

Însă îi urmărește cineva. Cineva se ține după ei. Inamicul nu se lasă văzut, nu prea limpede, dar se observă mișcări scurte printre clădiri, se aud zgomote de pași grăbiți. Din nou McQueen se simte tentat să atace, dar nu ai cum să te aperi în mijlocul străzii. Mai bine să găsești un loc sigur, să te pregătești și apoi să vezi ce o să mai fie. Asta în cazul în care ticăloșii ăia nu-ți forțază mâna.

Ticăloșii ăia nu forțază nimic. Locotenentul duce echipa științifică la adăpost, în clădirea unde funcționase Bursa Cerealelor. Reușește să găsească un loc mai sigur, o încăpere de la primul etaj, cu vedere bună asupra străzii și acoperiș orizontal, pe unde s-ar putea retrage în caz de nevoie. Stabilește și perimetrul, cam de șase metri în diametru.

Ia legătura cu *Rosie*. Îl informează pe colonel că sunt într-un impas din care nu pot ieși. Și că echipa ar fi încântată să-l vadă dacă și-ar putea găsi o fereastră în programul lui extrem de încărcat ca să

treacă pe aici. Cod vestimentar: ținută de zi, arme pregătite, vehicul blindat.

Carlisle nu pune întrebări. Nu are nevoie de răspunsuri.

– Așteptați acolo unde sunteți! îi ordonă el lui McQueen.

Și McQueen îl ascultă. Între timp, își găsește un loc bun lângă fereastră și se așază acolo, cu pușca în mână. *Haideți, spurcaților, arătați-vă!* Însă nu se arată nimeni. Nu mișcă nimic. Nu se aude decât uguiul unui porumbel de pe acoperiș.

Aparatul de recepție este mut vreme de trei minute, exact de cât timp este nevoie ca să fie retras sasul. Când colonelul îi sună înapoi, McQueen aude în fundal zgomotul făcut de motoarele lui *Rosie*. Se pare că a reușit să-l facă să înțeleagă cât de presantă este situația.

Foss și Sixsmith sunt la ferestre; Phillips este la ușă – a crăpat-o cam un centimetru și jumătate și și-a vârât țeava puștii în deschizătură. Doctorii s-au așezat în cerc pe jos, cu fața spre exterior. Stau cu armele pregătite, dar McQueen le-a zis să nu tragă piedica. N-are de gând să pună la saramură nici pielea lui și nici pe cea a soldaților în preajma unor amatori înspăimântați și a unor ținte mișcătoare.

Khan e albă ca varul și îi tremură mâinile. Ciudat, locotenentul ar fi zis că are mai mult sânge-rece decât restul. S-a pierdut cu firea din cauza Robotului, evident.

Aparatul de radiorecepție orăcăie din nou. Este Carlisle, care cere coordonatele GPS. McQueen i le comunică și îl pune la curent cu situația.

– Acum e liniște, dar sunt aproape și cred că vor ataca înainte să ajungeți.

– Vin cu *Rosie* chiar până acolo, spune colonelul. Perioadă estimată până la sosire: două minute. Până atunci încearcă să localizezi inamicul. Dacă vezi ceva, anunță-mă și mă ocup eu înainte să vă preiau.

– Am înțeles, zice scurt McQueen, fără să se mai obosească să adauge și „Terminat“.

Khan mai are puțin și își mușcă mâinile. Pe chipul decolorat, ochii ei sunt mai negri ca oricând.

– Nu putem încerca să-i trimitem un mesaj lui Stephen? îl întreabă ea pe McQueen. Ca să ne găsească?

– Ce fel de mesaj? se răstește Foss, la capătul răbdării. Un semnal de fum, ca indienii?

– Nu vrem să ne găsească, spune soldatul Sixsmith, ceva mai blând. N-ar fi bine să iasă la vedere acum. E mai în siguranță dacă stă ascuns până îl recuperăm noi.

Îi aruncă o privire lui McQueen, așteptându-i părerea. Locotenentul nu spune nimic, deși vorbele care-i vin pe buze sunt „Atâta pagubă, ce să zic!” Mult mai mult îl preocupă liniștea de pe stradă. Inamicul fusese chiar în spatele lor și acum a dispărut. Nu mai pricepe nimic.

– Cât timp trebuie să așteptăm aici? vrea să știe Akimwe.

La întrebarea aceasta nu există niciun răspuns care să poată exprima tot ce simte locotenentul în momentul acesta, însă el vrea totuși să încerce. Nu apucă să deschidă bine gura, când iese la iveală un amănunt înregistrat de subconștientul său.

Sunetul acela pe care tocmai l-a auzit era fâlfâit de aripi. Niște păsări au zburat de pe acoperiș.

Se uită în sus. Ascultă cu atenție. Când Akimwe vrea să mai spună ceva, mormăie nervos la el:

– Taci!

O pietricică guralivă se rostogolește pe marginea acoperișului.

McQueen își îndreaptă arma spre tavan. Dacă se mai mișcă ceva acolo, o să facă iute cunoștință cu glonțul lui.

Dar se mișcă Penny. Care țipă când se sparge fereastra, împrôșcând-o cu cioburi. Se ghemuiește repede și își acoperă fața.

Însă nu s-a auzit niciun foc de armă. Obiectul care a lovit geamul a avut o traiectorie curbă și a căzut prea repede. McQueen știe despre ce anume este vorba încă înainte să vadă pietricica de pe podeaua goală. O piatră trasă de o praștie. Pocnește din degete, cerând atenția doctorilor.

– Scoateți-vă hainele! le spune el repede. Acum! Împăturiți-le și puneți-le pe fețe! Numai o lovitură la cap vă poate omori.

Se grăbesc toți să-l asculte, mai puțin Penny, care încă se mai roagă cu fața către Mecca. Akimwe o întreabă dacă a fost lovită, însă nu primește niciun răspuns.

Praștia este o armă primitivă chiar și după standardele junkerilor, deși foarte eficientă. Mult mai alarmante sunt hârâiturile și hârșăiturile de deasupra. Sperietorile alea smulg țiglele. Vor să ajungă la ei prin acoperiș.

Nevoia te obligă. McQueen mitraliază tavanul dintr-o parte în cealaltă, făcându-i lui mai mult rău decât atacatorilor nevăzuți, dar

măcar a reușit să-i împrăștie. În același timp, explodează și restul ferestrelor. Bucăți mici de piatră găuresc tencuiala de pe peretele opus, cu precizie de gloanțe. Una dintre ele îl lovește în spinare pe locotenent, dar ranița amortizează mare parte a impactului.

– Stați culcați! le ordonă el oamenilor de știință.

Se culcă toți pe burtă. Soldații stau în genunchi, lângă colțurile ferestrelor, încercând să se uite după inamic fără să încaseze vreo bucată de geologie balistică.

– Foss! spune scurt MacQueen. Phillips!

Și le arată spre tavan, de unde acum se aud mai tare zgomotele. Inamicul a rezolvat rapid problema cu țiglele, iar acum se ocupă de ce mai este acolo. Dacă au noroc, va da peste grinzi din lemn. Dacă nu, va găsi doar șipci și ipsos. Probabil că le-au mai rămas doar câteva secunde și se vor confrunta cu acest atac pe verticală.

Însă prima sosește *Rosie* și sosește ca o furtună cu tunete, cel mai dulce sunet pe care l-a auzit vreodată McQueen. O aud și sperietorile de pe acoperiș și precis o văd când urcă spre ei pe panta străzii principale. Bravo! *Rosie* cu armele ieșind din turelă este o imagine înspăimântătoare. Probabil că pocitaniile alea de sus se cacă acum bucăți de ciment.

Colonelul nu e în stare să ia curba fără zgomot. Nu-i destul loc să întorci un monstru de dimensiunile generoase ale lui *Rosie* fără să-l lovești de ceva. Prin urmare, Carlisle nici măcar nu încearcă. Se lovește de fațadele magazinelor, îndoind băncile și tomberoanele până acestea ajung plate, după care face un viraj larg și intră pe străduța lor. Nici aici nu are loc de manevră. Un stâlp de felinar este smuls din asfalt și cade de-a curmezișul drumului, de la un trotuar la celălalt. Și o fracțiune de secundă zace acolo, ca un arbore doborât, până când îl strivesc șenilele lui *Rosie*.

McQueen înșfacă aparatul de radiorecepție.

– Extindeți sasu! urlă el. Ne trebuie un culoar de trecere!

Matahala de *Rosie* se oprește în cele din urmă, cu ușa din zona mediană chiar în fața ușii pe care au intrat ei. Oamenii de știință se adună de pe jos și vor să se îndrepte spre ieșire, dar McQueen îi oprește:

– Stați pe loc!

Colonelul extinde sasu până la ușa clădirii. Sticla este anti- orice vrei și ce nu vrei. Dacă cineva de pe acoperiș are arma ȳintită asupra lor – sau nu o armă, doar o piatră și o fâșie din piele –, echipa

va fi în pericol doar preț de o fracțiune de secundă cât durează să iasă din clădire și să intre la adăpostul sasului. Chiar și lui McQueen însuși i-ar fi greu să tragă un foc cumsecade într-un interval de timp atât de scurt.

– În regulă, le spune acum oamenilor lui, porniți! Unul câte unul, ca mai devreme. Acoperiți-i pe civili și dup-aia intrați și voi. Foss, tu și cu mine rămânem la coadă.

Bine că măcar de data asta detașamentul de tocilari se mișcă repede și eficient. Acum, că viața le este în pericol, își aduc aminte al naibii de bine toată instrucția de luptă făcută vreodată, toate salturile și toate eschivele. Coboară scara repede și fără zgomot. Doctorița Penny trece pe lângă McQueen și el observă că nu-i rănită deloc. Înseamnă că reacția ei de mai devreme a fost doar un reflex de autoapărare.

Mai zăbovește în prag, cu Foss în spatele lui. Niciunul nu spune nimic. Au armele pregătite și așteaptă să vadă dacă apare ceva prin tavan. Însă nu au ce vedea. În cele din urmă, ies cu spatele din încăpere și trântesc ușa în urma lor.

Când ajung la parter, văd că doctorii deja intră în sas, păziți de Phillips și Sixsmith.

Se cară toți dracului de aici, dar în mod ordonat, așa cum scrie la regulament. Numai Khan pare fără suflu și se mișcă mai greoi decât de obicei, însă „de obicei” nu avea un gogoloi de șapte luni în burtă.

Doctorul Fournier îi așteaptă chiar în spatele ușii din zona mediană, încercând să lase impresia că ar avea o treabă acolo și zbierând ordine, de parcă l-ar lua cineva în seamă.

– Nu vă îngămădiți pe platformă! Faceți loc celor care vin din spate! Închideți sasul după ce intră ultima persoană!

Ultima persoană care intră este McQueen. Foss a fost penultima și a intrat repede, ca să-l poată acoperi. Locotenentul îi mulțumește cu un semn scurt din cap și trece mai departe, lăsând în grija ei închiderea ușii.

– Dar dacă Stephen...? Începe iar să protesteze doctorița Khan.

McQueen nu o ascultă până la capăt, așa că habar nu are ce a vrut să spună. Își lasă arma și se urcă în turelă.

Ușile se închid și sasul este retras. *Rosie* se întoarce pe același drum pe care a venit, distrugând cu spatele alte elemente de infrastructură.

Se întorc pe strada principală cu un viraj larg și nimicitor. Dar asta

e nimic pe lângă ce va urma.

Mitraliera grea este inutilă într-un spațiu atât de strâmt. Cartușele ar străpunge zidurile orașului și s-ar duce mai departe. Însă aruncătorul de flăcări este o cu totul altă poveste.

Locotenentul smucește maneta de amorsare și rotește turela, descriind un cerc aproape complet. Țintește clădirea din care tocmai au ieșit și trage în ea, de la acoperiș până la nivelul solului.

În câteva secunde, casa se transformă într-un foc de tabără. Acum McQueen se apucă să împrăște cu flăcări clădirile dintr-o parte și cealaltă, cu scopul de a-i lovi pe cei care ar fi văzut turela și ar fi încercat să se salveze. La final, își alege țintele la întâmplare. În jurul lui *Rosie*, orașul Invercrae se aprinde ca iasca.

McQueen aude un urlat pe mai multe voci, venit de la baza scăriței care urcă în tuerlă. Închide alimentarea jetului de foc și coboară. Doctorița Khan se bate cu Foss sub privirile uluite și îngrozite ale bărbaților. Probabil că madam doctor Khan a încercat să urce în turelă ca să-l oprească și Foss a împiedicat-o.

Locotenentul face un semn spre Phillips și Sixsmith, care o imobilizează pe doctoriță cu cât de multă blândețe sunt capabili, trăgând-o de pe Foss așa cum desprinzi un melc de pe o piatră.

– Nenorocitele! zbiară ea.

Și încearcă să se repeadă la McQueen, dar soldații o țin bine. Locotenentul observă că doctorul Sealey ar vrea s-o scape din mâinile lor, dar instinctul de autoconservare învinge și bărbatul face un pas înapoi.

– Ticălosule! strigă iarăși Khan. Stephen e afară! Stephen e afară și tu i-ai dat foc!

McQueen nu are ce să-i răspundă. Nu a uitat de Greaves, doar că nu-și imaginează că puștiul ar mai fi în viață. Deși, chiar dacă ar fi avut o îndoială – cât de mică –, tot nu ar fi contat prea mult în fața dorinței sale de a se răzbuca pe Invercrae și pe locuitorii lui invizibili pentru ce i-au făcut lui Lutes. Se gândește cum ar putea s-o facă pe Khan să înțeleagă. Dar ea îl înjură în continuare, așa că nu reușește să-i spună nimic.

Și chiar în momentul acesta *Rosie* încetinește.

Se oprește.

Interfonul pâraie, fâsâie, prinde viață.

– Camarazi! spune colonelul. Ușa de la mijloc. Greaves. Urcați-l la bord!

Khan țâșnește prima. Sealey și Akimwe o urmează. Deschid manual toate dispozitivele de siguranță pe care Foss tocmai le activase.

Tot Foss are prezența de spirit să-i acopere când deschid larg ușa.

Rosie s-a oprit pe malul râului, chiar înainte de pod. Stephen Greaves se urcă la bord. Nu își justifică în niciun fel purtarea, ci doar sare pe platformă, aidoma unui autostopist căruia nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el. Ranița lui pare mai umflată decât în mod obișnuit.

– Mulțumesc, spune el. Îmi pare rău că ați pierdut timp din cauza mea. Probabil că acum ar fi bine să plecăm. Orașul a luat foc.

— **A**i încălcat ordinele în vigoare, îi spune domnul

colonel Carlisle. Vreau să știu de ce.

Știe că se repetă și mai știe și cât de deplasat sună, dar măcar asta să fie tot baiul. Simte nevoia să se lege de lucrurile reci, de regulamente și proceduri, la fel cum Ulise a simțit nevoia să se lege de catarg atunci când corabia lui a trecut pe lângă insula sirenelor. În cazul acesta, vocile acelea seducătoare nu vor face decât să-l enerveze, ceea ce ar însemna să-i joace în strună lui McQueen.

— Nici n-ați văzut cum arăta Lutes după ce i-au făcut ce i-au făcut, spune McQueen.

După o jumătate de secundă adaugă „Domnule”, de parcă ar arunca un coltuc de pâine unui câine hămesit.

Ca într-un duel, cei doi bărbați se privesc în ochi pe diagonala cabinei. Restul echipajului privește de pe margine, cu excepția lui Greaves, care s-a ascuns în laborator, departe de orice emoție care l-ar putea da peste cap. Uite că băiatul ăsta are instincte sănătoase, reflectează sumbru colonelul. Abia acum oamenii lui și savanții își revin încet-încet din stupoare, iar manifestările lor acoperă tot spectrul reacțiilor posibile într-o asemenea situație. Soldații sunt furioși și suferă pentru că un camarad de-al lor a murit. Samrina Khan este furioasă dintr-un cu totul alt motiv: nu a uitat grătarul în aer liber făcut de locotenent și are o mare influență în rândul oamenilor de știință. Indiferent ce va fi să se întâmple pe viitor, doctorița Khan ar fi capabilă să-i dezbine, să-i învrăjbească pe unii

împotriva celorlalți.

Drept urmare, colonelul dă dovadă de multă prudență. Nu se abate de la regulament. Regulamentul nu este supărat pe nimeni, iar cerințele lui sunt acceptate de soldați chiar din clipa când și-au îmbrăcat pentru prima oară uniforme.

– Explică-mi și mie, îi spune el lui McQueen, de ce ai tras cu aruncătorul de flăcări fără ordinul meu.

McQueen clatină din cap, de parcă n-a auzit în viața lui o întrebare mai ridicolă. Și nu răspunde. Carlisle mai încearcă o dată.

– Locotenente, ai folosit armele din turelă fără autorizare și fără să verifici dacă toată lumea era la bord. Trebuie să știu dacă a existat vreun pericol iminent care să justifice această acțiune. Pentru că, dacă nu a fost, atunci înseamnă că ai pus în pericol întreaga echipă fără niciun motiv...

– Sunt în viață, nu? scrâșnește McQueen. Mai puțin unul. Trăiesc toți cei care au rămas lângă mine. N-ați observat? Am făcut ce trebuia să fac ca să scăpăm de acolo. Ne-am adăpostit și după aia am cerut să fim scoși de acolo. Cererea mea a fost conform afurisitului ăsta de regulament. Am folosit aruncătorul de flăcări doar ca să îi anunț că le voi face rău dacă se ating de vreunul dintre oamenii noștri.

– Foarte corect! bombăne caporalul Foss.

Samrina îi aruncă o privire disprețuitoare. Nu și-a revenit încă după episodul violent de mai devreme. Are chipul descompus de stres și oboseală.

– Foarte corect?! repetă ea. Ați învățat asta la școala de lunetiști? Dacă te atacă cineva ripostezi cu cea mai mare armă din dotare, indiferent cine s-ar putea afla la mijloc?

Foss ridică din umeri.

– Nu era nimeni. Am scăpat. Am scăpat teferi.

– Iar scopul scuză mijloacele. Sigur că da.

Face un semn din cap spre McQueen și continuă.

– Ești mai tâmpită decât el!

Foss ridică dintr-o sprânceană.

– Haide, haide! spune ea cu blândețe. Putem să purtăm discuția asta cu altă ocazie.

Cu ochii la colonel, Samrina vorbește peste ea.

– Stephen era dispărut în misiune, spune Khan. S-ar fi putut afla în oricare dintre clădirile pe care le-a incendiat dobitocul ăsta. Nu

știu care sunt regulile voastre, dar vreau să fiu sigură că n-o să mai pună niciodată mâna pe armele din turelă. Prefer să-mi încerc norocul cu flămânzii.

McQueen se face că nu bagă de seamă jignirea.

– În cazul de față, precizează el cu seninătate, ți l-ai fi încercat cu junkerii. Și să nu uităm că plecarea neautorizată a lui Greaves a fost catalizatorul întregii situații. Lutes a murit când încerca să-l găsească și să-l aducă înapoi.

– Dacă îmi este îngăduit să îmi exprim și eu opinia, intervine doctorul Fournier. În calitate de comandant civil.

– Cu tot respectul, doctore, spune aspru Carlisle. Încerc să clarific o chestiune de disciplină militară.

– Cu impact asupra misiunii.

Foarte adevărat, însă tot ce se întâmplă are impact asupra misiunii. De aceea nu are niciun sens faptul că există doi comandanți.

– Locotenente, insistă Carlisle, ce anume te-a determinat să te urci în turelă și să folosești aruncătorul de flăcări? Fii bun și explică-mi.

McQueen întinde mâinile cu palmele în sus. Adică *Asta este tot*.

– Presupun, domnule, zice el, că am tras pentru că eu am considerat că moartea lui Brendan Lutes trebuie să fie răzbunată. Dacă nu sunteți de acord, vă rog să mă trageți la răspundere așa cum credeți de cuviință.

Și gata, mânușa a fost aruncată. Carlisle încearcă să se calmeze, ca s-o poată ridica fără scandal.

– Dacă îmi dați voie să spun și eu ceva, încearcă iarăși Fournier. Prezența junkerilor justifică într-o foarte mare măsură acțiunea domnului locotenent. Eu, unul, aș trece cu vederea încălcarea regulamentului.

– Prezența junkerilor nu a fost confirmată, i-o retează colonelul, întorcându-se spre McQueen. Ai încălcat regulamentul atunci când ai folosit aruncătorul de flăcări. L-ai folosit într-un spațiu închis și compromis, fără să-ți pese de siguranța echipei. Ai tras cu el pe o suprafață mare, ignorând posibilele efecte produse de direcția vântului și viteza noastră. Nu doar că l-ai fi putut ucide pe domnul Greaves, dar ai fi putut s-o incendiezi și pe *Rosie*, dacă ar fi scăpat de sub control presiunea propanului. Îți respect sentimentele, însă nu-ți pot scuza acțiunile.

– Nu mă deranjează, spune McQueen.

– Și drept urmare, te destitui din funcție, fapt care atrage după sine și pierderea gradului.

Pe McQueen îl năucește lovitura aceasta. Clipește de câteva ori, ca și cum ar vrea să-și limpezească ochii. Amuțește și tăcerea lui îi cuprinde și pe ceilalți. Nici măcar doctorița Khan nu știe ce să mai spună acum, deși dă o dată din cap – adică *Așa îți trebuie!* Se aud doar ca de foarte departe zgomote de sertare și de instrumente zornăind pe bancul de lucru: Greaves s-a apucat de treabă în laborator.

– Adunarea Militară va decide, continuă colonelul, dacă această retrogradare va fi permanentă. Îi voi informa pe superiori de îndată ce vom restabili legătura radio.

Încearcă să-și tempereze tonul. Pedepsa trebuie să fie publică, însă nu este cazul să-l umilească mai mult pe McQueen.

– Până atunci, vei avea grad de soldat. Evident că sancțiunea îți va rămâne la dosar, indiferent dacă îți va fi ridicată sau nu. Caporal Foss, de acum înainte tu vei fi la comanda misiunilor pe teren și în toate celelalte situații când eu nu sunt de față. Te înaintez la grad de locotenent pe o perioadă determinată.

– Să trăiți! spune Foss mecanic.

Pur și simplu arată că a auzit ordinul. Este limpede că are nevoie de ceva vreme ca să priceapă ce anume presupune acesta.

– Cer permisiunea să vorbesc, domnule, reușește să spună McQueen.

Are glasul sugrumat. Trăsăturile crispate, de parcă emoții abia stăpânite vor să iasă la iveală.

– Eu nu sunt de acord cu această decizie, spune doctorul Fournier.

– Nici nu trebuie, îl asigură Carlisle. Doar eu am calitatea să iau asemenea decizii.

– Domnule, vă cer permisiunea să...

– Discutăm mai târziu.

Colonelul se ridică cu greu, strâmbându-se din cauza durerii care îi săgetează piciorul beteag.

– Stai puțin și gândește-te la ce ai făcut. Mă găsești în cabina principală.

– Dacă nu te superi, colonele, ridică tonul doctorul Fournier. Mie mi se pare că este vorba despre o decizie care afectează întreaga misiune.

Se ridică și el, țeapăn din cauza enervării. Și bââie din cap,

privind când la Carlisle, când la restul echipei. Colonelul recunoaște mândria rănită atunci când dă cu ochii de ea: lui Fournier nu-i place să i se conteste autoritatea. Însă pe chipul lui se mai citește ceva: teamă. Nu face pe nebunul, chiar îl sperie ce are de gând să spună.

Și are de gând să spună niște lucruri foarte serioase. Publicul îl va aplauda la scenă deschisă.

Cearta este urâtă. Dar se desfășoară în zona cu cabine, așa că

Greaves se poate refugia în laborator. Nu poate să sufere vocile ridicate, emoțiile tumultuoase, agitația, cuvintele transformate în lame de cuțit. Avantajul acestui scandal este că îi oferă un soi de acoperire pentru ce are de gând să facă. Se apucă de treabă, concentrat, încercând pe cât posibil să nu mai audă zgomotul acela infernal.

Însă glasurile furioase tot ajung până la el. Cele mai puternice aparțin domnului colonel Carlisle și domnului locotenent McQueen. Fiecare dintre ei repetă același lucru, dar în feluri diferite.

Domnul colonel Carlisle este supărat pe domnul locotenent McQueen pentru că a folosit aruncătorul de flăcări fără autorizație. Nu a primit niciun ordin în acest sens. A încălcat regulamentul în vigoare.

Domnul locotenent McQueen este supărat pentru că domnul colonel nu suferă atât de tare cât ar trebui pentru moartea soldatului Lutes, care a justificat folosirea aruncătorului de flăcări. Și mai zice că totul s-a întâmplat din vina lui Greaves.

Băiatul încearcă să nu se gândească la acest ultim argument. Probabil că domnul locotenent McQueen se înșală. Probabil că minte, deși nu prea pare.

Și ceilalți membri ai echipei sunt supărați (*nu el l-a omorât pe soldatul Lutes*) pentru că au fost și ei în pericol de moarte; și domnul doctor Fournier este supărat (*dar dacă soldatul Lutes a murit din cauza*

lui?) pentru că nimeni nu-l bagă în seamă, deși, teoretic, el ar trebui să fie comandantul misiunii (*n-a făcut-o el n-a făcut-o el n-a făcut-o el n-a făcut-o el n-a făcut-o el*).

Prin urmare, toată lumea este supărată, iar Greaves are treabă și nu trebuie să se gândească la cearta lor, mai ales la lucrul acela. Soldatul Lutes l-a omorât pe băiat și ceilalți copii l-au omorât pe soldatul Lutes. Așa s-a întâmplat totul, dar domnul locotenent McQueen nu are de unde să știe, pentru că nu a fost de față.

Greaves simte că-l ustură ochii și lacrimile încep să-i curgă pe obraz. Nu le poate șterge, deoarece și-a pus mânușile chirurgicale. Și nici nu trebuie să suspine sau să-și tragă nasul, pentru că l-ar putea auzi ceilalți și s-ar hotărî să treacă pe la el ca să vadă ce a pățit. Pentru că lucrează la vedere la ceva foarte periculos și foarte delicat. Își mușcă buza inferioară și încearcă să-și limpezească ochii de lacrimi.

Laboratorul are zece compartimente unde cadavre întregi stau la rece. Șapte sunt pline, trei – goale. Greaves descuie și deschide compartimentul numărul zece, cel mai mai puțin folosit în situații normale. Cel în care și-a ascuns costumul termic.

Acum scoate din raniță trupul băiatului. Este incredibil de ușor, incredibil de mic; chircit, ca un arici. Greaves îl pune în compartiment, ascunzându-l de ochii indiscreți ai oricărui membru al echipei.

În sufletul lui Greaves se duce o luptă. Minte prin chiar acțiunile sale, fără să rostească vreun cuvânt. Dar ce altceva să facă? Înainte de călătoria lui prin Invercrae, le-ar fi putut spune ce a văzut, ce supoziții are. Însă acum nu mai poate – chiar nu mai crede că ar putea – să le spună: *Am dat la schimb viața soldatului Lutes pentru asta. Îmi pare rău că nu v-am anunțat. Îmi pare rău că nu am spus nimănui ce aveam de gând să fac, dar am obținut tot ce-mi trebuie, așa că, una peste alta, rezultatul este unul bun.*

Deja îl urăsc. Îl disprețuiesc. Domnul doctor Fournier nu i-ar mai permite să intre niciodată în laborator și nu va mai vorbi nimeni cu el și misiunea va eșua și Beaconul va fi distrus și toate astea se vor întâmpla numai și numai din vina lui.

Trebuie să-și ascundă și ranița. Este murdară de țesut cerebral și sânge uscat. Cusăturile abia dacă mai rețin lichidul înăuntru și au apărut deja pete întunecate pe suprafața raniței. Greaves o ascunde la fundul compartimentului, sub picioarele cadavrului, lângă

costumul lui termic. Este mult spațiu acolo, deoarece frigiderul a fost construit pentru trupurile de flămânzi adulți.

Trebuie să lucreze. Trebuie să descopere ceva. Și, după aceea, le poate spune totul. Așa trebuie să se întâmple.

Contaminarea exemplarului va fi extremă și complexă, dar Greaves nu știe cum ar putea s-o preîntâmpine. Țesutul cerebral expus este acoperit cu praf și țărână de pe drum și cu particule de origine necunoscută din ranița lui. Ar dura multe ore să le îndepărteze pe toate, plus că ar trebui să întindă complet masa de autopsie, ocupând jumătate din spațiul laboratorului, și să așeze cadavrul la vedere.

Nu poate face asta, așa că nu mai trebuie să se frământe.

Volumul vocilor din spate a atins un nou punct maxim. Domnii doctori Sealey și Akimwe țipă la domnul doctor Fournier, fapt neplăcut, dar oportun din punctul lui de vedere. Deocamdată, sunt puține șanse să îl observe cineva.

Taie craniul în partea nelovită de glonț. De aici va obține cea mai curată mostră. Alege o tijă cu diametrul de trei milimetri și o montează în burghiul. Setează ventilatorul la cea mai înaltă treaptă, ca să acopere zgomotul făcut de burghiul. Apoi străpunge craniul repede și fără ezitare. Și intră în creier. Aproape se înecă de la mirosul de os ars. Ventilatorul nu îl poate îndepărta pe tot, așa că trebuie să se grăbească.

Să termine înainte ca ei să-și dea seama ce se întâmplă. Înainte ca ei să înceapă să-i pună întrebări.

Retrage burghiul, desface tija plină de sânge și o aruncă în compartimentul frigiderului. Nu are vreme să o curețe și să o dezinfecteze și nici nu vrea să explice cuiva în ce scop a folosit-o. Alege un ac de biopsie, îl introduce în gaura din craniu și ia mostra de țesut cerebral.

Chiar în momentul în care doamna doctor Khan – Rina – intră în laborator și se oprește în spatele lui.

Greaves îi recunoaște pașii, chiar dacă acum sunt mai greoi decât de obicei (din cauza copilului) și mai neregulați (nu are încă nicio ipoteză în această privință). Nu se întoarce cu fața la ea. Însă, când întinde mâna să oprească ventilatorul, închide cu genunchiul compartimentul în care se află cadavrul. Și speră că Rina nu a observat nimic.

Abia acum se întoarce.

– Îh! exclamă Khan, strâmbându-se și fluturând din mână în fața nasului, cu dezgust exagerat. Cine a ars pâinea?

Evident că este o glumă, nu o întrebare serioasă, așa că nu trebuie să-i răspundă. Însă starea de tensiune se amplifică. Greaves se uită în jur, căutând ceva cu care să-i poată distrage atenția de la problema reală. Rina nu arată deloc bine. Are ochii umezi de lacrimi încă nevărsate și stă cam țeapănă. A învățat să interpreteze aceste semne, cel puțin până la un punct.

– De ce ești supărată? o întreabă el. Ce s-a întâmplat?

Rina scutură din cap. Îi atinge în fugă brațul doar cu vârful degetului – îmbrățișarea minimală asupra căreia au convenit amândoi –, după care face un pas înapoi ca să echilibreze gestul de intimitate hazardată.

– N-am nimic, spune ea. Totul este în regulă. Domnul doctor Fournier a decis să scurteze misiunea. Ne întoarcem acasă puțin mai devreme decât era în plan.

– Acasă? se miră băiatul, mai întâi nedumerit, apoi alarmat. Dar n-am făcut toate opririle din program. Mai sunt încă două locuri de unde trebuie să colectăm mostrele înainte de a...

Rina dă din cap.

– Știu, știu. Dar totul s-a schimbat din cauza junkerilor. Se pare că sunt niște grupuri aici. Nu-i prudent să ne continuăm drumul când nu știm ce ne așteaptă. Plus că nici nu vom găsi vreun alt soi de mostre. Ceva care să ne fie realmente de folos.

Greaves simte că se sufocă.

– Dar dacă am găsi? o întreabă el cu tremur în voce.

Însă Rina nu pare să bage de seamă. Și ridică din umeri aproape cu indiferență.

– Chiar și în cazul ăsta, eu cred că tot așa vrea să ne întoarcem.

– Dar misiunea... încearcă Greaves să protesteze din nou.

Rina începe să râdă, dar râsul ei sună dogit.

– Misiunea are nevoie de minți odihnite, spune ea. Iar eu trebuie să mă întorc acasă pentru a naște. Îmi pare rău că suntem în situația asta, dar mă bucur că ne întoarcem. Știu că-i urât din partea mea să mă simt atât de ușurată din cauza...

Un gest vag al mâinii neliniștite încheie fraza.

Greaves și-l traduce: este fericită pentru ea, dar nefericită din cauză că a murit soldatul Lutes. Iar discrepanța dintre cele două sentimente o face să se simtă stânjenită. Și îl miră cum propriile lui

trăiri – sentimentul de vină amestecat cu starea de entuziasm și agitație – se reflectă în atitudinea ei. Nu i se întâmplă prea des.

Ar vrea să studieze aceste asemănări, dar se teme. Încă mai ține acul de biopsie în mâna lăsată lângă corp. Cu cât va dura mai mult această discuție, cu atât este mai mare probabilitatea ca Rina să-l observe și să-l întrebe ce face cu el. Poate chiar va dori să afle de ce a pornit singur la plimbare prin Invercrae.

Ca și cum ar fi recepționat telepatic acest mesaj, Rina se uită peste umăr, spre zona unde sunt cabinele.

– Sunt cam supărați pe tine, îl anunță ea.

Însă nu-i prea clar din care motiv. Nu mai este nimeni în zona cabinelor. Soldații au ieșit din *Rosie*, cel mai probabil ca să înlocuiască senzorii de mișcare și capcanele din jurul perimetrului, pentru că acum stau pe loc. Domnul colonel s-a dus în cabina din față, iar domnul doctor Fournier a reușit să dispară și el, lăsându-i singuri pe doctorii Akimwe, Sealey și Penny. Cu toate acestea, Greaves este de părere că vorbele Rinei se aplică tuturor membrilor echipajului, indiferent de culoarea uniformei lor.

Ar dori să-i spună că îi pare rău, însă asta ar duce la alte discuții. Așa că spune:

– N-o să mai fac.

Temerară promisiune, dar timpul viitor îi smulge din apele tulburi ale trecutului recent.

Aproape.

– Imposibil, Stephen, îi spune Rina cu blândețe. Nu se mai poate. Nu ești răspunzător pentru ce s-a întâmplat. Dar suntem în mare pericol dacă se întâmplă să fie vreun grup de junkeri prin apropiere. Poate că știi ce i-au făcut junkerii lui Charlie.

– Nu avem de unde să fim siguri că așa a fost, o contrazice Greaves.

Însă exagerează. În ultima legătură radio cu Beaconul, comandanta echipei de la bordul lui *Charles Darwin* a spus că sunt urmăriți de un grup numeros de junkeri în camioane militare, de care îi legaseră pe flămânzi ca pe niște boi. A mai zis că va evita confruntarea cât de mult va putea, dar va riposta în eventualitatea unui atac. Ultimele ei cuvinte au fost: „Ne-au înconjurat.”

– Sunt periculoși, insistă Rina. Îi considerăm sălbatici pentru că preferă să trăiască în sălbăcie, în loc să vină în Beacon. Se hrănesc din ce reușesc să găsească și, crede-mă, se pricep să găsească. Așa și

trebuie, altminteri nu ar fi rezistat până acum. Se uită la *Rosie* și nu văd decât arme, muniție, echipamente, hrană. Și au nevoie de toate astea. În opinia lor, noi merităm un astfel de efort.

Greaves dă prudent din cap. Este de acord mai degrabă cu sensul explicit al cuvintelor ei (junkerii reprezintă un pericol foarte real), nu cu implicațiile lor secundare (cum că ar fi junkeri prin zonă). Nu minte, deoarece nu a deschis gura, însă din nou permite cuiva să creadă un lucru neadevărat. Parcă îl mănâncă mintea și pe umeri simte apăsarea unui drug de fier.

Dar Rina pare mulțumită de reacția lui. Probabil îi confundă încordarea cu o stare salutară de teamă.

– Așa că, atunci când domnul doctor Fournier a hotărât să facem cale întoarsă, continuă ea, a fost unica decizie pe care o putea lua în situația de față. Ar trebui să fim nebuni să mergem până la coastă cu junkerii pe urmele noastre.

Se uită la Greaves, așteptându-l să spună ceva. Băiatul dă iarăși din cap și zice:

– Da.

Însă acum se simte obligat să adauge ceva:

– Ar fi tare rău dacă junkerii ar colinda prin părțile astea.

– Deci facem ceea ce trebuie. Sunt toți de părerea asta. Au fost toți de acord cu această decizie.

Greaves mai aruncă o privire spre cabine. Îi este foarte greu să analizeze emoțiile oamenilor, dar nu descoperă nicăieri indiciile pe care a învățat să le asocieze cu starea de bucurie. Domnul doctor Akimwe stă tăcut la masă, cu bărbia sprijinită în mâini, cu ochii mari, dar privind în gol. Doamna doctor Penny își freacă buzele încrețite cu încheietura degetului mare. Domnul doctor Sealey le spune ceva pe ton scăzut, în timp ce aprinde, unul după altul, chibrituri din cutia de pe polița bucătăriei și le ține între degete cât ard până la capăt, după care le aruncă în chiuvetă.

Nu aceste tipuri de comportament se așteaptă Greaves să observe la persoanele împăcate cu decizia domnului doctor Fournier. Dar acordul față de ceva este o reacție cognitivă, nu emoțională. Iar Rina i-a spus deja care este starea generală de spirit.

Sunt cam supărați pe tine.

Greaves nu are cum să îndrepte lucrurile. Soldatul Lutes a murit. Misiunea s-a încheiat. Nu poate pune nimic pe celălalt taler al cântarului ca să contrabalanseze efectul acestor fapte foarte-foarte-

foarte grave.

Nimic, cu excepția unei descoperiri de o importanță absolut extraordinară.

Un remediu pentru boala foamei.

Rina încearcă să tempereze sensul cuvintelor spuse, să-l scutească de alte suferințe.

– Stephen, sunt supărați în primul rând pentru că misiunea a fost un fiasco. Ziua de azi a fost foarte proastă, dar chiar și fără ea... Nu ajungeam la niciun rezultat. Știi asta. Am tot căutat mostre ca să descoperim un agent inhibitor. Ceva care să facă ciuperca *Cordyceps* să se dezvolte mai lent sau să-i oprească total dezvoltarea. Însă n-am reușit să găsim nimic, pentru că nu este nimic de găsit. Ne întoarcem acasă cu mâna goală. Asta doare cel mai rău.

Și pleacă. A făcut tot ce i-a stat în putință – prin atingere și prin cuvinte. Timpul este singura variabilă rămasă.

Greaves se uită după ea. Rina se alătură domnului doctor Sealey și celorlalți. Încărcătura și importanța momentului o fac să uite de orice precauție și să-l ia de mână pe domnul doctor Sealey. Se privesc în ochi, comunicând fără vorbe. Greaves nu ar suporta atingerea și privirea, dar știe că pentru acei oameni care împărtășesc o intimitate fizică asemenea lucruri îi ajută să depășească singurătatea la care îi condamnă o conștiință monoatomică. Sau, dacă nu o depășesc, măcar încearcă să o facă.

Ne întoarcem acasă cu mâna goală. Repetă de trei ori aceste cuvinte în minte. Ieri reprezentau adevărul. Însă nu și astăzi.

Conținutul compartimentului zece.

Fărâma de țesut cerebral din acul de biopsie.

Încă mai poate îndrepta lucrurile.

Doctorul Fournier se teme ca nu cumva să-și fi depășit prerogativele.

În sala mașinilor, în spatele ușii închise și zăvorâte, încearcă din nou să ia legătura cu doamna general Fry. Deși foarte mic, aparatul lui secret de radiorecepție l-a surclasat mereu pe cel din cabina principală din punctul de vedere al razei de acțiune și al puterii semnalului. Dar nici acum doamna general nu-i răspunde.

Lui Fournier îi pare nespus de rău că nu i-a cerut părerea *înainte* să dea ordinul de întoarcere.

Însă nu de teamă nu a făcut-o, deși îi este teamă. Teamă de moarte. Și o teamă sporită de ceva mai rău decât moartea: să nu fie mușcat și abandonat aici, în Nord, în timp ce *Rosie* se duce acasă. Teamă să nu devină pe veci o sperietoare vie, dar infectată cu *Cordyceps*, rătăcită în mijlocul unui câmp.

Adevărul este însă că furia a fost cea care l-a îmbrâncit în prăpastia deciziei. Va fi evaluat după rezultatele expediției. Și va fi judecat cu asprime pentru lipsa acestor rezultate. Au plecat din Beacon în ovații și alămuri de fanfară. Doisprezece oameni, închiși în conserva asta, ducând cu ei urările de bine și de succes ale unui milion și jumătate de semeni pe care ar fi trebuit să-i salveze. Acum se vor furișa pe ușa din spate și vor fi uitați de toată lumea. Gândindu-se la toată rușinea și acuzațiile care îl vor copleși, pe Fournier l-a cuprins o dorință înverșunată să le răspundă în față. *Nici voi n-ați fi reușit. Nimeni n-ar fi reușit. N-am descoperit niciun*

răspuns, pentru că nu există niciun răspuns!

Și o parte din el poate că își spunea: Lutes nu a fost decât primul. A dovedit că este foarte posibil să murim cu toții aici. Și vor apărea din ce în ce mai multe probe care să susțină o asemenea dovadă.

Da, poate. Însă acum nu mai contează.

Și-a regăsit vocea. Și-a recăpătat autoritatea. A luat decizia și a pus-o în aplicare. Iar faptul că acum stă ghemuit deasupra aparatului de radiorecepție, apăsându-i tastele de frecvență cu degete înghețate și amorțite, nu este decât prețul pe care trebuie să-l plătească.

După trei încercări eșuate de a lua legătura cu doamna general, se hotărăște să mai aștepte puțin. *Rosie* nu se mișcă, așa că nu are cum să prindă un semnal mai bun. Însă uneori noaptea semnalul se amplifică.

Carlisle a insistat să rămână pe loc și Fournier nu s-a opus. Este riscant să călătorească pe timp de noapte. Majoritatea drumurilor sunt blocate cu mașini ruginite, vestigii amare ale exodului de acum zece ani. Înaintarea este dificilă chiar și atunci când vizibilitatea este completă. Colonelul a stabilit că vor staționa peste noapte aici și vor porni la drum în zori.

Îi este ușor colonelului să se erijeze în conducător când celălalt conducător dă greș. Lui Fournier i-ar fi foarte greu. Starea lui naturală este cea de supunere.

Iar relația lui cu doamna general Fry s-a încadrat perfect în acest tipar, încă din momentul în care s-au cunoscut. Asta s-a întâmplat înainte de confirmarea oficială a statutului său de comandant civil al misiunii. Fusesse evaluat de trei reprezentanți ai Biroului Principal și, după propria-i opinie, se descurcase de minune, descriindu-se drept o persoană de nădejde, care nu se va abate deloc de la ordinele primite. Însă doamna general de brigadă, în calitate de ofițer superior în Adunarea Militară, și-a revendicat dreptul de a-i face și ea o evaluare. După o oarecare agitație, a avut câștig de cauză.

În cortul ei de comandă, situat între al doilea și al treilea dintre cele șapte garduri de apărare ale Beaconului, doamna general l-a întâmpinat – fără să i se adreseze pe nume – și i-a turnat un pahar cu whisky – fără să-l întrebe dacă vrea să bea. Avea câteva întrebări despre experiența lui, atât ca om de știință, cât și ca șef de colectiv. Însă întrebările erau atât de generice, încât era limpede că nu se ostenise să-i citească dosarul. Părea mult mai interesată să discute

despre colonelul Carlisle.

– Domnul colonel este o persoană importantă, care va lipsi multă vreme din Beacon și de la Biroul Principal. Îi vom simți lipsa.

Fournier nu avea nicio opinie în această privință, dar a dat din cap cu sârguință și empatie.

– O, da, sunt convins. Avem mare noroc cu el.

Și-a închipuit că acesta era răspunsul la care se aștepta doamna general, numai că ea nu a părut deloc entuziasmată.

– Aș vrea să cred, a continuat ea cu răceală și accentuând cu grijă cuvintele, că doi comandanți – unul civil și unul militar – se vor susține reciproc. Că își vor păzi spatele unul altuia, cum se zice. Ba chiar că își vor stabili competențele și vor interveni ori de câte ori celălalt va avea nevoie de sprijin sau rectificări.

De data aceasta, Fournier n-a mai zis nimic – doar a dat din cap: reacție mult mai sigură, din toate punctele de vedere.

– Noi, cei din Beacon – din Adunarea Militară, vrem să spun –, dorim să fim la curent cu tot ce face domnul colonel atunci când se află dincolo de gardul de protecție. Nu doar unde se află, ci și ce anume gândește și simte. Ne preocupă starea lui de spirit.

Vreme de câteva secunde deosebit de tensionate, doctorul Fournier a meditat la aceste cuvinte. Oare e bine dacă ar mai bâțâi o dată din cap? Era destul de convins că nu ar fi de ajuns.

– Pot să vorbesc deschis? a întrebat el, cam prea târziu să-și ascundă ezitarea.

– Vă rog.

– Îmi cereți să-l spionez pe domnul colonel?

Fry a tras aer în piept, apoi l-a dat afară. Nu a fost tocmai un oftat, dar pe-acolo.

– În momentul acesta, moralul din Beacon este volatil, i-a spus ea.

Însă Fournier nu a considerat că i-a răspuns la întrebare.

– Adunarea Militară acționează doar la solicitarea autorităților civile, care adesea nu ne înțeleg maniera de lucru și nici nu ne împărtășesc prioritățile. De unde și comanda dublă a acestei misiuni. De unde și faptul că ni s-a acordat drept de veto în privința dumneavoastră, chiar dacă funcția pe care o veți îndeplini – dacă veți fi acceptat – este aceea de comandant civil.

– Înțeleg, a spus Fournier.

– Mă bucur. Candidatul cu care am discutat înaintea dumneavoastră nu a înțeles. Și, dacă îmi permiteți să vorbesc la fel

de deschis, era candidatul pe care noi îl preferam. Doamna respectivă părea hotărâtă să ne răstălmăcească intențiile și să își definească rolul doar în raport de obiectivele științifice ale misiunii. Nouă ni s-a părut o atitudine prea limitată. Ni s-a părut că *ea* ignoră intenționat dimensiunea politică a demersului nostru.

Fournier a încercat să se stăpânească, dar nu a fost în stare. Pronumele feminin era o tentație prea mare pentru el și Fry i-l tot flutura înaintea ochilor doar ca să vadă dacă avea suficient autocontrol. Ei uite că nu avea!

– Caroline Caldwell? Caroline Caldwell a fost prima dumneavoastră alegere pentru misiunea asta?

Fry a afișat un aer surprins.

– Am spus că dânsa a fost candidatul preferat al tuturor, domnule doctor. Nu am zis că ar fi fost alegerea *mea*. De fapt, eu prefer să fie cineva în care să am încredere că va vedea imaginea de ansamblu și va acționa în consecință. Să știți că știința și politica nu sunt două lumi distincte, ci două emisfere ale aceleiași lumi.

Fournier, care nu se considerase niciodată om politic și care abia acum căpătase o vagă idee despre fișa postului, a trebuit să se declare de acord. Da, două emisfere. Foarte bună metaforă. Foarte subtilă.

Cum adică să plece Caroline Cladwell cu *Rosalind Franklin* și el să rămână în Beacon, ca să spele eprubetele altora, ca să lustruiască reputațiile altora? Nu nu nu! Dacă era să aibă vreun viitor, atunci acesta nu putea fi altul. Și i se făurea chiar aici. Știa foarte bine că era mai curând un cercetător competent, nu unul genial. Și totuși... Nu putea să aleagă irelevanța, cât timp în discuție era și faima. Cu siguranță că nimeni nu ar putea face o asemenea alegere.

După ce mizele au fost bine stabilite, Fournier a continuat să fie de acord cu toate aserțiunile doamnei general.

Fry i-a sugerat că ar trebui să-și dea cu părerea asupra robusteții subalternilor săi. Asupra moralului acestora. Asupra clarității motivațiilor lor. Și el a spus că la asta se pricepe.

Atunci ea i-a arătat cum funcționează aparatul de radiorecepție, insistând asupra faptului că existența acestuia trebuie să rămână secretă. Doctorul i-a promis că va fi discreția întruchipată.

Fry a menționat că Adunarea s-ar putea să-i dea ordine suplimentare pe parcursul misiunii, în funcție de desfășurarea evenimentelor din Beacon. El a spus că nu are nicio obiecție.

Când a plecat de la doamna general, Fournier se simțea profund dezgustat de atitudinea sa. Îi fremăta stomacul, îi venea să vomite.

Dar și-a mai revenit până a ajuns la laborator. Compromisul nu era ceva de ocară, iar oportunismul nu era un păcat, mai cu seamă atunci când îți putea schimba viața în bine. Lumea va fi salvată. *Rosie* era instrumentul chirurgical, iar omenirea era pacientul. Care om zdravăn la cap ar dori să stea deoparte când el ar putea mânui bisturiul?

Acum, șapte luni mai târziu, doctorul Fournier simte briceagul lipit de gâtul lui. Misiunea era un dezastru chiar și înainte de moartea soldatului Lutes. Lipsit de speranța că vor descoperi ceva de valoare, plictisit de moarte de spațiul acesta strâmt în care era obligat să trăiască și speriat de inexplicabila tăcere a aparatului de radiorecepție, a profitat de ocazie și a decis să se întoarcă acasă.

Ultimele cuvinte pe care i le-a adresat doamna general Fry au fost:

– La un moment dat, s-ar putea să fiți tentat să încălcați înțelegerea noastră, domnule doctor Fournier. Pentru că toți vă vor considera comandantul lor, este foarte posibil să cădeți în cursă și chiar să încercați să fiți un comandant real. Dar nu acesta este motivul pentru care vă trimitem acolo. Vedeți bine că nu îmi permit să fac nicio sugestie în privința problemelor de natură științifică. Însă restul este apanajul meu.

McQueen stă în turelă. Soarele apune și apar stelele.

Recunoaște constelațiile pe care le vede și le spune numele în gând. Dragonul. Ursa Mică. Coasa. Pe cele mai multe le-a învățat la cursurile de orientare, dar îl impresionează frumusețea și extravaganța lor. Ziua arde un singur foc pe cer și arde cu intermitență. Noaptea explodează simultan milioane de sori, aprinzând întreaga boltă. Fără alte lumini create de om care să le estompeze, stelele și-au redobândit gloria și superioritatea avute pe vremea când oamenii locuiau în grotte. Deși le vede deformate de geamul turelei, McQueen are sentimentul că va aluneca în curând de pe planul înclinat al lumii și se va prăbuși în imensitatea de dincolo de ea.

Niciun flămând nu tulbură acest infinit spectacol de lumini. Niciun junker. Nicio minciună și nicio absurditate. Lumea s-a sfârșit acum mai bine de un deceniu, însă vestea nu a ajuns încă până acolo sus. Și oricum nu se va schimba nimic atunci când va ajunge. Adevărul perfect este negru cu alb și nu ne cunoaște numele.

McQueen se luptă cu propriul orgoliu și cu propria-i părere despre sine. Nu-i face deloc plăcere, dar nici nu se dă în lături. Este absolut necesar să știi cine ești, pentru că numai așa poți înțelege tot restul.

Atacul cu aruncătorul de flăcări a părut necesar la vremea respectivă. Singurul lucru evident pe care trebuia să-l facă, fiind cea parte a unei ecuații care vine după semnul egal. Nu s-a gândit

deloc la viteza vântului și nici la deplasarea lui *Rosie*. Nu s-a gândit decât că trebuie să reacționeze cumva în fața morții camaradului său, hăcuit până la os, ca o halcă de carne.

Cu alte cuvinte, și-a pierdut controlul. Carlisle l-a sancționat, și bine a făcut. Nu te apuci să tragi în arc de cerc cu aruncătorul de flăcări dintr-un vehicul în mișcare dacă nu cumva vrei să te prăjești și pe tine, și pe toți ceilalți din mașină.

După ce înțelegi acest lucru, nu îți mai rămân decât două opțiuni: ori te apuci să inventezi povești cretine despre câtă dreptate ai – pentru că X și Y și Z și alea-alea –, ori poți să recunoști că ai dat-o rău de tot în bară și să speri că nu vei mai face una ca asta.

McQueen coboară din turelă. Își simte mâinile și picioarele grele și este îngrozitor de obosit. Este normal ca emoțiile să aibă același recul ca armele, pentru că, în fond, sunt la fel de periculoase. Dar asta nu-l face să se simtă mai bine.

Ca să ajungă în cabina principală, trebuie să treacă prin zona destinată echipei. Acolo se află acum mai mulți soldați și oameni de știință, care se opresc din ce fac și se uită la el.

Foss reacționează prima. Sare în picioare și îl salută militarăște. Semnal cât de poate de clar. Phillips este al doilea. Sixsmith reacționează mai încet, dar în câteva secunde toți trei stau drepti în fața lui, sfidând regulamentul și dându-i de înțeles că tot pe el îl consideră superiorul lor.

– Faceți mișto de mine! exclamă consternată doctorița Khan.

Reacția ei îi face plăcere lui McQueen. Însă trebuie să înăbușe din fașă această mică revoluție.

Îi răspunde lui Foss la salut – scurt și formal.

– Ești puțin cam tulburată, locotenent, nu-i așa? Nu contează. Până la urmă ai să te obișnuiești.

Și pleacă mai departe. În urma lui se așterne tăcerea.

Ușa de la cabina principală este deschisă. Intră și o închide în spatele lui. Carlisle își pune cartea deoparte și-i face semn să se așeze pe scaunul de alături. Însă McQueen rămâne în picioare, cu toate că trebuie să se cocoșeze puțin din cauza plafonului prea scund.

– Vă cer permisiunea să vorbesc, domnule colonel, spune el.

Carlisle ridică din umeri.

– Te rog.

McQueen nu o ia pe ocolite. N-are niciun rost.

– Ați avut dreptate în privința aruncătorului de flăcări, spune el. L-am folosit fără permisiune și în mod neglijent, așa cum ați arătat. Astfel, am pus în pericol siguranța echipei și a vehiculului. Merit să fiu sancționat pentru asta. Dar vreau să vă rog să-mi redați accesul la armele din turelă. Ne aflăm într-o zonă neprietenoasă, iar, dacă vor apărea și junkerii, situația s-ar putea înrăutăți. Posibil să aveți nevoie de mine și eu nu pot face prea multe dacă nu îmi este permis să mă ating de comorile alea.

Carlisle tace câteva secunde. McQueen așteaptă verdictul, sperând să se termine odată toată povestea.

– Nu vrei să iei loc, soldat McQueen? îl întreabă colonelul.

– Fără supărare, domnule, dar nu am venit aici ca să mă relaxez și să povestim despre vremurile de demult. Nu am nevoie decât de un simplu da sau nu.

– În acest caz, răspunsul meu este nu.

Tonul colonelului este egal, nepăsător. McQueen simte din nou reculul emoțiilor – de această dată ca pe un șoc electric prin nervi. Își imaginează că nu a auzit bine. Tocmai ce și-a recunoscut greșeala, tocmai ce s-a umilit în fața Pompierului. Prin urmare, răspunsul acestuia nu are nicio noimă.

– Domnule, nu cred că o hotărâre proastă...

– Domnule McQueen!

Cuvintele colonelului cad peste capul lui ca niște copaci doborâți, strivindu-l sub greutatea lor.

– Dacă singura problemă ar fi fost aruncătorul de flăcări, atunci aș fi fost de acord cu tine. Însă nu este singura.

Colonelul se ridică în picioare, crispându-se când se lasă cu toată greutatea pe piciorul beteag. Evident că i se pare important să fie amândoi la același nivel.

– Întreaga ta atitudine, spune el rar, accentuând cuvintele, aidoma unui doctor care își anunță pacientul că suferă de o boală terminală, este în dezacord cu disciplina militară și cu comportamentul așteptat din partea unui soldat. Când ești înrolat în armată, în orice fel de armată, trebuie să-ți treci în plan secund toate dorințele și instinctele și să te supui ordinelor comandantului tău. Soldatul poate avea îndoieli, însă este obligat să facă ce i se ordonă. În vreme ce tu, domnule McQueen, pari a considera orice fel de ordine drept o insultă la adresa profesionalismului tău.

Lui McQueen nu-i vine să creadă ce aude. Și de la cine? Și poate

că ar trebui să-și țină gura până la sfârșitul prediciei, dar trebuie să scoată în evidență anumite aspecte foarte serioase și are permisiunea să vorbească.

– Știu totul despre executarea ordinelor, domnule, spune el. Dar știu și unde te pot duce ele.

– Mulțumesc, zice Carlisle pe un ton grav. Exact asta vreau și eu să subliniez. Mi se pare că dai ascultare ordinelor numai când este absolut necesar. Dar și atunci o faci de parcă ai ceda în fața unui compromis care nu îți convine. Dai impresia că doar instinctele tale sunt sigure și că ai reuși mult mai multe dacă ai fi lăsat de capul tău.

– Nu-i adevărat, spune McQueen.

– Serios? Regulamentul spune...

– Rahat! Deja am recunoscut că am greșit! O dată! Am greșit o singură dată!

Se privesc în ochi. Spațiul strâmt al cabinei îi obligă la confruntare, indiferent dacă o doresc sau nu.

– Regulamentul, repetă apăsător Carlisle, spune că, în cazul în care situația de pe teren se modifică în mod considerabil, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți anunți superiorul.

– Așa am și făcut.

– Atunci când ai găsit cadavrul lui Lutes. Ar fi trebuit să mă anunți imediat ce ai dat cu ochii de câinii morți.

– Asta a fost decizia mea.

– Firește, dă din cap colonelul. Mereu iei decizii, domnule McQueen. Una după alta. Majoritatea au fost bune, trebuie să recunosc. Însă era doar o chestiune de timp până aveai să dai greș.

– De ce? vrea să știe McQueen, cu dispreț greu în voce. Pentru că deciziile dumneavoastră sunt mult mai bune decât ale mele?

– Nu, răspunde colonelul, cu același calm exasperant. Pentru că armatele funcționează pe baza unor algoritmi foarte simpli. Toate procedurile militare – oricât de lipsite de sens ți s-ar putea părea – sunt menite să reducă posibilitatea erorilor. Filtrează toate deciziile pe care le iei printr-o sită de verificări multiple și mecanisme de siguranță. Însă trebuie să și folosești sita aceasta. Poate că ai fi un soldat bun, domnule McQueen, dacă ai fi singur în toată armata.

McQueen clatină din cap, cu amărăciune, dar și cu un fel de amuzament sec care îl cuprinde pentru că a depășit primul val de furie și surprindere. Totul este simetric. Carlisle descrie exact felul în care se vede el însuși. Dar invers – astfel încât toate virtuțile lui devin

defecte. Urmând același raționament, probabil că și colonelul consideră că propriile sale nereușite sunt, de fapt, calități.

– Trebuie să vă întreb, spune el. Ce algoritm ați respectat atunci când ați bombardat Cambridge și Stanstes? Când ați incendiat totul și ați prăjit oamenii în casele lor? Decizia asta a trecut cu bine testul sitei despre care vorbiți?

Gura lui Carlisle se strâmbă de parcă ar fi trasă în jos de un cârlig înfipt în buza inferioară. L-a atins cu vorbele astea.

– Da, răspunde colonelul. Și nu – ca să-ți răspund la toate întrebările. Am făcut tot ce am putut în interiorul sistemului ca să împiedic incendierea. Însă nu am reușit. Decizia fusese luată. Nu am nicio scuză.

– Nu, este de acord McQueen, cu chipul la câțiva centimetri de cel al colonelului. Dar nici nu ați fost sancționat pentru ea. Eu am pus în pericol doisprezece bărbați și femei, însă au scăpat toți cu viață. Dumneavoastră ați omorât câteva mii și ați primit o medalie.

– Te înșeli. N-am primit nicio medalie.

– Sunt convins că o veți primi în cele din urmă. Este doar o chestiune de timp, dacă nu vă supărați că folosesc aceeași expresie.

Câteva clipe colonelul nu spune nimic. Apoi întreabă:

– Mai ai ceva de raportat?

– Doar atât: trag mai bine decât oricine altcineva cu mitraliera grea. Am mai multă experiență. La fel și cu aruncătorul de flăcări. Lăsați-mă să-mi fac treaba.

– Dacă aș fi crezut că ești în stare să ți-o faci, n-am mai fi purtat această discuție.

Cuvintele se bulucesc în gâtul lui McQueen. Dar nu-i va folosi la nimic să le rostească. Așa că pleacă pe unde a venit, pe sub aceleași furci caudine de ostilitate și solidaritate. N-are ce face nici cu una, nici cu alta, însă în *Rosie* nu există decât un unic drum din punctul A și până în punctul B.

Răsăritul soarelui îi găsește pe toți membrii echipei treji și

activi. Kat Foss, în calitatea ei acută de ofițer superior (ei, cât de aiurea este?), conduce operațiunile.

Nu că ar avea nevoie cineva de îndrumarea ei. Foss observă că toți fac exact ce trebuie fără să li se spună nimic. La început, senzorii de mișcare și celelalte sisteme de securitate fuseseră un mister de nedescifrat pentru toată lumea, dar acum, după șapte luni, scoaterea lor din funcțiune a devenit o activitate anostă, de rutină. Așa că oamenii de știință se ocupă de desfacerea gardului de protecție, în timp ce Foss pleacă împreună cu soldații la lac să umple cu apă butoaiele de câte treizeci și opt de litri fiecare. *Rosie* este prevăzută cu rezervoare în care se adună apa de ploaie, dar colonelul Carlisle este un om extrem de prevăzător.

Când se întorc de la lac, rolurile se schimbă. Oamenii de știință pun în butoaie tablete care să purifice apa și le depozitează în bucătărie. Foss îi trimite pe soldați să verifice buna funcționare a tuturor aparatelor de la bord. Verificările acestea sunt impuse de manualul lui *Rosie*, pe care Foss nu-l mai lasă din mână. Unele dintre ele sunt doar diagnosticări; altele presupun mizerie și bidoane cu ulei și tot felul de scule. Lutes știa manualul pe de rost și îi supraveghea pe toți. Dar acum Lutes este mort, iar Foss încearcă să se descurce cum poate ea mai bine. Stă tot timpul cu ochii pe Phillips și Sixsmith, urmărindu-le mișcările cu un aer nervos și critic. După ce termină, îi obligă să verifice din nou întreaga listă, temându-se de eventuale greșeli care vor aduce apocalipsa pe capul lor.

Se duc acasă. Parcă nimănui nu-i vine să creadă și absolut nimeni nu vrea să cobească.

Însă, cu toată meticulozitatea ușor obsesivă a lui Foss, tot reușesc să plece foarte devreme. Colonelul Carlisle îi cedează lui Sixsmith locul de la volan – loc ce îi aparține ei de drept –, însă rămâne în cabina principală ca să poată vorbi cu toată lumea din restul vehiculului prin intermediul sistemului de comunicații al lui *Rosie*. Foss se instalează în zona mediană și îl trimite pe Phillips în tuerlă. Dar tot ezită să îi dea vreun ordin lui McQueen.

Toată lumea așteaptă să plece. Evident că nimeni nu-și pune centura de siguranță. Viteza maximă pe care o poate atinge *Rosie* este de treizeci și doi de kilometri la oră – asta pe un drum bun. Dar nu mai există drumuri bune. Așa că pornește încet pe arterele desfundate și sclerotice ale Marii Britanii și ajunge la o medie de treisprezece kilometri la oră când iese de pe macadam și intră în zona rurală. În mod normal, majoritatea activităților cotidiene, fie de muncă sau de relaxare, nu sunt deloc inhibitate de mersul ei zgomotos. Însă astăzi este ziua cea mare. Ziua în care pleacă acasă. Ziua pe care o așteaptă de atât de multă vreme. Așa că atât soldații, cât și oamenii de știință îi arată respectul cuvenit.

De fapt, savanții par de-a dreptul posomorâți. Foss le înțelege supărarea. Au petrecut zadarnic mai bine de o jumătate de an pe drum. Puteau la fel de bine să recolteze căpșune în loc de mostre de țesuturi. Ba chiar mult mai bine. Fructele proaspete sunt valută forte în Beacon.

Cu condiția ca Beaconul să fie tot unde l-au lăsat. Trebuie să fie. Nu se poate să fi fost complet distrus, iar ei să nu afle nimic despre asta. Nu pot lua legătura cu el din cauza unei probleme de natură tehnică. Atâta tot.

Așa că Foss are o stare de spirit destul de optimistă. Încă mai vede în fața ochilor trupul sfârtecat al lui Lutes – amintirea aceasta este mult mai clară decât toate cele din timpul vieții lui –, însă faptul că se întorc acasă mai devreme este cea mai bună veste pe care a primit-o ea de când au plecat.

Iar promovarea primită ar putea să fie cireșa de pe tort, dacă nu i-ar părea atât de rău (în virtutea obișnuinței de care nu se poate dezbăra) de domnul locotenent. McQueen a făcut exact ce ar fi făcut oricare dintre ei, așa că de ce să pretinzi că ar avea vreo vină? S-a urcat în turelă, a pus mâna pe armă și a început să scuipe foc. Foss

și-ar fi dorit să se fi urcat ea prima acolo. Acum, în mod indirect, se simte și ea nedreptățită de pedeapsa pe care a primit-o McQueen. Și nu crede că este singura.

A naibii să fie dacă are de gând să fie la fel de morocănoasă ca oamenii de știință. Ca să iasă din starea asta proastă, începe să se gândească la tot ce va face când va ajunge acasă. În primul și în primul rând, se va duce la cârciumă și o să se facă mângă. După care o să se dea de-a dura cu niște tipi binecuvântați cu scule de dimensiuni respectabile și cu simțul direcției (la bordul lui *Rosie* sunt doar doi bărbați care au atras-o din punct de vedere sexual, Phillips și Akimwe; însă, așa cum a pățit mereu în viață, ăștia doi nu au ochi decât unul pentru celălalt). În cele din urmă, se va duce acasă și-și va flutura steaua de locotenent sub nasul tatălui ei – *Ce zici de asta, biet sergent de intendanță?* Aceasta este rețeta unei zile minunate acasă, iar acum, că se îndreaptă spre Sud, nu va mai dura mult și o va pune în practică.

Rosie se zguduie din toate încheieturile când motoarele prind viață. Duduitul lor devine tot mai puternic. De când a murit Lutes, doar Sixsmith o cunoaște pe *Rosie* mai bine decât oricine altcineva. Vehiculul se leagănă puțin înainte și înapoi, pregătindu-se de manevră. Apoi slobozește un pârțait gros din fundul hidraulic și pornește la drum.

Asta reprezintă o demarare lină și *Rosie* se cutremură din ce în ce mai puțin. Din zona cabinelor se aud aplauze răzlețe.

– Sunteți prea amabili, le mulțumește Sixsmith în interfon. Stewardesele vă vor servi băuturi și droguri recreaționale.

Se aude un pocnet și apoi vocea colonelului.

– Partea mediană, spune el scurt. Raportează!

– Totul este în regulă, răspunde Foss.

Însă Phillips nu este de acord.

– Domnule, spune el din turelă, văd o mișcare.

La dracu'! Ce i-a scăpat? Foss își lasă deoparte fanteziile despre cum va fi când va ajunge acasă și se uită la mecanismul de semnalizare aflat în ușa din mijloc, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă înainte de a căska gura ca proasta. Dar nu vede nimic în afară de niște copaci înalți și niște câmpuri sufocate de bălării – toate amestecate într-un fel de ciorbă verde din cauza mișcării lui *Rosie*.

– La tribord sau la babord? întreabă ea.

– Pe partea ta.

– Nu văd nimic, domnule colonel.

– Atunci uită-te în direcție opusă, o repede Phillips. Sunt convins că avem musafiri.

Foss se mai uită o dată. Nimic în afara peisajului rural. Nimic care să se miște.

– Phillips, spune-mi ce vezi! îi ordonă colonelul.

– Nu pot, domnule. Îmi pare rău. Nu văd decât niște străfulgerări printre copaci. Nimic concret.

– Iepuri? presupune Foss. Vulpi?

Niciuna nu este cine știe ce sugestie. Animalele sălbatice s-au împuținat în ultimul timp. Orice are puls devine o pradă ușoară pentru flămânzi. Sigur, preferă mamiferele, dar nu refuză nimic.

Urmează o tăcere lungă și tensionată, căreia îi pune capăt o înjurătură a lui Phillips.

– Au dispărut? îl întreabă colonelul.

– Nu știu, domnule. Îmi tot zic că am văzut ceva, dar acum parcă s-au contopit cu pământul.

Ceea ce indică faptul că este vorba despre animale, nu despre ceva cu aspect de om. Junkerii sunt în stare să meargă pe burtă și să se ascundă în bălării, dar nu și în cazul în care un vehicul mai mătăhălos decât un tanc ar trece pe lângă ei.

– Eu tot nu văd nimic, spune Foss.

Se concentrează mult mai mult acum. Are încredere în acuitatea privirii ei, însă Phillips are avantajul că se află mai sus cu doi metri față de ea. Plus că el nu intră în panică prea ușor.

Nici colonelul nu se sperie cu una, cu două, dar, așa cum s-a arătat anterior, Carlisle este un om înzestrat cu o extraordinară prudență.

– Sixsmith, accelerează puțin! Phillips, uită-te dacă ai impulsuri pe radar!

– Nimic, domnule, raportează imediat Phillips.

Foss aproape că-i simte ușurarea din glas și i-o împărtășește întru totul. Pe radar, junkerii ar apărea ca niște pete roșii, la fel ca orice animal. Înseamnă că este vorba doar despre flămânzi – atrași, cel mai probabil, de zgomotul motoarelor lui *Rosie*. Nu există prea multe metode prin care să poți înăbuși acest sunet și să-ți continui drumul fără probleme.

Sigur, flămânzii sunt *capabili* să o întâlnească pe *Rosie*, însă doar pe distanțe scurte. Nu mai durează mult și *Rosie* va dispărea de acolo, lăsându-i iar stăpâni peste drumuri.

– E totul în regulă? mai vrea să afle colonelul.

Acum Foss și Phillips sunt de acord: totul este cum nu se poate mai bine. Impulsurile fantomatice de pe radar sunt date uitării.

Rosie se duce acasă.

De îndată ce pornesc, Greaves sare de pe locul lui și pleacă

din zona echipajului. Se duce în laborator. Speră că va putea să fie singur puțină vreme acolo, pentru că nu-i deloc o variantă convenabilă să lucreze atunci când *Rosie* este în mișcare. Se zguduie prea tare și se pot întâmpla tot felul de accidente. Câteva eprubete sparte și mostre distruse au fost suficiente ca să-i dezvețe de obiceiul acesta pe membrii echipei de știință.

Însă nu și astăzi. Rina intră în laborator imediat după el. Greaves se teme că s-ar putea oferi să-l ajute, dar se pare că ea are un scop personal. Îi aruncă doar un zâmbet în timp ce trece pe lângă el, îndreptându-se către cel mai îndepărtat banc de lucru. Un zâmbet stins. Greaves îi atribuie sensul *c* (*ești prietenul meu*) pe lista care merge până la *n* (*nu ai cum să înțelegi ce-mi trece mie prin cap*).

– E din ce în ce mai greu să lucrezi împreună cu mine, nu-i așa? Îl întreabă Rina, mângâindu-și abdomenul umflat. N-am să-ți stau în drum, Stephen.

El se gândește să-i spună că, și dacă ea ar sta fix în mijlocul culoarului, tot ar mai fi cam patruzeci de centimetri liberi în ambele direcții. Dar este aproape convins (datorită zâmbetului ei, care a făcut tranziția la categoria *d*) că Rina glumește. Îi surâde și el, apelând la cea mai sigură variantă de răspuns, și se întoarce la treburile lui.

Dinspre zona echipajului vin până la el vocile lui Sealey și Akimwe. Vorbesc despre *Cordyceps*, inamicul universal – despre

semnificațiile lui culturale și istorice, cu referință specială la durata lui de viață, așa cum este ea prezentată în legende populare ale Chinei. Greaves știe foarte bine că, în urmă cu aproape trei mii de ani, chinezii au observat cum fungusul încolțește în corpurile crăpate ale omizilor și și-au zis că au dat peste o metamorfoză magică. Peste o creatură care vara era animal și ciupercă iarna! Au folosit *Cordyceps*-ul ca tratament al bolilor de inimă și al impotenței, considerându-l un fel de esență distilată a vieții. Generațiile ulterioare au descoperit că fungusul poate crește prin țesuturile nervoase deteriorate, pe care le repară parțial. Există o teorie dominantă care spune că aceste întrebuintări medicale ale fungusului au contribuit la apariția acestei boli a foamei – au fost poarta prin care *Cordyceps*-ul a infectat populațiile lumii.

Greaves nu mai acordă atenție vocilor și pregătește pentru examinare bucata de țesut recoltată cu acul de biopsie. Folosește un UMA – un ultramicrotom automat –, dispozitiv perfecționat la Centrul de Neurologie de la Harvard, în anii premergători Colapsului. Este un aparat special pentru secționarea țesutului cerebral în felii de câțiva microni, după care le depune pe o bandă continuă, nu pe lamelele convenționale. Prin urmare, permite cercetătorului – aceluși cercetător care are la dispoziție un microscop electronic cu scanare – să alcătuiască o imagine tridimensională a structurilor cerebrale și să le urmărească prin straturi succesive de țesut. Lui Greaves i se pare absolut fascinant aparatul acesta. Cojește mostrele de țesut așa cum cojești un măr cu briceagul – pentru ca apoi să reconstruiască mărul.

Însă rămâne surprins atunci când examinează proba.

Copiii au demonstrat deja că nu seamănă câtuși de puțin cu flămânzii. Repertoriul lor comportamental este unul bogat, poate la fel de bogat ca acela al oamenilor normali. Prin urmare, se așteaptă să vadă foarte puține – dacă nu chiar zero – urme de fungus în țesutul cerebral. Și când colo, are în fața ochilor un strat compact de micelii fungice. Creierul acesta este o pânză uriașă ca de păianjen, ale cărei fire se împletesc în jurul neuronilor de la cortexul exterior și până la talamus și fisura transversă. Din punct de vedere volumetric, acest creier este jumătate de om și jumătate de flămând.

Atunci, unde este leziunea? Materia cenușie ar trebui să fie scobită, devorată de invadatorul fungic. Masa cerebrală ar trebui să fie redusă cu 55–80%, iar țesutul rămas ar trebui să prezinte o deteriorare vizibilă. O crustă de celule microgliale peste porțiunile

vătămate ale cortexului. Teci mielinice jupuite de pe fibrele nervoase, care emit acum semnale spasmodice și inutile în sinapsele transformate în niște bălți pline cu țesut necrozat. Dar nu se vede nimic din toate acestea. Dacă a fost invadat, creierul a opus o rezistență viguroasă.

Sau este vorba doar despre o fază, nu despre o stare? Un moment de echilibru înainte ca țesutul cerebral să capituleze și ciuperca să învingă? Însă, într-un asemenea caz, cum de a rezistat creierul atât de mult în fața acestui asediu? Aici acționează un factor nemaîntâlnit înainte, iar implicațiile sunt colosale. Amețitoare.

Greaves ridică ochii din microscop și privește pe furis în jur. Se teme ca nu cumva Rina să-i fi auzit bătăile accelerate ale inimii, să nu-i fi simțit gâfâitul surescitat. Însă doctorița nici nu se uită în direcția lui. Este concentrată la ceea ce face, iar calmul ei contrastează puternic cu emoția lui amestecată cu panică.

Se reapucă de lucru. Renunță la microscop, alege altă mostră de țesut și începe să facă o serie de teste cu scopul de a determina existența principalilor neurotransmițători – substanțe chimice care transformă creierul dintr-o bucată de carne inertă în cel mai mare centru de comunicații din lume. Există mult peste o sută de astfel de curieri chimici, dar Greaves se mulțumește pentru moment doar cu treizeci: aceia care apar repede în prezența reactivilor universali.

Jumătate dintre transmițătorii chimici apar în același număr și proporție ca în cazul unui creier normal. Restul nu există deloc.

Imposibil!

Greaves știe cum acționează *Cordyceps*-ul – cum a acționat în flămânzii studiați până acum. La doar câteva secunde după infectare, invadează fluxul sangvin al organismului-gazdă, unde se înmulțește cu o viteză incredibilă. Trece prin bariera hematoencefalică, se stabilește în trunchiul cerebral, de unde lansează atacuri preventive, dezactivând funcțiile neuronale normale printr-o hiperstimulare distrugătoare a celulelor nervoase. Pe scurt, arde creierul.

După care o ia în jos, prin măduvă, întinzându-și rețeaua miceliană peste toate trunchiurile nervoase aferente. Deoarece creierul a ieșit din scenă, nu au mai rămas decât foarte puține comportamente puternice și instinctive dirijate de puntea cerebrală și măduva spinării. Prin urmare, fungusul este liber să deturneze sistemul nervos periferic și, prin intermediul lui, să preia controlul

asupra funcțiilor motorii ale organismului-gazdă.

Deci, într-un creier foarte infectat, activitatea neurotransmițătorilor naturali ar trebui să fie minimă sau inexistentă. Ar mai putea fi găsite niște urme vagi de conștiință – asupra acestui fapt experții din Beacon nu au reușit să ajungă la vreo concluzie –, dar oricum nu mai contează. Toate legăturile au fost retezate.

Creierul acesta este diferit. Din punct de vedere structural este intact și din punct de vedere chimic este pe jumătate funcțional: dar ce să faci doar cu o jumătate de creier? Nu poți să conduci o mașină dacă aceasta are carburator, dar nu are bujii; dacă are cilindri, dar nu are pistoane. Nu este ca și cum o jumătate de creier ar fi în stare să conducă o jumătate de organism. Membrele tale nu pot fi convinse să se miște fără dopamină și acetilcolină. Nu poți să dormi fără adenzină. Nu ai reflexul de foame și nici pe cel de sațietate fără noradrenalină. Înseamnă că tot fungusul este la comandă, indiferent cât de sănătos pare țesutul cerebral în secțiune transversală.

Numai că Greaves a văzut cum se poartă acești copii. Cu excepția foamei nestăvilite, par oameni perfect normali.

Acum abordează chestiunea din direcție opusă. Dacă acest copil a avut, în timpul vieții, un soi de imunitate parțială la efectele agentului patogen, atunci care a fost mecanismul? Nu-i nimic neobișnuit în structurile celulelor analizate, cu excepția faptului că sunt încă intacte, încă viabile – când ar trebui să arate ca niște case după un bombardament.

Greaves cade pe gânduri. Funcția creează organul, dar îi și dictează. În fond, există un motiv pentru care flămânzii se numesc așa. Evident că reflexul de foame este primul deturnat de *Cordyceps*. Mai mult decât orice altceva, acesta vrea ca organismul-gazdă să mănânce și să transmită infecția cu fiecare mușcătură. A văzut cum fata a atacat porumbelul și a văzut cum tribul ei s-a hrănit cu carne de câine pe străzile din Invercrae. Acest instinct al copiilor, această pornire a lor este la fel de violentă ca la flămânzii obișnuiți, indiferent cât de deosebiți sunt copiii de flămânzi în alte privințe.

Deci, ce se petrece aici? Să fie vorba despre o perfecționare a modului în care patogenul atacă și evoluează ori este ceva cu totul nou?

Trebuie neapărat să arunce o privire la țesutul de măduvă, ca să vadă ce anume face *Cordyceps*-ul acolo. Însă nu poate recolta mostra

cu Rina alături de el, în laborator.

Deci, cu părere de rău, pune bine lamelele și eșantioanele în dulapul lui personal, unde nu le va găsi nimeni. În tot acest timp, Rina nu a ridicat ochii nici măcar o singură dată. Deși nu are cum să fie chiar atât de captivată de ceea ce face. Este vorba doar despre o procedură mecanică. Neutralizează acidul sulfuric cu carbonat de magneziu, cea mai rapidă și simplă metodă de a produce...

Ah!

Acum doamna doctor Khan ridică ochii și îl vede uitându-se lung la ea. În privirea ei nu se citește nimic, iar asta îi confirmă bănuielele.

Lui Greaves îi este greu să-i înțeleagă pe oameni, însă chimia i se pare foarte ușoară. Știe foarte bine ce este și la ce folosește sulfatul de magneziu: profilul lui molecular, proprietățile chimice și efectele bioreglatoare. Aproape sigur doamna doctor Khan vrea să-l folosească drept tocolitic, ca să-și împiedice uterul să se contracte.

– Ce este? îl întreabă ea, nedându-și seama că s-a deconspirat.

Greaves nu cunoaște răspunsul adecvat din punctul de vedere al emoțiilor și al structurii lor absconse. Însă și acum se bizuie pe chimie.

– Nifedipină, Rina, îi spune el. Nifedipina este mai bună dacă vrei să întârzie nașterea. Avem puțină în dulapul cu medicamente, pentru cazuri de hipertensiune.

Rina este șocată. Lasă din mână retorta și se îndepărtează puțin de ea, de parcă ar vrea să-l contrazică. Dar izbucnește în râs după doar o clipă și scutură din cap.

– Ești de-a dreptul uimitor, Holmes!

– Cum? Cine-i Holmes? De ce este uimitor?

– Nu contează. Să nu spui nimănui nimic, Stephen. Nu vreau ca starea mea să ne încetinească și nici să agraveze mai mult situația asta stupidă. Nu spune nimic. Te rog!

Greaves dă din cap. Nu poate el să mintă, dar este sută la sută convins că nu-i va pune nimeni această întrebare. Iar dacă cineva se va interesa la modul general – „Ce a pățit doamna doctor Khan?” –, probabil că va reuși să scape basma curată răspunzând că Rina ia un medicament împotriva stresului. Așa că este încredințat că nu o va da de gol.

Și-ar dori să se elibereze de apăsarea pe care o simte pentru că i-a ghicit intențiile, mărturisindu-i proiectul lui formidabil. Însă acum nu este momentul potrivit.

Dar va fi curând. Atunci când se va putea baza pe descoperiri reale, nu pe supoziții. Când îi va putea arăta și altceva în afară de un copil mort.

Un copil mort, presupune el, n-ar face decât să-i sporească problemele.

Doctorul Fournier încă mai așteaptă să audă un răspuns din

aparatul de radiorecepție, deși, în sinea lui, s-a resemnat în fața eșecului. Însă nu se mișcă de acolo pentru că nu știe ce să facă altceva. Așa că, atunci când aude vocea lui Mullings (aghiotantul doamnei general Fry) ieșind firavă din aparat, într-o harababură de paraziți, Fournier tresare atât de violent, încât se lovește rău cu cotul drept de capacul motorului.

– Aici Beacon. Identifică-te!

– Cheam-o pe doamna general! mârâi doctorul, strângându-și la piept brațul rănit. Aici Fournier. Am ceva extrem de urgent de raportat.

– Este în ședință cu șefii de stat-major, domnule doctor Fournier. Va trebui să...

Din fundal se aude o altă voce. Fournier nu distinge cuvintele, dar strigătul lui Mullings – „Da, doamnă general!” – este atât de puternic, încât îl face să acopere cu palma microfonul și să înjure în șoaptă.

– Recepție, spune Fry. Raportați, domnule doctor Fournier!

Și el încearcă:

– Dumneavoastră... noi... De două săptămâni nu am mai putut lua legătura prin radio, doamnă general. Nu știam ce se întâmplă...

– Cunosc perfect situația, domnule doctor. V-am cerut să-mi spuneți care este situația dumneavoastră actuală, dacă sunteți amabil.

– S-a petrecut un eveniment neprevăzut. Am pierdut un om – pe soldatul Lutes.

Îi relatează ce s-a întâmplat în Invercrae, pierzându-se în amănunte neimportante și evitând cât mai mult esența. Însă, în cele din urmă, se vede nevoit să o anunțe:

– Ne întoarcem acasă.

– Nu mai spuneți?! se miră doamna general cu blândețe. Și cine anume a luat decizia aceasta?

– Toți am luat-o. A fost... a fost decizia echipei. Aveam dovezi consistente despre activitatea junkerilor în zonă. Ni... ni s-a părut...

– Ați pierdut un om. Asta nu dovedește nimic. Sincer, faptul că *Rosie* nu a fost atacată contrazice orice eventuală prezență a junkerilor.

Și punct. Plus că lui Fournier i se cere să plece capul și să-și asume întreaga responsabilitate. Este un țap ispășitor extrem de convenabil mai cu seamă într-o situație în care succesul este aproape imposibil de atins. Însă de această dată se hotărăște să riposteze:

– Am luat decizia pe baza informațiilor disponibile. De asemenea, am luat în calcul și moralul echipei și fricțiunile – fricțiuni considerabile – între domnul colonel Carlisle și domnul locotenent McQueen.

Fry nu se lasă impresionată de aceste argumente.

– Ce contează acum, îi spune ea, este modul în care gestionați situația. Momentul este foarte nepotrivit. Aici noi ne aflăm în mijlocul unor tulburări structurale extrem de importante, motiv pentru care a și existat acel hiatus în comunicații. Revenirea colonelului ne-ar putea face foarte multe probleme.

Fournier avea de gând să se împotrivească și să-și susțină punctul de vedere, dar acum îl cuprinde neliniștea. Tulburări structurale! Își imaginează peisajul deprimant ascuns sub aceste cuvinte anodine și nu se poate abține: trebuie să-l vadă cu ochii lui.

– Când spuneți „tulburări“, se hazardează el, vă referiți la...?

Caută o expresie neutră, dar nu găsește niciuna.

– ...faptul că Adunarea Militară a preluat conducerea la Biroul Principal?

Tonul lui Fry are precizie de bisturiu.

– Biroul Principal a cedat de bunăvoie Adunării puterea executivă. A fost un transfer pașnic de prerogative. Nu discutăm despre schimbarea regimului, domnule doctor, ci despre o realocare logică

a atribuțiilor și priorităților existente. Din nefericire, anumite elemente extremiste au refuzat să înțeleagă acest lucru. Așa că profită de ocazie ca să-și pună în practică propriile vendete, iar noi suntem obligați să-i pedepsim cu asprime.

– S-a întâmplat ceva grav? întreabă încordat Fournier.

Ceva grav în afară de ce i-a povestit Fry până acum. A existat vreun alt motiv, pe lângă cel al preluării puterii?

– Se impunea, îi răspunde ea, gestionarea fermă a unei situații volatile.

Fournier nu mai are nicio altă întrebare. Tocmai ce a auzit cum un puci poate fi definit în cuvinte potrivite mai degrabă pentru descrierea unei pedepse aplicate unor elevi neastâmpărați. Și nu vrea să afle mai multe, pentru că se teme că s-ar putea să fie vorba despre ceva mai rău decât își imaginează el deja.

Pe neașteptate, se simte sleit de puteri și uită de toate nemulțumirile personale. Îi trece prin gând să întrebe: „Ce doriți să fac eu?“, dar chiar și în mintea lui o asemenea întrebare sună jalnic. Nu poate da drumul acestor cuvinte în lumea largă. Așa că le redactează într-o formă puțin mai bună:

– Ce ordonați?

– Prima și cea mai urgentă chestiune este să scoateți din funcțiune aparatul de radiorecepție din cabina principală. Ocupați-vă de asta cu prima ocazie. Evident că nici noi nu vom mai comunica, dar vrem mai ales să împiedicăm pe oricine altcineva să ia legătura cu *Rosie*.

– Oricine altcineva? se încumetă Fournier să ceară lămuriri.

Dar doamna general se face că nu-l aude.

– Trebuie doar să deschideți tabloul de bord cu o cheie cu trei brațe și să scoateți cea mai mică dintre cele două plăcuțe electrice montate la spate. Se va desface foarte ușor. Trebuie să acționați repede, domnule doctor. Cu cât veți amâna mai mult, cu atât vor crește riscurile. Dacă domnului colonel află ce se petrece în Beacon, ar putea dori să intervină. Iar asta este inacceptabil.

– Foarte bine. Cred... cred că pot s-o fac. Mai este și altceva?

– Firește că mai este. Trebuie să rămâneți pe teren până la noi ordine. Carlisle nu trebuie să vină aici. Și nici *Rosie*. Deocamdată. Când se va mai stabili situația, vă vom aduce noi acasă. Până atunci, găsiți un pretext ca să vă opriți sau măcar să mergeți mai încet.

Vorbele lui Fry i se par doctorului Fournier foarte ușor de spus,

dar foarte greu de pus în practică. Tocmai vrea să o întrebe – evident, cu ceva sarcasm în ton – cum anume își imaginează că el va fi în stare să oprească o asemenea matahală blindată cum este *Rosie*. Dar, chiar înainte să deschidă gura, vehiculul se clatină atât de tare, că saltă în scaun și se lovește cu umărul de peretele cabinei.

Rosie s-a oprit.

— **I**mi... îmi pare foarte rău, domnule! se bâlbâie soldatul

Sixsmith. Nu l-am văzut decât când eram deja pe el. Frunzele...

Tânăra ridică neputincioasă din umeri și își pune din nou mâinile pe volan – strângându-l de parcă ar vrea să se molipsească de la tăria lui.

– Frunzele l-au ascuns, continuă ea. N-am crezut că era ceva sub ele. Îmi pare rău.

Încă nu a terminat cu scuzele, dar Carlisle o oprește cât de blând poate. Trebuie să se ocupe de ce s-a întâmplat – restul poate să mai aștepte.

– Nu-i nimic, soldat, spune el încet. Reacția ta a fost rapidă și oportună.

Deschide interfonul și se adresează tuturor membrilor echipei, indiferent unde se află aceștia – în cabine, laborator, zona mediană sau turelă. Dinspre cabine se aude un cor de voci ridicate. Sealey întreabă întruna ce se petrece, iar Penny plânge în hohote.

– Am lovit ceva? Ce am lovit?

– Nu aveți motive de îngrijorare, le transmite colonelul prin sistemul intern de comunicare. Rămâneți la locurile voastre și nu blocați canalul de transmisie. Phillips, treci din nou în spectrul infraroșu. Caută inamici.

– Am înțeles, spune Phillips.

Urmează o tăcere de aproximativ un minut. O tăcere provizorie, întreruptă doar de șoaștele răgușite venite din zona cabinelor – și de

cele foarte clare, venite din laborator. Vocea speriată a lui Stephen Greaves:

– Rina s-a lovit. Ajutor! Să vină cineva! Rina s-a rănit!

– Domnule doctor Akimwe, spune Carlisle, fii bun și vezi ce s-a întâmplat cu doamna doctor Khan. Domnule Greaves, vin acum ajutoare. Te rog, nu mai folosi interfonul.

Terminând cu problema aceasta, colonelul așteaptă în tăcere. Îl bucură faptul că soldatul Phillips nu se grăbește. Într-o asemenea situație, graba mai mult ar strica.

– Nu se vede nimic, domnule, îl anunță Phillips. Nimic cu sânge cald, în orice caz.

Ceea ce nu îi exclude pe flămânzi. Însă ei nu ar fi putut să construiască lucrul acela peste care a trecut *Rosie*. Era un fel de baricadă, pusă de-a curmezișul drumului și făcută mai ales din crengi mari și mici. Numai că scrâșnetele auzite din burta lui *Rosie* sugerează că erau și niște pietre acolo.

Indiferent ce o fi fost, acum se află sub ei. Zguduitura a fost provocată de șenilele care se cățarau pe pietroaiele alea, înainte ca Sixsmith să reușească să oprească vehiculul.

– Avem vreo avarie? o întreabă acum Carlisle.

Sixsmith se uită la computerul de la bord și clatină din cap.

– Aparatele nu indică nimic, domnule. Să ies să verific?

– Nu aici, spune Carlisle. Hai să ne îndepărtăm vreo doi kilometri de locul ăsta. Ne uităm când vom fi în siguranță.

Sixsmith o împinge încetîșor pe *Rosie*, centimetru cu centimetru, atentă la orice vibrație suspectă, la orice semn că ar fi vreo problemă. Așteaptă până când vede baricada în oglinda retrovizoare și abia atunci apasă pe accelerație.

Carlisle așteaptă patru kilometri și jumătate până să-i ceară să oprească. Acum pădurea de pe ambele părți ale drumului este mai rară și ei au ajuns pe un teren relativ deschis. Dar oricum îl mai pune iar pe Phillips să se uite de jur împrejur prin ochelarii lui cu infraroșu.

După care se duce în zona cabinelor, unde îi strânge pe toți și le încredințează sarcinile. Sixsmith va rămâne la volan; Foss va fi în turelă, cu mâna pe arme. El însuși va ieși din *Rosie*, împreună cu McQueen și Phillips, ca să inspecteze vehiculul. S-ar fi așteptat să fie asaltat cu întrebări îngrijorate din partea echipei științifice, numai că savanții au migrat în masă spre laborator.

În vreme ce McQueen și Phillips se echipează, colonelul se duce până în spate să vadă cum se simte doctorița Khan, care a căzut când *Rosie* s-a oprit brusc. Încă zace pe jos – pământie la față –, nu vorbește și nu încearcă să se miște. Halatul alb și cămașa i-au fost date la o parte, iar acum doctorul Akimwe ține stetoscopul lipit de abdomenul ei dezgolit. Ceilalți membri ai echipei științifice stau în jurul lor, stingheri și speriați. Stephen Greaves este încremenit de durere și spaimă. Ține capul în jos și își apasă fruntea cu pumnii. Aproape imperceptibil, întregul lui corp se mișcă înainte și înapoi. Așezat în genunchi lângă Khan, John Sealey îi ține capul în sus ca să nu simtă frigul pardoselei din metal a laboratorului. Nici măcar în situația asta, își zice colonelul, doctorul nu vrea să se dea de gol. Fix la țanc apare și doctorul Fournier din sala mașinilor, clipind des, vizibil deranjat de lumina puternică a tuburilor de neon.

Akimwe îl asigură pe colonel că doctorița nu are niciun os rupt. Carlisle aruncă o privire la burta ei.

– Nici copilul nu pare să fi pățit ceva, spune Akimwe. Are pulsul puternic.

– În regulă, spune cu asprime colonelul. Mă bucur. Voi rămâneți aici! Închideți toate căile de acces! Baricadați-vă! Noi vom evalua situația și apoi vă vom informa și pe voi.

Se apleacă și îi strânge mâna lui Khan. Doar o fracțiune de secundă.

– Mă bucur că n-ai pățit nimic.

– Și eu, murmură ea.

Încearcă să suradă, însă efectul nu este câtuși de puțin convingător.

Colonelul îi cere doctorului Akimwe să o ridice, să o așeze pe locul ei și să-i pună centura de siguranță.

– Aveți grijă și de domnul Greaves, adaugă el.

– Aveți cumva și alte sugestii în acest sens? se interesează Akimwe pe un ton politic.

Carlisle nu mai are nicio sugestie, așa că nu-i răspunde. Se dă cu gel blocant, observând mulțumit că McQueen și Phillips fac același lucru. Apoi, urmat de cei doi bărbați, deschide ușa din zona mediană și iese din *Rosie*.

Îl întâmpină o după-amiază rece și senină. Ceața se ridică doar până la nivelul genunchilor, așa că vizibilitatea este bună. Dar poate dușmanii se târăsc pe burtă prin ierburile înalte. Prin urmare,

Carlisle preferă să nu vorbească. Îi face semn lui McQueen să-i acopere pe el și pe Phillips în timp ce verifică șenilele și partea inferioară a vehiculului.

Din nou se simte lipsa soldatului Lutes, care cunoștea trupul lui *Rosie* chiar mai bine decât îl cunoștea pe al lui. Șenilele sunt intacte și sasiul nu are nicio avarie vizibilă – asta este tot ce reușesc să observe. Convinși că nu mai este nimeni prin jur, Carlisle o cheamă afară și pe Sixsmith. Este singura calificată să examineze din ochi zalele modulare ale șenilelor. Colonelul îi mai ordonă să verifice și gurile de aerisire din spatele lui *Rosie*. Sunt situate la înălțime destul de mare și este puțin probabil să le fi atins cineva, dar Carlisle nu vrea să scape din vedere un lucru atât de important pentru viața lor.

Totul este în ordine. Sau așa pare.

– A fost o capcană? întreabă McQueen.

Nu a reușit să vadă nimic din cabină atunci când au trecut peste obstacol și asta îl macină.

– Cu siguranță că am dat peste o baricadă ridicată de cineva, spune Carlisle, mărginindu-se să vorbească doar despre ceea ce știe. Crengi. Pietre. Niște araci.

– Araci? se miră McQueen.

Carlisle desenează în aer.

– Adică niște bucăți de lemn lungi de un metru și jumătate sau doi, despicăți la un capăt și cu cioburi vârâte în despicătura aia.

– Precis a fost o cursă, spune sec Sixsmith. Veniți să vedeți!

Pe latura din dreapta a lui *Rosie* se văd niște zgârieturi în vopseaua kaki. Sub ele, o elipsă acoperită cu funingine indică locul unde cineva a vrut să dea foc mașinii. Cei patru militari privesc lung la aceste semne enigmatice, de parcă ar încerca să descifreze niște rune.

– Azi-noapte? își regăsește McQueen glasul.

– Cel mai probabil, spune Sixsmith. *Rosie* era în stare perfectă când am plecat din Invercrae. Am examinat-o centimetru cu centimetru.

– Atunci de ce nu s-a văzut asta la verificarea pe calculator? vrea să știe colonelul.

Sixsmith îi aruncă repede o privire hăituită. Simte că îi pune la îndoială priceperea, mai cu seamă după ce a trecut cu *Rosie* peste baricadă.

– Domnule, calculatorul face diagnosticul părților mobile. Nu se ocupă de blindaj.

McQueen tot la inamicul invizibil se gândește – i se pare că acesta este elementul esențial.

– Adică cineva a trecut printre senzorii de mișcare și prin celelalte sisteme de securitate și ne-a atacat?

– Cam așa, dar cu bricege, spune Phillips cu un hohot de râs nervos. Bricege și o ustensilă de bucătărie. Cine dracu' încearcă să înjunghie o mașină blindată?

McQueen nu se amuză. Încruntat ca un demon, cercetează cu privirea orizontul pustiu.

– Cine dracu' încearcă să înjunghie o mașină blindată? repetă el. Aceiași oameni care ne-au atacat ieri cu praștii în Invercrae. Aceiași oameni care l-au omorât pe Lutes cu unelte de bucătărie. Ne-au urmărit.

Carlisle clatină din cap. S-a gândit și el la această posibilitate, însă i se pare neverosimil.

– Și ne-au luat-o înainte? Pe drumul ăsta? Cum crezi tu că au făcut-o, McQueen? Nu, dacă asta a fost o cursă, atunci a fost întinsă pentru altcineva. Cineva care nu stă la adăpost în spatele unui perete de oțel gros de zece centimetri.

Însă mai există încă o posibilitate la care se gândește. Ar putea să fie vorba despre cineva care i-a văzut venind și a subestimat-o pe *Rosie*. Dacă ar fi rămas acolo și ar fi ieșit cu soldații să inspecteze șenilele, ar fi apărut din spatele copacilor niște sălbatici pictați care să-i atace cu sulite și ghioage?

Nu, desigur că nu. Nu au trecut decât zece ani de la dispariția civilizației. Oamenii nu revin la modul de viață din epoca de piatră într-un singur deceniu. Și, oricum, Phillips a examinat locul cu ochelarii lui cu infraroșu și nu a văzut pe nimeni în pădurea de la marginea drumului. Chiar dacă ar fi să accepte ipoteza că *Rosie* a fost zgâriată de sălbatici, tot ar apărea o contradicție logică. Adică sălbaticii ăia le-au întins o cursă și după aia au plecat să culeagă floricele.

Încălcând ordinele primite, doctorul Fournier iese din *Rosie*, dar pe portiera de la cabina șoferului, nu prin ușa din zona mediană. Neobișnuit cu treapta înaltă, alunecă și e cât pe ce să cadă. Se îndreaptă spre ei, cu o expresie vădită de indignare și agresivitate. Însă pe chip i se mai citește și altceva, pe jumătate umbrit de aceste emoții care țin prima pagină din jurnalul trăirilor lui. Carlisle are impresia că este vorba despre teamă. Și este perfect de înțeles că

doctorul încearcă să-și ascundă teama. Din câte știe el, Fournier nu are nimic altceva de ascuns.

Fournier tremură incontabil, iar stomacul i se zbate rău de tot. Îi este cumplit de greață și face eforturi supraomenești să nu vomite. Tocmai ce a scos din funcțiune aparatul de radiorecepție din cabina principală a lui *Rosie*. Și-a pus în buzunar plăcuța cu circuite electrice, alături de cheia cu trei brațe pe care a folosit-o ca să desfacă tabloul de bord și să poată avea acces la mecanismul dinăuntru.

În timpul cât s-a ocupat de chestiunea aceasta, colonelul și soldații și-ar fi putut oricând întoarce capetele și l-ar fi văzut prin parbriz. Apoi ar fi venit să afle ce meșterește el acolo. Din punctul lui de vedere, acesta a fost cel mai curajos lucru pe care l-a făcut vreodată și se simte surprins de sine însuși. De faptul că a fost capabil de o asemenea cutezanță nesăbuită.

Iar acum are de suportat efectul surplusului de adrenalină, care-i împinge întregul organism să se revolte împotriva voinței conștiente, aidoma unui cal nărvaș. Nu reușește nicicum să-și recapete controlul și soldații îl pot vedea în starea aceasta. O vor confunda cu lașitatea, ceea ce nu-l deranjează deloc. Măcar acum lipsa lor de respect va fi în avantajul lui.

– Este prea mult dacă v-aș cere să mă puneți la curent cu ce s-a întâmplat? îl întreabă el pe Carlisle.

Vocea îi este stridentă. Nesigură. Nu contează.

– Am lovit un obstacol, domnule doctor, îi spune colonelul. Nu am pățit nimic și vom porni imediat la drum.

Veste foarte bună în situația de față, însă, îmbătat de recenta sa reușită, Fournier simte că poate plusa. Doamna general i-a ordonat să o întârzie cât mai mult pe *Rosie*, iar incidentul de acum ar justifica perfect o întârziere. Mai cu seamă cât nu există niciun pericol real. Cere amănunte, apoi amănunte la amănunte. Anunță pe un ton voit pițigăiat că, în calitatea lui de comandant civil, are tot dreptul să știe despre ce este vorba.

Colonelul își stăpânește cu greu iritarea. Îi dă lui Fournier un raport complet și detaliat al recentelor evenimente și ipoteze. Restul soldaților stau degeaba în iarba înaltă și udă, schimbând între ei priviri pline de dispreț și neîncredere.

Ascultându-l pe colonel cu o singură ureche, Fournier se gândește

cum poate profita mai mult de pe urma acestei situații, cum poate obține o oprire cât mai lungă a lui *Rosie*.

– Nu putem pleca până când nu suntem absolut convinși că nu mai este niciun pericol, spune el după ce Carlisle termină de vorbit. Refuz să-mi supun echipa unor riscuri inutile.

O vede cu coada ochiului pe Sixsmith cum clatină uluită din cap.

– Domnule doctor, singurul lucru cu cap pe care îl putem face este să ne continuăm drumul, spune sec colonelul. Dacă există vreo amenințare, cel mai bine ar fi să fugim și să scăpăm de ea.

– Nu sunt deloc de acord, zice Fournier. Nu avem de unde să știm peste ce vom da mai departe. *Rosie* trebuie să rămână aici, în timp ce dumneavoastră vă veți lua oamenii și veți pleca în recunoaștere ca să stabiliți dacă mai există astfel de obstacole în calea noastră.

– Și dacă mai există?

Vocea lui Carlisle sună gros și fals, din cauza eforturilor pe care le face colonelul ca să rămână politic.

– Nu există decât două variante: ori trecem peste el, ori îl ocolim. Nu are niciun rost să-i ținem afară pe soldați și să-i expunem unor pericole pe care *Rosie* le poate surmonta cu ușurință. Vedeți bine că nu a pățit nimic.

Dar Fournier nu cedează. Știe prea bine că nu are altă șansă și nu își poate permite să piardă această confruntare.

– Această cursă poate fi prima dintr-un șir lung. Ne tatonează. Ne pun la încercare resursele. Ca să ne poată lovi mai puternic data următoare. Nu ne putem permite să presupunem că nu mai există nicio amenințare doar pentru că nu am pățit nimic. De fapt, poate planul lor este chiar să ne facă să le subestimăm forța.

Colonelul ridică mâinile, arătând la pustiul din jur.

– La *cine* anume vă referiți?

Fournier este conștient de riscul pe care și-l asumă, de pericolele foarte reale pe care le atrage. Dacă baricada a fost ridicată pentru ei, atunci continuarea drumului cu viteză maximă i-ar putea feri de alte asemenea obstacole. În timp ce, dacă pierde vremea certându-se, amenințările pot crește. Însă i s-a încredințat o misiune. Soarta Beaconului se află în mâinile lui și cântărește mai greu decât viețile acestor indivizi. Chiar și decât viața lui, deși evită să se gândească la asta. Își dorește să creadă că amenințarea reală este una foarte mică, deși vorbăria lui fără capăt ar putea să o transforme într-o adevărată criză.

În cele din urmă, începe să scadă nivelul adrenalinei care i-a inundat sângele după actul său de spionaj din cabină. Așa că, pe un ton mai măsurat, pune capăt discuției.

– Ciocnirea cu alte obstacole nu este o soluție, colonelul. Dacă refuzați să plecați în recunoaștere, va trebui să luăm alte măsuri. Vehiculul nostru a fost anume conceput pentru drumurile desfundate. Sugerez să-i folosim această capacitate.

– Ce dracu' zice asta? exclamă soldatul Sixsmith, fără să mai încerce să-și coboare glasul.

Colonelul are aceeași reacție, dar este puțin mai diplomat.

– Vom pierde timpul, domnule doctor. Foarte mult timp. Iar drumul va fi mult mai greu și vom fi nevoiți să ne oprim când soarele apune. Și, cu cât vom merge mai încet, cu atât le va fi eventualilor sabotori mai ușor să ne urmărească. Sunteți convins că asta doriți?

– Absolut! răspunde Fournier.

– Cer permisiunea să vorbesc, intervine Sixsmith.

Carlisle i-o acordă.

– Parcurgerea întregului drum peste câmpuri va dura mai mult, iar acest fapt va avea consecințe neplăcute. Vom rămâne fără apă dacă nu vom găsi vreun râu nesecat din care să ne umplem butoaiele. Însă eu mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ni se strică o șenilă?

– Dumneata ai calificarea necesară să o repari, nu-i așa? o întreabă Fournier.

– În teorie, domnule doctor Fournier. Însă nu sunt la fel de pricepută cum era Brendan Lutes. Ar dura de două ori mai mult ca să o repar și știu că așa face treaba doar pe jumătate. Probabil că nu va fi cazul, dar m-am gândit să vă spun la ce trebuie să ne așteptăm. Munții pe care îi vedeți în jur formează lanțul Cairngorm. Dacă ieșim de pe drum, nu avem pe unde să o luăm decât în sus, iar panta va deveni repede destul de abruptă. Și, dacă vom da de necaz acolo, s-ar putea să nu mai avem scăpare.

Carlisle dă din cap.

– Mulțumesc, soldat. Îți apreciez sinceritatea.

Fournier nu i-o apreciază deloc, însă menționarea munților Cairngorm i-a adus aminte de ceva. Asul lui din mânecă.

– Mai este încă un motiv pentru care m-am gândit să facem un ocol, spune el, încercând să pară că s-a gândit bine și nu aruncă

vorbele la întâmplare. Stocul de mostre pe care l-am ratat la venire este în apropiere, pe muntele Ben Macdhui. Dacă ieșim de pe drum și o luăm spre est, vom ajunge acolo într-o singură zi.

Propunerea îi lovește pe toți în moalele capului și se uită la el de parcă le-ar fi sugerat să campeze sub cerul liber și să se uite la stele.

– Domnule doctor, dumneavoastră ați hotărât să renunțăm la stocul acela! se răstește Carlisle. Dumneavoastră ați susținut că ne va fi prea greu să ajungem la el. Nu văd de ce situația noastră ar fi mai bună acum. Dacă...

– Nu am renunțat niciodată la ideea de a-l recupera pe drumul de întoarcere, îl întrerupe Fournier. Iar acum, din moment ce nu avem nimic de raportat, aceasta este ultima noastră șansă de a descoperi ceva cu adevărat important.

– De ce ar fi stocul ăsta mai important decât celelalte nouăzeci și nouă? întreabă McQueen.

Sixsmith și Phillips schimbă o privire de dispreț amuzat, pe care nu fac niciun efort să și-l ascundă. Însă colonelul nu spune nimic. Este evident că încă mai respectă ierarhia stabilită de superiori pentru această misiune. Fournier a tras lozul norocos.

– Drumul merge în linie dreaptă de aici și până la estuar, insistă doctorul. Este o singură șosea care duce spre sud. Dacă rămânem pe ea, devenim o țintă ușoară. Cei care ne urmăresc ne pot atrage în capcană oricând vor. Dacă ieșim de pe drum, vom merge mai încet, sigur că da, însă astfel vom avea ocazia să recuperăm stocul de eșantioane.

Carlisle dă din cap abia acum, stârnind murmure supărate din partea soldaților.

– Foarte bine, spune el. Ieșim de pe drum. Cel puțin până când ajungem la Ben Macdhui. Soldat Sixsmith, ai grijă să mergi cu viteză prudentă și să alegi terenul drept, când este posibil.

– Teren drept? Cum dracu'? Ben Macdhui este un munte, comentează McQueen. Domnule, mă ofer voluntar să plec în recunoaștere, ca să aflăm dacă drumul este sigur.

– Mulțumesc, soldat McQueen, zice colonelul. Am luat act de îngrijorarea ta, dar deocamdată vom face așa cum sugerează domnul doctor. Găsim stocul, după care reintrăm pe drum la al patrulea estuar. Să sperăm că nu vom pierde decât o singură zi.

– Rupeți rândurile! spune Fournier, imaginându-și că ar fi un mare comandant militar – simplă iluzie deșartă, provocată de această

victorie.

Soldații nici nu se clintesc, parcă ar fi surzi. Nici măcar McQueen nu se mișcă până când Carlisle nu le face un semn din cap. Îl urăște el pe colonel, își spune Fournier cu amărăciune, dar cum să primească ordine de la un civil? E limpede că urăște ideea asta și mai mult.

Probabil că un savant fără pregătire militară nu ar reuși să se integreze în noul regim din Beacon. Din fericire, situația lui va fi sigură. Pentru că își va fi dovedit loialitatea fără putință de tăgadă.

Soldatul Sixsmith o întoarce pe *Rosie* și îi dă drumul să zburde.

Fără clădiri în jur de care să țină cont, mașina este iute, sigură, aproape teatrală. Abia dacă se zdruncină când părăsește asfaltul și intră pe câmpia cea verde.

Phillips s-a urcat înapoi în turelă. Platforma de la mijloc s-a golit acum, deoarece, din cauza hurducăturilor de pe terenul cu gloduri, menținerea echilibrului a devenit o provocare colosală. Doctorul Fournier se află în sala mașinilor; colonelul și Sixsmith sunt în cabina principală. Toți ceilalți s-au dus în zona de recreere.

Mai puțin doctorița Khan, care s-a dus la culcare. Scuza ei a fost că se simțea amețită în urma căderii; însă, când s-a retras (dacă retragere poate fi numită parcurgerea unei distanțe de doi metri), i-a aruncat lui John Sealey o privire plină de înțeles. Acum stă și așteaptă ca lui să-i pice fisa.

Și îl așteaptă cu perdelele trase și cu o căldare de lacrimi neplânse. Și o cuprinde o furie cumplită, dar fără obiect. Pentru că ea nu plânge niciodată. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla în situația dată a fost să-și piardă controlul și să-i vină să plângă.

Aproape. Aproape cel mai rău lucru.

Bietul Stephen! Cât de neajutorat a fost atunci când ea a căzut. Mai devreme, când a văzut-o pregătindu-și medicația pentru situații de urgență, băiatul i-a dat pe loc soluția chimică la problema ei – tot de natură chimică. Însă a paralizat atunci când a văzut-o întinsă pe jos.

Nici urmă de John. Tot ce ar trebui să le spună celorlalți ar fi că se

duce mai devreme în pat, unde va citi o vreme o carte bună (una dintre cele trei aflate la bord). Cu siguranță că a văzut-o când i-a făcut semn. Însă uite că nu vine. Oare știe ce vrea ea să-i spună? Oare se ține departe de ea pentru că îi este teamă de ce ar putea să iasă din această cutie a Pandorei?

N-ai ce face, John. Copilul se va naște, fie că ești pregătit sau nu.

– Facem un poker?

Vocea lui McQueen, fals nonșalantă. Trăiește pentru jocurile de cărți și, cu cât este mai indispus, cu atât mai multă nevoie are de acest drog al lui. Se aud murmure de aprobare din partea lui Foss, Akimwe și Penny. Și un *nu* hotărât din partea lui Stephen. Apoi glasul lui John, cu o oboseală la fel de prefăcută ca nonșalanța lui McQueen.

– Pe mine să nu vă bazați. Am chef să citesc ceva.

Îl aude cum traversează spre zona cabinelor. Mai întâi pocnetul metalic al pașilor, apoi un scârțâit care lasă să se înțeleagă că s-a așezat pe pat. Khan așteaptă și alte zgomote. Așteaptă degeaba. John nu se grăbește. Încearcă să pară calm.

– Dealerul alege, spune McQueen.

Începe jocul și abia acum se aude (în sfârșit!) un foșnet slab. Sealey a tras perdeaua.

– Noapte bună, băiețș! îi strigă Foss.

– Noapte bună, Calamity Jane [25](#)! răspunde Sealey, făcându-l pe Akimwe să chicotească precum un școlar de clasa întâi.

John mai așteaptă cinci minute, după care rulează salteaua și dă la o parte prima șipcă. Se uită de sus în jos la Khan. Și intră în panică văzându-i ochii înroșiți.

– Hei! șoptește el abia auzit, ca nu cumva să atragă atenția celorlalți. Te simți bine?

Khan clatină din cap.

John scoate toate șipcile și se apleacă prin gaură spre ea – atât cât poate. Deși pare ciudat, riscurile sunt mai mici acum, pentru că este ziuă, iar *Rosie* se mișcă. Zgomotul motorului ar acoperi orice sunet ar face ei și este puțin probabil să se mai ducă cineva la culcare acum.

Foarte încet, atent la spațiul strâmt, la unghiul prost și la starea ei fragilă, Sealey o cuprinde în brațe. Nu o întreabă nimic, ci așteaptă să vorbească ea prima.

Și Khan începe. Prea multă vreme a ținut toate astea în ea, la naiba

cu tăria de caracter!

– În Invercrae, când am fugit să ne adăpostim, am avut o contracție, spune ea.

Vorbește cu buzele lipite de pieptul lui ca să-și amortizeze sunetul vocii, dar și pentru că nu vrea ca Sealey să-i vadă chipul roșu și tulburat.

– Pentru că nu s-a repetat, mi-am închipuit că a fost o simplă crampă stomacală. Dar azi-dimineață am avut trei contracții într-o singură oră. M-am îndopat cu tocolitice. La început, sulfat de magneziu, dar apoi mi-a spus Stephen că avem nifedipină în trusa medicală. Acum mă simt bine, dar pun pariu că am să nasc înainte să ne apropiem cât de cât de Beacon.

Fără să vorbească, el o strânge puțin mai tare în brațe, ca și cum ar vrea să-i transmită că este alături de ea. În cele din urmă, spune:

– În regulă. O să naști copilul în *Rosie*. O să fie bine, Rina. O să sterilizăm laboratorul. Plus că ești înconjurată de biologi. Știm ce înseamnă o naștere. Iar Lucien a făcut o mulțime de cursuri de prim-ajutor. Cred că și Penny. O să fii la fel de bine îngrijită aici ca în orice spital. Ba chiar mai bine. Spune-mi tu ce altă maternitate se mai poate lăuda cu un aruncător de flăcări?

Ea surâde în fața acestei imagini absurde. În starea actuală, i se pare chiar că ar avea un anumit șarm bizar. Dar tot o mai apasă gândul la ce va fi să fie: necunoscutele unei nașteri într-o mașină blindată, în mijlocul unei zone de război. Și, pe neașteptate, o cuprinde o senzație amețitoare de dislocare, o conștientizare acută a distanțelor nemăsurabile: între locul unde se află acum și Beacon, între trecut și prezent, între lumea de acum și lumea pe care și-ar dori-o ea.

În mod paradoxal, gândurile acestea nu o aduc la disperare. Pentru că mai este și copilul – factorul nou și incognoscibil. Poate că tocmai copilul ei ar putea fi puntea peste toate aceste abisuri.

– Hei, spune ea acum, încercând să facă haz de necaz. Te oferi voluntar ca să aduci stocul ăla cu specimene?

Spaima îl face pe John să holbeze ochii atât de tare, de zici că au ajuns cât niște farfurioare de ceai.

– Rina, e la jumătatea muntelui! protestează el.

Ea clatină din cap.

– Mai degrabă aproape de vârf, eu, una, așa știu. La opt sute de metri.

– Vrei să naști printre stânci?

Și o strânge puțin mai tare, de parcă ar dori să o protejeze împotriva propriei nesăbuițe.

– Glumeam, șoptește Khan.

– Nu mai glumi!

Terenul de la estul Autorstăzii 82 este accidentat și plin de

gropi, iar topografia lui se schimbă la fiecare kilometru. *Rosie* merge încet, chiar dacă este încă zi. Începe să se târască atunci când soarele se pregătește de culcare și umbrele devin mai lungi.

Și partida de poker trenează. Jucătorii simt duhul lui Brendan Lutes printre ei și au senzația că bancurile lor proaste ar fi o palmă pe chipul lui ectoplasmic. Până la urmă, renunță să mai joace.

McQueen se duce în zona mediană ca să-și greseze arma. Și ca să își rumege gândurile – lucru pe care îl faci cel mai bine fără martori. Nu este obișnuit să-și dea frâu liber emoțiilor în văzul lumii sau, cel puțin – se corectează el supărat –, nu își dă seama când o face. Și are o stare foarte proastă din cauza celor întâmplare de la Invercrae încoace.

A recunoscut că a greșit când a tras cu aruncătorul de flăcări. Iar colonelul a avut șansa să recunoască și el – indiferent de ce scrie la regulament – că McQueen a salvat cururile tuturor. Numai că n-a făcut-o. Puteau să ajungă la un compromis, să se întâlnească în mijlocul ringului, dar nu s-au întâlnit, așa că fiecare a rămas în colțul lui.

La un moment dat va suna gongul, anunțând runda a doua.

Deocamdată, îi urmărește cineva și McQueen este convins că-i vorba despre aceiași nemernici care l-au omorât pe Lutes. Respectivii nemernici au mașini sau, mai degrabă, motociclete și se pricep să se țină departe de raza radarului cu infraroșu. Nu le-ar fi

deloc greu să se ascundă pe undeva în pustietatea asta afurisită și să aștepte clipa potrivită și să-i atace.

Prin urmare, faptul că au ieșit de pe drum a fost cea mai mare tâmpenie. Sigur, așa sunt puțin mai greu de urmărit, dar cât de greu? Că doar numai ei se mișcă pe aici!

La noapte sau mâine, sau poimâine – foarte curând, în orice caz – se vor pomeni în mijlocul altei petreceri-surpriză, probabil mult mai deșănțată decât prima. Când se va întâmpla asta, vor avea nevoie de el. Sus, în turelă, la armele mari, ca să facă prăpăd în jur. Iar el își va face datoria, așa cum a jurat la înrolare. Va face tot ce ține de el ca să-i apere pe ceilalți.

Chiar dacă asta ar însemna să-i tragă colonelului un glonț în cap și să preia el comanda.

În timp ce reflectează la toate treburile astea în fața armei dezasamblate, Robotul trece pe lângă el, îndreptându-se către laborator. Strigă la el ca să-l avertizeze, dar puștiul pășește sprinten printre piese și cârpele unsuroase. Nu atinge din greșeală nici măcar vreu arc sau șurub. Iar pe McQueen îl irită agilitatea asta, deși nu ar fi în stare să explice de ce.

– Sunt piese delicate! se răstește el cu severitate. Fiecare dintre bucățelele astea are câte o treabă importantă de făcut, drăgălașule. Nu le amesteca.

Greaves se întoarce cu fața la el. Mă rog, afirmația asta este cam exagerată, pentru că Robotul stă cu ochii plecați, așa cum face întotdeauna. Însă felul în care privește acum la podeaua din fața lui McQueen este puțin mai neobrăzat decât de obicei.

Arată spre piesele armei înșirate ordonat pe jos și le identifică una câte una.

– Tijă de ghidare. Arc recuperator. Închizător cu extractor de cartușe și piston. Mecanism de tragere. Percutor. Încărcător. Piedică. Amortizor.

Vocea îi este complet lipsită de inflexiuni și tocmai de aceea este surprinzător că poate transmite atâta sfidare și sarcasm. McQueen este năucit, ba chiar și puțin impresionat.

– De trei ori ura! zice el. Ai pus vreodată mâna pe o armă?

– Da.

Normal că da. Toți cei din Beacon sunt obligați să participe la apărarea civilă – chiar și acei oameni cărora ar trebui să li se interzică accesul la creioanele bine ascuțite.

– Ai nimerit ceva?

– Nu.

– Bine. Rămâi la eprubetele tale și am să mă ocup eu de arme, de acord?

– De acord.

Mormăind ceva în barbă, Greaves intră în laborator.

– Ce zici? strigă după el McQueen.

N-are de gând să suporte nicio obrăznicie din partea mucosului ăstuia dus cu capul.

Robotul se oprește și se întoarce nouăzeci de grade, așa că acum parcă vorbește cu propriul lui umăr.

– O să ți se defecteze, răspunde el și închide ușa laboratorului.

– O să mi se defecteze pe mă-ta! se adresează McQueen ușii.

Indignat. De parcă și-ar putea da cineva seama cum o să funcționeze o armă doar uitându-se în treacăt la piesele ei separate. Dar iată că puștiul i-a vârât morcovul undeva și acum trebuie să le verifice mai bine.

Și desigur (ce ar mai fi gluma fără poantă?) Robotul are dreptate. Percutorul este tocit, așa că, peste zece sau douăzeci de focuri trase, pușca ar fi început să dea rateuri.

Se apucă să înlocuiască percutorul și separatorul. La început cu furie, dar spre sfârșitul operației abia își stăpânește zâmbetul. S-a apucat el să-l învețe ceva pe Robot și s-a întâmplat taman pe dos. Nostimă chestie, din orice unghi ai privi-o.

Totul este o lecție. Asta de acum te învață să nu judeci oamenii după înfățișarea lor. Doar pentru că fața băiatului exprimă la fel de multe ca un fund de căldare goală nu înseamnă că ar fi prost. Și doar pentru că are atitudine de cățeluș bătut, nu înseamnă că n-ar avea personalitate.

Fiecare om este deosebit în felul lui, corect?

Până la urmă, se hotărăște că McQueen și Phillips se vor urca

pe Ben Macdhui ca să aducă stocul cu mostre. Cei doi își abordează misiunea cu profesionalism, dar nu-și ascund iritarea. Dacă drumul peste câmpuri a fost o idee proastă, să iasă din *Rosie* și să pornească de nebuni prin pustietatea asta este o idee catastrofală.

Dar îi ajută Sixsmith – o duce pe *Rosie* pe pantele platoului Cairngorm până aproape de vârf. Execuția este atât de iscusită, că aproape nici nu-și dau seama că ar urca un munte.

– V-am lăsat chiar la poartă, glumește ea oprind pe muntele Lairig Ghru, chiar sub piscul care îi interesează.

– Nu opri motorul! îi spune McQueen. Nu stăm mult.

Al dracului de frig e afară, iar terenul înghețat le îngreunează ascensiunea. Însă, după doar cincisprezece minute de eforturi susținute, cei doi ajung în vârf. Brusc, întreaga lume se deschide în fața lor. La vest este lanțul muntos Braeriach, în spatele căruia stă solitar Ben Nevis, ca un zeu adormit care și-a strâns în jurul umerilor mantia de zăpadă și și-a întors fața de la ei. La picioarele lor, valea coboară spre lac, făcând curbe amețitoare aidoma unui montagne-russe.

Phillips se oprește să caște gura. Încăpățânându-se să reziste frumuseții fără seamăn a priveliștii, McQueen îl îndeamnă să urce mai departe. A văzut ceva portocaliu pe culmea de deasupra și vrea să ia cât mai repede lada și să termine odată cu toată povestea asta.

Phillips pare dus pe gânduri, stare neobișnuită pentru el, așa că

McQueen vrea să afle ce se întâmplă.

– Ce ai? îl întreabă, gâfâind amarnic în aerul înghețat.

– Mă gândeam și eu, mărturisește Phillips. Oare cum arătam văzuți din spațiu?

McQueen se uită în jur, la tufele ruginii și la peisajul dezolant.

– Ca două furnici pe o baligă, mârâie el.

– Se zicea că Zidul Chinezesc se putea vedea de pe Lună, continuă Phillips, neacceptând să renunțe la subiect. Dar, după ce s-a dărâmat, înseamnă că s-ar fi putut vedea o mulțime de urme ale oamenilor, nu crezi?

Au ajuns deja la cutia cu eșantioane. Se sprijină amândoi de o stâncă să-și mai tragă puțin sufletul înainte de a o lua de la capăt.

– Orașele s-ar fi văzut ca niște pete cenușii, spune Phillips. Numai că nu-i adevărat, nu? Pentru că le-au năpădit pădurile. Așa că totul arată la fel de la mii de kilometri altitudine. Chiar și Londra ar fi o altă junglă printre cele multe.

– Așa, și?

– Noi suntem în vârful unui munte. Și pun prinsoare că punctul ăsta portocaliu este ultimul lucru al oamenilor care se mai poate vedea din spațiu.

McQueen pufnește zgomotos. Aburul condensat al respirației rămâne suspendat în fața lui – indice vizibil al emoției. Majoritatea sateliților au căzut din cer cu mult timp în urmă, așa că discuția asta este doar una ipotetică. În cel mai fericit caz. Oricum, nu înțelege de ce anume trebuie să-ți lași amprenta pe lucruri. Ce-i așa de nemaipomenit în chestia asta? Trăiești, viața ți se termină și mori. Viața este importantă, nu dovada că ai fost odată aici.

– Hai să terminăm odată! spune el.

Deschide cutia și scoate primul recipient. Sigiliul pare intact, numai că în borcanul din sticlă nu se vede că ar crește ceva: doar pe fund are niște mazăgă maronie. A văzut destule asemenea materii ca să știe că nu-i ce trebuie.

– Ne-am pierdut vremea, mormăie el.

– Cum? De ce?

McQueen scutură din cap. Nici nu merită să-i explice. Gerul a început să-l deranjeze destul de rău, iar coborârea va fi și mai grea pentru că trebuie să aibă grijă de recipientele astea.

– Haide să le luăm de aici! spune el.

Sunt douăsprezece cu totul. Fiecare ia câte șase. Le pun bine în

ranițe, înfășurate în mai multe prosoape care ar trebui să amortizeze eventualele șocuri. Phillips se mișcă încet, tulburat de priveliște și de propriile lui gânduri dăunătoare. Au terminat cu recipientele și el tot la cutia portocalie se uită. McQueen își dă seama că se gândește la locul lui în istoria lumii. Vrea să pocnească din degete în fața ochilor pierduți ai soldatului, dar îi vine o altă idee. Și, spre marea lui suprindere, îi dă curs:

– Lasă-ți aici plăcuțele de identificare.

Phillips se uită pieziș la el, speriat că i se pot citi atât de lesne gândurile.

– Pentru generațiile viitoare, zice McQueen. În caz că vor mai exista. De ce naiba să n-o faci?

– O să mă omoare colonelul.

– Pe colonel o să-l doară undeva. Nici nu cred că o să bage de seamă. Haide, fă-o, dacă asta vrei! Nu avem timp să scrii și un mesaj.

Phillips dă încet din cap. Își scoate de la gât plăcuțele și le pune pe fundul cutiei. O închide apoi cu grijă și verifică dacă va rezista la rafalele puternice ale vântului din est.

– Totul e regulă?

McQueen încearcă să-și păstreze tonul cât mai neutru cu putință.

– Da.

– Atunci, hai să mergem, în puii mei!

Lovește o dată cu piciorul în lada din plastic. Sunetul este destul de puternic, dar lada nici nu se mișcă din loc: brațările din oțel de la colțuri au intrat în piatră și o țin bine.

– Ai rezolvat-o, Phillips. Asta-i sunetul pe care îl face eternitatea.

În mod normal, Greaves se simte liniștit atunci când se află în laborator. Este un loc plin de certitudini, un loc unde noi certitudini pot fi plăsmuite.

Însă astăzi nu se simte deloc bine acolo și nu reușește să-și recapete calmul. Tot revede în minte scena când a căzut Rina, îi vede chipul schimonosit de durere și spaimă; aude geamătul ascuțit pe care l-a scos atunci când s-a lovit de podea. Memoria lui perfectă îl torturează cu reproduceri perfecte.

Rina ar fi putut să moară. Din multe puncte de vedere, căderea i-ar fi putut fi fatală.

S-ar fi putut lovi cu capul de marginea unui dulap și ar fi făcut un hematom sau o hemoragie intraparenchimatoasă ori o comoție

cerebrală.

Șocul impactului ar fi putut să declanșeze nașterea prematură, cu riscuri însemnate de deces din cauza sângerării post-partum sau a vreunei infecții sau a unor tulburări de tensiune arterială.

Și invers, ar fi putut să sufere un avort spontan, care ar fi necesitat îndepărtarea chirurgicală a fătului mort într-un mediu neadecvat, iar aici se află persoane cu experiență medicală limitată.

Greaves parcurge toate scenariile posibile, care s-ar fi terminat cu moartea Rinei în fața ochilor lui. Sunt zeci de asemenea scenarii. Deși niciunul dintre ele nu s-a transformat în realitate, el tot le simte cum îl apasă, cum fac de nerespirat aerul din laborator. Intră în hiperventilație. I se întunecă vederea.

Ce s-ar face dacă Rina ar muri?

Întrebarea este incorectă. Ce poate face el ca să fie sigur că Rina *nu* va muri? De jur împrejurul lor sunt numai pericole, cuantificabile sau nu. Da, sigur, ei se află în interiorul unui vehicul blindat, inexpugnabil. Dar, dincolo de el se află o lume în care speranța de viață a scăzut la niveluri nemaîntâlnite de la începutul Evului Mediu. Nici măcar Beaconul nu este un loc sigur, deși o întrece destul de mult pe *Rosie* din punctul de vedere al securității.

Prin urmare, el trebuie să stea cu ochii în patru până vor ajunge acolo și va trebui să aibă grijă ca riscurile eventualelor situații periculoase să fie suportate de ceilalți. De soldați, de exemplu, pentru că ei au cele mai bune arme, sunt bine instruiți și știu cum să protejeze echipa științifică. La nevoie, ar trebui să se lupte și să o apere pe Rina cu prețul vieții lor.

Și el va fi gata să o apere. Este deja pregătit să o facă – și asta nu se va schimba. O va apăra, indiferent de ce va fi să se întâmple.

Puțin mai liniștit, își îndreaptă acum atenția asupra mostrelor de țesut.

Însă calmul nu-l ține prea mult. Eșantioanele și constatările lui continuă să-l nedumerească.

Oare să-l treacă pe copilul mort în categoria flămânzilor? În mod absolut surprinzător, nu se poate hotărî (iar asta îl deranjează și îl doare).

Argumente pentru: băiatul prezintă atât infecție cu *Cordyceps* în stadiu avansat, cât și unele dintre tulburările caracteristice de comportament. Mai precis, a manifestat pornirea sălbatică de a se hrăni cu proteine dintr-o sursă vie.

Argumente împotriva: în celelalte privințe, repertoriul său comportamental semăna mai degrabă cu acela al oamenilor normali. Era în stare să gândească și se dovedea capabil de atașament emoțional. Dacă era un animal, atunci era un animal social. Unul care știa cum să folosească uneltele.

Deci, era un flămând, însă unul cu anumite amendamente. Un flămând cum Greaves n-a mai văzut și despre care n-a mai auzit. Ușor alarmat, își dă seama că se gândește la el ca la o persoană, antepunându-se parțial asupra hotărârii pe care trebuie să o ia. Și nu-i stă în fire. Are mereu grijă să nu dea dovadă de părtinire, să nu emită supoziții să nu aibă idei preconcepute. Minte lui este un instrument, iar instrumentele trebuie să fie bine calibrate dacă vrei să-ți faci treaba cu ele.

Creierul. Explicația pentru acest paradox trebuie să se afle în creierul copilului (ba nu! al specimenului). Greaves l-a examinat și a văzut că acolo *Cordyceps*-ul este prezent din abundență. Însă țesutul cerebral pare sănătos și viguros. În timp ce, în cazul unui flămând obișnuit, neurotransmițătorii nu mai au nicio activitate, în creierul acesta, aproximativ o jumătate dintre toți mesagerii chimici sunt prezenți și în stare de funcționare.

Deci, cine conduce acest organism? Omul sau fungusul? Și, oricare ar fi răspunsul, care anume este mecanismul aferent care duce ordinele din sala de comandă – care o fi aceea – la nervii și mușchii trupului?

Greaves alege alte mostre. Adaugă colorant și reactiv. Îi caută pretutindeni pe mesagerii cerebrali. Dopamină. Acetilcolină. Adenozină. Noradrenalină.

Nu-i găsește. Nicăieri.

Însă găsește altceva.

Verifică și găsește din nou.

Și din nou.

Și din nou.

Creierul este doldora de micoproteine – molecule cu catene lungi, produse de ciupercă. Greaves a disecat și studiat cincizeci sau șazece de creiere de flămânzi, dar niciodată nu a mai văzut aceste structuri moleculare.

Și acum în mintea lui se formează o bănuială. O ipoteză.

Având la dispoziție o micropipetă și un exemplar din cobaii de rasă Sprague Dawley, păstrați cu multă grijă în *Rosie*, Greaves

reuşeşte să obţină o activitate cerebrală măsurabilă în fiecare dintre aceste proteine fungice. Rezultatele sunt clare, predictibile şi repetabile.

Micoproteinele au preluat rolul neurotransmiţătorilor şi rezolvă problemele creierului în lipsa personalului de serviciu. *Cordyceps*-ul face fapte bune pe ascuns. Simpla lui prezenţă răstoarnă echilibrul chimic al creierului, motiv care a dus la uscarea atât de multor neurotransmiţători naturali. Dar uite că acum restabileşte acest echilibru prin propriile lui imitaţii deosebit de reuşite.

Masa de fungus din creier s-a transformat într-o fabrică de proteine. Produce copii ale neurotransmiţătorilor dispăruţi, iar aceste copii au forma unor micoproteine cu catene lungi. Noii neurotransmiţători – falşi şi fungici – par perfect capabili să îndeplinească sarcina celor reali, adică să ducă mesaje de la ţesutul cerebral la sistemul nervos periferic. La restul organismului. Evident că aceasta este scamatoria principală din repertoriul *Cordyceps*-ului. Însă în toate celelalte cazuri pe care le-a studiat el – ba nu, în cazul tuturor flămânzilor studiaţi vreodată de cineva – rezultatul este o preluare ostilă. Ciuperca deturnează organismul-gazdă.

În timp ce, în cazul acestui băiat, *Cordyceps*-ul a umplut breşele din funcţia cerebrală, breşe provocate chiar de prezenţa lui. A construit punţi, în loc să incendieze clădiri. A ajutat creierul să gândească, nu i-a pus piedici şi nu l-a legat fedeleş.

Greaves are senzaţia că îi crapă capul, dar nu de durere, ci de reacţia în lanţ a atât de multor gânduri. Descoperirea aceasta este justificarea întregii expediţii, însă reprezintă mult mai mult. Este...

Ce?

Sfântul Graal.

Piatra filozofală.

Elixirul vieţii.

Leacul.

Numai dacă şi-ar da seama cum să copieze acest efect. Cum să convingă un creier neinfectat să imite reacţia acestui creier şi să-l transforme pe invadatorul fungic în prieten şi tovarăş de drum. În simbiot.

Când simte că nu mai poate îndura presiunea din minte, Greaves se aşază repede pe podeaua laboratorului şi îşi ascunde faţa în palme.

Poate să o facă. Ştie că poate.

O să facă un vaccin.

Unul după altul, definește în minte obstacolele procedurale și se gândește cum anume să le abordeze. Va trebui să fie un vaccin viu [26](#), dar deloc atenuat. Și va trebui să fie heterotipic, incluzând nu doar celule din agentul patogen, ci și celule din creierul acestui băiat, creier modificat într-un mod absolut spectaculos. Celulele simbiotice vor fi introduse în creierul sănătos al mamei unor gemeni de cristalizare ca să-l învețe cum poate conviețui cu invadatorul. Cum să colaboreze cu el, în loc să i se împotrivească.

Însă în Beacon sunt mii de creiere. Cantitatea de muncă va fi uriașă. Greaves se apucă să calculeze de cât ser va fi nevoie.

Și cum îl va obține.

Trec cinci minute și el stă tot în aceeași poziție. Paralizat de implicațiile planului său.

Au pornit. Acum coboară de pe platou în direcția sud-vest.

Foss este în turelă, dorindu-și din tot sufletul să se afle oriunde altundeva.

A avut vedenii toată ziua. Mișcări fulgerătoare prin tufe de grozamă, prin iarba înaltă, în spatele vreunei stânci sau pe meandrele vreunei pante acoperite cu pietriș. Nimic neobișnuit, desigur. O mulțime de lucruri se pot mișca prin locurile acestea. Dar parcă tot nu i se pare că ar fi ceva întâmplător: parcă de fiecare dată este vorba despre același lucru pe care l-a întrezărit înainte. Simte că o furnică tot scalpul din cauza acestor iluzii optice și are senzația de *déjà vu*.

Paranoia, asta este. Asta trebuie să fie. Asta pățești atunci când trăiești într-un tanc. De fapt, când trăiești în orice fel de spațiu închis. Orizontul ți se pare prea aproape și nu se mișcă niciodată. Iar atunci când te urci în turelă și te uiți afară, orice mișcare ți se pare exagerată. Și îți ia ceva timp să îți revii, să îți recapeți vederea obiectivă.

Dar n-ar trebui să-ți ia o zi întreagă.

După-amiaza se pierde treptat în înserarea posomorâtă. *Rosie* pare să empatizeze și își reduce viteza, ajungând acum să meargă la fel de repede ca un om pornit la plimbare. Se va opri curând, pentru că nici măcar Sixsmith nu îndrăznește să conducă noaptea pe un teren necunoscut și accidentat.

Cerul se îmbracă în culorile apusului, distrăgându-i lui Foss

atenția de la obsesia ei – cam cinci minute, nu mai mult. Însă aerul din ce în ce mai rece îi oferă ocazia să încerce ceva nou. Scoate binoclul cu protecție UV. Reglat la poziția N (NORMAL), binoclul oferă o vizibilitate maximă la 22–23 °C și la distanțe sub 100 de metri. Acum Foss vede că *Rosie* este oarecum singură în noaptea nesfârșită. La nivelul solului se observă câteva pete galben-verzui: mici mamifere nocturne, care vânează sau sunt vâdate. Tot restul peisajului este colorat într-un albastru rece, inert.

Foss ar dori să creadă ce vede, însă mai poate face ceva ca să se convingă că noaptea nu-i mai rezervă nicio surpriză.

Resetează binoclul la M (MAXIM). La acești parametri poate să intre în software și să regleze rezoluția imaginii pentru un anumit interval al temperaturii.

Îl coboară. Și mai mult. Ajunge la capătul de jos al scalei.

Iisuse Hristoase, nemernicii ăia mici sunt peste tot!

– Ce vrei să zici? Întreabă Fournier a zecea oară. Despre ce anume vorbești? Prezintă-mi faptele, soldat, nu-mi povesti ce impresie ai avut.

N-am fost soldat când m-am apucat de treaba asta, își spune Foss, și cu siguranță că nu sunt soldat nici acum, așa că nu cu mine vorbești. Prin urmare, ea se adresează doar colonelului și lui McQueen.

Nu are nevoie să vorbească prea tare, pentru că s-au înghesuit toți în zona de recreere. Trupurile li se ating, își suflă unul altuia în față. Singura excepție de la acest masaj în grup este Robotul, care s-a făcut una cu peretele de la latrină, îngrozit la culme că l-ar putea atinge cineva.

– Obiectele astea au culoarea albastră, spune ea. Adică nu au sângele cald. Siluetele sunt de oameni, dar, dacă ar fi oameni, ar trebui să fie morți. Nici nu-i vezi dacă nu dai contrastul la maxim, dar chiar și atunci nu-i observi decât dacă se mișcă, pentru că sunt foarte aproape de nivelul solului. Aș zice că temperatura lor internă este în jur de 13°C.

Vorbește rar și cu mult calm. O parte din ea și-ar dori să urle și să dea din mâini, dar acesta este primul ei raport oficial de când a fost ridicată în grad și vrea să facă totul ca la carte. În plus, nu se grăbesc nicăieri. S-au oprit pe perioada nopții care a început acum vreo zece sau douăzeci de minute. Prost moment, însă Foss nu ar fi putut să

folosească binoclul acela pe lumină.

– Este exact temperatura flămânzilor, spune Sealey.

Foss îi este recunoscătoare. Bine că înțelege ceva.

– Da, însă nu se mișcă la fel ca flămânzii, continuă ea. Alergau pe lângă *Rosie*, dar fără să se apropie de noi. Și parcă erau în formație ordonată. Ca un fel de dispozitiv de luptă în formă de triunghi, de-o parte și de cealaltă a lui *Rosie*. Unul era în frunte și ceilalți erau dispuși în spatele lui în rânduri tot mai lungi. Tot vi se mai pare că ar semăna cu flămânzii?

Nu-i răspunde nimeni. Colonelul ia binoclul și urcă în turelă să vadă cu ochii lui ce e de văzut. Ceilalți cască pe rând gurile și le închid tot pe rând când își dau seama că nu știu ce să spună.

McQueen își revine mai repede și ajunge la aceeași concluzie ca și Foss.

– Dacă sunt tot ăia care au ridicat baricada...

– N-au cum să fie, intervine Akimwe. De când am ieșit de pe drum, am parcurs peste șaiszeci de kilometri. Nici măcar flămânzii nu pot alerga atât de mult fără să se oprească.

Foss este de altă părere, dar nu se deranjează să o spună. În fond, *Rosie* a făcut un popas atunci când au luat cutia cu mostre de pe munte. Plus că există tot felul de relatări despre soldați care au mers zile în șir cu un jeep sau alt vehicul de teren, pe drum bun, cu câte un flămând care s-a ținut după ei tot timpul. Dar aceste relatări sunt destul de controversate. Ea nu crede că ar fi vorba despre flămânzi. Și habar n-are ce ar putea să fie. Nici măcar nu le-a spus ce este mai rău: creaturile acelea sunt mici de tot. Au conformație de oameni, dar sunt mult prea mici.

Ce să fie? Hobbiți care se hrănesc cu carne de om? Copilași sălbatici de doar zece ani?

Colonelul se întoarce și îi înapoiază binoclul fără să rostească niciun cuvânt.

Așa că Foss se simte nevoită să-l întrebe:

– I-ați văzut, domnule?

Carlisle clatină din cap.

– Nu se vede nimic.

– Dar sunt acolo! izbucnește Foss. Nu mi s-a părut!

– Nici n-am crezut asta, Foss, spune colonelul. Presupun că sunt în apropiere și că s-au ascuns atunci când noi ne-am oprit.

– N-ar fi fost nevoie să ne oprim dacă am fi rămas pe drum,

intervine Sixsmith, pe un ton tăios.

Toată lumea se întoarce spre ea, iar tânăra ridică din umeri. În defensivă, dar tot furioasă.

– Îmi pare rău, dar este adevărat. Am fi putut să le-o luăm înainte dacă am fi mers pe asfalt și, la nevoie, am fi putut să mergem toată noaptea. Însă acum suntem blocați aici până dimineată. Presupunând că ei au ridicat baricada aia pentru noi, uite că acum i-am ajutat și am intrat singuri în cursă tocmai fugind de ei.

Fournier se ridică în picioare – vrea să dea impresia că ar fi un munte de demnitate, deși în realitate se simte cam fâstâcit. Lui Foss i se pare că seamănă cu o un motan zbârlit din pricina spaimei.

– Permite-mi să-ți amintesc, spune el cu răceală, că este vorba despre o decizie luată în comun de mine și domnul colonel Carlisle, tocmai ca răspuns la o amenințare reală.

MacQueen scoate un chicotit forțat.

– Amenințarea aia ați văzut-o doar dumneavoastră, spune el. Dar îmi închipui că aveți obiceiul să vedeți adesea lucruri care nu există.

Carlisle intervine repede ca să-l împiedice pe McQueen să spună mai multe. Bine a zis poetul: „Nu este căderea noastră să judecăm”.

27

– Terminați. Foss, mai ai să adaugi ceva? Câți erau? Cum arătau?

– Am văzut opt, spune Foss.

Nu se îndoiește câtuși de puțin. I-a numărat pe îndelete.

– Însă ar putea să fie mai mulți, pentru că, așa cum am zis, alergau într-un dispozitiv în formă de triunghi. Deci erau tot mai mulți pe fiecare rând. Poate că i-am văzut doar pe aceia care erau mai aproape de noi. S-ar fi putut să fie mai mulți în urma noastră. Sau printre copaci.

– Erau înarmați?

– Nu sunt sigură, domnule.

– Poți să-i descrii cât de cât?

Foss s-ar fi lipsit bucuroasă de această întrebare, dar răspunde totuși, cu toate că știe că celorlalți li se va părea o tâmpenie.

– Erau cu mult sub înălțimea normală a unui adult. Cred că cel mai înalt pe care l-am văzut eu avea în jur de un metru, un metru douăzeci.

Ezită o clipă, dar nu are niciun sens să ascundă amănunte ce ar putea fi importante.

– Desigur că lumina era foarte proastă. Din cauza asta a trebuit să

măresc rezoluția termică. Însă mi s-a părut că unii dintre ei ținneau ceva în mâini. Poate niște arme.

– Dumnezeule mare! exclamă doctorița Penny, întorcându-se spre Khan. Ți-am zis eu, Rina! Ți-am zis că i-am văzut pe copiii ăia lângă lac? Mai ții minte?

– Copii?

Tonul doctorului Fournier este plin de uimire amestecată cu dispreț. Nu ne urmăresc niște amărâți de copii.

– N-am zis decât că erau foarte mici! se răstește Foss, pierzându-și răbdarea. Am zis eu că erau copii?

– Poate că erau pigmei, nu? întrebă sarcastic Fournier. Mare păcat că n-ai fost mai atentă la cursurile de observare.

Colonelul intervine din nou, salvându-l pe Fournier de la o lovitură dură cu patul armei.

– Vă rog. Haideți să revenim la situația actuală! Din moment ce nu știm cu ce anume avem de-a face, trebuie să presupunem că intențiile lor sunt ostile și să ne pregătim în consecință. O gardă formată din trei oameni ne va păzi pe timpul nopții. Cei trei vor sta în cabina principală, în turelă și pe platforma din mijloc. Sixsmith, lasă interfonul deschis în toate compartimentele, ca să aflăm toți în același timp dacă se vede ceva.

Sixsmith pleacă să se ocupe de interfon, iar Foss calculează.

– Domnule, o gardă formată din trei oameni...

– Știu ce vrei să spui. Pentru că am pierdut un om, unul dintre noi va trebui să facă tură dublă. Din moment ce nu am avut prea multă treabă astăzi, am să mă ofer eu. Tu și cu Sixsmith o să intrați în schimbul doi. Domnule McQueen, soldat Phillips, noi suntem în schimbul întâi. Domnule doctor Fournier, ați face bine să vă luați echipa și să mergeți la culcare. Pornim la drum de îndată ce se luminează.

– Cu tot respectul, domnule colonel.

Vorbește Khan, ceea ce nu miră pe nimeni, deoarece ea are gura cea mai mare dintre toți oamenii ăia de știință (Foss n-a uitat cearta aia *cretină*). Însă de obicei nici nu crâcnește atunci când vorbește colonelul. Nimeni nu știe de ce Khan îl lasă în pace, pe când celorlalți li se adresează de parcă ar vorbi cu niște căcăreze de pe talpa pantofului. Chiar și acum are un ton plin de stimă, de parcă și-ar cere scuze pentru că își permite să nu fie de acord cu el.

– Nu cred că ar trebui să pornim la drum. Cred că ar trebui să

aflăm ce anume sunt acele creaturi.

Privește în jur, spre Fournier și colegii ei.

– Nu sunteți de aceeași părere? Luați în considerare ce știm până acum. Dacă au o temperatură atât de scăzută, înseamnă că nu sunt oameni normali. Cel mai ușor ne-ar fi să-i considerăm flămânzi – mai cu seamă pentru că au reușit să se țină după noi tot drumul. Însă flămânzii nu știu să folosească uneltele, deci ceva nu-i în regulă cu ipoteza asta. Trebuie să descoperim cu ce fel de creaturi avem de-a face.

– Am zis că n-am văzut ce aveau în mâini, îi atrage Foss atenția.

Deși poate că a văzut, dar nu prea e sigură. Însă, până când o să se lămurească, este extrem de fericită că o poate contrazice pe Khan.

Fericire reciprocă, din câte se vede. Pentru că acum Khan o încolțește.

– Baricada peste care am dat a fost o primă etapă, spune ea rece. Trebuia fie să ne strice șenilele, fie să ne împiedice altcumva să înaintăm. Tocmai din cauza asta cred că trebuie să înțelegem mai bine cu ce anume ne confruntăm. Dacă sunt flămânzi, trebuie să aflăm cum de au ajuns să pună la cale un asemenea plan. Sau cum de au reușit să construiască ceva.

– Nu știm sigur că ei au făcut baricada, obiectează Sealey. Avem vreo dovadă că aceste... aceste entități pe care le vedem acum au vreo legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme?

– Ce fel de dovadă vrei? îl întreabă Akimwe. Pe bune, John, chiar nu are niciun sens să ne facem iluzii. Ne aveau în vizor cu mult înainte să dăm peste baricada aia. Ne urmăreau încă de la Invercrae. Ne-au atacat, iar noi am fugit. Dar uite că n-am fugit destul de repede și ne-au urmărit din oraș până la baricadă și de la baricadă până aici. Sau vrei să zici că, prin absurd, ne-am întâlnit întâmplător cu trei grupuri diferite de oameni, dar toți cu aceleași gânduri ostile față de noi?

– Oameni, repetă McQueen, fără nicio intonație – așa că nu-ți dai seama dacă este sau nu o întrebare.

– Știi la ce mă refer.

McQueen își umflă obrazii.

– Să zicem că tu chiar crezi ce spui.

Se uită de la Akimwe la Sealey și apoi la Carlisle, cu o privire foarte pătrunzătoare și foarte provocatoare. Nu îl contrazice pe colonel doar așa, din principiu. McQueen are ceva în minte. Acum

face un semn din cap spre Khan.

– Are dreptate. Și voi știți foarte bine asta. Sperietorile alea ale lui Foss au până într-un metru douăzeci înălțime. Doamna doctor Penny spune că a văzut și ea lângă lac niște creaturi care se încadrează în profilul ăsta. Creaturi care, la scanarea termică, par a fi flămânzi, nu oameni. Pentru Dumnezeu, scopul misiunii noastre nu este să căutăm tocmai excepțiile? Nu-mi vine să cred că vorbiți serios când ziceți să plecăm pur și simplu de aici.

Colonelul dă semne că ar avea ceva de spus, dar ezită, își cumpănește bine cuvintele în minte.

Iar doctorul Fournier profită cu abilitate de această pauză.

– Da, spune el repede. Înțeleg motivul pentru care ar trebui să ne oprim aici ca să descoperim ce anume sunt creaturile astea. Și să stăm cât va fi nevoie. Ar trebui să campăm și să facem cercetările de rigoare. Să rămânem până când vom obține toate răspunsurile.

Îi este greu să-și păstreze tonul calm și rațional – îi este greu și să rostească aceste cuvinte. În realitate, crede că fuga are mult, mult mai mult sens, însă ordinele de la doamna general sunt să amâne cât poate întoarcerea în Beacon. Părăsirea drumului a fost un început, dar ce se petrece aici este un pretext mai bun. Ar putea întârzia zile întregi, mai cu seamă dacă – așa cum speră și se roagă el fierbinte – nu-i nimic de descoperit.

Doi sau trei membri ai echipei dau să vorbească în același timp, însă Sixsmith îi întrerupe pe toți când se întoarce să-i anunțe că interfonul nu mai funcționează.

– Vrei să zici că recepția este slabă? o întreabă colonelul.

– Nu, domnule. Vreau să zic că e mort. Nu mai merge deloc. Cer permisiunea să vă raportez între patru ochi.

– O să ne ocupăm de interfon mai târziu, intervine iute Fournier.

Cu cât se discută mai puțin despre asta, cu atât va fi mai bine. Probabil că interfonul s-a defectat atunci când a scos el placa de la aparatul de radiorecepție.

– Domnule colonel, doamna doctor Khan are perfectă dreptate. Ce se întâmplă aici are legătură cu însăși esența misiunii noastre. Sunt de părere că trebuie să ne oprim și să investigăm aprofundat această problemă.

Colonelul nu răspunde imediat. Însă, atunci când o face, rostește foarte apăsător cuvintele. Lui Fournier i se pare că scrâșnește din dinți. De parcă ar cunoaște dinainte rezultatul, dar trebuie oricum să

spună ce are de spus.

– Dacă este să ne luăm după relatarea lui Foss, atunci nu știm puterea numerică a inamicului și nici de ce fel de arme dispune. Când vorbiți despre o investigare aprofundată, domnule doctor, la cine anume vă gândiți să o facă? La oamenii mei sau la cei ai dumneavoastră?

– Se poate face pe bază de voluntariat, propune doctorița Khan. Nu trebuie să fie nimeni obligat. Și putem sta cu motorul pornit.

– Rina..., începe Carlisle.

– Voi conduce eu una dintre echipe, îl întrerupe McQueen. Aș fi bucuros s-o fac.

– Merg și eu, spune Foss. Adică, dacă așa veți hotărî, domnule colonel, eu mă ofer voluntar.

– Mi se pare foarte rezonabil, spune fericit Fournier. O echipă formată numai din voluntari.

– Ca să facă ce? îl întreabă colonelul, ajuns la limita răbdării. Ca să-i găsească pe urmăritorii noștri și să captureze unul viu pe care să-l putem interoga? Sau să-i facem nu știu ce teste? Cum vedeți acest scenariu, domnule doctor?

Însă Fournier își dă seama că a câștigat înfruntarea. Și Carlisle a pierdut. Toți ceilalți sunt de partea lui. Oamenii de știință sunt entuziasmați la gândul că poate vor descoperi ceva cu totul nou, iar soldații se gândesc că astfel l-ar putea răzbuca pe soldatul Lutes.

Singurul care nu pare deloc mulțumit – în afară de colonel – este Greaves. Băiatul are o privire rănită, iar gura i se schimonosește fără să scoată niciun sunet, de parcă ar vorbi doar pentru sine.

Însă pe Fournier nu-l interesează băiatul.

– Mă aștept, spune el, ca acțiunea noastră de acum să reprezinte mai mult decât o simplă colectare de mostre. Mai întâi ne vom alege țintele și apoi vom preleva probele.

– Ne vom alege? repetă Foss. Înseamnă că dumneavoastră veți conduce echipa științifică, domnule doctor?

Dar Fournier se face că nu o aude. Prezența lui nu este necesară atunci când se colectează mostrele. Toată lumea o știe. Și nu are niciun sens să reînvie vechile controverse. Se uită la colonel, al cărui chip posomorât sugerează că nu a luat încă nicio hotărâre.

– Dacă sunteți de părere că ar trebui să facem asta, spune el în cele din urmă, cu evidentă neplăcere, și dacă, în ciuda opoziției mele, această părere este unanimă, atunci îmi retrag toate obiecțiile. Însă,

dacă voturile sunt împărțite, atunci nu pleacă nimeni nicăieri.

– Cine este pentru să ridice mâna, spune grăbit McQueen.

Mâna lui este deja ridicată.

Unul după altul membrii echipei de pe *Rosie* votează cu mâna sus. Khan și Fournier sunt primii. Apoi Phillips. Sealey. Sixsmith. Penny. Akimwe. La sfârșit, parcă scuzându-se, Foss.

Colonelul nu arată că l-ar îndurera această înfrângere.

– Foarte bine, spune el. Atunci s-a hotărât.

Însă se întâmplă ceva în celălalt capăt al încăperii – se întâmplă ceva cu Stephen Greaves. Băiatul pare în pragul unui fel de criză: își trece greutatea de pe un picior pe celălalt de parcă ar mărșălui pe loc.

– Îți predau comanda, locotenente, îi spune McQueen lui Foss. Dar poți conta pe mine.

– Am să fac un plan, zice Foss.

Nu o mai ascultă nimeni. Toți stau acum cu ochii la Robot. Pare că ar vrea să spună ceva. Să spună sau să vomite.

Până la urmă, Greaves doar scutură capul. Cu destulă vigoare, ca un câine care a ieșit din apa unui râu.

– Stephen, se impacientează doctorița Khan. Ți-e rău?

– Nu, spune tare Greaves.

Și adaugă ceva de neînțeles:

– Nu s-a decis nimic.

Are cuvântul. Rareori vorbește atunci când sunt toți împreună și nu s-a mai întâmplat niciodată să ridice vocea. De cele mai multe ori stă cu capul în jos și vorbește spre buzunarul de la piept al halatului de laborator, de parcă ar fi ascuns un microfon acolo.

– Ce anume? îl îndeamnă Khan să continue.

Greaves clatină iarăși din cap, chiar mai categoric decât prima dată. McQueen își dă ochii peste cap.

– Puștiule, adulții au...

– Nu s-a decis, repetă Greaves, cu voce spartă. Domnule colonel, ați spus că o să vă răzgândiți dacă votul este unanim. Nu este. Eu n-am votat pentru.

Acum toți privesc jenați în jur. Evită cât pot să se uite în ochii lui Greaves (deși asta ar fi oricând o ispravă de toată lauda). Adevărul este că Greaves nu are drept de vot, deoarece este doar un copil. Și se află aici doar pentru că doctorița Khan i-a șantajat pe superiori ca să-

i treacă numele pe listă. Situația este cât se poate de limpede. Dar se pare că nu și pentru Greaves.

– Uau! exclamă Phillips, dând glas părerii generale.

Toată lumea tace. Așteaptă să audă cum îi va spune colonelul să ia loc și să fie cuminte.

– Ai dreptate, Stephen, spune cu seriozitate Carlisle. Am zis că voi ceda numai în fața unui vot unanim. Și îți apreciez sprijinul. Însă doar voturile noastre nu pot reprezenta un consens. Majoritatea a decis, din păcate.

Dar Greaves nu se lasă descurajat, deși este limpede că face un efort considerabil ca să vorbească în public. S-a făcut roșu la față și respiră neregulat.

– Am ceva de raportat, spune el. Vreau să raportez ceva. Are relevanță pentru decizia dumneavoastră.

Pe Fournier îl încearcă un sentiment de jenă din cauza scenei făcute de Greaves. De fapt, toți ceilalți par stingheriți. Așteaptă tăcuți câteva momente. Apoi alte momente. Greaves nu mai este în stare să vorbească, deși se vede că face eforturi. Lasă impresia că ar încerca să regurgiteze un obiect mare și ascuțit care i s-a blocat în gât.

– Este vorba despre ceva ce ai văzut atunci când ai plecat singur prin Invercrae? insistă Khan.

Și continuă, înainte ca băiatul să încropească un răspuns.

– Vrei să-mi dai raportul doar mie, Stephen? Ți-ar fi mai ușor așa? Greaves dă din cap recunoscător.

– În regulă, spune Khan. Domnule doctor Fournier, ne permiți să folosim sala mașinilor?

Fournier e pe punctul de a spune da, numai că un presentiment vag îl face să ezite. În fond, a avut deja câștig de cauză. Este foarte puțin probabil ca așa-zisele dezvăluiri ale lui Greaves să schimbe această situație. Foarte puțin probabil, însă nu imposibil. Așa că răspunde:

– Cred că s-a discutat suficient pe această temă.

– Dar nu strică să auzim ce are de spus, intervine doctorul Sealey, aruncând o privire spre Khan.

Fournier se pricepe puțin spre deloc la chimia sexuală dintre oameni, deoarece el nu a prea avut parte de așa ceva. Însă acum, urmărind atent privirile celor doi, înțelege că Sealey este amantul lui Khan și tatăl copilului ei încă nenăscut. Și ia hotărârea să pomenească despre acest fapt în următorul său raport, pe care îl va

alcătui de îndată ce lucrurile vor reintra în normal.

– Nu o să strice câtuși de puțin, spune el, ridicându-se în picioare. Stephen, dacă ai vreo informație în legătură cu această situație – fie ceva ce ai văzut în Invercrae, fie o observație pertinentă despre cele întâmplate în noaptea aceasta –, desigur că îmi poți raporta mie, deoarece eu sunt comandantul misiunii. Te ascult bucuros. Acestea fiind zise, am de gând să pun punct discuției. Trebuie să ne apucăm devreme de treabă, așa că sugerez să profităm de timpul rămas și să dormim puțin.

Măcar acum pare să funcționeze autoritatea pe care și-o arogă. Oamenii mai spun câteva vorbe – majoritatea pe lângă subiectul dezbătut până acum –, după care se despart și se duc la culcare.

Câteva minute mai târziu, când Foss trece prin zona mediană ca să-și recupereze haina de camuflaj pe care a lăsat-o pe balustrada scării care duce în turelă, îl vede pe Stephen Greaves în sas. Băiatul s-a așezat pe jos și și-a îngropat capul în brațele încrucișate. Și-a adus cu el și o pătură. N-ar fi prima dată când doarme în sas. Nici măcar a o suta și una dată. Îi place să aibă un loc unde să fie singur. Spre marea ei mirare, Foss se gândește ce a însemnat pentru el toată misiunea asta, cât l-a costat din punct de vedere emoțional să se închidă de bunăvoie într-o cutie metalică și să stea aproape un an înconjurat de vocile, prezențele, personalitățile altor oameni.

De cele mai multe ori, Greaves i se pare un șoricel speriat, dar poate că se înșală. Așa cum poate se înșală când își spune că doctorul Fournier îi evaluează pe toți ceilalți de la bord prin prisma propriului său caracter slugarnic. De-a lungul timpului, Foss a descoperit că îi poți pricepe pe oameni doar dacă îi privești din interior. Iar asta doar dacă ai noroc.

In dimineața următoare, la ora 8, echipa de căutare coboară din *Rosie*. Foss a hotărât să o conducă ea însăși, ceea ce este foarte corect. I-a luat cu ea pe McQueen și pe soldatul Phillips. Doctorii Sealey și Akimwe reprezintă echipa științifică.

Sixsmith rămâne în *Rosie*, pe motiv că este cel mai bun șofer din echipă. S-au îndepărtat de Ben Macdhui, dar se află tot pe platou, înconjurați de munți și terenuri sălbatice, tăiate în lung și în lat de zeci de râuri mici. Sălbatice au fost ținuturile acestea și înainte de Colaps, însă acum sunt de nedescris. Dacă echipa are probleme, atunci *Rosie* va trebui să-i vină în ajutor. Și nimeni în afară de Sixsmith nu ar reuși să se strecoare cu bine prin acest dezastru natural.

Va fi o problemă și cu stațiile de emisie-recepție, îi anunță Sixsmith.

– Cu condiția să nu stați aproape de pereții munților. Pentru că aparatul din cabina principală s-a stricat, semnalul nu mai poate fi preluat și amplificat. Trebuie să treacă prin toate obstacolele din drum.

– Cu siguranță că vom ajunge dincolo de creastă, spune McQueen.

Sub impulsul momentului, a uitat că acum ocupă un loc nou în ierarhie.

– Va trebui doar să te gândești pe unde să o iei, continuă el.

Și Sixsmith se gândește.

– Sunt două posibilități, spune ea. Ori găsim un loc la altitudine și

o parcăm acolo pe *Rosie*, ori urcăm pe cineva în copac cu un aparat de recepție, pe post de releu.

Problema este că nu prea au pe cine. Plus că nu este o idee prea bună să divizeze și mai mult grupul. Iar propunerea ca *Rosie* să urce din nou pantele abrupte este atât de proastă, că nu o mai menționează nimeni.

– O să ne descurcăm, hotărăște Foss. Ieșim din rază atunci când este neapărat necesar, dar reluăm legătura atunci când ajungem la altitudine.

– Și noi trebuie să stăm înăuntru cât timp sunteți plecați? întreabă doctorița Penny, dovedind că mare parte din ce s-a discutat anterior i-a trecut pe lângă urechi. Sau putem să căutăm și noi prin jur?

– Ce să căutați? o repede Foss. Trifoi cu patru foi?

Penny pare surprinsă de sarcasmul din vorbele tinerei.

– Urme de pași. Obiecte. Ceva.

Foss nu-și găsește cuvintele. Ridică din umeri și se uită la colonel.

– Cred că ar fi imprudent, spune cu blândețe Carlisle. Mai ales când nu știm cu ce avem de-a face.

Penny se îmbufnează.

– În cazul acesta, vreau și eu să fac parte din echipa de căutare. Sau să fiu la conducerea altei echipe care să cerceteze zona din jur.

Colonelul o refuză și de această dată, iar echipa de căutare pleacă (slavă Domnului!) fără alte comentarii. Foss o ia înainte.

Intenționează să urce pe un teren mai înalt și de acolo să meargă în jurul lui *Rosie* până vor vedea ceva. McQueen are binoclul cu termoviziune și pușca cu lunetă. Foss a luat una dintre puștile de asalt. Cu niciun chip nu vrea să recunoască faptul că McQueen ar fi un țințaș mai bun decât ea – pur și simplu îi lasă lui lumina reflectoarelor, în timp ce ea face munca de jos, pentru că așa trebuie să facă liderii, nu? Liderii trebuie să se ocupe de tot. Măcar atât a învățat de la colonelul Carlisle.

Deci, dacă vor da peste unul dintre drăcușorii de azi-noapte, McQueen va trage, iar ea și cu Phillips îl vor acoperi. După aceea oamenii de știință vor face ce știu ei să facă și se vor întoarce toți acasă devreme. Acesta este planul lui Foss – dacă poate fi numit „plan“.

Însă nu ajung să îl pună în practică, deoarece nu găsesc nimic. Se pare că sunt complet singuri – doar ei, cu verighetele și cu ciorile. În prima oră, chestiunea asta nu deranjează pe nimeni. Este o zi rece de

toamnă, fardată în culori absolut spectaculoase. Aerul proaspăt reprezintă o noutate, iar libertatea de mișcare și spațiul deschis sunt îmbătătoare.

Dar după două ceasuri încep să se cam sature.

Dacă Foss n-ar fi văzut cu ochii ei creaturile în urmă cu o noapte, ar fi zis că totul nu este decât o iluzie optică. O halucinație. O himeră. Dar le-a văzut și știe că nu s-a înșelat. Deci, fie drăcușorii ăia mici îi evită dinadins, fie au dispărut din peisaj.

Iar, dacă aceasta este intenția lor, se descurcă de minune. Nu doar că nu-i vede nimeni, dar nu-i percepe nici binoclul cu termoviziune.

Bineînțeles că este posibil și ca spiridușii să aibă propriul lor plan. Simțindu-se neliniștită fără vreun motiv anume, Foss se cațără pe cea mai apropiată culme și ia legătura cu *Rosie*, ca să dea raportul cu privire la situația actuală. Nu au trecut nici treizeci de minute de când a vorbit ultima oară cu Sixsmith și evident că nu are nimic nou de raportat, însă o face doar ca să se simtă mai liniștită.

– Nici aici nu se întâmplă nimic deosebit, o anunță Sixsmith. Liniște de mormânt. Doar Robotul a avut o criză de plâns mai înainte.

– Nu mai spune?!

Pe Foss o întristează puțin vestea, mai cu seamă după demonstrația de stăpânire (relativă) de sine a băiatului din noaptea trecută.

– Din ce cauză?

– Habar n-am, răspunde Sixsmith. Acum nu mai plânge. Presupun că l-a luat Khan în brațe.

Numai că o îmbrățișare nu ar fi avut niciun rezultat, firește. Dimpotrivă, l-ar fi făcut pe Greaves să plângă și mai tare.

Khan așteaptă până când doctorul Fournier se retrage în sala mașinilor – inevitabil, de altfel. Colonelul s-a urcat în turelă, Sixsmith este la volan, iar Penny își roade unghiile de supărare în pat.

Stephen nu a ieșit de la duș, unde s-a dus imediat după ce echipa de căutare l-a gonit din sas. Nu se aude apa curgând și nici nu se văd haine pe cuierul din fața ușii.

– Stephen? spune ea încet. Ești înăuntru?

– Da.

Șoapta răgușită a băiatului este mai slabă decât a ei.

– Vrei să ieși și să vorbești cu mine?

Greaves trage perdeaua. Cu toate hainele pe el, s-a așezat pe podeaua dușului cu genunchii strânși la piept. Locul acesta îi oferă posibilitatea de a fi singur, așa cum se întâmplă și în cazul sasului. Khan are muștrări de conștiință pentru că l-a deranjat. Stephen are ochii duși în fundul capului din cauza lipsei de somn.

– Te simți bine? îl întreabă ea.

– Nu, mărturisește Greaves. Nu cred.

Cu mișcări îngreunate de volumul trupului, Khan întinde un prosop pe metalul rece al podelei și se așază cu fața la băiat.

– Este vorba despre ce voiai să ne spui aseară? Tot asta te preocupă?

– Da.

– Și tot mai crezi că este important?

– Da.

– I-ai spus domnului doctor Fournier?

Stephen se strâmbă și pe chip îi apare o expresie de furie care nu îl caracterizează.

– Domnul doctor Furnier nu vrea să știe ce am de spus.

Pe Khan o surprinde precizia acestei aprecieri. Poate Stephen a început să descifreze mai bine emoțiile celorlalți.

– Nu, este ea de acord. El nu vrea. Dar vreau eu. Ai văzut ceva înainte să pornim din nou către sud?

Stephen face un gest ca de respingere, ridicându-și mâinile cu palmele în afară. Nu este vorba despre acord sau dezacord, doar arată că are nevoie de spațiu. Khan așteaptă destul de mult timp până când el îi răspunde:

– Am făcut ceva.

– Spune-mi, îl roagă ea.

Nu primește niciun răspuns, așa că îi cere:

– Sau arată-mi, dacă este ceva ce poate fi arătat.

Din senin, Stephen începe să plângă. Cu suspine răgușite, greoaie, care sună ca niște sughituri.

– Hai! șoptește Khan. Hai, Stephen! Nu-i nimic. N-ai făcut nimic rău. Arată-mi! Haide!

Îl mângâie pe mână cu vârful degetului până când băiatul se oprește din plâns, își șterge ochii și își revine puțin. Apoi se ridică încet în picioare și spune gâfâind:

– Am vrut să-ți arăt mai demult. Dar niciun moment nu mi s-a

părut potrivit.

– Arată-mi acum, îl îndeamnă cu blândețe Khan.

Băiatul dă din cap și trece pe lângă ea, traversează zona mediană a lui *Rosie* și intră în laborator. Dinspre compartimentul unde stă Penny se aud bufnituri slabe de bași: se pare că și-a recuperat CD-playerul din sala mașinilor. Înseamnă că nu-i va auzi și nu-i va deranja nimeni, iar asta este foarte bine. Pe Khan o îngrijorează starea de agitație a lui Stephen, cu toate că încă este aproape sigură că totul se va dovedi doar o alarmă falsă.

Și atunci el deschide frigiderul cu numărul zece și alarma nu mai este falsă. Deloc. Khan se uită lung la trupul micuț – mai întâi cu uimire, apoi cu groază. Pe corpul acela nu se văd filamente cenușii, nu se vede nici urmă de excrescență fungică. Preț de o clipă, are impresia că privește la cadavrul unui copil și atât. Este – trebuie să fie – un flămând, dar nu-i deloc în regulă. Nu a fost înregistrat. Nu trebuie să se afle aici.

În lumina întâmplărilor de noaptea trecută, problema este cu atât mai gravă.

– Stephen, spune ea. La ce mă uit eu acum?

– Cred că-i un flămând din a doua generație.

– Din... ce?

Se holbează la el fără să înțeleagă. Aude cuvintele, dar nu au nicio noimă. Flămânzii nu se reproduc. Flămânzii mănâncă. Asta-i tot ce fac.

– Nu sunt sigur, Rina. Este doar o ipoteză. Însă am văzut copii în Invercrae și copiii ăia erau altfel. Sunt infectați, dar au funcții cerebrale normale. Repertorii comportamentale de oameni primitivi. I-a descoperit soldatul Lutes. Și de la asta a început totul. L-a împușcat pe unul dintre ei – pe cel de aici – și după aia copiii l-au omorât. Și îmi pare îngrozitor de rău, pentru că îi văzusem eu înainte și ar fi trebuit să vă spun tuturor că erau acolo. Ar fi trebuit să vă anunț. Dar n-am făcut-o și după aceea a fost prea târziu.

Cu chipul boțit de regrete, îi arată rănilor făcute de gloanțe. Însă regretele lui sunt pentru flămândul mort ori pentru deteriorările produse de acestea în creier? Khan nu își poate da seama.

– L-am găsit imediat după ce l-a împușcat soldatul Lutes. M-am gândit să-l iau la bord și să-l examinez, pentru că acei copii erau atât de diferiți de flămânzii cu care ne-am obișnuit. Mi-am imaginat că aceasta ar putea fi descoperirea pe care o așteptam. Am vrut să-ți

spun, numai că Lutes murise și m-am simțit vinovat de moartea lui, așa că am așteptat până când să vă pot arăta tuturor ceva. Ceva concret. Creierul lor sunt...

I se stinge vocea și parcă se îneacă.

– Ar fi trebuit să-ți spun, Rina. Îmi pare rău.

Khan nu răspunde. În gură are gust de fiere, dar nu din cauza sângelui și a creierului expus.

– Stephen, spune ea, străduindu-se să-și stăpânească emoția din voce, cum se simțea Lutes...? În ce stare era Lutes când ai găsit tu specimenul ăsta? L-ai lăsat să zacă acolo unde era?

Pe Greaves îl îngrozește aluzia ei.

– Nu l-am văzut! Am auzit când a tras cu arma. Folosea amortizorul, deci înseamnă că eram destul de aproape, dar când am ajuns acolo, n-am văzut decât...

Nu mai este în stare să vorbească, așa că întinde mâna spre cadavrul din frigider. Khan se uită la el și vede că a închis ochii și lacrimile i se rostogolesc de sub pleoape.

– E în regulă, spune ea instinctiv.

Încearcă să găsească cuvintele potrivite ca să-l scoată din criza asta. Sigur, atunci când va afla, Fournier o să se urce pe pereți și o să urle la el din toate puterile. Însă acum nu-i momentul să se gândească la asta. Sunt alte lucruri mult mai importante.

– Este o descoperire însemnată și ai făcut bine că ai luat cadavrul.

– Am vrut să vă spun aseară.

– Știu că ai vrut. Am văzut toți cum Fournier te-a împiedicat s-o faci. Însă înainte de asta...

N-are niciun rost. Trebuie să anunțe echipa de căutare că a plecat de pomană pe teren. Că au deja un specimen intact.

Vrea să se ducă în sala mașinilor, dar se răzgândește și se îndreaptă spre turelă. Urcă scărița și scoate capul printre picioarele colonelului. Acesta se uită în jos la ea, mirat la culme să o vadă acolo.

– Rina. Te pot ajuta cu ceva?

– Poți să chemi înapoi echipa, colonele. Avem marfa.

Însă nu intră în detalii. Se retrage pentru că are nevoie de timp ca să găsească o explicație care să-l salveze pe Stephen de o acuzație extrem de gravă. Dar colonelul nu se mulțumește doar cu atât. Ce i-a spus Khan nu are niciun sens.

Prin urmare coboară și se duce după ea în laborator. Stephen a închis frigiderul, dar Khan îl deschide din nou și îi arată lui Carlisle ce se află înăuntru.

– L-a găsit Stephen în Invercrae. Copiii ăștia ne urmăresc. Nu trebuie să-i vânam.

Carlisle dă din cap fără să rostească vreun cuvânt. Probabil că se întreabă de ce Khan a așteptat până acum ca să arunce bomba.

– N-am știut, încearcă ea să se scuze. Îmi pare rău.

Colonelul pleacă. Sixsmith trebuie să dea vestea echipei de căutare și s-o aducă înapoi cât mai curând posibil. Problema este gravă, dar ar putea să devină repede foarte urâtă.

Khan se ia după el, iar Stephen se ia după ea. Încordați și muți, se uită la Sixsmith care încearcă de trei ori să ia legătura cu echipa de pe teren. Nu reușește.

– Foss zicea că o să dea raportul de fiecare dată când au semnal, spune ea în cele din urmă. O s-o anunțăm data viitoare.

Carlisle scutură din cap.

– O anunț eu. Chiar acum.

Își pune echipamentul. Khan îl imită.

– Așa cere regulamentul, îi amintește ea când îl vede că o privește cu mirare. Nu se poate să ieși singur, Isaac. Scuze.

Penny dă peste ei tocmai atunci când își verifică încărcătoarele de la arme. Se oferă să îi însoțească, dar colonelul îi spune să se ocupe de sas. S-ar putea să îi urmărească cineva la întoarcere. Și i-ar putea salva dacă le va deschide sasul repede.

Urmează doctorul Fournier. Își părăsește bârlogul din sala mașinilor ca să le ceară explicații despre ce se întâmplă. Le va primi de la Sixsmith.

Doar atunci când ajung la o sută de metri de *Rosie*, Khan își dă seama că Stephen vine în urma lor. Este însă prea târziu să-l mai trimită înapoi.

Toți trei urcă pe o pantă abruptă acoperită cu frunze uscate și putrezite și cu gheață. Când ajung în vârful ei, colonelul încearcă să ia legătura cu echipa.

Nimic. Aparatul rămâne mut.

Mai încearcă o dată.

McQueen are mult talent și experiență în activitatea de

teren. Prin urmare, îl scoate din minți faptul că nu are ce urmări.

De fapt nu-i tocmai adevărat. Se mai vede din când în când câte o urmă, acolo unde poteca este mai puțin înghețată. Urmele acestea – mici și foarte puțin adânci – confirmă descrierea făcută de Foss. Urmele acesta par să fi fost făcute de niște copii desculți.

Însă nu duc într-o direcție clară. Dacă un rând de urme merge spre vest, următorul o ia spre est ori spre sud. Dacă un rând de urme o ia în sus pe pantă, cu siguranță că vor descoperi pe culme un altul care să o ia în jos. Ori drăcușorii ăștia dansează în cerc, ori își bat joc de ei, încurcându-și urmele. Iar McQueen nu vrea să accepte niciuna dintre aceste două ipoteze.

Însă începe să încline spre a doua. Foss a văzut o haită întreagă urmărind-o pe *Rosie*, iar urmele astea sunt făcute de o singură creatură. Înseamnă că nu urmăresc toată turma, ci doar o momeală.

Se pot mulțumi și cu momeala, desigur, dacă ar reuși s-o prindă. Poate ambiția îl împiedică pe McQueen să spună că ar fi bine s-o lase baltă și să se întoarcă la *Rosie*. Nici Foss nu vine cu această sugestie, dar este perfect normal, de vreme ce este prima acțiune pe care o conduce de când Carlisle a făcut-o locotenent. Evident că nu vrea să fie considerată lașă sau incapabilă. Cât despre Phillips, ăsta e doar un amărât de pifan. Face exact ce i se ordonă.

Iar savanții ăia zurlii par să se distreze de minune. Akimwe a fotografiat urmele de pași. Sealey le-a măsurat. Amândoi s-au așezat

în genunchi și – uită-te, Doamne, și minunează-te! – le-au mirosit pe îndelete. Tot timpul au vorbit în pășăreasca lor numai despre distanța dintre pași, despre spațiile interdigitale și despre alte tâmpenii. Foss le-a zis de trei ori să tacă, darăștia doi se poartă ca niște copii tembeli în excursie cu școala. I-ar potoli doar un pumn în gură și McQueen este serios tentat să o facă. În niciun caz nu-l vor prinde pe nemernicul ăsta desculț dacă cei doi tot zângănesc din chimvale și lălăie mantre stupide.

În sinea lui însă, McQueen recunoaște că tăcerea nu i-ar ajuta prea mult. Este posibil ca spiridușii să se fi prins deja despre ce este vorba.

Și tocmai vrea să abordeze delicatul subiect al abandonului, când simte că începe să vibreze aparatul de emisie–recepție pe care îl poartă la centură. Probabil că și Foss primește același apel, pentru că o vede că răspunde înaintea lui, deoarece pe ea n-o împiedică la mișcări pușca mai ușoară decât a lui.

– Vă vorbește Carlisle, îi anunță colonelul, de parcă ei n-ar ști. Veniți înapoi! Întorceți-vă la *Rosie* pe cel mai scurt drum!

– Afirmativ, răspunde Foss.

Pare ușurată. Probabil că și ea și-a dat seama că nu ajungeau nicăieri.

– Trebuie să știm ceva, domnule?

Paraziții de pe linie o fac să creadă că a pierdut semnalul, dar vocea colonelului se aude din nou, foarte clar:

– Avem deja un exemplar pe care să lucrăm. Repet: avem deja un specimen pus la rece, adecvat scopului nostru.

– Ce dracu’?! exclamă Foss.

Cuvinte deloc regulamentare, dar nu s-a putut abține.

– Scuze, domnule. Ați spus cumva că ați prins deja una dintre creaturile astea?

– Am spus că avem una la bord, locotenente. Domnul Greaves a făcut rost de ea – se pare că încă din Invercrae. Îl voi chestiona la momentul potrivit și sunt convins că la fel va face și domnul doctor Fournier. Până atunci, voi trebuie să abandonați misiunea și să vă întoarceți. Acum nu ne mai oprește nimic să ne ducem acasă.

Pe chipul lui Foss se ciocnesc emoții felurite. Se uită la McQueen, care mimează că se împușcă în cap. Numai că nu creierii lui și-ar dori să-i vadă împrăștiați pe jos.

Din cauza asta n-a reușit el să-l găurească pe unul dintre ăia care

I-au omorât pe Lutes – i-a luat-o Robotul înainte. Nenorocitul ăla de Robot! Parcă ai vrea să i-o tragi unei tipe trăsnet și Stephen Hawking ajunge primul la ea.

Se vede treaba că Stephen Hawking a fost foarte șmecher.

– O să am ceva de spus în chestia asta, anunță furios McQueen.

– Am pornit, domnule, spune Foss. Terminat.

Akimwe și Sealey au niște mutre de tot râsul. Probabil și ei au impresia că Greaves i-a lăsat impotenți.

– Există voluntari pentru o ultimă tură? întreabă McQueen.

– Mă bag, spune Phillips.

Imediat acceptă și Akimwe. Deci sunt trei pentru.

Însă Foss nu numără voturile.

– Am primit alte ordine, spune ea. Să mergem!

Bravo, fato! îi spune McQueen în gând, cu oarecare părere de rău. Dar, pentru că nu vrea s-o umilească chiar de la prima partidă, o urmează ascultător.

Asta nu înseamnă însă că Robotul n-o s-o încaseze. Rău, tare rău.

Carlisle închide aparatul și dă din cap.

– Se întorc, îi spune el lui Khan.

Femeia oftează ușurată. Tot timpul s-a temut că se va întâmpla o catastrofă care va fi pusă cumva pe seama lui Stephen. Chiar dacă băiatul are probleme de care nu ține nimeni cont. Chiar dacă este vina lui Fournier, la fel de mult ca a tuturor, că nu i s-a permis să vorbească. Însă este în regulă. Totul va fi bine.

Coboară de pe creastă pe același drum pe care au urcat. Este mai greu acum, mai cu seamă pentru Khan, care nu poate să sară, nu poate să alerge și nu poate risca să cadă. Trebuie să aibă mare grijă de prețioasa ei încărcătură.

Brusc, colonelul scoate o înjurătură urâtă. Nu-i stă în fire, așa că doctorița se întreabă ce l-a apucat. Însă vede imediat ce l-a stârnit atât de tare: Penny a ieșit din *Rosie* și se îndreaptă spre ei, dorind să-i întâmpine la jumătatea drumului.

Când ajunge destul de aproape ca să-l audă fără să fie nevoit să-și ridice vocea, Carlisle o apostrofează:

– Ți-am zis să ne aștepți în sas, doamnă doctor. Nu să pleci de acolo și să-l lași deschis și nesupravegheat.

– L-am închis! se indignează Penny. Am vrut doar să...

Dar nu mai știe ce să spună, deși este limpede pentru toată lumea ce a avut în minte. Nu a vrut să fie singurul membru al echipei științifice lăsat pe tușă. Din punctul ei de vedere (și al celorlalți), Fournier nu este om de știință, așa că nu contează unde se află și ce face.

Colonelul nu-și pierde timpul cu muștrările. Îi îndeamnă supărat să pornească la drum, iar Penny face dezamăgită și rușinată stângă-împrejur înapoi spre *Rosie*. Ba chiar o ia înaintea celorlalți.

Însă, între primul ei pas și al doilea, copiii țâșnesc din pădurea de lângă ei. Atacul acesta este fulgerător și lin: acum sunt singuri, în momentul imediat următor sunt înconjurați din toate părțile.

Încremenesc. Nici nu au ce face altceva: cordonul făcut de copii în jurul lor are vârfuri ascuțite și muchii tăioase. Copiii au o mulțime de obiecte cu aspect înspăimântător. De parcă pentru excursia cu școala s-au înarmat cu tot ce au găsit prin bucătăriile și lăzile cu scule ale părinților lor. Cu o senzație amețitoare de ireal, ca și cum s-ar uita la imaginea unui puzzle (reușești să găsești șaptesprezece obiecte ascuțite în această scenă reprezentând o pădure?), Khan observă o furculiță mare pentru grătar, un vârf de burghiu, un cutter, un băț de schi, o daltă. Copiii au pregătite toate armele astea improvizate, însă nu îi atacă.

Lui Khan i se pare că se petrece ceva foarte ciudat cu imaginea din fața ei. La prima vedere, aceștia sunt copii. Copii normali, dar cu înfățișări înspăimântătoare; copii care se joacă de-a războiul sau de-a *Împăratul muștelor*. Când se uită mai bine, își dă seama că albul ochilor lor nu este tocmai alb. Ci cenușiu. De la infecția cu *Cordyceps*. Când ciuperca ajunge în creier, își întinde miceliile în umoarea vitroasă 28 a ochiului. Copiii aceștia sunt niște flămânzi.

Însă flămânzii obișnuiți sunt ca razele de lumină. Odată porniți, nu se mai opresc decât atunci când își ating ținta. Nu ei *aleg* când să se oprească. Și nu stau să se uite la ceva așa cum se uită acum copiii aceștia la ei: încordați, cântărindu-i, gata oricând să se pună în mișcare. Khan simte că o lasă picioarele, dar apelează la tot curajul pe care îl are și reușește să nu se prăbușească.

Unul dintre copii face un pas în față. Liderul? Greu de spus. La fel ca toți ceilalți și copilul acesta – o fetiță – este îmbrăcat în cărpe bizare, decolorate și roase de atâta purtat. La brâu îi atârână cam o sută de brelocuri, iar părul ei roșu pare fotografia unei explozii. Însă are un anumit aer de autoritate, iar ceilalți îi urmăresc din priviri

mișcărilor, parcă așteptând ceva. Fata pare a avea în jur de nouă ani. Pe chipul ei drăgălaș șerpuiește dâra unei cicatrice mai vechi. Ochii ei cenușii, pe fundal cenușiu, sunt puțin cam prea deschiși decât ar fi normal – se văd cercurile perfecte ale pupilelor.

Se duce drept la Stephen. Este conștientă de prezența lui Khan, de prezența colonelului, dar nu pare interesată de ei. Este sprintenă ca o pisică: brelocurile abia dacă scot vreun sunet când se mișcă.

Își lipește palma de pieptul lui Stephen. Spre marea uluire a lui Khan, băiatul acceptă această atingere fără să dea vreun semn de disconfort. Dacă ar fi pus mâna pe el în felul ăsta oricine din echipă, ba chiar și Khan însăși, Stephen s-ar fi smucit atât de violent că s-ar fi dus învărtindu-se până în peretele opus.

Câteva secunde zăbovește acolo palma cu degete desfăcute a fetei. Apoi și-o ia de pe cămașa subțire a lui Stephen și o lipește de pieptul ei. Și o ține acolo.

După care lasă mâna în jos.

Tăcerea încordată se prelungește. Parcă ar juca toți într-o piesă și și-au uitat replicile. Colonelul mișcă aproape imperceptibil mâna spre arma din tocul de la centură.

Însă Stephen este puțin mai iute.

Bagă mâna în buzunarul uniformei de camuflaj și scoate ceva de acolo. Un romb din plastic roșu, din care iese o sfoară cu un inel alb la capăt. Trage de sfoară cât este ea de lungă și apoi îi dă drumul.

– *Cu viteza luminii, spune o voce, vom ajunge acolo într-o clipită.*

Este o voce cu modulații analogice, un scrâșnet gros, aproape de neînțeles din cauza redării. Pe măsură ce se aud cuvintele, sfoara se înfășoară la loc în cutiuța ei, până când intră toată și inelul se lovește de plasticul roșu.

Stephen se uită îngândurat la obiectul pe care îl ține în mână. Khan n-a mai văzut jucăria asta de opt ani, însă știe foarte bine ce este. Și își aduce aminte de Captain Power. Este jucăria pe care o strângea Stephen în mâini atunci când l-au găsit. Și de care nu s-a despărțit tot drumul până la Beacon. Jucăria pe care ea a descoperit-o după aceea sfărâmată și pe care i-a dat-o înapoi. Probabil că numai cutiuța asta vocală a mai rămas din ea.

Stephen o ține în palma întinsă.

Fata o ia și o învărtește pe toate părțile. Își dezvelește dinții și scoate un sunet care seamănă în parte cu un ciripit și în parte cu un țăcănit. Probabil că este un fel de aprobare. Apoi își înfășoară inelul

de trei ori în jurul centurii – a acceptat darul. Acum se uită bine la brelocuri și, după îndelungă reflecție, alege unul.

Îl desface și i-l întinde lui Stephen. Khan nu-și dă seama ce formă are până când Stephen îl ia și îl ridică. Este o figurină din plastic de la o franciză de jucării de multă vreme dispărută în uitare: un omuleț cu mustață, într-o salopetă roșu cu albastru și cu o șapcă roșie pe care este trecută majuscula „M”. Ochii lui clari și albaștri se rostogolesc sarcastic și salută cu mâna dreaptă ridicată.

Stephen mulțumește dând din cap când primește flecuștețul pe care i-l oferă fata. Își desface centura și îl agață de ea. Apoi îl mângâie încântat, demonstrând cât de mult îi place cum îi stă așa.

În tot acest timp, Khan, colonelul și doctorița Penny nici nu s-au clintit. Khan pricepe și își imaginează că și ceilalți înțeleg la fel de bine ca ea că scena aceasta reprezintă un ritual al primei întâlniri. Viețile lor – dacă nu cumva mult mai multe – depind de cum se va desfășura totul.

Se pare că s-a încheiat etapa cu cadourile. Fata cu cicatricea pe obraz repetă gestul cu care a început ritualul: își lipește palma mai întâi de pieptul lui Stephen și apoi de al ei. *Tu*, pare ea să spună. *Și cu mine*.

După ce se convinge că toată lumea i-a înregistrat gestul – atât copiii, cât și adulții –, lasă doar palma în jos, ținând brațul întins în plan orizontal. Rămâne câteva secunde în această poziție. După care întinde ambele brațe spre ei, de parcă ar cere să fie luată în brațe sau ar aștepta aplauze.

Se uită din nou la Stephen. Privirea îi este dură și iscoditoare. Îi zvâcnesc vârfurile degetelor și i se mișcă buzele, dar nu scoate niciun sunet.

Pe Khan o cuprinde o uimire atât de intensă, că parcă o doare. Toate aceste semne sunt reduse la sensurile lor elementare, dar nu pentru că inteligența fetei ar fi una elementară, ci pentru că ea nu are de unde să știe cât îi duce pe ei capul. Așa că preferă să simplifice totul tocmai în folosul lor.

Khan observă poziția în care stă colonelul și înțelege că este gata să acționeze. Vede și chipul alb al lui Penny, avanpremieră la țipetele sau suspinele ce vor urma.

Au descoperit flămânzi care pot să comunice! Flămânzi înzestrați cu rațiune!

Rațiunea este apanajul lui Stephen, însă la capitolul comunicare

stă foarte prost. Îi tremură mâinile. Parcă ar vrea să le ridice, parcă nu. Însă Khan nu poate permite ca șansele lor de supraviețuire să depindă de felul în care a priceput el semnalele primite. Nu pricepe semnalele nici atunci când îi sunt transmise de oameni normali.

Așa că ridică ea ambele brațe – mai întâi stângul, apoi dreptul.

Ascultă-mă!

Privirea fetei șovăie între Khan și Stephen. Parcă nu-i prea încântată de această întrerupere.

– Aici, spune Khan.

Vocea îi tremură tare, dar cuvântul se aude foarte clar. A reușit să capteze atenția fetei.

Se arată pe ea însăși cu degetul, apoi pe Stephen, apoi pe colonel. Desenează în aer trei linii verticale. După care lasă brațul în jos, așa cum a făcut fata, până când și-l aduce în poziție orizontală, la nivelul abdomenului. Este aproape convinsă că linia orizontală îl reprezintă pe băiatul mort. Iar pantomima fetei voia să spună *dă-ni-l înapoi*.

Copiii ăștia desculți au bătut tot drumul până aici ca să recupereze un cadavru. Ca să-și îngroape camaradul. Au alergat ore în șir, au alergat în formație ordonată, și-au părăsit casa și tot ce cunosc. Doar pentru o idee. Mai mult decât capacitatea lor de a comunica, faptul acesta le dovedește caracterul omenesc dincolo de orice îndoială.

– Ai prelevat mostre? îl întreabă Khan pe Stephen, având grijă să vorbească foarte încet și calm.

– Da.

– Din creier?

– Creier. Măduva spinării. Inimă. Rinichi. Splină. Mușchi. Dermă. Epidermă.

– Doamnă doctor Khan, murmură Carlisle pe un ton cât mai firesc, vrei să-mi explici și mie ce faci?

– Duc tratative, răspunde Khan pe același ton. Ca să ne salvăm viețile.

Stephen a prelevat mostre și le-a pus bine, prin urmare își pot permite să renunțe la cadavrul copilului. Deși gestul acesta s-ar putea să nu-i salveze: când va vedea cât de pângărit este, poate că fata cu cicatricea va dori să-l răzbune. Și nici că așa condamna-o, își spune Khan. Se pomenește dintr-odată că se vede – și pe ea, și pe ceilalți – din perspectiva copiilor. Și nu-i deloc o priveliște prea drăguță.

Arată spre *Rosie*. Mimează deschiderea ușilor de la sas. Apoi închiderea. Apoi iarăși deschiderea lor.

Fata își arată dinții și înclină capul într-o parte. Imposibil să-ți dai seama dacă a înțeles, dar este atentă. O urmărește din priviri pe Khan. Îi așteaptă propunerea.

Khan face semn de pași cu degetele de la mâna dreaptă pe palma stângă. Arată spre Stephen, spre colonel, spre Penny și la sfârșit spre ea însăși.

El. El. Ea. Eu. Toți. Mergem.

Apoi...

Acum argumentul decisiv. Face din nou semnul pentru băiatul cel mort, după care întinde brațul încet, foarte încet, până aproape de umărul fetei.

Ți-l aducem.

Fata o privește drept în ochi. Pătrunzător. Așa cum ar face un om de afaceri căruia îi propui un târg și vrea să știe câtă încredere poate avea în cuvântul tău. La asta se gândește și Khan, însă propunerea ei este sinceră. Îi va da trupul băiatului, dacă sunt lăsați în pace. Se va ține de promisiune, va corecta nedreptatea din Invercrae și apoi va suporta consecințele.

Situația se prezintă destul de bine, își spune ea. Deocamdată n-a fost nimeni mâncat și nici înjunghiat și nici împușcat. Vom reuși.

Dar se înșală.

Scena se destramă. Fără niciun avertisment și într-un mod total absurd, unul dintre copii se prăbușește la pământ. Este chiar băiatul din dreapta fetei cu cicatrice: acum stătea în picioare, acum zace pe jos. O fracțiune de secundă mai târziu, Khan aude sunetul focului de armă, estompat ca o bătaie firavă din palme.

După aceea lucrurile nu mai merg deloc bine.

McQueen și-a pus în practică tot talentul lui de cercetaș.

Degeaba. Apoi, în timp ce coboară de pe culme, șansa îi oferă tot ce a căutat în timpul acesta.

În poiana de mai jos, la nici cincizeci de metri distanță de *Rosie*, au căzut în cursă colonelul Carlisle împreună cu doctorița Khan, doctorița Penny și cu Robotul (la ce altceva să te aștepți din partea lor?) Văd și ceilalți membri ai echipei ce se întâmplă și, spre deosebire de McQueen, încremenesc toți. Sunt ca paralizați. Poate că ei văd niște copii acolo, însă McQueen se așteaptă să vadă niște creaturi care să *semene* cu copiii, așa că nu se lasă păcălit.

Mânuieste arma cu virtuozitatea degajată a unei majorete care jonglează cu un baston. Și-o sprijină de umăr și privește prin cătare. Cu mâna stângă indică locul unde va ajunge glonțul. Cu arătătorul drept apasă pe trăgaci.

Prima țintă se prăbușește instantaneu. Pe dinafară nu se vede nimic. Dar pe dinăuntru, glonțul expandabil a transformat totul într-un abator.

Acest prim foc transformă restul țintelor din poiană în niște vârtejuri imposibil de urmărit. Dracii ăia afurisiți mișună peste tot și, în clipa imediat următoare, dispar de parcă i-ar fi înghițit pământul. Penny și Khan sunt la pământ. Penny este moartă înainte să atingă solul – din gâtul ei spintecat se revarsă șuvoaie de sânge. Khan își strânge la piept brațul înroșit de la umăr până la cot.

John Sealey scoate un urlet de spaimă și furie și o ia la goană pe

pantă în jos, trecând drept prin linia de ochire a lui McQueen. Dar nu contează. Nu mai are în ce să tragă. Realmente nu mai are în ce să tragă. Fuge și Foss, o apucă în diagonală spre *Rosie* și trage în aer. Bună idee! Măcar să-i mai sperie puțin pe nemernicii ăia mici și poate să-și mascheze tropăitul pe terenul înghețat.

Deși ochii îi spun cu totul altceva, McQueen știe că inamicul încă se mai află acolo. Nu ar fi putut să dispară atât de iute decât dacă s-ar fi culcat în ierburile înalte. Pentru că vântul bate dinspre est, iarba ar trebui să se încline către stânga – prin urmare, oriunde s-ar mișca în altă direcție, acolo trebuie să se afle unul sau mai mulți dintre dracii ăia împielițați. Spre marea lui surprindere, ierburile se mișcă în direcția lui. Dracii nu dau bir cu fugiții. Dracii îl atacă apoi cu toată puterea lor.

Mai trage trei focuri, unul după altul, spre mișcărilor suspecte ale ierbii. Cu succes. Dar acum se prăbușește și Phillips chiar lângă el, din motive deocamdată necunoscute. Un atac ca la carte nu ar folosi la nimic. Nu i-a fost de folos nici lui Sealey, care s-a făcut nevăzut printre tufele cu flămânzi.

A trecut vremea execuțiilor precise, își spune cu regret McQueen. Acum este vremea exceselor violente.

Se așază într-un genunchi, își pune jos arma și ia pușca de asalt SCAR-H a lui Phillips. Observă în treacăt că soldatul a fost ucis de un cuțit, care a zburat prin aer și a aterizat în jugulara lui. Impresionantă aruncare de la o distanță atât de mare. McQueen știe să aprecieze un profesionist atunci când îl vede.

Se ridică în picioare cu pușca de asalt. Ține degetul apăsător pe trăgaci. Arma începe să vorbească în cuvinte plurisilabice, ucigătoare, în timp ce o mișcă încet de la stânga la dreapta și înapoi spre stânga. Ierburile înalte se răsucesc și se zvârcolesc.

Khan este centrul nemișcat al unei lumi cuprinse de uragan.

Nemișcarea nu este alegerea ei, ci doar nu este capabilă să reacționeze suficient de rapid.

Băiatul se prăbușește.

Ceilalți copii se împrăștie, deși cuvântul acesta nu este potrivit. Copiii se ridică aidoma unui val. Și se revarsă peste și prin tot ce întâlnesc în cale.

Unul dintre ei îi lovește în treacăt brațul încă ridicat pentru pantomima ei diplomatică. Altul îi taie gâtul lui Penny. Apoi se ascund în ierburile înalte și nu se mai văd.

Penny se ferește prea târziu de cuțitul care îi aduce moartea. Se apucă iute cu mâinile de gâtul din care sângele țâșnește în ritm intermitent – gâl-gâl-pauză – ca apa turnată din carafă. Deschide gura, se luptă o clipă să spună ceva, dar se pare că nu are de spus decât: gâl-gâl.

Se clatină pe picioare. Khan întinde mâinile să o prindă. Sângele, își spune ea. Primul lucru ce trebuie făcut este să opresc sângele. Însă o singură privire îi demonstrează că ar fi în zadar. Tăietura nu a mai lăsat nimic intact în gâtul femeii.

Genunchii lui Penny se înmoaie și ea se prăbușește.

Khan își privește brațul drept. Mare parte din sângele acela nu este al lui Penny, ci al ei. Nu o lovitură de palmă a simțit ea acum o clipă, ci o lovitură de cuțit. Rana este incredibil de mare și adâncă. Se vede în ea balta de sânge care amenință să se reverse.

Își strânge brațul la piept, strâmbându-se de durerea pe care abia acum o simte.

Alte focuri de armă răsună dinspre coasta muntelui. Țipete stridente indică faptul că și-au atins țintele. Khan este stupefiată. Știe că trebuie să se pună la adăpost, numai că nu este capabilă să dea formă activă acestui gând. Lângă ea, Stephen geme prelung, ținând pumnii ridicați în fața ochilor, ca un boxer prins în corzi.

Acum Khan reușește să-i vadă pe cei care trag. McQueen coboară panta cu pași mășurați. Foss aleargă în zigzag, cu pușca îndreptată spre cer. Unde naiba se duce?

Și John. John coboară în fugă spre ea. Are chipul congestionat de efort. Dar se împiedică și cade pe burtă, dispărând în ierburile înalte.

Khan aleargă la el. Nu este singur acolo unde a căzut – și, de fapt, nici nu se poate spune că a căzut. Copiii se mișcă nevăzuți prin tufe. Trei dintre ei s-au cățărat în spinarea lui John. O fetiță l-a apucat de braț și se concentrează din răspuțuri să i-l răsucescă la spate. Un băiat, cam de aceeași vârstă cu ea, îl zgârie pe față, îi scoate ochii. Altul, puțin mai mare, îl lovește iar și iar în burtă cu un cuțit de tăiat pizza.

Khan îl apucă de umeri pe băiatul mai mare și îl trage de acolo. Pe față are pictat un craniu, iar dinții lui adevărați sunt dezveliți într-un rictus înspăimântător, ireal. Băiatul i se zbate în brațe și o mușcă adânc de brațul deja rănit. Ridică din nou capul și Khan vede cum dintre dinți îi atârână o bucăciță din carnea ei. Nu simte nicio durere, însă șocul o face să cadă în patru labe.

Și foarte bine face. Pentru că gloanțele seceră iarba la înălțimea unde ar fi fost pieptul ei. Dar acum îl sfârtecă pe băiat.

Încearcă să se ridice în picioare. Încearcă să gândească. O ceață înghețată îi pătrunde în creier, umplându-i orbitele. Este rănită, însă nu asta e problema. Este infectată. Dacă acești copii sunt cu adevărat flămânzi, înseamnă că este infectată. Trebuie neapărat să facă ceva, numai că nu are ce. Și-ar reteza pe loc brațul dacă ar avea un cuțit...

Însă nu are și probabil că-i oricum prea târziu. Cursa aceasta nu a fost câștigată încă de nimeni.

Simte niște mâini în jurul mijlocului. Mâini care vor să o ridice. Probabil că încearcă cineva să o ia de acolo, dar este mult prea grea. Se zbate, închipuindu-și că sunt copiii care s-au întors după ea. Copiii care s-au întors să-și recupereze prada. Mâinile se re poziționează, o apucă strâns și se pomenește săltată în aer și

aruncată peste umărul cuiva.

Se lasă în voia ceții. Este o ușurare să nu fie conștientă în timp ce *Cordyceps*-ul ia chipul ei.

Foss a luat o decizie și nu se abate de la ea.

O fi McQueen un trăgător puțin mai bun decât ea, dar personal n-o încântă deloc să tragă de pe panta muntelui într-o mulțime unde se află și oameni de-ai ei.

Așa că aleargă spre *Rosie*, își alege un loc lângă nișa sasului, ca să fie oarecum la adăpost, și ia poziție de tragere. Ar fi preferat să aibă mitraliera ei M407, dar și pușca de asalt, reglată la foc semiautomat, va face prăpăd în jur mult mai repede. Și se pare că aceasta este o situație unde reținerea nu este de niciun folos.

– La mine! strigă ea. Înapoi! Acum!

Colonelul înțelege imediat ce vrea să facă, dar nu o ascultă. Și-a scos pistolul din tocul de la centură și trage în susul pantei, în siluetele care mișună iute prin ierburile înalte. Zona dintre ei doi este relativ sigură și pe acolo se poate retrage echipa științifică.

Doctorul Akimwe acceptă invitația și o ia la goană. Foss se uită la el prin cătarea armiei, apoi se uită spre stânga, pentru că acolo tufele sunt mai dese. Observă o mișcare și apasă pe trăgaci. O dată. De două ori. De trei ori.

Presupune că și-a lovit ținta și este al naibii de sigură că nu l-a nimerit pe Akimwe. Pe doctor l-a doborât ceva de la nivelul solului. Gâfâie rău, dar este conștient și se poate mișca. Atunci, de ce dracu' nu se ridică în picioare?

Pentru că are ceva înfășurat în jurul gleznelor. Niște funii cu bile grele la capete.

Se pare că se va ocupa colonelul de asta. Carlisle se retrage cu spatele, trăgând din mers. McQueen nu se mai vede, iar Foss speră că asta înseamnă că și-a găsit o ascunzătoare bună pe munte. Îi vede pe Sealey și pe Penny, însă aceștia nu se mai mișcă deloc.

De fapt, acum nu se mai mișcă nimic. Și nu se aude niciun zgomot – se pare că ierburile au ajuns la un fel de consens cu vântul. Poate s-a terminat.

Piatra care aproape-i atinge obrazul vine de deasupra. Se izbește de blindajul lui *Rosie* și scoate un sunet grav de gong. Asta a însemnat toată acalmia de dinainte. În timp ce ea îi căuta cu privirea printre ierburi, copiii s-au urcat pe un teren mai înalt. Alte pietre sfâșie văzduhul, lovesc solul și trunchiurile copacilor din jurul lui Foss.

Ce altă nenorocire se mai poate întâmpla?

Foss țintește spre coroanele copacilor și trage o rafală lungă, sinuoasă. Scuze, veverițelor. Trag în orice nu se află la nivelul solului.

În sfârșit și niște vești bune. Turela se rotește și intră în funcțiune aruncătorul de flăcări, acoperind copacii cu vâpăi galbene și albe. Când vor scăpa din necazul ăsta, o va pupa pe Sixsmith drept pe gură, chiar dacă o s-o bârfească ceilalți. Focul se întinde și ploaia de pietre se oprește brusc – probabil până când copiii vor descoperi un alt loc, în care să nu fie prăjiți.

Acum spre ea se îndreaptă clătînându-se o creatură diformă și uriașă. E pe punctul de a apăsa pe trăgaci, când își dă seama despre cine este vorba: Robotul, care se împleticește ca un bețiv, cocoșat de greutatea doctorei Khan pe care o duce pe umăr. Femeia pare deja moartă, dar întotdeauna mai există o speranță.

Reîncepe grindina de pietre chiar atunci când Greaves trece pe lângă ea ca să intre în sas. Foss își setează arma la foc automat și îl ține la adăpostul unei umbrele din gloanțe de calibrul .51. Băiatul reușește să ajungă până la sas, dar trebuie s-o pună jos pe Khan ca să tasteze codul de intrare. Pe coastă, McQueen s-a pus din nou în mișcare și coboară pe același drum pe care a coborât și ea. Dar merge agale, precaut, privind prin luneta armei la iarba și copacii din dreapta și stânga lui.

Din dreapta, vine acum și colonelul Carlisle. Se oprește ca să-l ridice pe Akimwe în picioare și să-l ia cu el, cu toate că omul de știință nu merge deloc bine și îl împiedică să alerge.

Au murit doi. Poate trei. Echipa științifică a fost decimată. Mare dreptate a avut colonelul când a spus că e mai bine să nu plece pe teren, iar ea ar fi trebuit să-l susțină. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple.

Greaves a reușit să deschidă ușa de la sas. Slavă Domnului! Acum se apleacă să-și ridice bagajul.

Foss își stăpânește impulsul de a o lua la goană spre ușa aceea. Trebuie să rămână afară și să acopere retragerea celorlalți. Se retrage pas cu pas spre partea centrală a lui *Rosie*, în vreme ce colonelul și Akimwe se întâlnesc cu McQueen și formează o linie de tragere destul de eficientă. Or fi copiii ăia niște scamatori cu pietrele și cuțitașele lor, dar asta nu-i ajută deloc dacă iau câte un glonț în cap atunci când și-l scot din ascunzătoare.

Foss ajunge la sas, se urcă pe platformă.

Și ușa i se trânteste drept în nas. Aude scrâșnetul zăvoarelor închise, șuieratul presurizării.

Greaves i-a încuiat pe dinafară.

Contează fiecare secundă, așa că Greaves le-a numărat cu

atenție. A ajuns la șaptezeci. Și-a instalat un metronom în minte. Are încredere în acuratețea lui și nu trebuie să se uite la ceas. Nu mai are timp. Deloc.

Șaptezeci de secunde din momentul în care Rina a fost mușcată, iar două minute reprezintă perioada medie în care *Cordyceps*-ul traversează bariera meningiană și se instalează în creier.

Înseamnă că peste cincizeci de secunde Rina va fi pierdută.

Pune-o jos. Închide și zăvorăște ușa sasului. Patruzeci și nouă. Nu trebuie să vadă nimeni ce are de gând să facă. Patruzeci și opt. Absolut nimeni. Patruzeci și șapte. Sistemul de închidere poate fi acționat din exterior dacă se introduce codul corect. Schimbă codul. Patruzeci și șase. Patruzeci și cinci. Trebuie să aleagă un număr pe care să și-l aducă aminte, ca să poată permite accesul echipei după ce își termină treaba. Alege primele zece zecimale ale lui π . Prea simplu? Trișează și scade câte o unitate din ultimele cinci cifre.

Patruzeci și patru. Patruzeci și trei. Patruzeci și doi. Se apleacă și o ia în brațe pe Rina. Ea are convulsii, se zvârcolește. Greaves se clatină rău de tot – cât pe ce să cadă –, dar reușește să-și păstreze echilibrul.

Patruzeci și unu. Patruzeci. Sixsmith este în turelă, chiar deasupra lui. Este ocupată. Greaves merge mai departe fără să ridice privirea.

Laboratorul poate fi închis din zona mediană cu ajutorul unui perete etanș format din panouri glisante. Însă pentru asta trebuie să

o lase din nou pe Rina din brațe. Acum o pune pe bancul de lucru. Împinge la o parte retortele și eprubetele și tăvile ca să-i facă loc. Treizeci și nouă. Treizeci și opt. Și, chiar când vrea să se ocupe de peretele etanș, din sala mașinilor apare domnul doctor Fournier, cuprins de panică și furie absolut justificată (de data aceasta).

– Ce-i cu zgomotul ăsta? Greaves, în ce trag soldații? De ce...?

Treizeci și șapte.

Greaves îl atacă cu toată puterea lui. Nu-l lasă să se dezmeticească și îl izbește cu capul în nas. Inerția mișcării îl trimite pe Fournier de-a-nădăratelea înapoi, în sala mașinilor, unde se întinde cât e de lung pe podea.

Treizeci și... șase? Probabil că a pierdut o secundă cu impactul acela dureros. Deci, treizeci și patru.

Fournier se holbează îngrozit la el. Are chipul mânjit de sângele care-i curge din nas. Bolborosește numele lui Greaves pe un ton uluit, neînțelegând cum de s-a petrecut lucrul acesta imposibil.

Din fericire, sala mașinilor nu este o încăpere obișnuită. Se încuie pe exterior. Greaves trece repede pragul laboratorului, trânteste ușa și pune zăvorul. Treizeci și trei. Treizeci și doi.

Zgomot de pași dinspre zona mediană. Traversează în fugă laboratorul și trage la timp peretele etanș, pentru că acum Sixsmith coboară scara de la turelă și sare pe platformă.

Treizeci și unu. Treizeci. Douăzeci și nouă. Metalul peretelui reverberează sub pumnii ei.

– Te-ai tâmpit la cap, Greaves? Ce ai făcut cu ușa de la sas?

Nu e timp. Nu mai e timp. Ignoră zgomotele și se concentrează pe ticăitul metronomului.

Douăzeci și opt	ia sânge de la Rina
Douăzeci și șapte	încearcă
Douăzeci și șase	încearcă să ia sânge de la
	Rina, dar ea se
Douăzeci și cinci	zbate, i se împotrivește,
	nu-l
Douăzeci și patru	recunoaște, așa că trebuie
Douăzeci și trei	se lasă cu toată greutatea
	peste ea
Douăzeci și doi	ca s-o imobilizeze, dar ea

Douăzeci și unu	ajunge cu mâinile la fața lui.
Douăzeci.	Îl împinge. Îl zgârie. Ia sânge de la Rina. Douăzeci de mililitri.
Nouăsprezece	Deschide eprubeta cu o mână
Optsprezece	dar nu-i eprubeta care-i trebuie, are nevoie de
Șaptesprezece	ultimul lot, fără etichetă, uite-o. Asta e.
Șaisprezece	Introduce acul hipodermic, tot cu o singură mână.
Cincisprezece	Apasă pistonul seringii. Sângele Rinei se amestecă
Paisprezece	mult prea lent
Treisprezece	cu lichidul cefalorahidian al băiatului mort
Doisprezece	și cu limfocitele T de la pacientul anonim 13631
Unsprezece	care a dovedit rezistență încurajatoare față de Cordyceps
Zece	dar cine știe? Cine poate ști ce s-a întâmplat în realitate cu organismul lui?
Nouă	Trage pistonul
Opt	până la capăt
Șapte	mâinile Rinei îi împing capul pe spate
Șase	așa că nu mai vede ce face și din cauza panicii i se strică metronomul.

Ticăitul lui se oprește. Degetele lui băjbâie, alunecă, încearcă să găsească un punct de sprijin. Trebuie să facă vaccinul în mușchiul umărului, aproape – foarte aproape – de gât. Injecția intramusculară

va profita de fluxul masiv de sânge din zona aceea a corpului. Efectul trebuie să fie instantaneu, nu se poate altfel.

Pentru că nu mai este timp.

Înfige acul, apasă pistonul, introduce medicamentul netestat într-o parte din trupul Rinei pe care nici măcar nu poate să o vadă.

După care renunță să se mai lupte, își pierde echilibrul și cade.

Iar Rina cade de pe masă împreună cu el și aterizează pe spate.

Nu se mișcă.

Până când ridică pleoapele, deschide gura și țipă.

Greaves o ține în brațe cât timp ea se zbate. Nu-i este deloc ușor să stea atât de aproape de alt trup de om, să simtă toate mișcările acelea ciudate lângă pielea lui. Însă, din cauza convulsiilor, Rina s-ar putea răni sau ar putea să-și omoare copilul din burtă.

În cele din urmă, se liniștește.

– Te rog, îi șoptește el la ureche, sperând că îl aude. Te rog. Te rog. Te rog. Nu le spune nimic, Rina.

Nu trebuie să afle – nimeni, niciodată – ce a făcut el aici.

Sixsmith n-are nicio legătură cu tehnica, dar nu-i deloc proastă.

Pentru că ușa de la mijloc nu se mai poate deschide, trebuie să apeleze la cea de la cabina principală. Dezavantajul este că aceasta se deschide ca o portieră de camion, obturând câmpul vizual.

Avantajul este că sunt portiere pe ambele părți ale cabinei.

Pornește motorul și o mută pe *Rosie* între membrii echipei asediate și nemernicii ăia mici care încearcă (și se pare că au ceva succes) să-i omoare pe toți.

Deschide larg portiera din stânga și strigă ceva ce ar putea fi rezumat prin „urcați, dracului, odată!” Și ei urcă, unul câte unul. Akimwe, șchiopătând și plângând în hohote, alb la față ca un perete proaspăt vărui. Apoi Foss și McQueen, trăgând încă în copacii în flăcări, chiar dacă nu le mai răspunde nimeni la atac. Și, la urmă, colonelul, care nu face nicio mișcare până nu-i vede pe toți înăuntru.

Nu rămân în cabina în care abia dacă este loc pentru șofer și încă o persoană. Pe rând, se duc spre zona echipajului. Sixsmith închide cu putere portiera, pornește motorul și pleacă de acolo cu viteză maximă. Focul se întinde. Acum arde toată afurisita aia de pădure și flăcările se vor duce oriunde le va mâna vântul. Dacă ai minte în cap, trebuie să te dai la o parte din drumul lor.

Nici măcar trei kilometri nu face – nu, nici măcar atât – când se strică o șenilă.

Până ajunge Foss în zona mediană a lui *Rosie*, Greaves a apucat

să deschidă peretele etanș și ușa de la sala mașinilor. Doctorul Fournier, cu tot chipul mânjit de sânge, urlă la el. Doamna doctor Khan zace, plângând în hohote, pe podea. Părul lung și negru se bălăcește în propria ei vomă. Bandajul de pe brațul rănit este recent, dar făcut cu lipsă de îndemânare.

Au scăpat teferi și poate ar trebui să se considere norocoși, însă Foss nu reușește să scape de impresia că lucrurile vor merge și mai rău încă. McQueen trece pe lângă ea, trece pe lângă colonel, îl îmbrânțește pe Fournier din calea lui, îl înșfacă pe Greaves de guler, îl ridică și îl izbește de perete.

Îl trage înapoi și îl mai izbește încă o dată. Mai tare.

– Domnule McQueen! spune Carlisle. Ajunge!

Se pare că McQueen nu este de acord, deoarece vrea să bată cine știe ce record. Acum Robotul se lovește cu atâta putere de perete, că Foss simte cum îi vibrează sub tălpi podeaua metalică.

Iar asta este picătura care a umplut paharul. Pe neașteptate, pistolul colonelului apare lângă urechea lui McQueen. Acesta îi dă drumul lui Greaves, care alunecă de-a lungul peretelui până ajunge jos.

– Disciplina este o predispoziție a minții, spune Carlisle, cu un calm înspăimântător. Formează-ți-o! Acum!

McQueen se holbează la Greaves. Rânjește la el cu toți dinții.

– Vreau să-l dăm jos pe nenorocitul ăsta, spune el dogit. Din cauza

lui era să murim!

Carlisle nu pare prea impresionat de acest argument. Doar încrețește puțin fruntea și se face roșu la față din cauza efortului de a se stăpâni.

– De fapt, cred că onoarea aceasta îți aparține, zice el. Doamna doctor Khan comunica pașnic cu copiii. Negocia cu ei. Nu ne-au atacat decât atunci când ai început să tragi în ei.

McQueen se întoarce. Se preface că se reține doar din cauza pistolului îndreptat spre el. Colonelul și-l pune înapoi în toc și îl fixează cu o privire întunecată pe fostul locotenent.

– Vom face o anchetă completă, spune el, când vom ajunge înapoi în Beacon. Până atunci, suntem toți membri ai aceleiași echipe și ne vom comporta ca și cum lucrul acesta ar avea importanță.

– Spune-i chestia asta și rahatului de colo! se răstește McQueen, tutuindu-și superiorul și apucându-se să-l împungă pe Greaves cu vârful bocancului.

– Pe mine m-a închis în sala mașinilor, se vaită cu glas pițigăit și Fournier. M-a atacat și m-a încuiat înăuntru. Nu înțeleg ce l-a apucat. Cer să fiu pus la curent cu ce s-a întâmplat pe teren și să mi se aducă la cunoștință unde se află ceilalți membri ai echipei.

– Au murit, răspunde cu asprime Foss.

E sătulă până în gât de pretențiile și ifosele comandantului civil. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai au pierdut trei oameni și tembelul ăsta de Fournier se lamentează că nu știu ce i-a lezat fărâma aia de autoritate, de parcă asta ar fi important în momentul de față.

Doctorița Khan încearcă să se ridice în picioare. Foss îi întinde o mână ca să o ajute, dar femeia o refuză și se agață de spătarul unui scaun.

– Unde-i John? șoptește ea. A scăpat?

– Sealey e mort, răspunde sec McQueen. La fel și Penny și Phillips. Iar noi, ceilalți, am fost atât de aproape să ne ducem după ei.

Își apropie arătătorul la distanță de doi centimetri de degetul mare. Și la distanță de doi centimetri de față lui Greaves.

– Atunci când copilul-minune ne-a încuiat afară.

– Cer să fiu informat..., își reia Fournier litania.

– Of, taci naibii din gură! intervine Foss. Dacă vrei să afli ce se întâmplă aici, scoate din când în când capul pe ușă și uită-te afară.

Fournier își bulbucă ochii fix ca o broască râioasă, dar nu mai

spune nimic. Și bine face.

Khan este în stare de șoc. Se clatină rău de tot pe picioare și în ultima clipă reușește să se sprijine de bancul de lucru ca să nu cadă din nou. Foss n-o prea înghite, dar cunoaște privirea aceea de disperare oarbă. A văzut-o de multe ori, atât în Beacon, cât și înainte de el, imediat după Colaps. Fără să se gândească, fără să știe de ce o face, pune mâna pe umărul lui Khan.

– Haide, fii puternică! Pentru copilașul tău.

Khan se uită la ea. Nu pare să o fi înțeles, dar atingerea o calmează puțin. În orice caz, reușește să se țină pe picioare, iar respirația i se mai domolește. Se străduiește să se adune, observă Foss. Și răspunderile ei nu sunt de lepădat. Cu toate astea, doctorița clipește întruna, de parcă nu reușește să focalizeze lumea din jur.

Scandalul nu s-a terminat. Fournier și-a recăpătat glasul și bate câmpii despre insubordonare; McQueen pare nehotărât: ba vrea să-l încuie pe Robot în vreun dulap, ba să-l arunce din *Rosie*. Foss înțelege că amândoi sunt încă șocați și poate că furia îi împiedică să se gândească prea mult la ce s-a întâmplat. Iar în tot timpul ăsta, Akimwe plânge și plânge și nu dă niciun semn că s-ar opri vreodată.

Foss își dă seama dintr-odată că *Rosie* s-a oprit. Se duce în spatele vehiculului să vadă unde s-a gândit Sixsmith să staționeze. Plus că, în momentele astea, i se pare o idee mult mai bună să admire peisajul decât să asculte toate tâmpeniile pe care le debitează cei doi și să fie martoră la atât de multă suferință.

R*osie* s-a oprit. La fel și oamenii din ea.

Pus față în față cu durerea lui Khan (durere mută) și cu isteria lui Akimwe (zgomotoasă și implacabilă), doctorul Fournier se retrage din nou în sala motoarelor. Știe ce părere au ceilalți membri ai echipajului despre obiceiul lui de a se izola, mai cu seamă în aceste momente. Însă trebuie neapărat să ia legătura cu doamna general și să îi raporteze ce s-a întâmplat. Să o informeze că echipa a trecut printr-o catastrofă. Că patogenul foamei s-a metastazat într-un mod cu totul neprevăzut și a produs o gamă cu totul nouă de simptome, poate devenind astfel și mai periculos. Iar în *Rosie* se află dovada, în forma unui specimen extrem de valoros, nemaiîntâlnit până acum. Vrea ca doamna general să le acorde permisiunea de a se întoarce acasă. Descoperirea lor recentă este mult mai importantă decât disputele politice. Cu siguranță că Fry trebuie să-și dea seama de asta!

Plus că este posibil ca tocmai hotărârea lui să fi dus la acest dezastru: din cauza terenului accidentat, au fost obligați să meargă mai încet, iar copiii aceia sălbatici i-au putut urmări. Evident că tot acesta este și motivul pentru care s-a stricat șenila lui *Rosie* și sunt astfel nevoiți să rămână pe loc, deși au toate scuzele din lume să fugă cât mai repede de acolo. Fournier este perfect conștient de tot ceea ce se întâmplă în jur. Și simte apăsarea opiniilor nerostite ale echipei. Au fost greșite toate hotărârile pe care le-a luat în calitate de comandant de când au pornit înapoi spre casă. Ceilalți nu au de unde să știe că a greșit pentru că Adunarea Militară i-a ordonat să ia

tocmai aceste decizii. Și au fost necesare. Toate. Istoria îi va da dreptate.

Deși are mâinile pătate de sângele celor trei oameni.

Se simte asediat și de aici până la panică nu mai este decât un pas. Este vinovat și îi este rușine, dar ar dori să le poată explica celorlalți condiționalitatea culpei sale, corectitudinea de necontestat a deciziilor sale dezastruoase.

Însă nu poate. Nu îi este permis. Misiunea lui – misiunea lui mai amplă și mai importantă decât misiunea echipei – nu s-a încheiat încă. S-ar putea să mai moară și alții. De unde știe? S-a înclinat prea mult față de centrul său de gravitație, iar gravitația este o lege care se aplică tuturor.

Se baricadează blocând ușa cu măsuta de lucru și încearcă să ia legătura cu doamna general. Nu-i răspunde nimeni. Apasă butonul de mai multe ori, însă nu aude nimic altceva în afară de bâzâitul enervant ca de insecte al paraziților. Aparatul nu funcționează decât pe o singură frecvență, așa că nu are ce să regleze. Tot ce poate face este să continue să apese pe butonul ăla și să spere.

În cele din urmă cedează nervos și începe să plângă. Este cu totul singur în nefericirea lui. Până și Greaves o are pe Samrina Khan. Numai el nu are pe nimeni. Nu are niciun prieten, nu există nicio persoană căreia să i se poată destăinui, nu există nimeni care să-i ia apărarea în fața lumii. Desigur, deocamdată este disprețuit doar de cei aflați în *Rosie*. Dar, odată ajunși în Beacon, oprobiul întregii lumi se va abate asupra lui. Toți vor afla că el este de vină pentru moartea unei treimi din echipa lui. Adunarea Militară îl poate feri de atacuri asupra integrității sale fizice, însă nu-i poate apăra reputația, iar prima nu-i este de niciun folos fără cealaltă.

Dar nu este vina lui. El nu este de capul lui aici.

Cei din jurul lui ar fi putut face apel la liberul lor arbitru și toată nenorocirea asta nu s-ar fi întâmplat.

O bătaie puternică în ușă îl face să tresară violent. Se apleacă să ascundă aparatul de radiorecepție în nișa de la nivelul podelei. S-a cam aglomerat ascunzătoarea aceasta, pentru că acolo a pus și plăcuța cu circuite de la aparatul din cabină.

Oare cum arată? Se vede că a plâns? Își șterge repede obrajii cu podul palmelor. Apoi își netezește hainele și adoptă o atitudine demnă.

– Da?

– Domnule doctor Fournier.

Vocea enervant de calmă a lui Carlisle.

– Pot să intru?

Fournier se gândește la diferite răspunsuri negative. Dar nu crede că l-ar ajuta vreunul. Așa că trage la o parte măsuta și deschide ușa. Carlisle intră și o închide repede în spatele lui.

– Am reparat șenila? îl întreabă Fournier.

– Repararea șenilei durează mai multe ore. Iar cel care o repară nu s-ar putea și apăra în același timp. Terenul din jur oferă multe capcane.

– Și dacă am porni din nou...

– Sunt conștient de caracterul presant al situației, domnule doctor. Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Fournier se înarmează cu mult curaj – se așteaptă la acuzații sau la vreo întrebare la care nu poate răspunde.

– În urma celor întâmplate se impune luarea unor decizii, spune Carlisle. Oamenii sunt zguduiți rău de tot – unii mai au puțin și cedează psihic – și au nevoie de un conducător care să le demonstreze că știe ce face. Nu puteți să vă închideți aici.

– Nu, este de acord Fournier. Nu rămân aici. Am avut nevoie de puțin timp ca să... ca să mă adun...

– Este important să convenim asupra unei strategii înainte de a vorbi echipei, nu credeți? Mai cu seamă că opiniile noastre divergente ne-au adus aici.

– Eu... da, spune Fournier. Bineînțeles, domnule colonel. Ce spuneți este foarte rezonabil. Doriți să luați loc?

Face un semn către singurul scaun de acolo. Și-ar dori foarte mult să-l revendice pentru el însuși, căci își simte genunchii din ce în ce mai moi. Însă, din perspectiva limbajului nonverbal, un asemenea gest ar avea implicații neplăcute. Nu vrea să se uite de jos în sus la Carlisle, deja în avantaj pentru că a avut dreptate.

Colonelul clatină din cap.

– S-a sugerat, îl informează pe Fournier, că ar fi bine să ne întoarcem și să recuperăm cadavrele oamenilor noștri. Propunerea a venit din partea doctorului Akimwe, dar bănuiesc că Sixsmith și Khan gândesc la fel ca el. Am spus că mă voi consulta cu dumneavoastră înainte de a lua vreo hotărâre.

Se strâmbă puțin și își trece greutatea pe celălalt picior.

– Vă doare..., încearcă Fournier să-l convingă să se așeze și chiar

împinge puțin scaunul spre colonel.

Dar Carlisle se face că nu vede.

– În opinia mea, spune el, ar trebui să ne concentrăm doar asupra supraviețuirii noastre. Iar asta înseamnă să reparăm șenila și apoi să pornim drept spre Beacon, fără alte opriri pe drum. Sunteți de acord?

Întrebarea atât de directă îl lovește în moalele capului pe doctor. Firește că este de acord – cu toate fibrele ființei sale este de acord. Numai că sarcina pe care i-a încredințat-o doamna general Fry îi cere să facă fix pe dos.

– Nu trebuie să ne pripim, domnule colonel, spune el. Situația... situația actuală... Da, suntem într-o situație gravă. Recunosc asta. Am suferit pierderi și... și încă mai suntem amenințați. Suntem în pericol. Într-un pericol foarte mare. Dar am făcut o descoperire colosală. Evident că este de datoria noastră să strângem cât mai multe date înainte de a părăsi locul respectiv.

Carlisle se încruntă ușor.

– Am părăsit deja locul acela, îl lămurește el, pe un ton neutru. Și avem un specimen intact.

– Da, încuviințează din nou Fournier. Da, desigur. Dar eu vorbesc în sens mai larg. Trebuie să vedem cât de mult s-a întins acest fenomen. Să facem... să facem măsurători și observații. Cu siguranță că merită să întârziem puțin – așa cred eu. O zi. Poate două. Nu mai multe.

Dintr-odată Carlisle se răzgândește și se așază pe scaun cu un oftat înăbușit cu greu. Și îl privește pătrunzător pe Fournier.

Acesta deschide gura să mai spună ceva, însă colonelul face un gest nervos care îl obligă să-și înghită cuvintele.

– Din cauza asta am vrut să vorbim între patru ochi, spune Carlisle, continuând să-l fixeze cu privirea aceea iscoditoare. Domnule doctor, interfonul nostru nu s-a stricat din senin. Soldatul Sixsmith m-a informat că lipsește o componentă a stației de radiorecepție din cabină, componentă care ajută și la funcționarea interfonului, nu doar la asigurarea singurei noastre legături cu Beaconul. Știți ceva despre asta?

Preț de o clipă, Fournier are senzația că i s-a mutat stomacul în genunchi, dar scutură cu putere din cap.

– Nu. Nu știu nimic. Dar cum să se fi întâmplat una ca asta? Spuneți că lipsește – în ce sens?

– În sensul că a fost luat de la locul lui. Sixsmith a avut nevoie de mult timp până să descopere care-i buba. A fost nevoită să studieze schema aparatului. Piesa care lipsește este un transformator pentru frecvențele medii. Atât de mică, încât este greu să-i remarci absența. Însă, după cum s-a dovedit, este absolut esențială pentru funcționarea aparatelor.

– De ce ar scoate cineva aparatul din funcțiune? întreabă Fournier.

I se pare cea mai firească întrebare pe care o poate pune o persoană curată ca lacrima.

– Habar n-am, mărturisește colonelul. Probabil că scopul a fost să nu mai putem lua legătura cu Beaconul, iar povestea cu interfonul a fost un efect secundar nedorit. Însă asta-i doar o speculație. V-am întrebat pe dumneavoastră, domnule doctor, din cauza coincidențelor. Interfonul s-a stricat la scurtă vreme după ce am trecut peste baricada aia de pe drum. Și îmi aduc bine aminte că, atunci când noi ne-am apucat să o examinăm pe *Rosie*, ca să vedem dacă nu cumva a pățit ceva, dumneavoastră ați coborât din cabina principală. Nu-mi aduc aminte să vă mai fi văzut folosind portiera aceea.

– Pe acolo ajungeam cel mai repede! exclamă indignat Fournier.

Iar indignarea pare extrem de plauzibilă în aceste clipe.

– Dumnezeule mare! Mă bănuieți de lucruri necurate doar pentru că am coborât prin altă parte decât de obicei?

– Deocamdată bănuielile mele vizează pe toată lumea.

– Dar sunt convins că, după cele întâmplate astăzi, Greaves trebuie să fie suspectul principal, nu-i așa? Evident că nu putem avea încredere în el. Nu știu dacă are mințile rătăcite sau este cumva vorba despre o acțiune criminală făcută cu intenția de a... de a...

Fournier nu-și mai termină fraza. Singura intenție la care se poate gândi este cea reală, intenția doamnei general, pe care el însuși a pus-o în practică. *A trebuit să te împiedic să afli despre lovitura de stat din Beacon, pentru că te-ai fi simțit obligat să intervi.*

Carlisle ridică din umeri.

– Nu acuz pe nimeni. V-am întrebat doar, pentru că știu că dumneavoastră ați avut ocazia să o faceți. Cât despre motiv... presupun că putem conveni să-l clasificăm drept sabotaj?

Fournier dă din cap cu mare reticență. Nu-i place deloc formularea aceasta. Oamenii acuzați de sabotaj sunt împușcați. Personal, crede că a fost prudent. Dar munca de agent dublu într-un

spațiu închis este extrem de complicată. Nu-i chiar convins că nu a lăsat nicio urmă.

– Și dacă a fost sabotaj, continuă Carlisle, cine a executat acest act nu a vrut ca noi să mai putem lua legătura cu Beaconul. Mă gândesc la câteva motive pentru care comunicarea noastră cu centrul ar fi putut constitui o problemă. Însă toate sunt exagerate și foarte puțin probabile, dar la fel este și ideea că printre noi s-ar afla un sabotor.

În timp ce vorbește, colonelul continuă să studieze chipul lui Fournier cu interes clinic. Doctorul se străduiește din greu să pară preocupat, jignit și nevinovat.

– Cum ne afectează acest fapt situația actuală? întreabă el în cele din urmă.

Strâmbându-se din nou de durere, Carlisle își schimbă poziția în scaun.

– Mi se pare limpede, spune el. Dacă cineva are interesul să nu putem lua legătura cu centrul, atunci trebuie să ne întoarcem la Beacon cât mai repede posibil și pe cel mai scurt drum. Nu înțeleg deloc propunerea dumneavoastră de a continua cercetările, mai cu seamă în aceste circumstanțe extrem de grave. Nu mai avem suficient personal, unii membri ai echipei sunt traumatizați și este foarte posibil ca acei copii sălbatici să fie încă pe urmele noastre. Și nu par a se înscrie în standardele omului normal din punctul de vedere al forței și vitezei. Seamănă mai degrabă cu flămnzii. După toate probabilitățile, chiar *sunt* flămnzi – dintr-o specie nouă, neidentificată încă. Este obligatoriu să facem în așa fel încât să nu ne ajungă din urmă și este obligatoriu să ne întoarcem teferi în Beacon cu descoperirea noastră. Mă înțelegeți?

– Argumentele dumneavoastră sunt foarte solide, recunoaște Fournier. Cu toate astea, în interesul...

– Doctore, îl întrerupe Carlisle, nu v-am întrebat dacă sunteți de acord, ci dacă înțelegeți. Nu mă târguiesc cu dumneavoastră. Ci doar vă explic ce urmează să facem. Acum conțez pe dumneavoastră că veți ieși în fața celorlalți și le veți spune că am luat împreună această hotărâre. Dacă nu vă simțiți în stare să o faceți, am să vă împușc în cap și am să-i anunț singur.

Fournier râde, amuzat de absurditatea ideii, însă vede expresia tristă și gravă de pe chipul colonelului, îi sesizează amenințarea din voce și îi trece tot cheful de râs. Carlisle nu glumește.

– Ați înnebunit? icnește Fournier.

– Posibil, răspunde colonelul. Dar nu prea cred. În orice caz, știu foarte bine ce fac și îmi asum întreaga responsabilitate. Intenționez să duc oamenii ăștia înapoi în Beacon. Vii. Teferi. Dacă propuneți orice fel de plan care să-i expună altor pericole, deveniți o amenințare activă. Caz în care suprimarea dumneavoastră devine cel mai mic dintre toate relele.

– Dar...

Consternat, Fournier încearcă să facă apel la rațiune.

– Nu mă puteți amenința așa!

– Nu o fac cu inimă ușoară, doctore. Când ajungem în Beacon, puteți să raportați că v-am constrâns și v-am amenințat cu moartea. Nu vă voi contrazice. Deocamdată însă, acesta va trebui să fie micul nostru secret. După cum v-am spus, nu vreau să compromit moralul echipei, aflat deja la pământ.

– Noi doi... noi doi avem comandă comună. Sunt la fel de îndreptățit să stabilesc scopul misiunii!

– Până acum ați fost îndreptățit, da. S-a terminat.

Colonelul își scoate pistolul din toc și îl pune pe genunchi. Așteaptă tăcut ca Fournier să se hotărască ce anume alege: moartea sau capitularea.

Însă, indiferent ce crede colonelul, există și o cale de mijloc. Fournier poate să spună absolut orice ca să iasă din încăperea aceasta, după care să-și calce cuvântul. Carlisle nu va îndrăzni să-l omoare în fața celorlalți.

Ceea ce înseamnă că nici aici, în sala mașinilor, nu va cuteza să-l împuște. Ușa nu este antifonată. Toată lumea va auzi focul de armă. Toată lumea va ști că acolo s-a petrecut o crimă.

– Scuze, domnule colonel, spune doctorul. Nu mă las amenințat și nimeni nu-mi dictează ce să fac. Am tot dreptul să-mi exprim opiniile și, în calitate de comandant civil, am tot dreptul să le pun în practică.

– Foarte bine, spune Carlisle.

Pune mâna stângă pe pistol. Se aude un pocnet foarte mic și discret, dar plin de semnificații sinistre. Colonelul se ridică în picioare.

– Stai! țipă Fournier.

Carlisle lipește țeava pistolului de tâmpla doctorului. Fără să vrea, Fournier închide ochii, așteptând explozia și apoi neantul. I se înmoaie genunchii și se prăbușește pe podea. Încearcă să-i smulgă

arma, nu reușește și rămâne cu mâinile ridicate într-un gest laș, de predare.

– Te rog, nu..., se milogește el.

– Nici eu nu vreau s-o fac, spune colonelul, fără să dezlipească pistolul de tâmpla lui Fournier. Tot ce vreau este să ieșim cu toții teferi din situația asta. Ajută-mă, doctore. Măcar până ne întoarcem acasă. După aceea, poți să faci ce vrei.

Gura lui Fournier s-a umplut de fiere. Crede că va vomita curând, iar asta îi va întregi umilința.

– Am să te ajut, bolborosește el, cu limba încleiată. Promit!

Dispare apăsarea rece de la tâmplă.

– Vă mulțumesc, spune Carlisle, revenind la pronumele de politețe. Sunteți sigur, domnule doctor, că nu știți unde se află piesa lipsă de la aparatul de emisie? Dacă știți, am putea lua legătura cu centrul chiar acum. Am da raportul și am primi ordine direct de la superiorii noștri. Desigur că în raport va fi inclusă și conversația pe care tocmai am avut-o. Nu vă voi opri să faceți o plângere oficială împotriva mea.

Fournier se ridică greoi în picioare. Se simte rău, ca și cum și-ar fi părăsit propriul trup care-i tremură de groază și greață. Dar parcă acum îi este și mai ușor să mintă. Nimeni nu-i mai poate citi limbajul trupului când acesta este atât de lipsit de vlagă.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu aparatul, spune el.

– Foarte bine. Dar ne-am înțeles cu privire la misiune?

– Da, domnule colonel. Ne-am înțeles.

Și am să dau raportul așa cum știu eu. Și când voi socoti eu de cuviință.

– Asta-i tot ce contează acum. Vă mulțumesc. Vă las să vă reveniți puțin, domnule doctor. Zece minute. După aceea voi convoca echipa.

Sedința se ține în zona de recreere și la ea au fost chemați toți membrii echipei, cu excepția lui Stephen Greaves. El este fantoma de la ospăț ²⁹, care îi bântuie pe toți, își spune Khan, chiar dacă se află la câțiva metri distanță, în patul lui, cu perdelele trase. Prezent și absent în același timp. Și-a pus pijama albastră, din bumbac, de parcă ar fi ora de culcare. Și s-a închis în sine, așa cum face adesea. Ceilalți par la fel de apatici, chiar dacă o idee mai puțin decât el.

Din moment ce interfonul este tot defect, Foss va afla din turelă ce se discută cu ajutorul walkie-talkie-ului cu rază scurtă de acoperire. Și Khan este prezentă, însă doar fizic. În cea mai mare parte a timpului, este atentă numai la propriile-i emoții și la curgerea sângelui prin organismul ei, iar discuțiile trec pe lângă ea fără să le audă.

Nu s-a transformat în flămând. A rămas om. Însă re trăiește iar și iar momentul când a fost mușcată, de parcă s-ar petrece aieva. Cu siguranță că-i doar o halucinație. Un efect al traumei. Probabil că a fost înjunghiată sau zgâriată, sau tăiată în zona rănii deschise și asta i-a provocat durerea aceea ascuțită. A reușit să rateze (literalmente) ocazia unică de a studia patogenul foamei din interior.

Și totuși, ceva nu este cum ar trebui să fie. Sub pansamente, pielea o mănâncă, i se încrețește, de parcă ar vrea să migreze în altă parte a corpului. Își simte capul greu și fierbinte. La fel și stomacul – parcă ar fi un cuptor aprins. Iar când l-a plâns pe John – și l-a plâns tare și mult – din ochi nu i-a curs nicio lacrimă.

Toată lumea a trecut în pelerinaj pe la laborator ca să inspecteze cadavrul micuț din frigiderul numărul zece. Toată lumea a acceptat explicația lui Greaves: acesta este unul dintre copiii flămânzi întâlniți pe drum. Unul dintre copiii aceia care aproape i-au măcelărit, în ciuda faptului că adulții aveau uriașul avantaj al armelor și al pregătirii de luptă.

Dacă ar fi știut din timp, poate că John nu ar fi murit. Și nici Penny. Nici Phillips. Khan a fost mereu îngăduitoare cu modul lui Stephen de a gândi. De a se comporta. Și știe că a făcut tot posibilul să le destăinuiască secretul lui. Însă acum, pentru prima oară de când îl cunoaște, îi este greu să se uite la el sau să aibă o părere bună despre el.

Cuvintele se rostogolesc în jurul ei. Îi scapă sensurile celor mai multe dintre ele.

Akimwe insistă să se întoarcă. Iubitul lui, soldatul Gary Phillips, este una dintre victime. Doctorul susține cu tărie că nu-l pot abandona acolo. Nu-și pot abandona acolo morții, așa cum îți abandonezi gunoiul pe marginea drumului.

Și John este acolo, își spune Khan. *Ar trebui să simt și eu la fel ca Akimwe*. Numai că nu simte nimic. Atunci când se gândește la John Sealey își amintește numai cum se strâneau în brațe între paturile lor suprapuse, în spațiul acela pe care și l-au apărât de influențele lumii urâte din jur. Asta este important, insistă omul de știință din ea. Amintirile ei sunt rămășițele pământești ale lui John, iar cadavrul acela de pe marginea drumului nu mai reprezintă nimic.

Însă cei vii au o datorie față de cei morți. O știu chiar și copiii aceia sălbatici. Acesta este motivul pentru care s-au ținut după Rosie tot drumul de la Invercrae. Voiau să-și recupereze fratele, prietenul, pe cel din același neam cu ei. Exact același lucru vrea să-l facă și Akimwe.

Khan înțelege brusc totul. Tot ce se întâmplă și tot ce va trebui să se întâmple. Dar imediat îi scapă tot sensul. De parcă mintea ei nu este capabilă să strângă pumnul și să-l țină acolo.

Doctorul Fournier are sarcina să explice cât de important este specimenul din frigiderul numărul zece. Cât de *unic* este. McQueen râde batjocoritor la auzul acestui cuvânt. Cum să fie unic, din moment ce sunt înconjurați de o mulțime de avortoni dinăștia? Și este foarte adevărat că vorbele lui Fournier sună puțin cam fals. De fapt, toată atitudinea lui este falsă. Arată ca o momăie din carton

pusă în vitrina magazinelor cu reduceri pe vremea când fețele zâmbitoare mai atrăgeau clienți. Nu că Fournier ar zâmbi acum.

Copiii sunt – sau par a fi – ceva cu totul nou, spune el în încăperea mută. Sunt contaminați, dar încă mai pot să gândească. O cercetare detaliată ar putea să identifice cu precizie mecanismul de la baza acestui fenomen, apoi l-ar putea reproduce. Obținând astfel un tratament sau un vaccin. Aceasta este singura descoperire de importanță majoră care a fost făcută de la Colaps încoace.

Fournier face în treacăt speculații cu privire la ce anume ar putea fi copiii aceia. Progenituri ale femeilor deja însărcinate la momentul infectării sau ordasle ale unor flămânzi atipici, care și-au păstrat cumva și alte instincte omenеști, în afara celui de hrănire. Aproape sigur acești copii reprezintă o a doua generație de flămânzi. Probabil că patogenul *Cordyceps* a fost filtrat prin ceva, altminteri nu s-ar explica aceste modificări structurale și funcționale. Iar candidatul cel mai probabil la rolul de filtru este placenta.

Când Fournier rostește cuvântul acesta, Khan simte o trepidație prin tot corpul, pornită din abdomen. O clipă are senzația că *Rosie* s-a pus în mișcare, dar nu se mișcă decât ea: un tren de marfă, cu un singur vagon, un singur pasager, a cărui destinație nu se cunoaște încă.

În cele din urmă, Fournier pare să-și fi dat seama cât de puțin le pasă tuturor de ipotezele lui. Se adună și rezumă situația. Trebuie să ducă proba – copilul din Invercrae – în Beacon, odată cu observațiile lor. Din acest moment va fi nevoie de un efort științific ce va necesita zeci sau sute de cercetători și mai mulți ani. Iar toată această muncă laborioasă nu poate fi demarată decât atunci când ajung acasă cu specimenul. Deoarece aparatul de radiorecepție nu funcționează, nu au cum să anunțe Biroul Principal despre descoperirea făcută. Neapărat trebuie să ajungă în Beacon cu proba lor, altminteri toată munca făcută va fi fost în zadar.

Discursul este destul de lung. În cea mai mare parte a timpului doctorul Fournier vorbește cu ochii în jos, la podeaua din metal. Însă, după ce termină, aruncă o privire la colonelul Carlisle, ca și cum ar căuta aprobare pe chipul acestuia.

Din walkie-talkie se aud mulțumirile lui Foss. Spune că și-ar dori să știe în ce trage, mai cu seamă când țintele ei sunt mai drăgălașe decât niște pisoiași. Și mai spune că, dacă încă mai vor să repare șenila aia afurisită, atunci să se apuce de treabă, pentru că nu mai au

decât cam o oră până se înserează.

McQueen zice că lumina zilei nu contează prea mult. Au proiectoare și tot ce le trebuie. Singura problemă este că, atunci când vor ieși din *Rosie*, s-ar putea să se dezlănțuie iarăși infernul. Sunt blocați aici pe timp nelimitat – adică până o să crape cu toții. Pe el, personal, îl preocupă mult mai mult intențiile șefilor față de Greaves – numai că nu-i spune pe nume, ci zice „Robotul”. Se oferă să facă niște sugestii. Cea mai blândă ar fi să-l arunce afară din sas și să-l lase să moară. Alta, nu cea mai extremă, implică folosirea unei baionete.

Pe un ton sec, colonelul îl anunță că a pus pe hârtie toate acțiunile lui Stephen și că va înainta acest raport superiorilor de îndată ce vor ajunge în Beacon. Iar aceștia vor examina faptele și vor lua măsurile punitive cuvenite.

McQueen spune că nu-i suficient. Akimwe este de acord cu el. În încăperea se simte tensiunea de dinaintea unei confruntări anunțate de multă vreme. Este îngrozitor, tot ce se întâmplă este îngrozitor, însă Khan are impresia că se uită la această scenă prin celălalt capăt al unui telescop. Însă, în același timp, parcă totul i se pare prea aproape, prea înghesuit. *Rosie* duhnește de izul rânced al trupurilor lipite unele de altele ca bucățile de brânză într-o puțină. De fiecare dată când inspiră, mirosul înăcrit îi arde interiorul nasului.

John este mort, totul este distrus. Mai puțin copilul ei. Mai puțin fărâma aceea de viață care a prins rădăcini în ea.

– M-a salvat, șoptește ea.

Își drege glasul și repetă. Mai tare, ca să se facă auzită.

Sunt primele vorbe pe care le spune de când cu nefericitul incident. Toată lumea se uită la ea. Khan ridică brațul bandajat și continuă:

– Stephen m-a salvat după ce am fost rănită.

– Irelevant, spune McQueen.

– Nu și pentru mine.

– Pe noi, ceilalți, aproape ne-a omorât.

– Din cauza ta a început totul, subliniază Khan. Tu ai tras în unul dintre copii, fără măcar să te uiți la ce se întâmplă. Și atunci s-a ales praful de tot. Până atunci nu am avut nicio problemă. Și, apropo, ar trebui să știți cu toții că, dacă nu le lăsăm cadavrul băiatului, ne vor urmări până la capăt. Despre asta este vorba. Numai despre asta.

– Și, mă rog, cine l-a adus pe afurisitul ăla la bord? se răstește la ea

McQueen. Mulțumesc. Mi-ai demonstrat punctul de vedere. A trecut vremea vorbelor și trebuie să rezolvăm chestiunea asta.

Se pare că fostul locotenent s-a săturat de discuții. Se ridică de pe scaun cu încetinitorul, făcând mare caz de asta.

– Avem nevoie de un lider adevărat, spune el. Puțoiul ăla ne-a băgat în căcat și probabil că tot el a stricat aparatul de radiorecepție. Vă întreb acum: îl aruncați voi afară sau trebuie s-o fac eu?

Cu un simțământ apăsător al inevitabilului, Khan găsește o furculiță – singurul obiect ascuțit de pe masă – și o strânge în mâna stângă, mâna zdravănă. Este atât de obosită și se simte atât de rău și ar prefera să stea cuminte la locul ei și să nu facă nimic, dar, dacă McQueen are de gând să-l atace pe colonel, ca să poată decide el soarta lui Stephen, atunci să vedem cum o va face cu trei dinți din metal înfipti într-un rinichi.

Dar scena aceasta este întreruptă chiar de Stephen. Trage perdelele din jurul patului și se uită la ei, de parcă ar fi așteptat exact replica lui McQueen. Are chipul palid și ochii mari, dar tonul cu care le vorbește este calm și limpede.

Le spune:

– M-aș bucura să mă duc afară. Chiar voiam să vă propun asta.

Și adaugă, deși Khan este atât de tulburată că nu îl mai aude:

– Trebuie să-mi pun costumul.

Soldatul Sixsmith nu este un profesor prea bun, își spune

Greaves. Tânăra instalează dispozitivul hidraulic de demontare a șenilei și îl pune în funcțiune, însă omite câteva amănunte cruciale din punctul lui de vedere. Unu: ea nu-i spune că *Rosalind Franklin* are o șenilă „vie”, nu „moartă”, ținută în stare de tensiune de rola de întindere, astfel încât riscul unei dezangrenări este foarte mic. Dacă nu ar fi știut deja asta, s-ar fi așteptat ca partea superioară a benzii să fie mai puțin întinsă decât cea de la nivelul solului.

Doi: Sixsmith îi spune să seteze dispozitivul hidraulic la 1800 de cai-putere, capacitatea lui maximă. Această valoare poate fi folosită doar dacă defecțiunea se află în mijlocul benzii și trebuie reglată în funcție de distanțele față de rolele de întindere.

Trei: omite să-i spună și că va trebui să înlocuiască și dinții de angrenare din vecinătatea celor avariați.

Întâmplarea face că niciuna dintre aceste „scăpări” nu-i dă bătăi de cap lui Greaves. A citit din scoarță în scoarță manualul dispozitivului hidraulic în a doua săptămână după plecarea din Breacon. De fapt, a citit la fel manualele de utilizare ale tuturor echipamentelor de la bord, chiar și ale acelor din laboratorul Rinei, pe care le cunoștea deja. Totuși, i se pare util să urmărească o demonstrație pe viu, așa că nu se plânge.

– Acum câteva războaie, treaba asta era făcută de patru bărbați zdraveni, îi spune Sixsmith. Unul se ocupa de pârghie, altul de rangă – pentru că le trebuiau mult mai multe scule. Nici acum nu

pot să zic că aş vrea să fiu în locul tău. Dispozitivul ăla de demontare te ajută mult de tot, dar nu-ţi face munca mult mai uşoară.

– Mulţumesc, soldat Sixsmith, murmură cuminte Greaves. Voi face tot ce pot.

– Eşti convins că nu vrei să-ţi dau o armă?

– Ba nu-i dăm nicio armă retardatului ăstuia, intervine McQueen.

Greaves nu mai răspunde, pentru că replica fostului locotenent anulează necesitatea vreunui răspuns. Dar oricum nu vrea nicio armă. Nu ar avea în ce mână să o ducă – pentru că le are pe ambele ocupate. Plus că oricum nu ar şti să tragă cu ea. Fireşte că a citit şi toate manualele de instrucţiuni ale armelor de foc aflate la bord, dar numai ca să le înţeleagă principiile de funcţionare. Nu pentru că s-ar fi gândit serios să folosească vreuna.

Îşi pune costumul în faţa tuturor. Simpla apariţie a acestui costum pare să-l înfurie foarte tare pe domnul doctor Fournier, chiar dacă nu spune nimic. Poate că are impresia că doar lui îi este permis să aibă secrete faţă de ceilalţi. Poate că secretele sunt un fel de privilegiu care vine odată cu rangul.

– Este grotesc! exclamă McQueen, clătinând din cap.

Greaves încearcă să-i explice că funcţia dictează forma.

– Principiul este difuzarea căldurii prin...

– Nu vreau să cunosc principiul, idiotule! Vreau doar să te cari de aici şi să-ţi faci treaba. Sau să te mănânce ăia de afară, ca să ştim cum stăm.

Doamna doctor Khan nu este de faţă. A mărturisit că nu se simte bine şi s-a dus în pat. Greaves îşi imaginase că va încerca să-l facă să se răzgândească şi să nu mai iasă afară. Numai că se pare că Rina are acum ceva probleme de concentrare. Înainte să plece la culcare, a văzut că era roşie la faţă şi îi tremurau mâinile.

Greaves se frământă. Ce vor să însemne aceste manifestări? Reprezintă ele doar un simptom al şocului sau ceva mult mai rău? Oare tratamentul lui – mai bine spus, soluţia lui disperată, ad-hoc – a fost eficient sau a dat greş? Dacă a dat greş, infecţia se poate reactiva în orice clipă.

Însă nu o poate ajuta pe Rina decât dacă se duce afară şi face rost de ceea ce îi este necesar. Acesta este singurul motiv pentru care el s-a oferit voluntar ca să repare şenila stricată.

Este o minciună.

A mințit.

Nu este *singurul* motiv. Mai trebuie să facă și altceva. Își va risca viața pentru asta, deși habar nu are de ce viața lui ar fi atât de importantă. N-ar trebui să conteze deloc.

Ușurat, își pune masca și gluga. Dacă ceilalți nu-i văd fața, atunci nu-i pot citi gândurile.

– Poftim uneltele, nebunule!

Tonul lui Sixsmith nu este supărat, ba chiar pare oarecum respectuos. Îi întinde pe rând dispozitivul hidraulic, cilindrul cu aer comprimat și cutia cu scule.

– Aș dori să iau și trusa mea pentru mostre, murmură Greaves. Vă rog frumos.

McQueen își dă ochii peste cap, însă ceilalți îi permit să-și ia trusa. Au impresia că vrea să urmeze o rutină care l-ar face să se simtă mai liniștit. Așa cum se întâmplă mereu, și acum au senzația că îl înțeleg. Doamna Foss, locotenent în funcție, îi aduce trusa, iar Greaves și-o fixează la centura pe care și-a pus-o dinadins pe deasupra costumului termic.

Apoi Foss îi deschide ușa interioară și el intră în sas. Greaves este obișnuit să nu observe semnalele pe care oamenii din jur le transmit cu ajutorul expresiilor faciale și compensează aceste informații prin alte metode, însă acum îl vede pe domnul doctor Akimwe privind în altă parte. Domnul doctor Akimwe crede că el este de vină pentru moartea soldatului Phillips, pe care îl iubea foarte mult. Deși știe că soldatul Phillips a murit înainte ca Greaves să încuie ușa lui *Rosie*. Însă aici nu funcționează o logică simplă, lineară. Vina și inocența se întrepătrund.

Foss se retrage și îl lasă pe Carlisle să îi ia locul lângă panoul de comandă al sasului.

– Ești convins că vrei să faci asta, Stephen? îl întreabă domnul colonel.

Stephen dă din cap. Este foarte convins și foarte recunoscător pentru lipsa de precizie a cuvântului „asta”. Știe ce intenționează să facă și nu vrea să fie nevoit să le explice.

– Ai grijă! îi spune domnul colonel. Și întoarce-te înapoi în prima mișcare suspectă.

Îl cunoaște destul de bine pe Greaves, așa că nu încearcă să-l bată pe umăr sau să-l atingă în vreun alt fel, dar dă din cap în semn de asigurare și, poate, de recunoștință. După care închide ușa

interioară.

Acum Greaves nu mai poate să dea înapoi.

Și, în spatele măștii, surâde acestei certitudini. Pentru că ea reprezintă o diminuare a hazardului, o reducere a probabilităților. Îi va fi greu, s-ar putea să moară, dar este bine că are un plan clar și nu depinde decât de propriile sale abilități.

Se deschide ușa exterioară. Greaves iese din *Rosie*.

În primul moment i se pare foarte întuneric. Luna a mai crescut puțin de la ultima lui plimbare pe timp de noapte, dar pe cer flutură zdrențe de nori, acoperind-o din când în când.

Din câte își poate da acum seama, este singur. Ceilalți membri ai echipei se află înăuntru. Nu-l pot vedea și nu au cum să interacționeze cu el. Sixsmith a vrut să-i dea o cască de transmisie, dar s-a lăsat păgubașă când a văzut cât de strânse pe cap sunt masca și gluga.

Din alt punct de vedere, este departe de a fi singur. Copiii se ascund pe undeva, poate chiar foarte aproape. Greaves a plecat din lumea lui și a intrat într-a lor. Știe bine că, pe timp de noapte, ei nu pot recepta decât sursele de căldură. Prin urmare, costumele îl va ascunde bine. Însă nu va reuși să acopere zgomotele pe care le va face când va lucra la șenilă. Și zgomotele astea vor fi multe și puternice. Speranța lui – poate singura lui speranță – este ca focul provocat de aruncătorul de flăcări să-i fi obligat să plece mai departe de locul acesta.

Se concentrează asupra șenilei pe care trebuie să o repare. Nu a mai folosit niciodată uneltele acestea, însă mânuirea lor este simplă, plus că i se pare încântătoare structura algoritmică a activității în sine.

Identifică dinții de angrenare avariați. Doar doi. Foarte bine.

Demontează șenila cu ajutorul dispozitivului hidraulic dotat cu un burghiu special pentru așa ceva. Burghiul este acționat cu ajutorul buteliei cu gaz, care produce o cantitate foarte mare de forță pe o zonă de aproximativ cinci centimetri pătrați în secțiune transversală. Greaves are senzația că mănuiește un baros, doar că nu trebuie să-l ridice ca să lovească cu el. Reculul îl cam înspăimântă, dar rolele de întindere sar de la locurile lor fără să opună rezistență.

Înlocuiește dinții de angrenare cu unii noi. A adus zece și folosește patru – doi în locul celor stricați și câte unul din stânga și dreapta acestora.

Conectează clemele dispozitivului de capetele benzii continue. Pune pompa în funcțiune și dispozitivul întinde banda până când o readuce la locul ei.

Montează rolele de susținere, sprijinire și întindere.

Și deconectează dispozitivul. Aceasta este de departe cea mai riscantă manevră: dacă a calculat greșit tensiunea, șenila va pocni și îl va lovi chiar în față cu zalele modulare care se mișcă cu optzeci-o sută de metri pe secundă.

Dar a calculat bine. Dispozitivul se desprinde ușor și șenila rămâne la locul ei.

Ceasul interior îi spune că au trecut patruzeci de minute de când a ieșit din *Rosie*. Neavând posibilitatea să vadă cu ochii ei avaria, Sixsmith estimase că reparația va dura în jur de trei ore. Greaves își reșetează ceasornicul imaginar. Se simte ușor încordat. Nu a spus nimănui ce urmează să facă acum. I-a lăsat să creadă că va repara șenila și se va întoarce imediat în sas.

Însă aceasta nu poate fi considerată o minciună. Rubiconul 30 acesta al lui sclipește în întunericul din față, nemișcat, adânc și înșelător.

Greaves pune bine dispozitivul hidraulic, butelia, cutia cu scule. Și pleacă de lângă *Rosie* prin bezna mută, pe urma uneia dintre dărele lăsate de șenilele vehiculului. Pătrunde în ținutul pustiu, accidentat și imprevizibil. Însă nu-i va fi greu să meargă atâta vreme cât va rămâne pe poteca aceasta. Și merge destul de bine și de repede.

Într-o jumătate de oră ajunge la copaci. Încă se mai simte căldura reziduală a incendiului din timpul zilei, dar nu detectează niciun fel de miros. Se întreabă dacă nu cumva ar trebui să ajungă până la el miasme de carne arsă, lemn și materii vegetale carbonizate. Se întreabă dacă nu cumva umblă după potcoave de cai morți.

Însă trupurile sunt intacte. Vântul de est a propagat focul către vest, lăsându-le neatins. Din câte își poate da seama, copiii rămași în viață încă nu s-au întors să-și recupereze morții. Greaves se așază pe jos și așteaptă să iasă luna dintre nori ca să se poată apuca de treabă.

Șapte copii au murit în confruntarea din acea după-amiază. Introduce acul sub membrana arahnoidă, în spațiul dintre a treia și a patra vertebră lombară și extrage lichid cefalorahidian de la fiecare.

Umple toate eprubetele din trusă. Va avea nevoie de o cantitate mare de asemenea lichid. Își spune că, dacă ar fi să moară în noaptea

asta, atunci acum ar fi momentul. Pentru că îi jefuiește pe morți. Dacă l-ar vedea, ceilalți copii s-ar umple de revoltă, furie și dorință de răzbunare. Dar nu are încotro: prea multe sunt în joc.

Rina. Viața Rinei este în joc.

Și mai este încă ceva. Vrea să afle dacă printre copiii morți se află și fata cu cicatricea pe obraz. Își dorește să fie în viață.

Se uită bine la fiecare chip în parte.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Nu-i ea.

Simte o jenă ușoară în piept, acolo unde l-a lovit fata la stația de testare a apei. Ca și cum l-ar atinge din nou.

Umple și ultima eprubetă, se întoarce și pleacă de acolo. Își închipuie cum copiii se uită după el: ascunși printre crengile copacilor, așezați în rând, cu cel mai mare la capăt ca să-i apere pe ceilalți în cazul în care vreo sălbăticiune s-ar urca după ei. Îi place imaginea aceasta a unei companii fantomatice. Însă faptul că încă este în viață dovedește că este singur aici.

Partea a treia

Nașterea

Pornesc spre sud imediat ce șenila este reparată și Greaves a

revenit la bord (și-a făcut treaba în cele trei ore estimate de Sixsmith minus cinci minute). La ordinele colonelului, Sixsmith trebuie să reintre pe drumul principal la Pitlochry. Odată ajunși pe asfalt, va apăsa pedala de accelerație la maximum. Până atunci se poartă cu mânuși cu *Rosie*, conducând-o răbdătoare peste terenul accidentat și oferind timp noilor dinți de angrenare să se rodeze cum trebuie. Distanțarea de urmăritorii lor se va afla pe lista de priorități pentru mâine. Aceasta este vestea proastă.

Vestea și mai proastă este că sălbaticii aceia mici sunt încă prin preajmă. În timpul zilei nu-i vede nimeni și toți își fac speranțe că au scăpat de ei, dar, imediat ce începe să se întunece, Foss își pune ochelarii pentru vedere nocturnă și îi setează la maximum. Abracadabra! Acum înserarea se umple de luminițe sprintene. Copiii se află atât în spatele lui *Rosie*, cât și în dreapta și stânga ei. Reușesc să rămână în formație, în ciuda terenului neregulat. Și se țin după vehicul parcă fără efort.

Starea de spirit de la bord este volatilă. Aceasta ar fi descrierea politicoasă, își spune Foss. Îndemânarea de care a dat dovadă Robotul când a lucrat cu dispozitivul hidraulic i-a adus o oarecare toleranță din partea dușmanilor lui. Acum se simt înclinați să creadă că i-a închis afară doar pentru că intrase în panică din cauză că doctorița Khan fusese rănită. Cu excepția lui McQueen, toți par să adopte această atitudine mai blândă – și chiar McQueen a declarat în mod oficial că puștiul a avut rezultate peste așteptări. Însă nu a uitat

de problema cu aparatul de radiorecepție și i-a spus doar lui Foss că are de gând să-l urmărească pas cu pas pe Robot tot restul drumului. Va sta cu ochii pe el până ajung înapoi în Beacon, intră pe porți și parchează.

– Clocește el ceva, spune McQueen atunci când Foss glumește, încercând să-l facă să renunțe la ideea aceasta. Nu trebuie decât să te uiți la mutra lui și îți dai seama.

Foarte adevărat. Dar chipurile tuturor exprimă câte ceva.

În cazul lui Akimwe este vorba despre suferință – suferință pură și fără margini. Foss bănuise mereu că Akimwe se culca cu Phillips din comoditate și pentru că nu avea pe nimeni altcineva la îndemână. Iar asta dovedește cât de puțin se pricepe ea la oameni. Akimwe a ajuns pe fundul butoiului cu melancolie și nu pare că va ieși din el prea curând.

Și Fournier este deprimat, dar motivul depresiei lui este autocompătimirea, victimizarea și – aceasta este părerea lui Foss – spaima. Doctorul încremenește la fiecare zgomot mai puternic, i se sparge vocea din senin atunci când vorbește, iar ochii îi par în permanență plini cu lacrimi nevărsate. Bine că-și petrece cea mai mare parte a timpului închis în sala mașinilor, pentru că atitudinea lui de cioclu îi supără pe toți.

McQueen este un ghem de furie compactă.

Khan se poartă ca o somnambulă incapabilă să se trezească.

Iar colonelul... ce face colonelul? Poate că așteaptă ceva. De parcă ar înțelege încotro se îndreaptă ceilalți și intenționează să li se alăture atunci când va considera el de cuviință.

Singură, Sixsmith își vede de treaba ei. Și foarte bine face, dacă te gândești ce treabă importantă are. Câtă vreme este ea la volan, șenilele nu se vor mai defecta.

La ora nouă seara, după ce ajung pe un teren relativ drept, Sixsmith apasă cu putere pe pedala de accelerație. Acesta a fost planul colonelului: mergi încet până la apus și după aia – dacă ți-o permit împrejurările – accelerează fix în momentul în care copiii încetinesc. Este prea mult să speri că Sixsmith va reuși să se descotorosească de ei, dar bine ar fi să se distanțeze cât mai mult.

Cam după o oră, colonelul le arată un loc mai ușor de apărat, situat pe o pantă grohotiș, lângă orașul Dunkeld. Poposesc acolo. Așa cum scrie la carte. Activează senzorii de mișcare, instalează

baricadele din sârmă ghimpată, minele antipersonal, toate acareturile. Probabil se află cam la opt kilometri depărtare de pădurea Birnam, cea despre care vorbeau în profețiile lor vrăjitoarele din *Macbeth* 31. Dar acum nu-i niciun pericol din punctul ăsta de vedere. Nu există nici urmă de vegetație pe o rază de vreo opt sute de metri în jurul locului ales de Carlisle. Iar pădurea Birnam va trebui să fie extrem de rapidă ca să poată trece de Foss, care stă în turelă cu armele pregătite.

Colonelul face de gardă în zona mediană, cu toate că a făcut două schimburi cu o noapte în urmă.

Mâine vor găsi drumul principal. În noaptea asta vor dormi.

Sau, cum este cazul doctorului Fournier, vor încerca să stabilească legătura cu centrul. Încearcă fără încetare să dea de doamna brigadier. Dar pare puțin probabil că ea va răspunde la cel de-al o sutălea apel, când le-a ignorat pe cele nouăzeci și nouă de dinainte. Însă Fournier nu se poate opri. Trebuie să o anunțe că vor veni. A făcut tot ce i-a stat în putință, mai mult decât se aștepta de la el, dar vor ajunge acasă curând. Să se ocupe Adunarea Militară de colonelul Carlisle. La urma urmei, Adunarea are o problemă cu el.

Într-un sfârșit, doctorul adoarme cu aparatul în mână.

Și se trezește când îl simte cum vibrează și șoptește ceva.

– Da! Țipă el – puțin cam prea tare.

Și tresare la sunetul propriei voci în liniștea încordată. Își lipește aparatul de buze și murmură:

– Eu sunt! Fournier!

– Ați încercat să luați legătura cu mine, domnule doctor?

Vocea doamnei general este calmă și rece.

– Da! Încă de ieri. Au avut loc niște schimbări. Trebuie să vă raporteze ce s-a întâmplat. I-am pierdut pe Penny și Sealey și pe soldatul Phillips într-o confruntare cu...

– Opriți-vă!

Fry îl amuțește doar cu aceste două cuvinte. Buzele lui Fournier se mișcă în continuare, dar prin ele nu iese niciun sunet, nici măcar o respirație.

– Am să vă ascult raportul mai încolo, dacă vom avea timp, spune Fry. Situația de aici a devenit...

Face o pauză sesizabilă înainte de a continua:

– ...instabilă. Elementele subversive din Beacon au revendicat o parte a teritoriului și l-au ocupat. Luptăm pe mai multe fronturi, în

loc să ne ocupăm de consolidarea puterii. Pierderile dumneavoastră sunt regretabile, dar acum nu am vreme să ascult o relatare detaliată.

– În... Înțeleg, spune Fournier.

Situație instabilă? Ce au făcut cu Beaconul? Ce se petrece acolo?

Fry continuă fără pauză.

– Deci întrebarea mea pentru dumneavoastră, domnule doctor Fournier, este următoarea: puteți să o duceți pe *Rosalind Franklin* într-un loc anume, într-un anume interval de timp?

Fournier este șocat.

– Nu! exclamă el. În niciun caz! Doamnă general, aici ierarhia a fost dată peste cap. Colonelul Carlisle m-a amenințat. Din punct de vedere fizic m-a amenințat. Bănuiește că eu am scos din funcțiune aparatul de radiorecepție și acum stă tot timpul cu ochii pe mine. Nu va primi nicio sugestie din partea mea. Nu acum.

Din cealaltă parte nu se mai aude nimic, doar paraiziții transmisiei.

– În regulă, spune Fry în cele din urmă, pe un ton de resemnare sinistru. Explicați-mi!

Fournier încearcă, dar nu se descurcă prea bine. Evenimentele ultimei zile i se învâlmășesc în minte aidoma grohotișului de la o alunecare de teren. Se străduiește să găsească o idee principală, o linie călăuzitoare, ceva. În zadar. Fry nu pare să înțeleagă cum stau lucrurile cu copiii și nu o interesează absolut deloc amenințările colonelului Carlisle la adresa vieții lui. Însă reușește să priceapă că au întâlnit o nouă formă de flămânzi și că au un specimen intact. Îl felicită – de complezență – pentru această realizare, deși nu pare să îi aprecieze însemnătatea.

Când Fournier vrea să-i explice, doamna general revine la o informație pe care el i-a oferit-o în timpul discuției lor anterioare.

– Parcă spuneți că există anumite fricțiuni de natură personală între Carlisle și McQueen. Mai este adevărat?

Fournier rămâne perplex.

– Da, spune el. Ieri mai aveau puțin și se luau la bătaie. În fond, McQueen nu-i iartă colonelului că l-a degradat.

– În cazul acesta puneți-mă în legătură cu McQueen.

Fournier își zice că nu a auzit bine, așa că ignoră ordinul și revine la subiectul principal – din punctul lui de vedere.

– Specimenul este un copil. Se poate să-l fi născut o mamă deja infectată. Iar țesutul lui cerebral...

– Mai târziu! îl întrerupe Fry. Vreți să-mi spuneți că ne veți aduce date noi și pertinente. Este o veste excelentă, domnule doctor, și veți fi recompensat la momentul potrivit. Însă nu eu am datoria de a examina și interpreta descoperirea dumneavoastră. Vreau să-l aduceți chiar acum pe McQueen în sala mașinilor și să-mi permiteți să discut cu el.

Deci a auzit bine. Însă modificarea parametrilor i se pare greu de înțeles după toate lunile acestea de clandestinitate totală.

– Păi, asta ar însemna... dacă McQueen află că v-am dat raportul în tot acest timp...

– Așa cum vi s-a ordonat, îi amintește Fry. Nu ați greșit cu nimic. Acum este vorba despre supraviețuirea Beaconului și în această confruntare o singură tabără are dreptate. Vă rog, aduceți-l pe McQueen. Presupun că încă nu s-a culcat?

– Cred că nu s-a culcat nimeni. Îi aud vorbind. Sunt în zona de recreere, probabil că joacă poker.

– Atunci mergeți și aduceți-l.

Nu-i chiar atât de ușor cum pare. În noaptea asta colonelul a hotărât să stea de pază în centrul lui *Rosie*, nu în cabina principală, așa că Fournier trebuie să treacă pe lângă el ca să ajungă în zona de recreere. Ține ochii în pământ, incapabil să-l privească. Necazul este că va trebui să treacă din nou pe acolo și la întoarcere.

Are nevoie de un pretext credibil ca să-l poată lua deoparte pe fostul locotenent și nu-i vine nimic în minte. McQueen nu este sub comanda lui directă. Nu are ce să discute cu el fără să-i ceară mai întâi consimțământul lui Carlisle. Plus că toți sunt atât de concentrați la jocul lor, că McQueen s-ar putea nici să nu-l bage în seamă.

Îi vine inspirația chiar atunci când dă cu ochii de ei. Jocul de poker și-a pierdut din anvergură – acum sunt doar trei jucători: McQueen, Sixsmith și Akimwe (iar Akimwe este prezent doar fizic, ca o piesă de recuzită). Nu ridică niciunul ochii la el.

Până când Fournier se repede și strânge cărțile de pe masă.

– Ce dracu’?! exclamă uluită Sixsmith.

– Vă confisc acest pachet de cărți, spune Fournier. Jocurile de noroc afectează moralul.

Și, pentru că nimeni nu vrea să-i dea și celelalte cărți, se întoarce și pleacă cu restul pachetului.

– Noapte bună, domnule colonel! murmură el când traversează zona mediană. Sper că vom avea parte de liniște.

Și trece repede mai departe. Nu aude răspunsul, dacă există cu adevărat vreunul.

Se închide din nou în sala mașinilor și așteaptă în agonie urmările gestului său. Oare este posibil să se fi înșelat? Credea că-l cunoaște suficient de bine pe McQueen și era sigur că acesta nu va sta cu mâinile în sân în fața unei asemenea intervenții arogante. Însă sunt toți atât de dărâmați după atacul copiilor că s-ar putea să nu existe nicio ripostă de data aceasta.

Se aude o bătaie în ușă. De fapt, o singură bubuitură categorică. Ușa se deschide și în prag apare McQueen.

– Am nevoie de cărțile alea! spune el.

Tonul îi este amenințător. Trăsăturile îi sunt schimonosite de furie.

– Desigur, se grăbește să-i răspundă Fournier. Dar, te rog, intră și închide ușa.

McQueen a venit pregătit de scandal. Nu se aștepta la o asemenea capitulare instantanee și nu pare prea entuziasmat. Face un semn din cap spre pachetul de cărți.

– Te rog, repetă Fournier. Este vorba despre o chestiune extrem de importantă... locotenente.

Pauza deliberată încarcă cu multe semnificații ultimul cuvânt. Și are succes. McQueen intră și împinge ușa cu călcâiul. Încearcă să pară indiferent, numai că nu-i prea iese.

– Ce e? întreabă el pe un ton agresiv.

Fournier îi întinde aparatul de radiorecepție.

– Doamna general Fry, spune el, fără să adauge altceva.

Astfel evită o explicație prea lungă și prea complicată.

– Din Beacon. Vrea să discute cu tine.

Din cauza surprinderii, chipul lui McQueen, încruntat și antipatic de obicei, devine total inexpressiv preț de o secundă sau două. Ia aparatul, dar se holbează la el, de parcă nu ar ști cum funcționează. Iar când îl duce la ureche, o face cu multă prudență și neîncredere.

– McQueen, spune el. Recepție.

Ascultă tăcut mult timp. Ascultă și Fournier, dar, oricât de tare și-ar încorda auzul, nu aude nimic din ce spune generalul Fry. Are frisoane din cauza frustrării și nerăbdării. McQueen se întoarce în cele din urmă spre el, acoperind microfonul micuțului aparat cu palma lui uriașă.

– Zice să-ți spun că este o discuție personală, îl anunță el, ridicând din sprâncene, ca și cum ar vrea să-și mărturisească exasperarea în

fața toanelor de care dau dovadă ofițerii superiori. Scuze. Trebuie să ieși de aici.

Stephen Greaves o visează pe fata cu cicatrice.

În visul acesta, ea vorbește și îi povestește despre viața alături de ceilalți copii. *E foarte frumoasă. Nu ne aducem aminte deloc de mămicile și tăticii noștri și nici nu avem nevoie de ei. Ne avem unul pe altul.*

Lui Greaves îi place ce aude. Însă îl tulbură faptul că poartă această conversație în bucătăria casei unde a locuit cu părinții lui până când au apărut flămânzii. Și asta îi amintește de tot ce a pierdut, în timp ce fata neagă realitatea acestei pierderi.

Este un conflict al simbolurilor, comentează mintea lui. Vrei să crezi, dar îți spui că nu trebuie să o faci. Greaves abandonează gândul acesta într-o debara din spatele sau de dedesubtul nivelului la care se află visul. *În spate?* se întreabă el. Și își răspunde: *dedesubt*. Chiar și în vise simte nevoia să fie extrem de exact în privința raporturilor spațiale, mai cu seamă pentru că acolo spațiul e abstract și speculativ.

Bucătăria este foarte bine redată. Ghiozdanul lui stă pe masă, păzit de Captain Power. Ultima listă a mamei cu treburile pe ziua respectivă este fixată pe ușa frigiderului cu doi magneți reprezentând personaje din Familia Simpson – Homer și Marge. Pe listă scrie doar:

EVACUARE 12:00 BIBLIOTECĂ!!!

Cred că voi sunteți a doua generație, îi spune Greaves în vis fetei cu cicatrice. Sunteți copiii celor infectați. Înseamnă că mama ta a avut patogenul în organism înainte de nașterea ta. Nu ai fi văzut-o niciodată cum ar fi fost dacă era o ființă omenească.

Este foarte greu să fii o ființă omenească, spune fata, pe un ton grav. Greaves este de acord cu ea.

Pe bune, zice fata. Vino să trăiești cu noi. Ia-o și pe doamna doctor Khan.

Nu pot, o refuză Greaves cu tristețe, știind că acesta este adevărul. Nu pot să fiu ca voi. Nici Rina nu poate. Sunt convins că trebuie să fii expus unei infecții in utero ca să se formeze această interconexiune simbiotică cu Cordyceps-ul pe care o aveți tu și ceilalți copii.

Ești foarte inteligent, Stephen, îi spune fata cu admirație.

Mulțumesc.

În cazul ăsta, ce o să se întâmple cu doamna doctor Khan?

Întinde mâna atunci când rostește aceste cuvinte. Arată spre ceva aflat în spatele lui. Greaves ar trebui să se întoarcă și să vadă despre ce este vorba. Așa funcționează visul acesta. Când se opune, când refuză să se întoarcă, simte ceva pe umăr. O mână.

Mâna Rinei.

Este acolo, în spatele lui. Deja schimbată. Deja înstrăinată definitiv de cea care a fost, sechestrată sau suprimată de infecție.

Nu vreau să văd, se roagă el.

Fata dă din cap. Înțelege. Îl scutește de acest chin. Nu trebuie să te uiți dacă nu vrei. Însă trebuie să te hotărăști. Trebuie să știi ce ai de gând să faci.

Mâna Rinei îi strânge mai tare umărul. Nu mai este capabilă de gândire rațională, cu toate acestea evident că este de acord.

Și atunci își dă seama că nu mâna Rinei îl strânge atât de tare; ci dinții ei. Într-un acces de panică pură, încearcă să se smulgă din încheștarea lor. Dacă îl va infecta, dacă va deveni și el flămând, atunci nu o va mai putea salva nimeni. Dacă îl va pierde pe el, se va pierde pe sine însăși.

Se trezește tocmai când își sfâșie mușchii în fălcile ei. Are chipul scăldat în lacrimi, iar trupul în sudoare fetidă. Îi este silă și este îngrozit de el însuși. Dacă ar fi să iasă acum din Rosie, flămânzii s-ar îngrămădi peste el ca albinele peste corola unei flori.

Se ridică în capul oaselor. Zona cabinelor este cufundată într-o liniște desăvârșită. Greaves se dă jos din pat fără să mai tragă

perdelele. Abia își stăpânește geamătul atunci când atinge podeaua din metal rece cu tălpile goale. Îi pare foarte rău că nu și-a pus pantofii, dar nu vrea să riște să-și deschidă dulapul. Cu cât face mai puțin zgomot, cu atât are mai multe șanse să nu fie surprins și bombardat cu întrebări la care nu poate răspunde.

Ghidându-se după lumina care vine dinspre platforma centrală, își scoate din raniță trusa cu mostre. Apoi se îndreaptă în vârful picioarelor spre ușă, strângând protector la piept eprubetele din plastic.

Platforma pare goală, dar, după ce înaintează câțiva pași, îl vede pe colonel așezat lângă sas. Se sprijină cu spatele de ușă și ține capul în piept. Greaves dă să-l salute, când cineva țâțâie la el de deasupra. Ridică ochii. Este Sixsmith, din turelă. Tura lui Foss s-a încheiat și a înlocuit-o ea.

Face un semn spre colonel.

– Lasă-l să doarmă, îi șoptește ea. E în picioare de patruzeci de ore. Greaves dă din cap ca să-i arate că a înțeles.

Tot în *sotto voce*, Sixsmith îl întreabă:

– Ce treabă ai de n-ai putut să aștepti până dimineață? Nu contează, nu-mi spune. Dar vorbești încet și închide ușa. Nu trebuie să se vadă nicio lumină afară.

Stephen intră în laborator, tot analizând spusele lui Sixsmith. Mai ales unul dintre cuvinte. *Vorbiți* – la plural.

Rina se află la bancul de lucru de lângă frigider. De fapt, se sprijină cu ambele coate de el. Stă cu fața deasupra microscopului inversat TCM400, dar Greaves observă că ține ochii închiși. Dar îi deschide încet când el închide ușa și se întoarce spre el. Probabil că îl aștepta, pentru că nu pare surprinsă când îl vede.

Ceea ce nu se poate spune și despre Stephen. El a venit aici ca să fie singur. Ca să facă ceva ce nu trebuie să afle nimeni. Atât de tulburat este că, o clipă, confundă eprubetele și flacoanele din fața Rinei cu acelea în care ține el mostrele. Dar cele de pe masă sunt ultimele culturi lăsate moștenire de echipa de pe *Charles Darwin*, pe care le-au adus ieri soldații McQueen și Phillips de pe Ben Macdhu. Ieri, când soldatul Phillips încă mai era în viață. Cum tot în viață mai erau și doctorii Sealey și Penny.

O eternitate a trecut de atunci.

Cutremurându-se din cauza durerii sau a efortului, Rina se îndepărtează de bancul de lucru și se apropie de Greaves. Locul este

atât de strâmt, că nu are nevoie decât de patru pași. Îl privește în ochi. În mod normal, ar ști că nu trebuie să facă asta, și-ar aminti cât de greu îi este lui să suporte conurile de lumină venite din privirile celorlalți oameni. Ochii Rinei sunt larg deschiși; se deslușește clar circumferința fiecărei pupile. Stephen își spune că n-a mai văzut niciodată iriși atât de mari și care să nu se contracte deloc, deși lumina tuburilor de neon este foarte puternică. Cearcănele ca niște vânătași urâte se văd foarte bine chiar și pe pielea măslinie a Rinei.

– Ce mi-ai făcut? îl întreabă ea.

Deși vorbește încet, tonul este extrem de dur. Răsuflarea ei miroase a fiere și medicamente. Miroase a boală.

– Rina, murmură Stephen.

Nu știe ce altceva să spună. Îi rostește numele ca pe o parolă, ca pe o incantație menită să o aducă înapoi.

Cu o forță surprinzătoare, îl înșfacă de gulerul pijamei și-l trage aproape de ea.

– Ce ai făcut?

Greaves tot nu-și găsește cuvintele, tot nu reușește să le adune într-o propoziție coerentă. Dar Rina îi dă drumul la fel de brusc cum l-a înhățat. Înainte să-i întoarcă spatele, desenează linii tremurânde cu vârfurile degetelor pe pieptul lui. Se trânteste în mijlocul podelei și își sprijină capul pe pumnii încleștați.

– Nu-i vina ta, bolborosește ea. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să-mi vărs supărarea pe tine. John e mort și eu simt... eu *nu simt mare lucru*. De parcă aș fi foarte departe de voi. De locul acesta. Nimic nu mi se mai pare real.

Pe Greaves îl apucă disperarea. Starea pe care i-o descrie Rina este un afect modificat, ceea ce înseamnă că efectul vaccinului începe să dispară. Trebuie să facă imediat o altă doză, folosind mostrele de țesut pe care le-a luat de la copiii morți după ce a reparat șenila.

De asemenea, trebuie să-i răspundă la întrebări. Dacă i-ar ascunde adevărul – cu toate că a făcut asta de curând și cu rezultate oribile –, ar fi ca și cum ar încerca să oprească cu mâinile goale un camion care a luat-o la vale.

Își pune trusa cu mostre pe bancul de lucru și începe să scoată recipiente individuale din ea.

– Dar a fost, spune el.

Repede. Alergând peste un câmp minat cu cuvinte.

– A fost vina mea, Rina. Te-a mușcat un copil și a trebuit să te

împiedic să te transformi. Ți-am dat un medicament pe care l-am făcut din lichidul cefalorahidian al băiatului mort. Acum am venit în laborator pentru că vreau să fac o cantitate mai mare.

Ia câte o eprubetă în fiecare mână și i le arată. Numai că Rina nu se uită la el. Capul i se înclină spre umăr într-un unghi bizar, de parcă ar fi prea greu să și-l țină drept. Se uită cu ochi mari la brațul bandajat. Pansamentele s-au desfăcut și atârnă: probabil că și le-a desfăcut ca să se uite sub ele. Și a văzut urma de mușcătură.

– Da, murmură ea în cele din urmă. Am știut. Dar am uitat pur și simplu.

Pierderi de memorie. Alt semnal de alarmă. Trebuie să se ocupe chiar acum de această problemă și trebuie s-o facă așa cum se cuvine.

În timp ce se grăbește să prepare altă doză de vaccin, îi spune Rinei întreaga poveste. Dar nu-i deloc convins că îl ascultă. Aruncă doar vorbele, în speranța că o va ține acolo – că-i va ține acolo conștiința, esența care este Rina – câteva minute în plus. Îi pune și el întrebări ca să mai tragă de timp. Își amintește ce s-a întâmplat după ce au intrat înapoi în *Rosie*? Cum a încuiat el ușa de la sas și cum l-a îmbrâncit pe domnul doctor Fournier în sala mașinilor?

– Ar fi trebuit să-l vezi, Rina, bălmăjește el. Te-ai fi stricat de râs!

Asta este o simplă presupunere. Nici măcar atât: însă așa spun oamenii despre momentele ciudate și grotești când alți oameni se poartă în mod neobișnuit și neașteptat. Să-i fi văzut cum arătau!

Nu poate să o privească, pentru că este ocupat să amestece și să filtreze vaccinul viu. Trage șapte mililitri în seringă și lasă în retortă cam douăzeci și cinci. Este o doză puțin mai mare decât prima, dar acum este convins că ingredientele sunt în proporție corectă. Îl ajută faptul că a mai făcut-o o dată: acum nu-și mai permite luxul să experimenteze.

Își aduce aminte de traumatizanta luptă corp la corp de data trecută și se ține departe de gâtul Rinei, preferând să-i injecteze vaccinul în vena cubitală mediană, în interiorul cotului stâng. Rina îl ajută, bătând ușor vasul de sânge ca să-l dilate și să-l bombeze. Gestul ei îi dă încredere, dar nu pentru mult timp. Oare chiar înțelege ce se întâmplă ori este doar un reflex muscular, declanșat de vederea unei seringi hipodermice?

Se așază în genunchi lângă ea și așteaptă ca vaccinul să-și facă efectul. Trăiește un adevărat coșmar de incertitudine. Vrea să o audă

sau să o vadă că face ceva ce îi va spune dacă mai este cu adevărat lângă el sau dacă a dispărut pentru totdeauna. Ceasul lui interior măsoară timpul – nu îl poate opri. Și nu se întâmplă absolut nimic vreme de șaptesprezece secunde disperate, șaptesprezece secunde mult prea lungi.

Apoi ea îl atinge pe dosul mâinii. Cu vârful degetului arătător.

Abia acum răsuflă ușurat Greaves.

– Hei! șoptește stins Rina. Stephen. Când ai venit?

– Hei! spune și Greaves.

Însă i se oprește vocea în gât și nu mai poate continua.

Doamna doctor Khan ridică fruntea. Foarte încet. Se privesc în ochi. De data aceasta, doar o singură clipă. Rina știe că trebuie să se uite în altă parte atunci când îl simte că se crispează. Dar îl apasă mai tare cu degetul.

– Mi-e sete, spune ea răgușit.

Nu se pot întoarce în zona cabinelor fără să treacă pe sub privirea scrutătoare a lui Sixsmith și niciunul nu este pregătit acum pentru așa ceva. Plus că acolo le-ar fi imposibil să stea de vorbă. Rina a ascuns niște cafea solubilă în spatele unui raft, produs extrem de valoros, adus de John dintr-un drum pe teren, făcut pe vremea când încă se mai îndreptau către nord. Rina umple un pahar de laborator cu apă din butoaiile depozitate acolo și o încălzește la un arzător Bunsen. Se așază unul lângă altul pe bancul de lucru și beau pe rând. Cafeaua este prea amară și prea fierbinte. Însă le place, pentru că o beau împreună.

Și discută în șoptă.

– Spune-mi, cum a reacționat Fournier când i-ai zis? îl întreabă apoi Rina.

– Ce să-i zic?

– Ei, na! Tu ce crezi? Când i-ai zis ce ai făcut aici, Stephen. Când i-ai povestit despre...

– Nu i-am zis nimic, intervine el repede.

Dacă Rina nu va folosi cuvântul *remediu*, atunci nici el nu va fi nevoit să tăgăduiască.

– Splendid! Vreau să fiu de față când ai să-i spui. Știi, parcă nici nu-mi vine să cred că a fost atât de ușor. Doamne, dacă John – dacă ar mai fi trăit încă o zi...

Nu mai știe ce să spună și își completează fraza cu o mișcare ușoară a mâinii.

Greaves clatină din cap. Merge pe sârmă peste abisul minciunii sfruntate.

– Va dura mai mult decât o singură zi, bolborosește el.

– Știi ce vreau să spun, zice Rina.

Îl atinge iarăși pe dosul mâinii – doar o fracțiune de secundă. Nu-și mai poate stăpâni emoțiile, iar asta îl sperie pe Greaves.

– Ai reușit acolo unde au dat greș toți ceilalți. Sunt mândră de tine!

Este mai mult decât poate îndura băiatul.

– Nu, Rina, nu!

Parcă se roagă. Și poate așa și este. Își apasă buzele cu pumnul strâns ca să împiedice cuvintele să se reverse. Dar nu reușește.

– Cum adică „nu”?

Cât de neputincios se simte!

– Nu te-am vindecat, șoptește el. Și nici n-am să te vindec. Nu pot.

La prima rază a zorilor, când aerul este încă suficient de rece ca

să poată folosi ochelarii cu termoviziune, Sixsmith citește valorile afișate și îi anunță că sunt singuri. McQueen nu o prea crede, dar continuă cu prefăcătoria tot timpul cât strâng senzorii și capcanele, deși se așteaptă ca, dintr-o clipă în alta, să fie prinși într-o avalanșă de pietre aruncate de niște monștri cu chipuri de copii.

Ideea este să se miște cât mai repede și fără zgomot, să pornească la drum și să accelereze înainte ca acei sălbatici mici să-și dea seama că au dispărut. Planul lor întâmpină un obstacol când Foss face apelul și descoperă că doctorul Akimwe nu se mai află la bord. Vestea nu-l surprinde câtuși de puțin pe McQueen. În opinia lui, Akimwe s-a transformat într-un zombi din momentul în care a aflat că Gary Phillips nu a supraviețuit.

Nu lipsește niciun lucru de-al doctorului, dar se constată că acesta a deschis dulapul cu arme (probabil că îi dăduse Phillips codul) și a luat unul dintre pistoale.

– Tembelu’ nu s-a gândit să-și ia și muniție, raportează McQueen după o verificare minuțioasă. O fi plin încărcătorul, da’ după ce-l termină, praful de alege de el.

Fișierul lui *Rosie* indică faptul că portiera dreaptă a cabinei principale s-a deschis și s-a închis la ora 2:17 a.m. Sixsmith, care făcea de gardă în turelă, susține că nu a văzut și nu a auzit nimic.

În zona de recreere se declanșează scandalul. Țipă unul mai tare decât altul, contrazicându-se asupra șanselor pe care le-ar avea să-l

găsească pe Akimwe dacă se întorc. Nu îl vor găsi decât dacă s-a gândit să rămână pe drum și, atunci, de ce s-a mai furișat afară ca un ninja?

– S-a dus să-l îngroape pe Phillips, spune Sixsmith. Acolo îl vom găsi.

– Parțial corect, remarcă McQueen. Nu o să ajungă până acolo.

– Ce dracu' ai? se enervează Sixsmith, sărind în picioare și uitându-se urât la fostul locotenent. Nu-ți ajung patru victime? Dacă mergem încet, îl putem detecta cu ochelarii ăia în infraroșu. Nu are cum să fi ajuns prea departe.

Da, însă ar însemna să se întoarcă spre locul unde se află copiii, iar așa ceva este de neconceput. Drept care nu crâcnește nimeni atunci când colonelul anunță că își vor continua drumul spre sud. Nici măcar Sixsmith nu mai protestează. McQueen crede că tânăra se simte prost pentru că doctorul a trecut neobservat chiar pe sub nasul ei. De parcă ea ar fi de vină că Akimwe a hotărât să se sinucidă. Dacă ar reuși să-l găsească, își spune McQueen, primul lucru pe care el, personal, l-ar face ar fi să-i tragă una în cap cu patul mitralierei – să-i fie învățătură de minte pentru că a furat pistolul.

Într-un final, pornesc la drum. Atmosfera de la bord este al naibii de încordată. McQueen are senzația că fiecare calculează șansele de izbândă. Cu excepția lui, desigur. El studiază în minte un fel de diagramă Venn ³² pe care a intitulat-o „dușmanul dușmanului meu îmi este prieten”. Doamna general Fry i-a promis să-i dea înapoi gradul dacă o va ajuta să rezolve o mică problemă. Problema cu pricina poartă numele Isaac Carlisle.

L-ar arunca bucuros pe colonel într-o cadă plină cu cioburi. Însă conspirațiile, cabalele, planurile de la centru – toate astea îi stau în gât și îi vine să bată în retragere. Mai degrabă s-ar lupta cinstit cu colonelul pe un petic de iarbă, undeva. L-ar sparge gura și niște coaste, poate și câțiva dinți. Și l-ar face să tragă anumite concluzii despre ce înseamnă demnitatea unui om.

Numai că așa ceva nu este posibil. Iar dacă Beaconul se duce la dracu' pe mâna madamei generalese, atunci ea îl va recompensa cum se cuvine. Toți șefii sunt răi, asta-i părerea sinceră a lui McQueen, dar numai pe colonelul Carlisle l-a respectat el cât de cât. Și tocmai din cauza asta s-a simțit dezamăgit. O, da, colonelul merită ce i se întâmplă!

Se duce în cabina principală și îi cere lui Carlisle permisiunea de

a-i spune ceva între patru ochi – aruncând o privire cu subînțeles spre Sixsmith, care stă la volan. Pleacă împreună în laborator. Nu lucrează nimeni acolo. Colonelul închide ușa și îl așteaptă pe McQueen să-i spună ce are de spus.

Acesta pune pe bancul de lucru micuțul aparat de radiorecepție al lui Fournier. Carlisle se uită lung la el, începând să se încrunte.

– Al cui este?

Știe la ce se uită și probabil că și-a dat seama de implicații.

– Al lui Fournier. Funcționează doar pe o singură frecvență. În caz că vă întrebați cine se află la celălalt capăt, vă zic eu: doamna general Fry.

Carlisle dă din cap, acceptând această explicație fără să o pună la îndoială. De ce ar face-o? Este foarte logică.

– Cum l-ai descoperit? îl întreabă el pe McQueen.

– L-am auzit vorbind și am intrat peste el. Mi-a mărturisit tot, fără să fie nevoie să-l întreb eu ceva. Fry avea nevoie de cineva care să stea cu ochii pe noi. E o chestie politică, o cretinătate de genul ăsta. Presupun că l-a ales pe Fournier pentru că știa că el o să facă sluj în fața ei. Omul ăsta nu știe să zică „nu” unui șef.

Abia acum Carlisle pune mâna pe aparat.

– Funcționează?

McQueen dă din cap.

– Eu n-am vorbit cu Fry, da' l-am auzit pe unul dintre aghiotanții ei încercând să ia legătura cu Fournier după ce i-am luat eu aparatul.

Merge bine. Năărăul bătrân pune botul la povestea lui. Nu că ar avea de ales. Aparatul de radiorecepție e mare chestie, indiferent din care punct de vedere abordezi întreaga situație. Este o ancoră de salvare. S-au pierdut și acum au regăsit drumul cel bun. Carlisle nu are altceva de făcut decât să folosească drăcia aia.

McQueen așteaptă. Și tot așteaptă. Colonelul nu spune nimic.

– Se poate să-l fi șifonat nițel pe doctor în trecere, mai zice McQueen. Sper că n-am să fiu acuzat de nimic. Nu voia să-i dea drumul din mână.

Carlisle îl privește pătrunzător, cu asprime. Îl studiază în amănunt. Pe chipul lui McQueen nu se citește absolut nimic.

– Mda, cu multă plăcere, zice el în cele din urmă, doar ca să rupă cumva tăcerea apăsătoare.

Carlisle nici măcar nu-i spune „ești liber”. Pune aparatul în buzunar și pleacă înapoi în cabina principală. Îi întoarce spatele lui

McQueen, ca și cum McQueen nici n-ar exista.

Rahatul pământului, dar știi că merită ce o să pățească!

Pe drum, Carlisle își dă seama de tăcerea din jur. Nu este o tăcere bună, ci una anemiată. Foss stă culcată în pat, cu brațul peste ochi, prea obosită ca să mai poată reuși să doarmă. Stephen Greaves stă la masă, cu mâinile pe genunchi și privește în gol. Samrina Khan este în bucătărie, se ține strâns de marginea chiuvetei și are capul în jos, de parcă ar avea de gând să vomite sau tocmai ce a vomitat.

Pe colonel îl tulbură povestea cu aparatul de radiorecepție, însă McQueen l-a tulburat și mai tare. S-a priceput mereu destul de bine să judece caracterul unui om, însă McQueen i se pare indescifrabil. Poate că, dintr-un motiv sau altul, a permis neîncrederii să prindă rădăcini în mintea lui – în afară de îndoielile pe care le are cu privire la incapacitatea acestuia de a se adapta vieții militare. Însă bine a făcut că a descoperit aparatul și a făcut încă și mai bine că l-a predat.

Aparatul de radiorecepție. O mană cerească nesperată, dar lui Carlisle nu-i place deloc proveniența lui. Când se așază lângă Sixsmith și pune aparatul pe consola cabinei, are impresia că mânuiește un obiect cumplit de greu.

Sixsmith se uită uluită la aparat.

– De unde mama dracului a mai apărut și asta? întreabă ea.

– Este o donație din partea doctorului Fournier, spune colonelul, având grijă să vorbească pe un ton cât mai neutru.

Nu are niciun sens să își arate furia. Nu are niciun sens să își simtă furia, deși este puțin cam tardiv. Nu a avut niciodată o relație bazată pe încredere cu doamna general. Când a încercat să demisioneze – adică să apeleze la cea mai pasivă formă de protest –, ea i-a considerat demisia drept un semn de răzvrătire și l-a convins să renunțe. De atunci încoace, Fry se tot teme că el o va ataca dintr-o altă direcție. Și chiar a fost cât pe ce s-o facă. Nu demult. Acesta este motivul pentru care ea l-a trimis în misiune. Numai că se vede treaba că nu a fost de ajuns.

– Din partea doctorului Fournier, repetă Sixsmith, rostind numele ca pe o înjurătură.

– Se pare că aparatul acesta i-a fost încredințat la plecarea din Beacon, drept rezervă în caz de urgență. Și cred că situația noastră prezentă se poate numi o urgență.

Nu mai este nimic de spus pe acest subiect; cel puțin, Carlisle nu

este sigur că poate spune mai mult.

– Am să iau legătura cu Beaconul, soldat, o anunță el pe Sixsmith. Dacă voi reuși, s-ar putea să am nevoie de tine. Dispozitivul acesta este foarte mic și direcțional. Dacă pierdem semnalul, am să te rog să încetinești și chiar să oprești dacă ți-o voi cere.

Sixsmith îi aruncă o privire grea de întrebări nerostite.

– Am înțeles, domnule.

Carlisle pornește aparatul de radiorecepție și așteaptă. Nu sunt prea mulți paraziti, ci doar bâzâitul de bariton al frecvențelor. După un timp, se aude o voce de bărbat:

– Cabinetul doamnei general Fry.

– Aici colonelul Carlisle. Vreau să vorbesc cu doamna general, dacă se poate.

Nu urmează nicio pauză. Tonul bărbatului nu este deloc surprins.

– Sigur, domnule colonel. Un moment.

Așteptau să iau legătura cu ei, își spune Carlisle. Probabil doctorul nu a răspuns la un apel programat, așa că au tras concluzia de rigoare.

– Isaac!

Vocea lui Fry. Deși obosită și stresată, se străduiește din răspuțeri să pară luată prin surprindere.

– Cum de ai găsit frecvența asta? Nu-mi amintesc să ți-o fi comunicat.

– Vorbesc de la aparatul doctorului Fournier, doamnă general.

Nu-i explică mai multe, ci trece direct la subiect.

– În momentul de față, ne îndreptăm către sud, spre capătul nordic al magistralei 1 și înaintăm destul de bine. Însă au avut loc evenimente de maximă importanță despre care trebuie să luați cunoștință atât dumneavoastră, cât și întregul Birou Principal.

– Te ascult, spune Fry.

Colonelul nu se pierde în detalii. Mai întâi vorbește despre descoperirea lui Greaves, pentru că aceasta reprezintă fondul problemei. Au la ei un specimen absolut unic și a cărui semnificație științifică nu poate fi caracterizată prin cuvinte. Un copil care pare a beneficia de imunitate parțială față de patogenul foamei! Un copil al cărui cadavru poate deține rețeta unui leac.

După aceea o pune la curent cu eșecul confruntării cu flămânzii, confruntare soldată cu victime. Declară, în mod oficial, că își asumă

completa responsabilitate pentru cele întâmplate. Și la sfârșit adaugă foarte apăsător – ca să fie bine înțeles – că *Rosie* a pornit cu toată viteza spre casă, că acest fapt nu este negociabil și că doamna general ar face bine să nu fie singură când ajung ei în Beacon.

Urmează o tăcere foarte lungă. Cu coada ochiului stâng o vede pe Sixsmith cum își încleștează ambele mâini pe volan.

– Adică, după șapte luni în care n-ai avut nimic de raportat, spune în cele din urmă Fry, vii acum și-mi zici că ați făcut o descoperire epocală?

Tonul ei este cinic, fără urmă de entuziasm sau curiozitate.

– Exact!

– Foarte interesant mi se pare momentul pe care ți l-ai ales, Isaac. Ca să nu zic „suspect”.

Carlisle este consternat atât de cuvintele pe care le aude, cât și de tonul acuzator cu care sunt rostite.

– Suspect? repetă el. Nu înțeleg, doamnă general. De ce anume mă suspectați?

Altă tăcere.

– Nu contează, spune Fry într-un final. Am să mă gândesc ce măsuri să iau. Ține aparatul deschis pe frecvența asta.

Ultimul ordin nu are niciun sens, de vreme ce aparatul nu-i prevăzut cu selector. Poate că Lutes ar fi fost în stare să-l regleze și pe alte frecvențe, folosind piese de la aparatul de radiorecepție din cabina principală. Însă niciunul dintre cei rămași în viață nu ar avea habar cum să facă asta.

Nu mai aude absolut nimic, ceea ce înseamnă că Fry a întrerupt legătura. Evident că acum Sixsmith trage concluzia fără să mai stea pe gânduri.

– Deci doctorul Fournier ne-a spionat din prima clipă a misiunii.

– Beaconul are dreptul să stabilească mai multe sisteme de raportare, spune precaut Carlisle.

Apărea automat acest statu-quo. De ce o face? De ce și-a petrecut întreaga viață slujind și aprobând deciziile proaste luate de oameni față de care nu simte decât dispreț? Oftează prelung.

– Da, recunoaște el. Domnul doctor Fournier a trimis în secret rapoarte Adunării Militare, cu toate că dânsul este comandant civil. Voi face o plângere oficială împotriva lui imediat ce ajungem în Beacon.

– Ce ar fi dacă i-aș trage eu un pumn neoficial în nas?

Tonul lui Sixsmith este aspru și colonelul nu crede că tânăra glumește.

– Soldat, spune el, nu merită să riști vreo sancțiune sau chiar să fii dată afară din armată pentru comportament neadecvat din cauza unui....

Îl întrerupe vocea lui Fry. Legătura a fost restabilită sau poate nici nu a fost întreruptă.

– Ți-am organizat o escortă, spune doamna general fără nicio introducere. Este extrem de important ca specimenul vostru să ajungă în Beacon pentru studiu, iar *Rosalind Franklin* poate fi atacată dacă rămâne singură acolo.

– Foarte bine, zice Carlisle. Ce ordonați?

– Întâlnirea are loc peste exact patruzeci și opt de ore, la baza noastră de la hotelul Echo, lângă Bedford. Dacă nu puteți ajunge, anunță-mă din timp.

– Nu am auzit de hotelul Echo, mărturisește Carlisle.

– Nici nu ai fi avut de unde să auzi, colonele. Încă nu există. Este fosta bază a forțelor aeriene din Henlow. O transformăm în bază operativă pentru echipele care vor colecta probe din Stevenage și Milton Keynes. Notează-ți coordonatele.

Carlisle și le notează. Fry îi dă toate detaliile despre întâlnirea aceea. Ea însăși va trimite un detașament format din douăzeci de soldați și trei vehicule blindate, toate sub comanda unui anume căpitan Manolis. Dacă escorta nu ajunge la ora stabilită, Carlisle va trebui să o aștepte. Sub nicio formă să nu folosească aparatul de radiorecepție – nici pentru a lua legătura cu doamna general sau cu altcineva din Beacon. Când apare căpitanul Manolis, Carlisle trebuie să i-o predea pe *Rosie*, iar el se va întoarce la Beacon cu o mașină de teren a statului-major, în fruntea convoiului. Odată ajuns la centru va trebui să dea un raport amănunțit.

Carlisle cam are idee ce anume înseamnă asta în contextul actual. În pofida revoluționarei lor descoperiri, expediția a suferit pierderi inacceptabile și, în lumina logicii militare, cineva trebuie scos șap ispășitor. El își va asuma întreaga responsabilitate, în vreme ce Fournier se va fâli cu obținerea specimenului. Probabil că acesta a fost planul încă de la bun început, încă de dinainte de plecarea lor din Beacon. Probabil că, pentru Fry, expediția nu a avut alt scop decât să-l facă pe Carlisle să dea greș în mod public.

Doamna general nu a terminat de enumerat regulile întâlnirii cu

escorta. În cazul în care nu se vor afla flămânzi în jur, îi spune ea colonelului, el și echipa vor coborî din *Rosie* luând specimenul cu ei și se vor duce pe terenul de instrucție de la hotelul Echo. Acolo se vor întâlni cu căpitanul Manolis și detașamentul lui, care vor prelua specimenul și vor efectua transferul de comandă în bună ordine.

Fry îi cere lui Carlisle să confirme că a înțeles ordinele și că le acceptă. El se supune, dar se simte obligat să mai adauge ceva, cu toate că Sixsmith stă cu ochii la el.

– Ar fi trebuit să ai încredere în mine, Geraldine. Nu ți-am dat niciodată vreun motiv să te îndoiești de loialitatea mea față de Beacon sau de Adunarea Militară.

– Mă rog, mormăie Fry.

Câteva secunde nu pare că ar mai dori să adauge ceva. Dar apoi:

– Loialitatea nu-i decât roata mașinii, Isaac.

– Adică?

– Adică ajută lucrurile să se miște, numai că n-o interesează direcția.

Colonelul încearcă să-și stăpânească exasperarea.

– Mi se pare că exact asta am spus și eu. Am fost nefiresc de neutru. Cu toate acestea, tu ai crezut că-i mai bine să pui pe cineva să mă spioneze. Te pot întreba de ce ai făcut-o?

Urmează o pauză, în care se aude doar conversația paraziților.

– Ne-a fost dor de tine, Isaac, spune doamna general. Aștept cu nerăbdare să-mi povestești toate aventurile tale din nord.

Și întrerupe legătura.

Oricum, Carlisle cunoaște răspunsul la întrebarea lui. Fry este un animal politic, permanent angajat într-un joc cu sumă nulă 33: îl joacă cu mare artă, în toate circumstanțele, și intuiește corect cărțile celorlalți. Cât timp și-a consolidat autoritatea, Carlisle a fost aproape singurul ofițer al Adunării capabil să o conteste, datorită faptului că deținea o poziție de frunte în ierarhia militară și că se bucura de aprecierea oamenilor. Iar ea l-a așteptat mereu să-și etaleze cărțile.

Colonelul privește afară, prin parbriz. Ca prin minune, drumul care se deschide în fața lor este liber. Merg bine, pentru prima dată de când au plecat din Invercrae.

Da, însă încotro se îndreaptă?

Zona de recreere. Doctorița Khan se prăbușește.

Se ține bine de marginea chiuvetei, are picioarele înfipite în podeaua de metal a lui *Rosie* – cu toate acestea, este în cădere liberă. Se prăbușește așa de câteva ore, de când a vorbit cu Stephen în laborator. Și încă nu a ajuns la fundul prăpastiei. Poate că prăpastia asta nici nu are fund.

Locotenentul Foss vorbește în somn. Ceva despre o friptură de pui. Ceva despre cât ar trebui să stea la cuptor. Khan cade fără să încetinească printre vorbele ei goale.

Se duc acasă, însă deocamdată lucrul acesta nu pare real. John a murit, iar moartea lui este cât se poate de reală. Însă chiar și ea nu este decât un fapt pe care trebuie să și-l reamintească la fiecare câteva minute, ca să-și păstreze vie suferința.

– O să ne cam zguduim puțin, strigă Sixsmith din cabina principală.

În lipsa interfonului, trebuie să se bazeze pe puterea vocii.

– Văd în față un morman de rable ruginite și acoperite cu mușchi. Bănuiesc că o să se dezintegreze când le lovim, dar oricum o să simțiți o hurducătură. Țineți-vă bine!

Khan se ține foarte bine. Nu o ajută la nimic.

– Rina! spune Stephen de lângă ea. Ar fi bine să-ți pui centura de siguranță. Copilul...

Copilul. Da. Sigur. Își încetinește căderea și deschide ochii într-un prezent în care vrea cu disperare să nu se afle. O cuprinde

înverșunarea, îi dă stabilitate. Se concentrează; face un efort de voință și se oprește, deși *Rosie* merge hodorogind mai departe. Trebuie să ia decizii raționale cu privire la propria-i siguranță, pentru că siguranța ei o asigură pe cea a copilului.

Ținându-se cu mâinile de abdomenul umflat, se duce la un scaun, se așază, își fixează centura de siguranță. Stephen se așază lângă ea și verifică centurile ca să se convingă că nu s-au încurcat.

Avertismentul lui Sixsmith a trezit-o pe Foss, dar se întoarce pe cealaltă parte și se acoperă cu pătura peste cap.

– Domnișoară locotenent Foss, o strigă Stephen, trebuie să...

– Îmi asum riscul, mormăie Foss.

Rosie se zguduie puternic. Legată bine în scaunul ei, Khan privește drept în față.

Nu-i un tratament, spusese Stephen. În laborator. Când au stat de vorbă. Când au stat de vorbă înainte de asta. *Știu cum trebuie să arate tratamentul, dar nu am avut timp să-l fac. Nu am putut decât să te stabilizez într-o manieră mai brutală. Copiii sălbatici își produc prin secreție proprii lor neurotransmițători, care rezistă fungusului. Iar acum și creierul tău are aceste chimicale. Cordyceps-ul crede că îi ești prieten. Crede că faci parte din marea colonie fungică.*

– Dar zici că *există* un tratament, a șoptit Khan.

Disperată, s-a agățat de mâneca lui, aproape atingându-l, aproape violându-l.

– Aceasta este definiția tratamentului, Stephen – o modalitate prin care împiedicăm patogenul să ne transforme. O căutăm de atât de mult timp! Nu este suficient?

Nu.

Da.

Poate, dacă ar fi o cantitate îndestulătoare. Însă nu va fi. Nici măcar pentru ea. Sigur, el va continua să o mențină într-o stare stabilă până la naștere, până când va fi să aterizeze viața din ea. Iar acel moment va avea nevoie de tot serul pe care îl are la îndemână. Și nici vorbă să se ducă să facă rost de ingrediente proaspete. Mai cu seamă din locurile acelea.

Adică din creierul și măduva copiilor sălbatici.

Nici vorbă să comită o crimă. Nici măcar pentru ea.

Și, când i-a mărturisit toate astea și când ea a înțeles că viața ei – ca ființă omenească – poate fi acum măsurată în zile sau chiar ore, atunci a început să cadă. Să cadă, îndepărtându-se de el și de *Rosie*,

și de eul ei impasibil și neputincios. Și de tot ce i-ar fi provocat vreo reacție cât de mică.

Cât răsfăț. Câtă nefericire. Se detestă pentru că îl găzduiește în organismul ei pe acel trădător, pe acel laș. A revenit. Stă la butoane – ce o mai însemna și asta. Va merge până la capăt de dragul copilului, având în vedere că de dragul ei, personal, nu mai poate să facă nimic.

O ajută mult dacă își închipuie că este un vehicul. Așa ca *Rosie*. Un vehicul care transportă o încărcătură extrem de prețioasă pe un teren accidentat, îndreptându-se spre un liman unde – după ce își va fi făcut datoria până la capăt – va fi demontată, iar părțile ei componente vor fi puse la păstrare. Nu-i nicio rușine. Nu-i nicio dezonoare să mori după ce ți-ai făcut treaba până la capăt. Trebuie doar să mai livreze marfa asta. Trebuie să reziste până la capăt.

O crampă venită din senin îi promite că nu mai are mult de așteptat.

Dar dacă l-ar da de gol? Dacă ar începe să țipe și ar dezvălui întregii echipe secretul lui Stephen? McQueen l-ar amenința cu moartea ca să-i afle rețeta, l-ar stoarce ca pe un burete până i-ar destăinui toate informațiile. Iar lumea ar fi salvată.

Ba nu. Nu ar fi. Se pare că tratamentul trebuie să fie repetat la intervale regulate, la fel ca vaccinul împotriva tetanosului. Khan întrezărește un viitor în care copiii sălbatici sunt capturați, aduși la maturitate închiși în Țarcuri, așa cum se proceda cu porcii și ovinele înainte de Colaps. Prășiți pentru țesutul lor cerebral.

Câți trebuie să moară ca să trăiesc eu? se întreabă ea, derutată și dezgustată. Nu este în stare să calculeze. Nici măcar nu va încerca atâta vreme cât copilul se mai află încă în ea.

Dar nu va spune nimic deocamdată. Ce se va întâmpla după naștere va depinde doar de stadiul în care va fi ea atunci.

Se lasă noaptea, însă ei nu se opresc. Merg încet, circumspect,

dar mereu înainte. Este un risc calculat. Drumul este larg și neted și pot vedea până departe în zare. Obstacolele sunt mai puține în nord, Sixsmith și-a alcătuit cu precizie traseul, așa că este puțin probabil să fie luați prin surprindere.

La revărsatul zorilor, accelerează din nou. Matahala de *Rosie* își atinge viteza maximă și gonește ca un elefant apucat de streche. Flămânzii îi văd și aleargă după ei – nu copiii, flămânzii obișnuiți –, dar în majoritatea cazurilor nu reușesc să se apropie. Iar când se întâmplă să o facă, *Rosie* trece nonșalantă peste ei, aproape fără să se zdruncine.

După calculele lor, mai au două zile de drum până la Beacon, numai că nu într-acolo se îndreaptă ei acum. Dacă vor continua să meargă cu aceeași viteză, vor ajunge la locul de întâlnire într-o zi și o noapte. Vor fi acolo mâine la răsăritul soarelui. S-au auzit zvonuri despre niște elicoptere de luptă. Se vor întoarce acasă ca niște boieri, părăsind-o pe *Rosie* în urma lor, ca pe o coajă mucegăită de nucă.

Gândul acesta îi provoacă o vagă melancolie tinerei locotenent Foss, deși, în toate celelalte privințe, vestea este foarte bună. S-a săturat până peste cap de munca de teren. Își dorește o baie fierbinte, un sex transpirat (gândurile acestea nu au nicio ordine logică) și, mai mult decât orice altceva, își dorește să fie convinsă că, dacă va lăsa garda jos, nu va mușca nicio creatură din ea. Acestea sunt năzuințele ei de acum și împlinirea lor este destul de aproape, astfel încât fanteziile să i se pară promisiuni pe care și le va putea

ține cu adevărat.

Însă, atunci când privește în jur, nu observă același entuziasm. Da, sigur, savanții sunt în doliu. Le înțelege și le respectă suferința. Dar colonelul nu vorbește cu nimeni, Sixsmith stă îmbufnată și chiar McQueen pare mai închis în sine și mai deplorabil decât lada de zestre a unei călugărițe.

Dă peste el în zona mediană – fabrică muniție. Nu a mai făcut-o până acum. De obicei ea se ocupă de problema asta. Lui îi convin cartușele Lapua Magnum, folosite, de regulă, în Beacon. Și nu a părut deloc interesat să-i asculte argumentele tehnice despre diferența între forța și acuratețea cartușelor, în funcție de raza lor de acțiune. Acum fostul locotenent stă pe jos, lângă o presă mecanică și o trusă de reîncărcare Lee Challenger (Foss este aproape sigură că trusa a luat-o din lucrurile ei) și curăță amorsele cu abnegația tăcută a unui călugăr care își numără rugăciunile pe mătănii.

– Ce moment ți-ai ales pentru asta! exclamă Foss, înghiontindu-l cu genunchiul în umăr. În ce anume crezi tu că ai să tragi?

– Nu se știe niciodată, spune McQueen, fără să ridice ochii.

Foss se sprijină cu spatele de balustrada scăriței care duce în turelă și privește afară. Este hotărâtă să se poarte amical.

– Mai ții minte când ne-am înnămolit și a trebuit să înfigem trolitul în asfalt, pentru că nu aveam de ce altceva să-l fixăm?

McQueen montează o altă amorasă, decantează praful de pușcă în tubul îngust al cartușului Challenger.

– Da, și?

– Nimic. Sper din suflet să nu mai fiu nevoită vreodată să fac așa ceva. Atâta tot.

Niciun răspuns.

– Tu ce speranțe ai? insistă Foss.

Acum McQueen îi aruncă o privire glacială.

– Să fiu lăsat în pace, spune el.

Foss pricepe aluzia.

– În regulă. Distracție plăcută!

Și îl lasă să bricoleze mai departe, spunându-și că fostul locotenent nu se prea pricepe. Lucrează neglijent și nu umple cartușele în mod egal.

O surpriză neplăcută o așteaptă în zona cabinelor – este goală ca un maxilar din care au mai căzut de curând câțiva dinți. Khan stă lungită în pat. Chipul ei palid lucește de transpirație. Robotul udă

un prosop la chiuvetă și i-l duce doctoriței. Aceasta își strânge burta cu mâinile și bolborosește ceva. Parcă numără. Foss pune lucrurile cap la cap și obține un total de *Sfinte Sisoel*!

– Faci mișto de mine? exclamă ea. Naști? Chiar *acum*?

– Curând, spune Greaves, aruncându-i lui Foss o privire îndurerată. Are contracții la fiecare cincisprezece minute.

Khan nu spune nimic. Are ochii deschiși și se uită fix în tavan. S-a închis undeva, înlăuntrul ei, și abia dacă își mai dă seama ce se petrece în jur.

– Bine, spune Foss, doar ca să nu tacă.

Ar trebui să facă ceva sau să lase lucrurile să-și urmeze cursul? Ce înseamnă contracții la fiecare cincisprezece minute? Cât timp mai au?

Ultima întrebare i se pare a fi cea mai pertinentă.

– Khan, spune ea, îl faci acum? Sau cât mai ai? Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să estimezi!

– S-ar putea să mai dureze câteva ore, îi răspunde Robotul. Atunci când va ajunge la dilatație maximă, contracțiile se vor succeda mult mai rapid. Și probabil că i se va rupe apa.

Khan tot nu zice nimic, nici măcar nu se uită la ei.

Atunci Foss se întoarce spre Greaves.

– Poți să te ocupi tu de toate?

Uite pe cine și-a găsit să întrebe! Pe Robot! Parcă nici nu-i vine să creadă că din gura ei au ieșit cuvintele astea. Dar ce altceva ar putea să facă? Parcă nu și-i imaginează pe Fournier sau pe McQueen îndemnând-o pe Khan să împingă, iar colonelul și Sixsmith au altele pe cap. Înseamnă că depinde doar de ea și de Greaves, Dumnezeu să-i aibă în paza Lui!, și nu se știe care dintre ei se va dovedi mai calificat să asiste la o naștere. Este aproape convinsă că puștiul nu a pus în viața lui mâna pe o femeie, cu toate că pare a stăpâni foarte bine teoria. Asta este, trebuie să se descurce.

Nu se mai îndepărtează de zona cabinelor, simțind că Ora Zero va bate curând. Ca să-și treacă timpul mai repede, se apucă să-și dea pasiențe. Încărcătorul de la pușca ei se află la McQueen, dar oricum are destul de multă muniție.

După aproximativ o oră, Khan începe să se zvârcolească și să mârâie urât. Foss n-a auzit niciodată despre asemenea manifestări în timpul unei nașteri. Sunetele pe care le scoate doctorița sunt al naibii de înspăimântătoare. Greaves dă fuga în laborator și se întoarce,

după unul sau două minute, cu o seringă hipodermică pe care o goleşte în brațul lui Khan, liniștind-o din nou.

– Ce injecție i-ai făcut? îl întreabă Foss.

Se așteaptă la un răspuns simplu: analgezic sau sedativ sau vreun cuvânt din ăla medical pe care ea nu îl va înțelege. Dar Robotul nu spune absolut nimic. Ci doar geme înfundat, de parcă l-ar durea ceva. Și începe să se legene de pe un picior pe altul.

– La dracu'! se sperie Foss. Greaves...

– I-am dat ceva care să-i inhibe simptomele, suspină Robotul.

Se face roșu la față și începe să dea din mâini, descriind în aer o formă abstractă, complicată.

– Să inhibe evoluția. Un paliativ. Nu... nu un vaccin.

– Bine, spune încetișor Foss.

Cum adică să-i facă un vaccin pentru sarcină? Ce-o mai fi și ăsta?

– Îmi retrag întrebarea. Nu te enerva.

– Mulțumesc, șoptește Greaves.

Pare cu adevărat mai ușurat, de parcă tocmai ce i s-ar fi făcut o concesie importantă.

De dragul lui, Foss schimbă subiectul.

– Auzi, nu ar trebui să pun niște apă la fiert? Nu așa se face?

– Am sterilizat deja laboratorul, spune băiatul, privind cu mare atenție la podea, de parcă ar vrea să-i numere plăcile metalice. Nu ne trebuie apă.

– Atunci, bine. Perfect!

Și totul este bine încă vreo trei ore. Este chiar liniște în zona de recreere. Foss întinde pasiențe nesfârșite, adâncită în fluxul lor algoritmic ca într-o meditație zen. Iar Khan expiră cu putere printre dinții încleștați, într-un ritm când mai accelerat și când mai lent, ca valurile ce se izbesc de o stâncă.

Și, tocmai când Foss trage al treilea as, din doctorița Khan se revarsă Cascada Niagara, îmbibând salteaua groasă de doar doi centimetri și udând patul de dedesubt (care-i aparține lui Fournier, deci nicio pagubă).

– Se pare că ne-am pornit, drăguțo! spune Foss pe un ton vesel.

Când te afli la câțiva kilometri în afara sferei tale de competență, este bine să lași impresia că știi ce faci.

Sunt tot eu, își spune Khan.

Verifică încă o dată. Ca să fie sigură că nu se înșală. Prin definiție, ar trebui să fie adevărat – gândește, prin urmare există –, dar poate că vocea din minte se mai împleticește o vreme după ce se sting toate luminile, pentru că altceva nu știe să facă.

Așa că se forțează să își amintească. John în patul ei, examenul oral pe care l-a dat atunci când și-a susținut teza de doctorat, fragmente din copilărie. Le revede pe toate în minte și le recapitulează semnificațiile. Deoarece, dacă încă mai au semnificații, atunci ea încă mai este ființă omenească.

Însă trebuie să facă toate astea în pauzele dintre contracții, iar acum pauzele sunt tot mai scurte. Contracțiile vin la fiecare zece minute, apoi la fiecare cinci, la fiecare trei. Trupul ei se strânge ca o menghină și orizontul dă năvală peste ea. Nu mai există nimic altceva decât durerea.

Dar parcă mai este ceva la marginea ei. Metalul rece al mesei de disecție sub spatele, fundul și tălpile ei. Aerul plin cu mirosul înțepător al dezinfectantului – tămâia sacră a profesiei sale. Se află în laborator. Au adus-o în laborator pentru că i-a venit sorocul.

Este ca și cum ar scoate o corabie dintr-o sticlă. Scoate un alt om din trupul ei. O copie micuță și imperfectă a propriei persoane sau poate o copie a lui John – amestecată și frământată în grabă și lăsată să se coacă în cuptorul din burta ei. Adăugându-i în ultima clipă și ingredientul acela strict secret: *Cordyceps*-ul.

Geme tare.

– Te descurci de minune, doamnă doctor.

Vocea lui Foss. Foss este aici. Și Stephen, care a uitat de tabuul lui cu atingerea. Sau nu. Face ochii mari și o apucă de mână, imprimându-i ritmul respirației printr-un cod Morse de strângeri și relaxări.

– Ce naiba! exclamă Foss. Văd capul. Văd capul copilului!

– Nu mai trebuie să împingi acum, șoptește grăbit Stephen, aplecându-se peste chipul ei, dar ferindu-și privirea. Folosește-ți respirația ca să o scoți la capăt. Relaxează-te, Rina! Încearcă să te relaxezi!

Când avea șase ani, tatăl ei a urcat-o pe o bicicletă nouă-nouță și a împins-o la vale. *Așa înveți*, i-a spus el. Bicicleta mergea din ce în ce mai repede și ea se ținea strâns de ghidon, prea îngrozită ca să se mai gândească să pună frână sau să cotească. Până când bicicleta s-a izbit cu toată viteza de zidul care împrejmuia o grădină și ea a căzut și și-a rupt o mână. Mama l-a ocărât pe tata, l-a făcut dobitoc fără minte, dar el a repetat cu încăpățănare: *Așa înveți*.

Quae nocent saepe docent. Durerea te învață.

– Bine, acum împinge! Cu toată puterea, doamnă doctor!

– Împinge, Rina!

Durerea n-are niciun țel. Nu ne învață nimic, cu excepția lucrurilor care o provoacă. Și, dacă nu poți evita lucrurile care îți provoacă durere, atunci la ce folosește această lecție?

Durerea se face ghem în ea, se defășoară prin ea în valuri care o înecă, până când reușește să găsească o supapă.

Copilul ei plânge.

– Dumnezeule mare! jubilează Foss.

Și repetă:

– Dumnezeule mare, vulturul a aterizat!

Ceva se mișcă în spațiul acoperit dintre picioarele lui Khan. Ceva se desparte de ea. Plenitudinea de mai devreme se transformă într-o absență amară. Aerul rece vibrează printre coapsele ei scăldate în sudoare.

– Este băiat. Și pare sănătos. Bravo, doamnă doctor Khan! spune Foss.

Apoi adaugă pe alt ton:

– E acoperit cu un fel de mîzgă. E normal?

– Da, răspunde Greaves. E normal. Dă-i-l!

Copilul îi ajunge în brațe. Miroase a sânge și a trupul ei. A parfum dulce și a abator. Și-a croit cu înverșunare drumul până în această lume și acum zace epuizat la pieptul ei. Îi mânjește pielea cu pumnișorii pătați de toate fluidele în care s-a scăldat.

– John, șoptește ea.

– Nu, o contrazice Greaves. Sunt eu, Stephen.

– Așa îl cheamă pe copil, tembelule! Cum îl chema și pe taică-su.

Însă nu este adevărat. Și nici nu uită că John a murit. Însă vrea să-l invoce acum, să fie și el martor cumva. Îi este tare dor de mângâierile lui, de felul în care îi rostea numele. Însă, mai presus de asta, își dorește din tot sufletul să poată vedea și el realizarea lor comună. Să vadă cât este de trainică și de prezentă. Aceasta este cealaltă parte a ecuației. Teză: John a murit. Antiteză: copilul trăiește.

Trăiește și îi găsește sfârcul, dar nu face nimic cu el. Respiră doar, cu buzele întredeschise în jurul mamelonului umflat.

Pe A1 (pe magistrală), puțin mai la nord de Leeds, dau peste

un baraj pe care nu pot să-l ocolească și nici să treacă peste el. Foi de tablă ondulată, proptite în grămezi de anvelope peste care s-a turnat beton. Probabil că cineva s-a gândit că așa ar trebui să arate o vamă în vremurile astea. Și a vrut să-i țină pe flămânzi la sud, alături de bancherii de la oraș și moșierii de la țară. Sau invers: a vrut să-i împingă spre nord, alături de mitocani și incuți. Dar oasele albite de vânt din jur sugerează că barajul nu și-a atins scopul, indiferent care a fost acela. Flămânzii nu cunosc noțiunea de graniță, nu au țară și loialitatea și-o manifestă doar față de o masă îmbelșugată.

Soldații trebuie să coboare și să elibereze drumul. Coboară și oamenii de știință, cu excepția doamnei doctor Khan, care trebuie să aibă grijă de copilul ei – scuză temeinică din punctul tuturor de vedere. Sixsmith bagă de seamă că pune și Fournier osul la treabă. Foarte bine. Altminteri, l-ar fi târât ea însăși afară din sala mașinilor pe trădătorul ăsta nenorocit, de ceafă l-ar fi scos de acolo dacă ar fi încercat să se fofileze.

– Cum de nu am văzut mizeria asta la ducere? se vaită McQueen.

Are o mahmureală colosală, după ce și-a petrecut o parte din noapte în tete-ă-tete cu o sticlă de whisky pe care a găsit-o în efectele personale ale lui Akimwe.

– Pentru că am ocolit prin Wakefield, mormăie Sixsmith, rostogolind de pe drum o anvelopă plină cu beton. Nu am trecut pe aici.

O dor mâinile și spatele și va trebui să se întoarcă la volan după ce vor isprăvi aici. Este într-o stare de spirit foarte proastă și nu crede că o să-i treacă prea curând.

Colonelul Carlisle le sugerează să lase conversația pe mai târziu. Ziua este senină și rece, iar sunetele se propagă foarte ușor. Bine ar fi pentru toți să nu se propage prea departe.

Dar Foss nu pare să fi primit această notificare. Se uită în spate, mai întâi cu mâna pavază la ochi, apoi prin luneta armei.

– Avem musafiri! strigă ea. Hei, băieți, ia uitați-vă acolo!

Se întorc toți să se uite. Punctele acelea care se mișcă la vreo doi kilometri în spatele lor ar putea să fie absolut orice. Oi. Câini vagabonzi. Sau flămânzi – pe care mizează toată lumea. Însă parcă avansează într-un fel de formație mai largă de-a lungul drumului. Plus că fuga lor nu este una nebunească și dezordonată, cum ar fi normal; ci este mai degrabă o alergare ușoară, constantă, neobosită.

– Nu se poate! exclamă Sixsmith, exprimând gândul tuturor.

– Doamne, Dumnezeu! șoptește doctorul Fournier.

Sunt copiii sălbatici, care încă se mai țin scai după ei. Care încă vin pe urmele lor după aproape două sute cincizeci de kilometri.

Colonelul răcnește niște ordine. Desigur, cât se poate de evidente într-o asemenea situație. Degajați drumul, urcați-vă în *Rosie* – urgent! – și pornim imediat.

Dau zor cu toții. Mai puțin McQueen, care s-a proptit în mijlocul drumului cu mitraliera în mâini și o privire contemplativă. Un kilometru și jumătate este o distanță destul de lungă chiar și pentru o armă ca a lui, dar se zvonește că McQueen a început să-și pregătească singur muniția. Probabil că este tentat să își testeze gloanțele – făcute de mânuțele lui personale – pe aceste ținte extrem de accesibile. Ridică încet arma până în poziția de tragere.

– Domnule McQueen, îl strigă colonelul, avem nevoie de tine.

McQueen ajustează luneta, citește distanța și viteza vântului. Atinge trăgaciul cu degetul, începe să-l tragă ușor spre el. Dar se întoarce brusc. Și îndreaptă arma spre Bătrân.

– Scuze, domnule, spune el. Ce ați zis?

Deloc impresionat, colonelul se uită la McQueen peste țeava mitralierei.

– Avem nevoie de ceva ajutor aici. Acum. Îți vei putea etala virtuozitatea cu altă ocazie, când ne va fi cu adevărat de folos.

Sixsmith își adună puterile în așteptarea Big Bangului. I se pare că

se va întâmpla dintr-o clipă în alta. Pentru că McQueen nu poate să amenințe doar așa, de amorul artei, și să dea înapoi după aia.

Dar uite că McQueen nu trage. Doar se uită dușmănos la colonel prin cătare.

– Nu ești nici pe departe cât de deștept te crezi, spune el.

Tonul îi este incredibil de trist – tonul unui doctor care anunță ora decesului.

Carlisle se gândește puțin.

– Dar cine este? Haide, mută pietrele și tabla aia de acolo!

Și se întoarce cu spatele, de parcă amenințarea unei arme cu lunetă nu ar fi ceva care să-l îngrijoreze câtuși de puțin.

Pericolul încă nu a trecut, își spune Sixsmith. Face un pas în față, fără să știe ce vrea să facă, dar dorind să fie destul de aproape ca să intervină cumva dacă o fi să se întâmple ce e mai rău.

Însă nu este nevoie. McQueen oftează nemulțumit. După care își atârână mitraliera de umăr și trece la treabă. Echipa termină de degajat drumul într-un minut, intră înapoi în *Rosie* în nouăzeci de secunde.

– Să plecăm! îi spune colonelul lui Sixsmith.

Tânăra țâșnește spre cabina principală, pornește motorul și accelerează. Creaturile sălbatice înghit gazele de eșapament.

Pe parcursul următorilor optzeci de kilometri, Sixsmith se minunează din două motive.

Copiii tot reușesc să se țină după ei. Au o problemă personală de reglat, altă explicație nu este. Nu vor de mâncare, ci vor să-și ia specimenul. Vor vărsare de sânge.

Iar McQueen nu a vrut.

De fapt, nu-i deloc clar ce anume a vrut el.

Doamna doctor Khan a fost adusă înapoi în patul ei. Stephen

a schimbat cearșafurile și salteaua. Pentru că s-a împuținat efectivul, au rămas multe așternuturi nefolosite. Khan are sentimentul că stă culcată pe salteaua care i-a aparținut lui John, iar gândul acesta o bucură peste măsură.

La pieptul ei, copilul doarme, se trezește, adoarme la loc. După primele țipete când a salutat lumea în care intrase, nu a mai scos niciun sunet. Și nici nu mănâncă. Din când în când molfăie sfârcul lui Khan, de parcă ar fi supărat pe el; însă nu încearcă deloc să sugă, oricât l-ar îndemna ea.

Își stoarce puțin sânul, umezește buzele copilului cu laptele ei. Dar micuțul se strâmbă agasat. Deschide și închide gura, dar nu-și linge buzele, nu înghite.

La scurt timp după ce pornesc din nou, apare o umbră dincolo de perdelele trase în jurul patului.

– Rina! șoptește Stephen.

Ea se ridică în capul oaselor.

– Acum?

– Așa zic. Mai bine să nu așteptăm până în ultima clipă.

Și se îndepărtează. Khan își pune halatul din frotir – elegant, gros și mișos, furat de Stephen din dulapul doctorului Akimwe – și coboară din pat cu multă băgare de seamă. Copilul a adormit iarăși și ea se gândește să-l pună între perne ca să nu cadă și să-l lase acolo. Însă este prea devreme ca să se despartă de această bucățică

ieșită din ea. Îl ia în brațe, ținându-i cu grijă capul în palmă, și îl pune sub halat, lipit de trupul ei care arde ca un cuptor, la adăpost de aerul rece și dușmănos al lumii de afară.

Nu vede pe nimeni. Probabil că Fournier doarme – în patul lui sau în sala mașinilor; iar soldații sunt la posturi. Stephen a luat-o deja înainte și ea se ține după el, pășind fără zgomot. *Rosie* merge repede, iar podeaua metalică vibrează și se cutremură sub tălpile-i desculțe. Cu o mână ține copilul la piept, cu cealaltă se ține de pereți. Dacă ar fi să cadă, trebuie să încerce să se rostogolească și să aterizeze pe spate, ca să-l protejeze.

Cineva stă în turelă, dar Khan nu vede decât o pereche de bocanci. Dar se pare că cine se află acolo nu-i aude sau, cel puțin, nu se uită în jos spre ei.

Laboratorul este o grotă întunecată. Miroase urât a anticoagulante și dezinfectante (doar o idee), a substanțe care nu au putut fi dezinfectate, a fluide care nu au putut fi coagulate. Stephen nu aprinde lumina chiar imediat. Mai întâi închide ușa. O închide foarte încet – nu cumva să se audă peste urletele motorului, ale drumului desfundat, ale vântului.

Khan așteaptă în beznă până când clipesc și se dezmoțesc tuburile fluorescente. După care așteaptă la lumină. Cu infinită atenție, Stephen pregătește o seringă. Măsoară, filtrează, măsoară din nou. În cele din urmă, se întoarce cu fața la ea.

– Ridică-ți mâneca! șoptește el.

Nu poate. Ar însemna să-și folosească ambele mâini, ar însemna să dea drumul copilului. Așa că întreabă:

– Cât timp mai am?

Stephen este de neclintit. Ține strâns seringă cu acul îndreptat spre tavan. Parcă ar fi un cavaler dintr-un tablou din perioada preraphaelită – ridică sabia și îi jură credință Lui Dumnezeu sau vreunei alte cauze.

– Cât mai am? repetă ea.

– Mai sunt încă două doze după asta de acum. Cam de același volum sau foarte puțin mai mici. Ar putea să țină câte șase sau șapte ore fiecare. Poate chiar opt, dar asta ar fi chiar la limită. Nu cred că... nu cred că vor ține atât de mult.

Deci o zi. Cel mult. Khan se uită la ceas și vede că este trei și câteva minute. Va fi om și atunci când va răsări soarele. Ba s-ar putea chiar să-l vadă apunând. Însă după aceea, Dumnezeu cu mila.

– Trebuie să aibă cineva grijă de copil, spune ea.

Aceasta este cea mai importantă problemă. Singura problemă importantă. Desprinderea de sine va fi cel mai ușor lucru din lume. Greu este să rămână aici. Dar cum să moară și să-și lase pruncul neprotejat? Lumea aceasta este o mașină de treierat, care l-ar sfârteca fără milă cu lamele ei.

– Am vrut să fac niște teste, murmură Stephen. Lui... John. După ce ți-am făcut injecția.

Khan face un pas înapoi, cuprinzând în ambele brațe corpul micuț. Copilul se mișcă și scoate un sunet: o răsuflare stinsă, pe jumătate articulată. Dar nu se trezește.

– Nu, spune ea. Numele lui nu este John. Și nu, nu-i faci niciun test.

– Doar ca să vedem..., insistă Stephen.

– Ce să vedem?

Băiatul ezită, își alege cuvintele. Însă le alege foarte prost.

– Ce anume este. Să fim siguri.

– Este om! se răstește Khan. La fel ca mine.

Stephen nu sesizează avertizarea din tonul ei.

– Cred că a fi om înseamnă altceva astăzi.

În linii mari, i-a spus deja asta.

Nu te-am vindecat. Și nici n-am să te vindec. Pentru că ingredientul principal al vaccinului vine de la copii și nu le pot face așa ceva.

Îți dai seama, Rina? În Beacon sunt cinci sute de mii de oameni. Ne-ar trebui cinci sute de mii de doze doar pentru început. Dacă le spun ce am descoperit... vom colinda toată țara în lung și-n lat. Probabil că vom trimite echipe și pe celălalt mal al Canalului Mânecii. Iar atunci când vom vedea că nu avem suficient – nici pe departe –, vom demara un program de înmulțire. Vom captura femeii flămânde și le vom însemina. Le vom lua copiii și...

Îi vom conserva. Îi vom zdrobi și îi vom sintetiza și vom începe producția în masă a vaccinului.

Vom construi crescătorii uriașe pentru aceste iepe de prăsilă total lipsite de rațiune și simțire. Le vom însemina și le vom lua copiii. Iar și iar.

Poate că ar fi mai ușor de suportat dacă ar fi vorba doar despre flămânzi. Însă Khan își aduce aminte de ritualul din pădure. Când fata cu cicatrice a acceptat cutiuța vocală și i-a oferit lui Stephen un breloc de la brâul ei. Acum se uită la băiat și vede că brelocul încă se

mai află acolo: omulețul din plastic o salută cu o expresie de amuzament viclean.

Marco? Mario? Cam așa ceva. O jucărioară dintre miliardele fabricate într-o perioadă când totul – viața, hrana, confortul, siguranța – era disponibil fără pic de efort.

Copiii aceia sunt ființe omenști din toate punctele de vedere. Însă au crescut în sălbăticie, fără adulți prin preajmă care să le servească drept modele de comportament – firește, cu excepția flămânzilor –, fiind astfel nevoiți să se descurce singuri. Este o minune că au ajuns atât de departe. Că formează acum o familie și nu s-au apucat să-și spargă capetele și să se mănânce unii pe alții. Dacă se face abstracție de ciomege și cuțite, praștii și pietre, dacă se face abstracție de morțile lui Lutes și John, Phillips și Penny, atunci se poate afirma cu toată convingerea că acești copii nu sunt deloc niște monștri.

Monstruos ar fi să li se zdrobească măduva spinării și creierul ca să se obțină vaccinul. Khan înțelege de ce Stephen nu se simte în stare să o facă. Nici măcar pentru ea.

– N-am crezut niciodată că o să regret empatia ta, spune ea.

Încearcă să-i surâdă, să-și îmblânzească în vreun fel cuvintele abia rostite. Dacă zâmbetul ei arată la fel de trist cum îl simte ea pe dinăuntru, atunci este un fals de toată jena.

– Prefă-te că n-ai auzit ce-am spus, încearcă ea s-o dregă. Am înțeles. Nu ești de acord cu genocidul. Doar... mi-aș dori...

Nu-și găsește deloc cuvintele și își încheie propoziția ridicând din umeri.

Pune mâna la loc pe bancul de lucru, iar Stephen îi ridică repede mâneca și îi face injecția. O clipă îi trece prin cap să îl oprească. Dacă tot va muri curând, de ce să nu moară chiar acum? Dar miracolul acesta sordid îi mai oferă câteva ore cu fiul ei abia născut. Câteva ore în care să-l poată cunoaște cât de cât și în care – dacă există vreo posibilitate, vreo posibilitate cât de mică – să încerce să-l salveze.

– Vreau să-i fac niște teste, repetă Stephen.

Khan atinge fruntea copilului cu buzele și vârful nasului. El gângurește încet, întinde mânuțele și îi atinge obraji.

– Nici vorbă, murmură Khan.

– Trebuie să știm, Rina.

– De ce?

– Pentru că s-ar putea să conteze.

Mai că-l detestă pentru vorbele astea în doi peri.

– Nu și pentru mine, scrâșnește ea.

Din senin, copilul începe să se agite, să dea din piciorușe, să se zbată. Cască gura și Khan se uită uluită la gingiile lui înroșite din care ies deja patru dințișori pe maxilarul inferior – cei doi canini și vecinii incisivi. Dă ușor capul copilului pe spate și vede același lucru și pe maxilarul superior.

Dar nu, copilul ei nu este un flămând, indiferent ce putregai îi mocnește în sânge. Este un copil vioi, care manifestă curiozitate față de mediul înconjurător. Nu-i vreo marionetă cu sforile tăiate și nici vreun rechin însetat de sânge – așa cum sunt flămânzii.

– Trebuie să-i fac o puncție lombară, spune Stephen, foindu-se prin laborator ca să-și adune instrumentele necesare.

Nu contează. Nu contează deloc. Nu are cum să iubească mai mult – și nici mai puțin – fărăma asta de om bătut de soartă.

Stephen face testele. Când copilul plânge, Khan îl strânge în brațe și îi cântă în surdină. Același cântec de leagăn pe care i-l cânta mama ei.

– Pozitiv, șoptește Stephen. Îmi pare rău, Rina. Îmi pare foarte rău. Ea continuă să cânte.

Taci.

Taci, odorul meu.

Nu spune nimic.

Si tot merg către sud, către orizontul care-și leapădă mantia neagră a nopții și își pune costumul albastru de zi. De trei ori i-au zărit pe flămânzi pe tot parcursul nopții. Mereu foarte aproape, mereu alergând cu aceeași viteză – mereu producând pe radarele de noapte aceeași culoare ca flămânzii obișnuiți, dar ușor de distins datorită formației în formă de săgeată. Aceasta este doar avangarda. Mai sunt și alte grupuri mai mici, care țâșnesc printre tufele din ambele părți ale drumului. Și copiii aceștia par să țină pasul cu *Rosie*, de unde se poate trage concluzia că urmăritorii de pe drum aleargă puțin mai încet.

Însă nu-i atacă. *Rosie* merge nevătămată de-a lungul întregii zile – când mai înnorată, când mai senină, de zici că sunt într-un film tras cu încetinitorul. Mănâncă drumul din fața lor, pe care le-a luat atât de multe luni de parcurs la dus. O gravitație ciudată îi ține în ghearele ei.

Stephen Greaves și doamna doctor Khan se închid în laborator la prânz și, încă o dată, spre seară. Stau acolo câte zece minute și nimeni nu știe ce fac. Toți ceilalți membri ai echipei deduc – foarte logic, de altfel – că acum Greaves este doctorul curant al lui Khan. Cu atât mai logică este presupunerea aceasta cu cât celălalt posibil candidat este doctorul Fournier.

Ajung, în sfârșit, la intersecție și intră pe o fostă autostradă. Un afiș haios, ușor caricatural, pe care este desenat un armăsar călărit de o rață zâmbăreată, le urează bun venit în Alcombury Weston. Douăzeci sau treizeci de ruine le indică unde a fost odinioară orașul.

Sixsmith nu se simte deloc bine-venită și nu încetinește. Parcă și aude pufăitul copiilor care aleargă pe urmele lor.

Conform hărții, ar mai avea în jur de patruzeci și opt de kilometri până la baza Echo. În mod normal, acum ar trebui să se mai destindă, să încerce să afle cine mai este prin zonă. Numai că li s-a cerut să nu se atingă de aparatul de radiorecepție – care oricum funcționează pe o singură frecvență. Tot ce pot face este să lanseze două rachete de semnalizare: verde pentru prieteni și albă pentru sosire iminentă. Repetă după cinci minute, astfel încât, dacă le observă cineva de la bază, să îi poată localiza și să le estimeze timpul de sosire.

Cu alte cuvinte, *să aștearnă covorul roșu.*

Colonelul lansează ambele rachete și apoi îi ordonă lui Sixsmith să oprească. Coboară din cabina principală și stă o vreme în mijlocul drumului, privind în jur cu binoclul. Un binoclu obișnuit, nu cel prevăzut cu infraroșu. Fără să aștepte vreo invitație, coboară și Sixsmith, cu arma pregătită. Se deschide ușa de la mijloc și coboară și Foss. Se pare că amândouă au gândit la fel: din moment ce este sigur că vor avea necazuri, mai bine să le iasă în întâmpinare.

Carlisle se uită înainte, spre locul unde ar trebui să se afle baza. Dacă așteaptă o rachetă de răspuns, o așteaptă în zadar. Apoi se întoarce și privește în direcția din care au venit.

Sixsmith se apropie de Foss.

– Dacă detașamentul din Beacon întârzie la întâlnire, o să ne copleșească toți copiii ăia, murmură ea.

– Mda, însă runda a doua o să fie altfel, spune Foss.

– Da? De ce?

– Nu vom fi doar noi singuri. Vom fi mai mulți și vom avea mai multe arme. Plus că îi vom vedea când vin.

Sixsmith se simte obligată să insiste asupra evidențelor.

– Același lucru este valabil și în cazul lor, nu crezi? Acum știu ce le pot face armele noastre și cât de departe trag ele. Mă cam îndoiesc că se vor mai aventura în spațiu deschis.

– Nu sunt decât niște copii, zice Foss.

– Da. Sunt copii. Dar niște copii care aproape ne-au măcelărit înainte, deși tu trăgeai în ei din vârful pantei.

Lui Foss nu-i prea convine această versiune a evenimentelor.

– Ce-ar fi să ne ocupăm fiecare de ce știm mai bine? propune ea. Tu o conduci pe *Rosie* și eu trag cu arma. De acord?

Nu prea, își spune doar pentru sine Sixsmith.

Colonelul a terminat cu studierea terenului. Se urcă toți înapoi în vehicul și își continuă periplul prin lumea misterelor.

Drumul devine mai anevoios. *Rosie* străbate o zonă cu ierburi atât de înalte pe alocuri, încât îi împiedică să vadă ce se află în fața lor. Sixsmith trebuie să meargă mai încet ca să evite surprizele neplăcute, gropile apărute din senin sau blocajele nevăzute care le-ar putea strica din nou șenilele. În pofida tuturor previziunilor, Robotul a făcut o treabă tare bună data trecută când le-a reparat, dar nu are niciun sens să se apuce acum să sfideze norocul.

Colonelul îi spune pe unde să o ia, când să vireze, dar se bazează mai mult pe busolă decât pe hartă. Pe drumul ăsta parcă nu a trecut nimeni de la Colaps. Mama Natură a avut suficient timp la dispoziție ca să se instaleze confortabil: a șters indicatoarele rutiere, dungile albe de pe asfalt și a acoperit orice alte eventuale repere. Parcă pe aici era și o biserică cu clopotniță? În direcția aia, dincolo de bălăriile înalte de trei metri. Sau, mai degrabă, chiar în mijlocul lor. Și uite așa trece ziua.

La un moment dat, când se află pe o porțiune dreaptă și lungă de drum, îi observă pe copii în oglinda retrovizoare: aleargă neobosiți în urma lor.

– Domnule! începe Sixsmith.

– Îi văd, spune colonelul. Nu poți să accelerezi?

– Este riscant, domnule. Suprafața drumului e un dezastru și buruienile o acoperă în cea mai mare parte. Șanțurile de pe margini sunt destul de adânci și ne-ar putea rupe arborele cotit.

Șovăie puțin și adaugă:

– Aș putea să ies de pe drum.

– Asta ne-ar încetini pe noi, nu pe ei, spune sec colonelul.

Prin urmare, sunt între ciocan și nicovală. Din când în când, Sixsmith își ia o clipă ochii de la drum și se uită la colonel, pe chipul căruia se desfășoară o pantomină a conflictului interior care îl macină. Știe la ce se gândește. Nu pot sosi la locul de întâlnire cu dușmanul după ei. Însă li s-a ordonat să nu mai ia legătura radio cu centrul, așa că nu pot nici să reprogrameze întâlnirea, nici să stabilească o altă locație.

În cele din urmă, colonelul se ridică în picioare.

– Menține viteza asta, soldat! îi ordonă el. Cât de bine poți.

Fără alt cuvânt, iese din cabină și se îndreaptă spre spatele

vehiculului. Sixsmith se concentrează doar asupra condusului până când surprinde cu coada ochiului o mișcare în zona mediană. În niciun caz nu se aștepta să vadă așa ceva după povestea din Scoția, când McQueen și-a pierdut gradele.

Din aruncătorul de flăcări țâșnesc câteva mingi de foc.

Pădurea se aprinde. Și în spate, și în dreapta, și în stânga – foc și fum negru, gros și unsuros. Turela se rotește, iar din aruncător țâșnește un râu de flăcări. Se întinde și devine o mare.

Primul gând al lui Sixsmith este: A înnebunit de-a binelea. Ne dă foc, ce naiba!

Al doilea: Dar cât de inteligentă este mișcarea asta! Nebunia colonelului are de-a face cu șiretenia vulpilor sau a unor specii înrudite. Copiii nu pot alerga prin foc și durează mult să-l ocolească. Mai mult încă: toate indiciile pe care se bazează de obicei flămânzii – mirosuri și căldura trupurilor – se vor amesteca de îndată cu duhoarea și căldura reziduală a incendiului.

Ei scapă nevătămați. Mâna colonelului este experimentată și sigură. Ține aruncătorul îndreptat doar în urma lor, rotind turela pe un arc de șaiszeci de grade. *Rosie* scapă de dezastru, lăsându-i pe copiii sălbatici să se descurce cum vor putea.

Carlisle se întoarce în cabină și Sixsmith îi zâmbește cu toată gura.

– Bună idee, domnule!

Însă colonelul este extrem de posomorât. Perfect normal. Nu ai cum să uiți incendiile. Cu atât mai puțin dacă tu ai fost cel care le-a ordonat.

Nu îi mai urmărește nimeni. Se pare că au reușit să scape de copiii sălbatici.

Și uite că ajung chiar mai devreme la hotelul Echo. Însă de aici situația se înrăutățește rapid, pentru că baza stabilită drept punct de întâlnire nu este decât un teren împrejmuit cu un gard – un teren identic cu cel pe care l-au străbătut până acum.

Nu se vede că aici ar fi o bază militară. Nici măcar buruienile nu au fost smulse. *Rosie* ocolește perimetrul până când ajunge la poarta principală de pe vremuri. În tot acest timp, nu se observă niciun semn de viață dincolo de gard.

Aproape sufocată de bălării, poarta este încuiată cu un lacăt mare, foarte ruginit.

– Domnule! Îndrăznește Sixsmith. Oare este posibil ca doamna general să fi greșit adresa? Mie nu mi se pare că locul ăsta ar semăna

cu un avanpost.

Carlisle întinde mâna. În stânga porții, acoperit aproape în întregime de vegetație, este o placă pe care scrie RAF 34 HENLOW. Pe același stâlp se află și alte indicatoare mai mici, informându-i pe vizitatori că aici se află CENTRUL DE MEDICINĂ AERONAUTICĂ și POLIȚIA MILITARĂ A FORȚELOR AERIENE. Mă rog, așa a fost pe vremuri. Acum aici sunt optzeci de hectare absolut pustii. Pline cu nimic. Nimicuța.

– Coordonatele sunt corecte, spune Carlisle. Aici este locul de întâlnire pe care mi l-a dat doamna general. A zis că a fost ales să fie transformat în avanpost. Nu a lăsat să se înțeleagă că ar fi început lucrările.

Oricât de mult și-ar dori, Sixsmith nu-și mai poate stăpâni exasperarea și îl întreabă pe un ton oarecum mai tăios:

– În cazul ăsta, pe unde să o luăm?

– Locul de întâlnire este pe terenul principal de instrucție. Măcar acela ar trebui să fie cât de cât mai degajat, chiar dacă nu s-a ocupat încă nimeni de asta. Execută ordinul, soldat!

Și Sixsmith îl execută. Ia cleștele, coboară din *Rosie* și desface lacătul. Simte că o înțepă rău de tot pielea de pe ceafă de parcă ar fi adormit la plajă și a ars-o soarele. Nici vorbă să deschidă poarta cu mâinile goale. Buruienile sunt prea înalte și prea dese. Se întoarce la volan, accelerează și intră cu *Rosie* drept prin fiarele ruginite.

După care dă cu spatele ca să închidă poarta la loc. Nu vrea să mai coboare – i se pare că i-a fost suficient o singură dată.

Găsesc un drum sau ceva ce a fost cândva un drum și care ocolește centrul perimetrului. Trebuie că acolo au fost depozitate piese grele de artilerie, pentru că adăposturile blindate pe lângă care trec par să fi fost construite ca să reziste unor atacuri de proporții biblice. Prin geamurile lor sparte se revarsă afară tot soiul de plante târătoare, ca niște lacrimi din sârmă ghimpată.

Descoperă resturile unei piste de rulare și intră pe ea. Îi duce către vest, către soarele care apune, până la terenul de instrucție. Unde nu-i așteaptă nimeni. Unde nu se mișcă nimic. Nimic nu se mișcă pe suprafața distrusă a Pământului. Nimic în afară de *Rosie*. Iar când motorul ei se oprește, tăcerea îi înghite cu totul.

– Ce ordonați, domnule? se interesează supărată Sixsmith.

Colonelul împăturește harta și o pune pe consolă.

– Așteptăm, spune el. Până vor veni.

Sixsmith nu întreabă la cine se referă.

Doctorul Fournier a fost dintotdeauna sensibil la atmosfera

din jur, iar atmosfera din *Rosie* a devenit atât de înveninată că nu o mai poate suporta. Așa că se ascunde de echipă, de colonel, de îndatoririle sale.

Evident că nu-i ceva nou. Se ascunde în cea mai mare parte a timpului încă de când au plecat din Beacon. Acesta este motivul pentru care a acaparat sala mașinilor și nu regretă. Însă acum, a adăugat câteva alte elemente la dorința sa de izolare. Se ascunde de situațiile noi și ieșite din comun. De exemplu, se ascunde de McQueen, care i-a luat aparatul de radiorecepție, uzurpându-i astfel locul de spion al doamnei general Fry.

Dar mai cu seamă, încearcă să se ascundă de propria-i revelație odioasă, care-l face să priceapă că s-a situat în tabăra sortită înfrângerii. Puciul orchestrat de doamna general în Beacon a fost o acțiune pripită și prost concepută. A dus la izbucnirea unui război civil, pe care epava umanității nu și-l poate permite. Indiferent dacă va câștiga sau va pierde, Fry va fi făcut un rău ireparabil și va fi adus în pragul dezastrului toată populația enclavei deja greu încercate.

Dacă pierde, în poveste se va regăsi și numele lui Fournier, printre numele celorlalți naivi vrednici de dispreț. Doar un nume printre multe altele. Nu la loc de frunte, pe prima pagină a ziarelor. Ci doar o notă de subsol, jalnică și rizibilă. În timp ce alți membri ai acestei expediții revin acasă încununați cu onoare și izbândă. În vreme ce el va fi trecut la „și alții“.

A încercat să diminueze efectul acestei realități în maniera tradițională, adică prin multă tărie. Însă a redescoperit un lucru știut de multă vreme: nu-i prieste whisky-ul, nici măcar în cantități moderate. Plus că se simte castrat și dezumanizat când bea direct din sticlă.

Acum stă în sala mașinilor, cu umerii sprijiniți de capota motorului, cu capul dat mult pe spate ca să simtă metalul rece drept în creștet. *Rosie* s-a oprit de câteva ore, dar lui i se învârtește capul, iar stomacul îl anunță că se angajează acrobat la circ. Așa că se teme să se ridice în picioare. A ajuns în punctul acela în care vrea cu tot dinadinsul să nu vomite, dar orice mișcare – din el sau din jurul lui – pare să se opună acestui plan.

Ușa de la sala mașinilor este pe jumătate deschisă. Dincolo de ea este laboratorul prin care se fâțâie Stephen Greaves. Invizibil în întuneric, Fournier îl urmărește prin spațiul dintre ușă și tocul ei. Concentrat, Greaves se ocupă de conținutul câtorva recipiente scoase din trusa pentru mostre. Mai devreme, a fost și Samrina Khan acolo. Fournier a vrut să vorbească cu ei, dar vorbitul este una dintre acțiunile care l-ar face să vomite. Așa că s-a mulțumit să stea și să se uite cum Greaves a improvizat un fel de doctorie pe care a injectat-o în Khan.

Apoi cei doi au discutat despre copiii sălbatici și despre copilul lui Khan. Și despre un tratament. Multe dintre vorbele lor s-au pierdut, neluate în seamă de Fournier. Dar acum descoperă că unele i s-au fixat totuși în minte.

Vorbeau despre tratament ca despre ceva posibil, ceva real. Ceva ce poate fi obținut. Sau... *a fost* obținut? Fournier se întreabă – poate mult prea târziu – care anume ar fi leacul acela și la ce lucrează Greaves acum cu atâta tenacitate? Pretinsul savant (căci Fournier nu a văzut nicio probă concludentă în acest sens!) mormăie în barbă – vorbește pe două voci, dialoghează de unul singur. Fournier nu aude chiar tot ce spune, dar prinde esența. Greaves se adresează cuiva cu gradul de „căpitan”, îi pune întrebări, la care tot el răspunde cu o voce exagerat de mult îngroșată.

– Dar n-o să fie destul, zice acum, jucându-și propriul rol. O să se termine repede.

– Lucrezi cu ceea ce ai, puștiule, își răspunde cu cealaltă voce. Nu poți să faci suc de portocale dacă storci o piatră.

– Trebuie s-o salvez!

Din nou vocea normală a lui Greaves, tremurătoare și îmbufnată.

– Trebuie!

– Bine. Dar trebuie mai întâi să socotești cât te costă. Sunt multe vieți în joc. Nu numai viața ei, ci și viețile copiilor. Cât de departe vrei să mergi?

– Mai am lichid cefalorahidian. S-ar putea să-mi ajungă să fac... să fac ceva care să aibă efect. Nu un inhibitor. Ci un leac adevărat!

Fournier și-a dus la buze sticla cu whisky de ceva vreme, dar nu a sorbit din ea încă. Acum o pune jos, având mare grijă să nu facă niciun zgomot.

– Nu, spune vocea mai groasă. Nu-i suficient.

– Poate că e.

– Nu.

– N-ai de unde să știi asta! ridică tonul Greaves. Nu știi, căpitane.

– Puștiule, eu știu doar că acele celule cu care lucrezi tu sunt celule moarte. Și mai știu că ai nevoie de celule vii. De asemenea, știu că prionii 35 au atins paisprezece procente. Câte loturi intenționezi să cultivi? În pipeta aia sunt vreo zece – asta în cel mai bun caz –, deci ai zece posibilități de testare. Și, din moment ce aceste zece teste vor consuma tot lichidul cefalorahidian de care dispui, nu vei mai fi în stare să mai faci încă o doză de inhibitor pentru Rina – ceea ce înseamnă că trebuie să dai lovitura în următoarele trei ore, înainte să dispară efectul dozei actuale. Cum crezi tu că vei obține vreo cultură în doar trei ore?

Greaves a încremenit. Cu mâinile în aer și cu pipeta în una dintre ele, băiatul seamănă cu un dirijor gata să dea orchestrei sale semnalul de începere a simfoniei.

– N-ai de unde să știi, repetă el, abia auzit.

Pare să se prăbușească cu încetinitorul. Mai întâi pe un genunchi, apoi pe amândoi. Lasă capul în jos, până la podea.

– Va trebui să le spun, geme el. Va trebui să le spun dacă mă vor întreba.

Asta-i o veste foarte bună, își zice doctorul Fournier. Pentru că el, unul, intenționează să-l întrebe.

Botezul este ideea lui Foss. Se miră și ea de unde i-a venit.

Descoperă niște praf de ouă, zahăr, făină și un rest de untură și face un fel de pandișpan cu glazură din cafea, gelatină și încă puțin zahăr. După care îi târăște pe toți ceilalți în zona de recreere – fie că le convine sau nu – ca să ude creștetul copilului cu lichidul preferat. Atâta vreme cât lichidul cu pricina este apă sau whisky, sau whisky îndoit cu puțină apă.

– Despre ce dracu' e vorba? se răstește foarte urât McQueen, când ea îl dă jos din turelă.

De ieri, de când i-a ignorat pe față ordinul, Foss nu crede că-i mai datorează ceva lui McQueen. Cu atât mai puțin o explicație. Însă acum poate că încearcă să-și explice sieși ce are de gând.

– Măine pe vremea asta o să fim în Beacon, spune ea. Și o să ne despărțim. Poate că o să ne mai întâlnim din întâmplare, dar niciodată nu vom mai fi toți *împreună* ca acum. Echipa noastră nu va mai exista.

– Slavă Domnului! mormăie McQueen.

– Da, bine. Dar contează. Am făcut parte dintr-un proiect important și nu pot să-l văd cum se destramă fără... știi și tu.

– Ba nu știu.

– Fără să marcăm cumva momentul. Să fim împreună, o ultimă dată. După aia, gata. S-a terminat. Dar mi se pare greșit să nu ne luăm rămas-bun așa cum se cuvine. Spune-i superstiție, dacă vrei. Dar ce-i rău în asta? Vino și bea un ultim pahar cu noi. Fă cunoștință

cu mucosul ăla mic. Împacă-te cu colonelul!

Ultimul îndemn a fost o greșeală. McQueen părea pe jumătate convins, dar acum se îmbătoșează și se uită încruntat la ea.

– Nu știi absolut nimic despre ce-i între mine și colonel, spune el.

– Nu, recunoaște Foss. Și nici n-am nevoie să știu. S-a terminat, colega. Atâta îți spun. S-a terminat, și acum noi o să-i zicem pa și la revedere.

În cele din urmă, McQueen vine cu ea. Se strâng toți, cu excepția doctorului Fournier, care pretinde – cam împleticind cuvintele – că are treabă. Mă rog, să fie sănătos. După părerea lui Foss, el este singurul a cărui absență n-o să întristeze pe nimeni.

Deci sunt șase cu totul. Nu s-au mai strâns atât de mulți în zona de recreere de la incidentele din Invercrae. La început, Khan nu pare prea entuziasmată de idee, dar începe să râdă ușor când Foss aduce pandișpanul. După care o apucă plânsul, ceea ce le cam strică și celorlalți cheful.

Foss toarnă fiecăruia cam douăzeci și cinci de mililitri de whisky. McQueen se strâmbă și împinge paharul; dar se răzgândește și îl ia înapoi. Toată lumea are câte un pahar, cu excepția Robotului. Colonelul Carlisle ține un toast în cinstea celui mai nou membru al speciei omenеști și a remarcabilei sale mame. Se gândește puțin, după care pomenеște și numele lui John Sealey.

Dau peste cap paharele, iar Foss le umple din nou. Khan este într-o dispoziție stranie, pe care Foss nu o poate descifra, deși presupune că nașterea ofilește pe oricine în numeroase privințe.

– Deci te-ai hotărât să-i spui John, rostește Foss. John Khan.

Doctorița clatină din cap.

– Nu, șoptește ea. Nu știu. Nu m-am hotărât.

– Păi, dacă vrei să-i dai prichindelului și un nume mijlociu, cred că Foss sună foarte bine. Jonathan Foss Khan. Ți dai seama de cât respect s-ar bucura cineva cu numele ăsta.

După ceva insistențe, Khan le permite tuturor să-l țină pe copil în brațe. Mai bine zis, le permite acelor care își exprimă această dorință (Sixsmith și McQueen spun câte un „pas” apăsător), adică lui Foss și colonelului. Apoi Foss mai vrea o dată. E plină de surprize astăzi. Nu s-a gândit niciodată să facă și ea copii, dar ghemotocul acesta de bucurie nefiresc de tăcută îi dă o stare de reverie ciudată și plăcută. Ca un fel de asigurare, își spune ea, ca un fel de promisiune. La urma urmei, lumea nu se sfârșește aici. Ci doar se schimbă și tu

te schimbi odată cu ea.

Fără să se gândească prea bine la ce face, întinde copilul spre McQueen.

– Haide, ia-l! Fă cunoștință cu singurul membru al echipei care are un vocabular mai limitat decât al tău.

McQueen clatină din cap.

– Nu-i nevoie, spune el.

– Fricosule, e doar un bebeluș!

– Toți am fost la un moment dat bebeluși. Așa începe.

Foss renunță.

– Atunci să mai toastăm o dată, zice ea. Pentru *Rosalind Franklin*, în care am călătorit atâta drum. La naiba cu armata și la naiba cu Biroul Principal! Noi suntem cei care au reușit.

Se aude un „Da!” emfatic din partea lui Sixsmith și un hohot trist de râs din partea lui McQueen, care își plimbă mult timp băutura în pahar înainte de a se hotărî să îl ducă la gură.

– Ei, iată, am reușit! spune Foss.

Încă nu știe de ce se străduiește atât de mult, dar trebuie să existe un motiv pentru care își dorește să-i facă să simtă ca ea. Sau măcar să simtă ceva, chiar dacă doar ea face atmosferă aici.

– Am venit, am văzut și a dracu' să fiu eu dacă n-am și învins. N-au murit degeaba Lutes și Phillips și ceilalți. Au murit pentru ca noi să putem ajunge aici. Încă un pahar în onoarea lor, bine? În amintirea...

Cu un gest nervos din mână, McQueen își împinge paharul peste masă.

– Încetează dracului odată! spune el. Nu facem nicio treabă dacă ne îmbătăm ca porcii.

Și pleacă înapoi, în zona mediană.

– În onoarea lui Lutes, Penny, Sealey, Phillips și Akimwe! spune simplu colonelul.

Ia sticla, își toarnă un pahar și îl golește. Foss îi urmează exemplul, dar toată atmosfera aia bună s-a dus deja la dracu'. Khan plânge din nou.

Ba nu. Nu plânge. Scoate alt fel de sunete, ca niște sughițuri sacadate, ca și cum ar vrea să scuipe ceva. Are copilul în poală, dar nu-l atinge. I s-au albit încheieturile de la degete, atât de tare strânge din pumni.

– Samrina! zice colonelul. Te simți rău?

Greaves a și sărit în picioare.

– Sunt niște complicații, spune el repede, prea repede și prea disperat. De la... niște complicații de la...

Dă din mâini, desenând niște forme ciudate în aer.

– Trebuie să-și ia medicamentul. Haide, Rina!

O trage de umăr. Și Foss își dă seama că aceasta este o scenă incredibilă: Robotul pune mâna pe cineva, în loc să se retragă înnebunit. Cât despre complicațiile alea, tare complicate mai sunt. Khan a căscat larg gura și clipește mai des decât un semnalizator optic. Mai mult ca sigur că o să facă o criză.

– Ai un medicament pentru chestia asta? îl întreabă Foss pe Greaves. În regulă. Hai s-o ducem în laborator!

Și dă s-o ajute pe Khan să se ridice de pe scaun. Dar Robotul îi taie calea.

– Mă ocup eu, spune el. Pot și singur. Las-o în pace!

– Ce naiba, Greaves! Vreau doar să...

Nu mai apucă să spună ce anume vrea. Senzorii de mișcare se declanșează simultan. Parcă ar fi un cor mare de greieri nebuni.

Au musafiri.

Colonelul Carlisle pune răul înainte: copiii i-au ajuns din

urmă. Și imediat îi trimite pe toți la posturile lor. Foss se ocupă de armele din turelă (nu a uitat să-și ia ochelarii cu infraroșu).

McQueen stă în zona mediană. Colonelul și Sixsmith, în cabina principală. Fiecare are grijă să ia la el și câte un walkie-talkie.

Nemaiavând interfon, vor fi nevoiți să ia astfel legătura între ei și să spere că se vor înțelege.

Din cabina principală nu se vede nimic. Noaptea s-a lăsat peste ei ca o draperie de camuflaj. Dacă sunt copii afară, aceștia au un avantaj asupra lor, deoarece se orientează după miros. Prin urmare, nu pot decât să stea în *Rosie* și să-i aștepte, sperând că în arsenalul lor nu au nicio armă capabilă să producă neplăceri unui vehicul blindat.

Carlilse încă se mai gândește dacă să aprindă sau nu farurile, când, pe neașteptate, decizia aceasta este luată de altcineva. Două raze luminează noaptea. Apoi încă două. Și, în cele din urmă, un grup de șase proiectoare cu halogen. Toate luminile astea sunt îndreptate spre *Rosie* de la o distanță de aproximativ o sută de metri. Prin fața proiectoarelor se văd siluete de oameni care se plimbă încolo și înapoi, într-o manieră prea puțin disciplinată, care colonelului i se pare cam bizară și destul de șocantă.

– Nu trageți, ordonă el în walkie-talkie, dar fiți pregătiți pentru orice eventualitate. Cred că asta-i escorta noastră, dar trebuie să așteptăm o confirmare.

Aparatul de radiorecepție de la bord este stricat, prin urmare trebuie să excludă orice fel de apel. Îi cere lui Sixsmith să trimită un mesaj în codul Morse cu farurile. Doar două cuvinte: *Rosalind Franklin*.

Le răspunde una dintre cele două perechi de faruri din fața lor. *Beacon. Manolis. Prezentăți-vă!*

Carlisle se ridică și își agață aparatul la centură. Se ridică și Sixsmith, dar colonelul clatină din cap.

– Doar eu am să mă duc să mă prezint. Așa a ordonat doamna general.

– Domnule..., începe Sixsmith, deloc mulțumită.

– Pe loc repaus, soldat! Oamenii ăștia vin din Beacon. Este absolut normal să mă întâlnesc cu ofițerul superior și-i să-i predau oficial comanda. De asemenea, voi afla și ce măsuri au luat, ca să mă asigur că se vor ocupa cum trebuie de voi. Nu-i nicio problemă.

Sixsmith rămâne în picioare.

– Dar ar putea fi una, domnule, dacă ne-au dat iarăși de urmă copiii ăia. Zic și eu așa. N-ar fi mai bine să-i informăm pe cei din escortă cu privire la această situație, înainte să ieșim din *Rosie*? Nu-i mai corect așa?

Este. Carlisle nu poate nega.

– Foarte bine, soldat, spune el. Trimite un alt mesaj.

– Am înțeles, domnule. Vă mulțumesc domnule.

Sixsmith este vizibil mai ușurată. Se așază și începe să clipească din faruri. Dar nu transmite decât câteva puncte și liniuțe, când luminile din cealaltă parte încep și ele să pâlpâie, întrerupând-o în mijlocul propoziției.

Prezentăți-vă!

Sixsmith se enervează.

– Faceți mișto de mine? mormăie ea.

Se apucă din nou să transmită mesajul.

Și se întâmplă același lucru. Farurile vehiculului din față o întrerup imediat: *Prezentăți-vă!*

Lui Sixsmith nu-i vine să creadă.

– Poate ar fi mai bine să le fac semnale cu aruncătorul de flăcări, bombăne ea. Domnule, cer permisiunea să mai...

– Da, spune Carlisle. De acord, soldat. Mai încearcă o dată.

Și Sixsmith încearcă. Măcar acum partenerul de dialog o lasă să-și

termine mesajul. *Gard compromis. Posibil inamici în zonă.*

Hotărât și inevitabil, vine și răspunsul după o jumătate de minut.
Prezentați-vă!

– Avem de-a face cu un dobitoc, se minunează Sixsmith.

Colonelul ia legătura cu Foss prin walkie-talkie.

– Domnule?

– Ce vezi prin lunetă, locotenente?

– Vreo douăzeci de infanteriști și trei vehicule. Dar e ceva curios cu vehiculele alea. Unul e un tanc – probabil un Challenger, după configurația turelei. Celelalte două... ar putea să fie mașini de teren, dar una seamănă mai degrabă cu un autobuz. Iar cealaltă are în spate un fel de afet, cu laturile înalte ca la o căruță. Nu văd niciun elicopter.

Carlisle are o presimțire. Dar nu vrea să-i dea curs.

– Copiii sălbatici?

– Nu, domnule. Nici urmă de ei. Dar sunt o mulțime de tufe dese acolo. Nu pot să văd cât de departe aş vrea.

– Mulțumesc, locotenente. Urc și eu acum în turelă.

Îl spune lui Sixsmith să nu oprească motorul și pleacă din cabină. Zona de recreere este pustie. Probabil Greaves a dus-o pe doamna doctor Khan în laborator ca să o examineze sau să o trateze cumva.

Îl frământă o bănuială de care nu poate să scape. *Prezentați-vă?* Pe întuneric, într-o locație periculoasă, fără asigurarea perimetrului? Poate că Sixsmith are dreptate și căpitanul Manolis este un imbecil. Mai bine așa, pentru că alternativa este cu mult mai neplăcută.

McQueen stă pe platforma din mijloc și pare foarte furios. Și-a încheștat mâna stângă pe scărița care duce în turelă. Locotenentul Foss coboară și ea alături de ei. Din laborator se aud niște zgomote înăbușite, ca de luptă. Însă colonelul nu are timp să se ocupe de asta.

– Deschide ușa! ordonă el. Dar s-o închizi după mine. Mă duc singur la ei.

– Cu tot respectul, domnule, spune Foss, ceva nu-i deloc în regulă cu mașinile alea de acolo. N-ar fi rău să vă însoțească cineva. Mă ofer eu.

– Și eu mă ofer, se bagă în vorbă McQueen.

– Nu, îi refuză colonelul. Nu mă aștept să am probleme, dar, dacă totuși vor fi, cineva trebuie să o apere pe *Rosie*.

– Va fi în siguranță și dacă o să vă luați o pază armată, spune

McQueen, cu vocea aspră din cauza încordării.

– Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, domnule McQueen, răspunde colonelul, privindu-l în ochi pe fostul locotenent. Cum am zis, dacă intervine vreo complicație în transferul comenzii, prefer să vă știu aici. Am încredere – în amândoi – că veți apăra echipa științifică și pe *Rosie*.

Întinde mâna să introducă repede codul pentru deschiderea sasului. Însă McQueen este mai rapid și îl apucă de încheietură. S-a făcut roșu la față. Îl consumă ceva – o furie aparent fără obiect.

– Domnule McQueen...

– Cât de prost ești? scuipe McQueen cuvintele. Nu recunoști o ambuscadă nici când o ai în fața ochilor?

Colonelul își smulge mâna, dar nu se atinge de tastele sasului.

– Continuă! șoptește el.

McQueen se strâmbă și scutură din cap, dar vorbește mai departe, cu un fel de silă îndârjită, așa cum pacientul unui dentist scuipe sânge și dezinfectant în chiuvetă.

– Te-au atras aici ca să te omoare și s-o ia pe *Rosie*. Țasta-i singurul motiv pentru care i-au ordonat lui Fournier să-ți dea aparatul de radiorecepție. Ca să pună mâna pe tine aici, în mijlocul pustietății. Și să te scoată din ecuație.

– Despre ce dracu' vorbești? îl întreabă Foss.

Tânăra începe să râdă și se uită la colonel de parcă se așteaptă să râdă și el de gluma asta.

– Nu Fournier mi-a dat aparatul, îi amintește colonelul lui McQueen. Tu mi l-ai dat.

McQueen ridică mâinile în semn de capitulare ironică.

– Ei, acum și tu! Nu zic că n-aș fi și eu băgat în povestea asta. Putem să nu ne îndepărtăm de subiect? Fry te vrea mort. De aia a aranjat întâlnirea de aici și nu te-a lăsat să ajungi în Beacon. Fără zarvă, fără prea mulți martori. Pur și simplu n-ai mai reușit să ajungi acasă din expediție.

Cu toate că nu vrea, Carlisle începe să îi dea crezare.

– Ce contează dacă mă întorc sau nu acasă? N-am niciun fel de autoritate în Beacon. Nu reprezintă niciun fel de pericol pentru doamna general.

– Asta a fost înainte. Acum s-a schimbat situația. Cât am fost noi plecați, Fry a încercat să preia controlul asupra Biroului Principal, numai că a întâmpinat opoziție. A suferit pierderi grele, așa că s-a

văzut nevoită să facă o alianță. Cu junkerii. Ce vedem noi acolo sunt vehiculele de luptă ale junkerilor. Pentru că madam Fry se teme ca nu cumva, dacă te întorci în Beacon, să nu treci în cealaltă tabără. Plus că are nevoie de *Rosie* și de armele ei și nu crede că ai să-i dai cheile pur și simplu.

Foss n-a spus nimic în tot acest timp. Doar l-a privit ținând pe McQueen. Acum își pune arma pe umăr, ca să aibă mâinile libere. Și îi dă un pumn zdravăn în gură. Un pumn foarte zdravăn. McQueen aproape își pierde echilibrul. Dar nu ripostează: își șterge sângele de pe buza spartă și își verifică rana cu vârful degetului.

– Dobitocule! Ticălosule! zbiară Foss.

– Da, mormăie McQueen. Bine.

– Junkeri? A făcut o alianță cu junkerii? Cum adică? Cum să facă așa ceva cu ăia... cu ăia care violează de plăcere și... și mănâncă oameni... și... la dracu'!

– Haide, descarcă-te! o îndeamnă McQueen sumbru, dându-și ochii peste cap.

– Ce-ai crezut că o să facă cu noi după ce îl ucideau pe colonel? Chiar ți-ai imaginat că o să ne trimită cu elicopterul în Beacon? Că o să ne dea cocktailuri la bord și o să ne ofere perne pufoase pe care să ne tolănim? Nu colonelul a căzut în cursă. *Tu* ai căzut. Suntem morți dacă ieșim din *Rosie*! Cretin nenorocit ce ești!

Ridică pumnii strânși. Lovitura pare iminentă. McQueen se prefăce neimpresionat de furia ei și se uită afară, în noaptea neagră.

– Locotenente! intervine Carlisle.

Tonul lui blând are succes. Foss reușește să se stăpânească, deși tot mai tremură de nervi. Carlisle a observat cum copia comportamentul lui McQueen pe teren; mersul lui legănat, felul în care dă la o parte piedica armii cu podul palmei. De aceea dezamăgirea ei este cumplită – ca o cădere în gol.

– Faceți abstracție de neînțelegerile voastre, le spune el celor doi. Acum, vă rog. Sunt de acord cu părerea lui Foss. Dacă scopul este să mă ucidă, e greu de imaginat că se vor limita doar la asta – mai ales dacă suntem martori la o alianță clandestină cu dușmanii Beaconului. Nu trebuie să o lăsăm pe *Rosie* să cadă în mâinile lor și trebuie să protejăm echipa științifică. În plus, iar acesta este lucrul cel mai important, trebuie să ne asigurăm că Beaconul află de descoperirea noastră. Nu avem cum să reușim decât dacă suntem de aceeași parte a baricadei.

Nu-i prea elocvent, dar nu poate mai mult. Aceste cuvinte cumpătate îi par chiar și lui lipsite de curaj, însă alternativa ar fi să rămână aici și să-și care pumni, în vreme ce oamenii lui Fry i-ar împresura.

– Deci, ce ai de gând să faci, fraiere? mârâie Foss la McQueen.

După o pauză destul de lungă, plină de tensiune, McQueen ridică din umeri.

– Mă doare fix undeva dacă trăiești sau mori, i se adresează el lui Carlisle. Sincer, aș prefera să te văd cum sângerezi. Dacă Beaconul va fi distrus, asta va fi din vina ta. Pentru că tu ai stat deoparte și te-ai uitat nepăsător cum se duce totul la dracu', deși ai fi putut să oprești asta. Dar recunosc că am greșit. Sunt alături de voi până rezolvăm problema asta și scăpăm de aici.

Foss își scoate revolverul și îl lipește de falca lui McQueen. În ciuda furiei, mâna nu-i tremură deloc.

– Te avertizez, spune ea. Dacă e să sângereze cineva, atunci ăla ai să fii chiar tu. Ce ordonați, domnule colonel?

Să le luăm pe rând, își spune Carlisle.

– Ocupă-te de armele din turelă, locotenente. Dacă suntem atacați, trebuie să putem riposta.

Vrea să se întoarcă în cabină. Dă nas în nas cu Sixsmith, care-i întinde aparatul lui Fournier.

– Domnule colonel, spune ea. Au luat legătura cu noi.

– Căpitanul Manolis?

– Nu, domnule. Doamna general Fry. Este și ea aici. Și vrea să vorbească degrabă cu dumneavoastră.

Nu-i ca în celelalte dăți. Este cu mult mai rău.

Ochii doamnei doctor Khan se tot dau peste cap, dezvelind albul pur câteva secunde în șir. Mișcările ei sunt violente și necontrolate. Era să cadă de câteva ori pe drumul scurt de la cabine până în laborator.

În timp ce Greaves încearcă să prepare serul, ea îl zgârie pe braț, îl lovește peste față. Încă nu a încercat să-l muște, însă gesturile ei sunt tot mai insistente, tot mai disperate. În ea se trezește la viață instinctul de flămând. Va prelua controlul în câteva minute, își spune Greaves. Poate mai sunt doar câteva secunde până când *Cordyceps*-ul din sângele și creierul ei va reuși să o subjuge complet.

Bolborosind întruna tot felul de scuze fără noimă acum, băiatul încearcă să o lege pe Khan de bancul de lucru. Atunci când acesta a fost instalat în *Rosie*, s-a ținut cont de faptul că aici urma să se facă vivisecții pe flămânzi. Îi este destul de ușor să-i imobilizeze încheietura mâinii stângi. Dar imediat după asta Rina începe să se zbată și mai tare, încercând să-l lovească cu picioarele, să-l zgârie. Deschide și închide gura în scrâșnete seci de cartilaje. Greaves nu are încotro și o lasă imobilizată parțial.

– O să fie totul bine, o asigură el. Trebuie doar să... să prepar doza. Liniștește-te! Liniștește-te!

Aproape îl orbesc lacrimile. Acesta este ultimul lot de ser. Gata și la revedere. Fiecare doză a avut un efect mai scurt decât cea precedentă. Iar aceasta, obținută din ce a mai rămas pe fundul

recipientului, va fi mai mică decât celelalte. Și mai puțin proaspătă, desigur. S-ar putea să nu aibă niciun efect. Poate că el a amânat prea mult momentul injectării. Și, chiar dacă ar avea efect, acesta nu va dura decât foarte puține ore. După aceea Rina va dispărea pentru totdeauna, iar în locul ei își va face apariția un animal cu chipul ei. Ce se va face fără ea? Ce va face cu ce rămâne din ea?

Și ce se va întâmpla cu copilul ei?

Se apropie de Rina cu seringă în mână, iar ea mârâie și vrea să-l muște. Și-a dezvelit dinții, iar buzele i s-au umplut cu salivă. Se uită la el cu ochi mari. Și nu îl recunoaște.

Greaves o apucă repede de mâna liberă și îi suflecă mâneca, apăsându-i pieptul cu toată greutatea lui ca s-o împiedice să se ridice de pe bancul de lucru. Fălcile Rinei se deschid și se închid pe brațul lui. Dar are mai multe straturi de haine și nu crede că ea va avea timp să ajungă până la carne.

Rina se zbate cu sălbăcie. Greaves îi înfige acul în braț, dar ratează vena cubitală cu câțiva milimetri. Încearcă încă o dată, dar nimerește și mai departe. A treia oară, cu dinții Rinei scrâșnind lângă umărul lui, reușește să atingă ținta și apasă pistonul seringii.

Se îndepărtează de ea, sfâșiindu-și haina. O bucătică de stofă atâră dintre dinții ei încheștați, aidoma turului de la pantalonii unui hoț în colții unui câine – a văzut desenul acesta într-o carte, pe vremea când era la orfelinat. Rina scuipă bucata de cârpă și se întinde după el. Vrea să-l mai muște o dată. Greaves se vede nevoit să se refugieze în spatelul bancului de lucru, unde nu-l poate atinge.

Acum așteaptă să vadă dacă îl va recunoaște. A început iarăși să plângă – în hohote disperate, care îl zguduie și îi provoacă durere. Îi rostește numele la fiecare câteva secunde, sperând că va primi un răspuns.

Rina nu-i răspunde, dar respirația i s-a mai domolit și închide încet gura. I se înmoaie genunchii și se prăbușește pe podea, cu mâna legată în sus. Privirea goală îi dispăre din ochi. Acum pare doar epuizată și nedumerită. Privește concentrată în jur. Clipește lent, închide strâns ochii, apoi îi deschide și se mai uită încă o dată – de parcă ar spera că va obține un rezultat mai bun a doua oară.

– Rina? repetă Stephen.

Nici acum nu-i răspunde. Dar el îi întinde mâna și ea îi atinge palma cu vârful degetului. Băiatul râde ușor printre lacrimi, răspunzându-i la această îmbrățișare bizară, numai a lor. Rina

întoarce capul și se uită la cureaua din jurul încheieturii. Și parcă pleoapele îi tresar puțin. Trage de ea ca să vadă dacă va ceda. Încearcă s-o dezlege cu degetele de la mâna liberă.

– Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! spune Stephen cu vocea îngroșată de plâns. Am fost nevoit. Îmi pare foarte rău.

Și se îndreaptă spre ea ca să-i desfacă legătura de la mână.

Dar nu ajunge. Ușa de la sala mașinilor a fost deschisă în tot acest timp. Din bezna de acolo apare doctorul Fournier, care-i taie calea. Totul se întâmplă atât de repede, totul este atât de neașteptat, că Stephen se sperie și face un pas în spate, lovindu-se rău la cot de marginea frigiderului. Scâncește și se ține de braț cu cealaltă mână.

– Să nu îndrăznești s-o atingi! țipă Fournier.

Și continuă pe același ton:

– Ce-ai făcut, Greaves? Spune-mi ce ai făcut. Dumnezeule mare, femeia asta e infectată! E infectată și tu ai descoperit cum să combați infecția. Ai descoperit un leac.

– Ba nu! exclamă Stephen.

O face absolut fără să vrea. Pus în fața unei afirmații false, nu are încotro și trebuie să o corecteze.

– Știu ce am văzut. Spune-mi! Spune-mi cum ai făcut-o!

– Nu pot, scâncește din nou Stephen. Vă rog, lăsați-mă în pace!

Cuprins de febra momentului, Fournier nu-și mai dă seama ce face. Îl apucă de umeri pe Stephen și îl izbește de frigider.

– Spune-mi! urlă el.

Șocul contactului fizic îl împietrește pe băiat. Nici măcar nu mai opune rezistență. Cuvintele i se bulucesc în gură și se revarsă.

– Li... lichid cefalorahidian de la flământul capturat. Se ia... o... o cantitate între douăzeci și cincizeci de mililitri și se amestecă cu...

Se aude un sunet ca o bătaie înăbușită de gong. Domnul doctor Fournier mârâie, se crispează și cade. Își pierde cunoștința înainte de a ajunge pe podea.

Rinei îi alunecă dintre degete suportul din oțel pentru retorte. În cădere, acesta îl mai lovește încă o dată pe doctor, făcându-i o tăietură triunghiulară în obraz.

Rina se uită înnebunită în toate direcțiile. Apoi clipește de mai multe ori și scutură capul, făcând *bârrrrr*.

– Mai bine, mârâie ea printre dinți. Acum pot să mă aud cum gândesc.

— **A**ici Carlisle. Apel pentru doamna general Fry, spune

colonelul. Carlisle o cheamă pe Fry sau Adunarea Militară din Beacon, recepție.

A dat la maximum volumul aparatului. Cu excepția lui Foss, restul supraviețuitorilor din escorta lui *Rosie* se îngheasuie lângă el în cabina principală. Foss se află în turelă, ca să-i anunțe dacă fac vreo mișcare vehiculele din față.

Doamna general răspunde după destul de mult timp, însă glasul ei pare foarte relaxat.

– Isaac, bine ai venit la baza Echo! Ne-ai găsit greu?

Carlisle nu se lasă amăgit de această invitație la taifas.

– Doamnă general, am identificat inamici în apropiere. Cer permisiunea de a ne urma traseul inițial și de a amâna întâlnirea pentru Beacon. Locul acesta nu este sigur.

– Cerere respinsă, spune Fry, pe același ton calm. Nu sunt inamici, ci aliați. Acum, adu-ți aminte instrucțiunile mele explicite de ieri și, te rog, deschide ușa și ieșiți toți pe terenul de instrucție. Oamenii mei o vor prelua pe *Rosie*, împreună cu specimenul despre care ai pomenit – presupunând că există cu adevărat –, iar voi veți fi transportați la Beacon.

Iată-i ajunși în punctul în care trebuie să renunțe la toată aparența de politețe.

– Transportați – în ce mod? întreabă Carlisle. Vedem junkeri și camioane de junkeri. Nu sunt convins că ne puteți garanta siguranța.

– V-o pot garanta cu condiția să ieșiți imediat din *Rosie*. Nu și dacă vei continua să-mi irosești timpul.

Doamna general pare puțin iritată, de parcă s-ar da peste cap ca să evite apariția unor disensiuni, dar se simte nevoită să recunoască faptul că nu va reuși.

– Ne întoarcem împreună. Chiar acum. Ordinele tale nu s-au schimbat, Isaac. Te rog, coboară din vehicul.

În pragul unui act de insubordonare directă, Carlisle preferă să bată pasul pe loc.

– Geraldine, ți-ai dat mâna cu criminalii și violatorii care se opun tuturor valorilor în care credem noi. Refuz să susțin o asemenea decizie. Lasă-mă să o duc pe *Rosie* înapoi în Beacon și ți-o voi preda la momentul cuvenit.

– Nu se poate, spune Fry, fără să se mai ascundă după deget. Permite-mi să-ți explic cum stau lucrurile, Isaac. Nu-i loc de discuții sau de negocieri. Alianțele pe care le-am făcut eu sunt absolut necesare pentru supraviețuirea Beaconului. Nu-ți ofer niciun fel de explicație sau scuză. Sunt superiorul tău și tu trebuie să execuți ordinele pe care ți le dau. În numele Adunării Militare, îți rechiziționez vehiculul. Aici. Acum. Dacă nu vrei să mi-l predai, atunci tu și restul echipei vă veți face vinovați de nesupunere și trădare și veți fi judecați în consecință. Drept dușmani ai Adunării și ai statului.

– Minte, spune McQueen. O vrea pe *Rosie* întreagă, nu bucățele.

– L-am auzit cumva pe locotenentul McQueen? întreabă Fry. Dacă el este, te rog, spune-i să-și țină gura și să respecte ierarhia. Iar dacă îi împărtășești optimismul, Isaac, gândește-te că preferăm să o primim pe *Rosie* pe bucăți decât să o folosești în lupta împotriva noastră.

– Geraldine, spune Carlisle, făcând un ultim apel la rațiune. Nu te-am mințit. Am dat peste un tip nou de flămânzi și am obținut un specimen. Este vital să ajungă intact în Beacon.

– Mi-ai mai spus asta! se răstește Fry. Mărturisesc că îmi vine greu să cred că ați descoperit ceva după șapte luni în care n-ați reușit nimic. Tind să cred că ți-ai imaginat că vor fi probleme și ai recurs la acest șiretlic. Însă, dacă spui adevărul, cu atât mai mult ar trebui să nu te opui și să permiți Beaconului să beneficieze de succesul vostru.

Carlisle face o grimasă. Își lipește aparatul de piept cât timp își formulează răspunsul.

– Da, recunoaște el în cele din urmă. Îți înțeleg logica. Sunt gata să predau specimenul, dar nu și pe *Rosie*. Trebuie să mă gândesc la siguranța echipei mele. În plus, ar trebui să știi că avem și un bebeluș aici. Samrina Khan a născut acum două zile.

Pauza este aproape imperceptibilă.

– Nu mai spune? zice Fry. Minunat. Este împotriva regulamentului, firește, dar astfel de lucruri se mai întâmplă. De-abia aștept să beau în sănătatea lui. Gata cu vorba, Isaac! Tu, oamenii tăi, *Rosie*, specimenul – acum! Îți dau cinici minute. Folosește-le cu cap. Voi sta cu binoclul ațintit asupra ușii din mijloc. Cronometrul se va opri doar când o veți deschide și veți ieși.

– Doamnă general...

Dar Foss a întrerupt legătura.

– Domnule!

Este Foss, la walkie-talkie. Îngrijorată. Grăbită.

– Situația s-a agravat. În spatele nostru au apărut două vehicule cu farurile stinse. Cu siguranță că aparțin tot junkerilor – sunt îmbrăcate în sârmă ghimpată și au tot felul de tâmpenii pe ele. Mai văd și alți soldați care se apropie de noi din stânga și din dreapta.

Prin urmare, nu se pot retrage și nici înainte nu pot merge. Dacă există vreo cale de mijloc, el, unul, nu o vede. Au rămas fără soluții, iar foarte curând vor rămâne și fără timp.

– Foss, spune el, rămâi la locul tău și încarcă mitraliera grea! Dar nu roti ureaua. I-ar putea face să deschidă focul.

Se întoarce spre Sixsmith.

– Cheamă-i pe oamenii de știință în zona de recreere, soldat! îi ordonă el.

Sixsmith salută în grabă și pornește spre laborator. Carlisle se duce și el în zona de recreere ca să-i aștepte. Aruncă o privire nostalgică spre paturi. Este obosit de moarte și nu crede că va mai apuca să doarmă în viața asta.

Sixsmith îi aduce pe doctorița Khan și pe Stephen Greaves. Vine și McQueen. Khan abia dacă se mai ține pe picioare și se sprijină de Sixsmith până când ajunge la un scaun pe care să se prăbușească.

– Și doctorul Fournier? vrea să știe Carlisle.

– A leșinat, domnule.

– A...?

– L-am pocnit în cap cu un suport pentru retorte, explică doctorița Khan. L-a atacat pe Stephen și am reacționat fără să gândesc. Scuze.

– Nu te învinui pe chestia asta, spune Sixsmith. Pe bune!

Carlisle n-are vreme să asculte povestea, care oricum îl interesează foarte puțin. Le relatează în câteva cuvinte ce se întâmplă și le prezintă hotărârea pe care a luat-o.

– Doamna general Fry s-a oferit să vă ducă pe toți înapoi în Beacon, dacă eu voi fi de acord să i-o predau pe *Rosie* în următoarele câteva minute. Dacă aș fi crezut în sinceritatea acestei oferte, m-aș fi predat de la bun început. Însă nu cred. Părerea mea este că vrea să ne ucidă pe toți. Având în vedere că trupele ei sunt alcătuite în mare parte din junkeri, nici măcar nu vă pot garanta că veți avea parte de o moarte rapidă.

– Trădătoarea dracului! exclamă Sixsmith. Trădătoare împuțită și mizerabilă!

Nimeni nu mai are altceva de comentat.

– Astfel stând lucrurile, continuă Carlisle, îmi este clar ce trebuie să fac. Nu vreau să i-o predau pe *Rosie*, ca să o folosească drept argument suprem într-o lovitură de stat. Însă singura soluție pe care o văd eu ar fi să fugim cumva de aici. Camioanele junkerilor sunt vehicule de proveniență civilă, mult mai ușoare decât *Rosie*. Am putea să ne ciocnim de unul dintre ele și să-l dăm la o parte din drum, apoi să mergem tot înainte. Însă, din ce se vede, suntem copleșiți din punct de vedere numeric. Ar mai putea fi și alți junkeri în spatele clădirilor și este aproape sigur că soldații care ne-au înconjurat sunt înarmați cu lansatoare de rachete antitanc.

– Afirmativ, domnule, confirmă Foss prin walkie-talkie. Deocamdată am văzut două. Bazooka sau lansatoare de grenade, de mare putere.

– Prin urmare, fiecare dintre voi trebuie să decidă, încheie Carlisle, dacă vrea să rămână la bord și să încercăm să scăpăm de aici sau dacă vrea să coboare. Îmi pare rău că nu vă pot oferi opțiuni mai bune. Dacă dorește cineva să plece, am să activez sasul și am să deschid ușa de la mijloc. Părerea mea sinceră este că vă veți preda unor torționari și asasini, pe care doamna general nu va fi capabilă să-i țină în frâu – presupunând că și-ar dori să o facă. Dar este posibil să mă înșel.

O tăcere stupefiată s-a așternut în zona de recreere a lui *Rosie*. Soldații erau la curent cu situația de afară, doar doctorița Khan și Greaves aud acum pentru prima oară ce se întâmplă.

– Le-am spus despre copilul tău, Samrina, adaugă colonelul. S-ar

putea să fie în avantajul tău, dacă te hotărăști să...

– Nu ies din *Rosie*, spune Khan.

Cu podul palmelor își șterge ochii roșii și umflați.

– Prefer să rămân cu tine.

– Și eu, spune Sixsmith.

Din walkie-talkie se aude că și Foss este de aceeași părere.

În cele din urmă, McQueen ridică din umeri, apoi dă din cap.

– Nici nu văd ce altceva am putea să facem spune el. Oricum ar fi, tot o să ne facă praf. Mai bine să căsăpim și noi câteva dintre jigodiile alea.

– Unii sunt soldați din Beacon, îi amintește Carlisle. La fel ca tine. Datoria lor este să se supună chiar atunci când nu pricep despre ce e vorba.

– Asta n-ar trebui să fie datoria nimănui.

Cu părere de rău, Carlilse se vede nevoit să-i dea dreptate.

– Poate că nu, șoptește el, simțind că-și aruncă jumătate de viață la gunoi cu aceste trei cuvinte.

Numai Stephen Greaves nu a răspuns încă. Acum Carlisle știe care au fost consecințele ultimei ședințe când nu i s-a permis să-și exprime punctul de vedere. Face un semn cu capul spre băiat, după care își lasă ochii în jos ca să nu îl tulbure și să-i fie mai ușor să-și găsească cuvintele.

– Eu cred că ar fi o idee foarte bună să coborâm din *Rosie*, spune Greaves.

– Tu ai auzit ce am zis eu, Stephen? Probabilitatea ca...

– Nu. Știu, știu.

Greaves dă tot mai repede din mâini, dar fără să deseneze ceva în aer, cum îi stă în obicei, ci doar încercând să-și accentueze spusele.

– Mulți oameni vor muri, dar, dacă avem grijă, nu vom fi noi aceia. Pentru că noi vom ști că vin.

– *Cine* să vină? îl întreabă buimăcită Sixsmith.

Stephen îi aruncă o privire care durează aproximativ o zecime de secundă.

– Copiii, răspunde el. Putem să-i aducem aici.

Locotenentul Foss activează sasul și se strâng pe platforma din zona mediană.

Doar cinci, nu tot efectivul.

Unul dintre absenți este doctorul Fournier, care încă nu și-a recăpătat cunoștința. Khan s-a dus în laborator ca să-l verifice și a avut prezența de spirit să-l proptească de bancul de lucru și să-i lege mâinile. Respirația doctorului era superficială, dar regulată, făcând-o să creadă că va mai dura ceva timp până când se va trezi. Însă atunci trebuie să nu se miște din locul acesta.

Întrucât ceilalți doi membri ai echipajului care rămân la bordul lui *Rosie* sunt Stephen – care va închide sasul în urma lor – și copilul ei.

– S-ar putea să iasă foarte prost, îi spune ea lui Stephen înainte de plecare. Chiar dacă planul tău funcționează. Chiar dacă vin copiii. Tot s-ar putea să murim cu toții. Îmi las copilul cu tine, pentru că am încredere că vei... că vei avea grijă de el.

Ezită o clipă, simțind că a apucat-o pe un drum fără întoarcere.

– Nu-i lăsa să-l ia, Stephen! Indiferent ce se va întâmpla, nu le permite să-l ia cu ei!

– Îți promit, spune băiatul. Voi face cum am stabilit. Indiferent de ce va fi să se întâmple.

Ea îi atinge mâna cu vârful degetului. Dar nu ușor ca de obicei: acum apasă cu putere.

– Ai grijă și de tine! spune ea cu voce tremurătoare. Te iubesc, Stephen.

Băiatul bâțâie sfios din cap – acesta este singurul răspuns pe care i-l poate da.

– Eu... eu..., încearcă el.

Și apoi reușește:

– Rina!

Închide ochii și încearcă să-și suprime emoția. Cele mai normale momente de apropiere socială constituie o tortură pentru el, așa că doctorița Khan nici nu-și poate imagina prin ce trece acum. Și-ar dori ca structura lui psihică să-i permită să-l ia în brațe și să-l mângâie pe cap. Are sentimentul că-și părăsește doi fii, nu doar unul. Că își părăsește familia – singura familie pe care o are. Însă nu se pot îmbrățișa. Tot ce pot face este să-și spună la revedere și să scurteze cât mai mult această clipă ca să nu-i doară și mai tare.

Așa că pleacă – fără alt cuvânt și fără să rupă acel *cordon sanitaire* pe care și l-a construit în jurul corpului fragil. Sufletul îi dă pe dinafară de atâta suferință. Iar gândul că se va goli curând este cel mai dureros dintre toate.

Soldații au intrat deja în sas. Foss discută cu McQueen despre cartușe.

– Ai putea să le testezi pe cele făcute de tine. Doar așteaptă până când mă duc mai departe, bine?

– Sunt excepționale! zice McQueen. Ai să mă implori ca să-ți dau rețeta.

– O cunosc. Tocmai asta mă îngrijorează.

Deși vorbesc despre arme, puștile le sunt agățate de umăr. Au mâinile goale.

– Vreau să-ți spun ceva, colonele, spune Khan, făcându-i semn să se apropie.

– Desigur.

Carlisle se apleacă, iar doctorița îi șoptește ceva la ureche – câteva propoziții concise. Singurul dar pe care i-l poate oferi, însă unul foarte important. Colonelul își îndreaptă spatele și se uită la ea șocat.

– Ești sigură?

– Da.

Este foarte sigură.

– Dar asta schimbă...

Nu-și termină ideea, așa că doctorița nu trebuie să-l contrazică. Nu schimbă absolut nimic aici și acum. Este doar poanta unei glume

pe care ea nu va mai apuca să o spună.

Carlisle pare că totuși ar vrea să mai spună ceva, dar chiar atunci apare Stephen din zona de recreere. I-a adus copilul ca să-și ia rămas-bun de la ea, iar prezența acestuia reușește cumva să eclipseze celelalte probleme.

Cu mare băgare de seamă, Stephen îi întinde ghemotocul înfășat. Este nesigur pe sine și se uită în toate direcțiile, încercând să evite numeroasele priviri curioase din jur. Khan ia mânuța copilului în mâinile ei și se apleacă să îi sărute căpșorul acoperit cu un puf incredibil de fin.

– Domnul să te aibă în pază, piticule! șoptește ea.

– Seamănă cu taică-su, spune Foss. Sărăcuțul!

Nu mai este nimic de spus. A venit clipa. Colonelul introduce codul. Podeaua se cutremură, semn că s-a trezit la viață sistemul hidraulic al sasului.

Ușa se deschide și soldații coboară pe asfaltul crăpat. Khan iese în urma lor, strâmbându-se la primul pas făcut pe terenul de instrucție. Parcă toți mușchii îi sunt complet lipsiți de vlagă, fără reacție. Dar se aliniază alături de ceilalți sub lumina numeroaselor faruri. Toți își arată mâinile goale.

Fry știe că efectivul de acum al lui *Rosie* este alcătuit din șapte persoane. Așa că trebuie să ia în calcul că doi membri ai echipei au rămas înăuntru, în spatele ușii care se închide acum. Prin urmare, aceasta este o invitație la negociere, nu o capitulare.

Totul depinde numai de ea.

Un bărbat apare în centrul razelor de lumină, devenind imediat o siluetă bidimensională. Nu este militar. Poartă un tricou vechi, cu sloganul indescifrabil; jeanși rupți și pătați cu noroi și bocanci portocalii de iarnă. Le face semn să înainteze.

Khan aruncă o ultimă privire spre *Rosie*. Căminul ei din lungile luni ale misiunii, ultimul cămin pe care îl va cunoaște vreodată. Nu, nu chiar ultimul. Pentru că acum și trupul ei a ajuns un cămin pentru ceva greu de descris în cuvinte. Își duce cu ea acest ultim cămin peste buruieni și asfalt, în lumina în care colcăie milioane de firișoare de praf.

Totul, își spune ea. Totul a prins viață. Păcat că n-am observat mai devreme.

Fac o sută de metri. Și încă o sută.

– Suficient! le ordonă o voce.

O voce de femeie. Vocea doamnei general Fry.

Khan a văzut-o o singură dată, în ziua plecării. Atunci, doamna general a ținut un discurs în fața unei mulțimi de șaptezeci sau optzeci de mii de oameni, discurs în care le-a spus că viitorul Beaconului se află în mâinile lor. Acum doctorița abia dacă o recunoaște pe femeia scundă și dichisită în persoana care pășește înaintea lor, în uniformă de camuflaj prea mare pentru ea și bocanci atât de plini cu noroi și praf că doar cu greu îți mai poți da seama că sunt negri. Doamna general pare extrem de obosită. Îi atârână colțurile gurii, amintindu-i lui Khan de o replică din tragedia *Macbeth*: *Sunt adăpat de grozăvii și spaime.*

Dar cine nu este, în vremurile astea?

Fry face un semn. În spatele lor apar mai mulți bărbați și femei, care le taie retragerea spre *Rosie*. Alții se situează de-o parte și cealaltă a doamnei general, toți cu armele la ochi. Cam vreo treizeci cu totul, estimează Khan, poate ceva mai mulți. O treime sunt îmbrăcați în uniforme de camuflaj militare și au arme fabricate în Beacon. Ceilalți nu poartă uniforme și armele lor nu sunt făcute în Beacon. Pe lângă puștile lor automate, Khan observă macete și arcuri.

La fel ca uleiul și apa, soldații și junkerii nu se amestecă prea mult. Militarii își studiază noii aliați din colțul ochilor.

Junkerii zbiară și fluieră, își dau ghionturi și se îmbrâncesc ca să vadă mai bine ce se petrece în fața lor. Unul aruncă în *Rosie* cu o piatră. Aruncă și câteva vorbe porcoase tot în aceeași direcție. Soldații stau în poziție de drept și nu spun nimic. Niciunul nu încearcă nici măcar să simuleze că situația aceasta ar fi una normală.

Fry îi studiază cu atenție și strâmbă din buze.

– Sunteți doar cinci. Unde sunt ceilalți?

– Au rămas la bord, spune Carlisle. Au încuiat ușa. Așteaptă să le ordon eu, doamnă general, dacă să o predea pe *Rosie* sau să o distrugă, împreună cu inestimabilul specimen despre care am discutat mai devreme.

Fry a ajuns la câțiva metri de colonel. Bărbații care o păzesc sunt încordați și stau cu ochii în patru. Carlisle va muri înainte să pună mâna pe pistolul de la centură – probabil că va muri indiferent ce mișcare ar face. Fry pare ușor nedumerită de răspunsul lui.

– Să o distrugă pe *Rosie*? repetă ea. Cum anume?

– Dacă ajungem la o înțelegere amiabilă, nu vei avea ocazia să afli.

Fry zâmbește. Zâmbetul ei este cam șters, cam înnegurat, dar tot zâmbet se cheamă că este. Acesta este alt motiv pentru care sunt încă în viață, înțelege Khan acum. Doamna general a repetat această scenă în minte, și-a făgăduit că va avea parte de luxul unei conversații. Acesta este momentul ei, iar Carlisle trebuie să participe la el.

– Deja ți-am dat toate asigurările, Isaac, spune ea. Și chiar că nu te mai poți tocmi în condițiile astea. Ai spus că există un copil. Cum să cred că tu – și mama copilului – ați făcut un plan în care îl lăsați pe copil în *Rosie* și apoi îl aruncați în aer sau îi dați foc dacă noi doi nu vom reuși să cădem de acord. Te cunosc mai bine decât îți imaginezi tu.

Colonelul se uită la formația dezordonată a junkerilor.

– Probabil că ne-am schimbat amândoi opiniile de la ultima noastră discuție, spune el.

Și tot așa, își zice Khan. Continuă. Trage de timp. Iar semnalele lor străbat noaptea. Înainte de a coborî din *Rosie*, s-au spălat toți de gelul blocant. Chiar și flămânzii obișnuiți ar putea să sesizeze acești stimuli olfactivi de la kilometri întregi – în vreme ce copiii sălbatici au dovedit cu vârf și îndesat că sunt mai perseverenți și cu mult mai inventivi.

Haideți, copii! Suntem aici. Să înceapă petrecerea!

Dar copiii nu apar, iar Khan are sentimentul că i-a luat foc mintea și arde cu o flacără intensă, atrăgând lumina și căldura de la farurile vehiculelor și transformându-le în ceva și mai luminos și mai fierbinte. Se pierde. Știe că se pierde. Peste foarte puțin timp, conștiința ei se va evapora în aer. Iar animalul cu privire tâmpă, rămas în locul ei, va face câteva mișcări fără sens, care îi vor speria pe soldați și vor declanșa măcelul.

Nu se va termina aici. Nu are cum. Dacă ei vor muri, Fry va pune mâna pe *Rosie*. Stephen va mărturisi tot ce știe despre remediu – nu se va putea abține –, iar copilul ei va fi disecat de viu. Și el va fi doar primul. Vor urma foarte mulți alții.

– Ce? se răstește Fry la colonel. Ți-ai dat, în sfârșit, seama că democrația are și dezavantaje? Mi se pare greu de crezut.

Se întoarce spre ofițerul de lângă ea.

– Căpitane Manolis, ia un detașament și du-te la *Rosalind Franklin*. Șase oameni, printre care și doi ingineri. Demontați-i șenilele, ca să nu se mai poată mișca.

Ofițerul salută și dispare în întuneric.

– Te sfătuiesc să nu faci una ca asta, spune colonelul. Oamenii mei de la bord vor crede că este vorba despre o agresiune.

Rânjetul lui Fry este încărcat cu batjocură.

– Oamenii tăi de la bord? Presupun că vorbești despre autistul ăla, Stephen Greaves. Și despre doctorul Forunier, care răspunde la ordinele mele și care oricum este prea laș ca să se gândească la sinucidere.

Doamna general clatină din cap. N-o păcălesc subterfugiile lui Carlisle și o entuziasmează victoria aceasta facilă, dar nu prea mult.

– Încă mai putem să rezolvăm situația fără vreo pierdere inutilă de vieți, spune ea. Strigă-le să iasă din *Rosie*. Acum! Dacă nu, voi ordona căpitanului să astupe gurile de aerisire. După ce vor muri, vom putea să incendiem sasul fără să provocăm vreo avarie restului lui *Rosie*.

Carlisle trage aer în piept. Și îl ține acolo. Se încordează, iar soldații din jur se încordează și ei, interpretându-i mișcarea involuntară drept un semn că ar avea de gând să o atace pe doamna general. Însă nu o atacă. În schimb, se uită la distanța care îi separă de *Rosie* (și care lui Khan i se pare un hău de netrecut), după care o privește din nou pe Fry.

– Ai uitat de copil? o întreabă el pe un ton încă destul de calm.

– Nici vorbă, Isaac. Dar tu ai uitat că îți dau de ales?

Urmează o clipă de tăcere. Cu ochii la Carlisle, Fry ridică la ureche aparatul de emisie-recepție. Khan simte că o străbate un alt val de slăbiciune, de apatie. De *absență*. Reușește să găsească un gând și se agață de el. Dacă Fry va vorbi la aparatul ăla, atunci ea o va opri. Oricare ar fi prețul pe care va trebui să-l plătească, Fry nu trebuie să dea ordinul.

– Geraldine, spune Carlisle, ai făcut o greșală îngrozitoare!

– Zici tu? se miră Fry, cu politețe rece. Mie nu mi se pare.

– Sigur că da, insistă colonelul, încercând în mod evident să mai câștige timp (deși nu i-au rămas decât cel mult câteva secunde). Tu ai pus la cale toate astea. Ai fost atât de convinsă că omenirea nu se poate dispensa de tine, că ai fost gata să o distrugi, doar pentru a dovedi că ai dreptate. Și, apropo, să știi că nu ai. Chiar dacă ai judecat corect atunci când ai spus că Beaconul are nevoie de o structură unică de comandă, ai obținut exact opusul. Ai adus haosul și arbitrarul într-un sistem care abia își mai trăgea sufletul. Te-ai aliat

cu junkerii! Știi foarte bine ce au făcut, știi foarte bine cum trăiesc. Dacă totuși Beaconul va reuși să supraviețuiască, o va face în ciuda ta. Mi se pare că acesta este cel mai blând epitaf de care vei avea parte.

– Nu sunt de acord, spune doamna general.

Răspunsul laconic – mai cu seamă după rechizitoriul dinadins lungit al colonelului – îi dă de înțeles lui Khan că discuția este pe sfârșite. Copiii i-au lăsat baltă. Și nu mai au timp.

Nici ea nu mai are. Nu se mai poate agăța de nimic. Se stinge odată cu aerul care-i iese din plămâni. Va muri și vor muri și prietenii ei, iar la urmă vor muri și Stephen, și bebelușul ei. Studiază pe rând toate chipurile din jur, încercând să găsească o ancoră care să-i mai țină în loc mintea sfărâmată. Măcar câteva secunde. Dar nu se uită nimeni la ea.

O scânteie de înțelegere pâlpâie slab, pălește, aproape că se stinge. Nu se uită *nimeni* la ea. Soldații și junkerii stau cu armele ațintite asupra lui Carlisle. Și asupra lui Foss. Și McQueen. Și Sixsmith. Bărbați și femei în uniformă, cu puștile pe umăr și pistoalele în tocurile de la centură. Aceștia sunt pericolul iminent. N-o mai bagă în seamă pe asiatica mignonă, îmbrăcată într-un halat murdar de laborator. Este evident că ea nu preocupă pe nimeni, nu reprezintă niciun factor în evenimentele care au loc acum.

Face o jumătate de pas în față.

– Soldat! spune ea.

Vocea îi sună jalnic, răgușită și fără forță.

Nu se adresează cuiva în mod deosebit, iar bărbatul care se uită acum la ea nici măcar nu este soldat. Ci junker, un mascul alfa, cu mușchii brațelor ca niște odgoane, cu părul împletit și lung până la umeri și cu o mustață care-i aduce aminte lui Khan de halterofilii de la circ. Afirmarea supremă – și satirică – a masculinității. Nu-și mișcă arma din direcția colonelului, dar întinde mâna ca s-o îmbrâncească de acolo.

Khan îi prinde mâna în mâinile ei. O întoarce, ca să vadă partea cărnoasă de la baza degetului mare. Parcă ar vrea să-i citească viitorul. Însă junkerul nu mai are niciun viitor. Și nici ea.

Lasă capul în jos și mușcă cu toată puterea.

— **D**acă totuși Beaconul va reuși să supraviețuiască, îi

spune colonelul lui Geraldine Fry, o va face în ciuda ta. Mi se pare că acesta este cel mai blând epitaf de care vei avea parte.

Fry îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Nu sunt de acord, zice ea.

Însă se schimbă ceva în atitudinea ei. Greu de definit, însă la fel de greu de omis. Parcă dă puțin înapoi. Carlisle este convins că, atunci când va vorbi din nou, o va face ca să ordone soldaților să deschidă focul.

În stânga și la marginea câmpului ei vizual, Samrina Khan prinde în mâinile ei mâna unuia dintre junkerii care îi păzesc. Apoi lasă capul în jos. Ca să i-o pupe? se întreabă uluit colonelul. Scena aceasta i se pare atât de grotescă și de neașteptată, că începe să se bâlbâie.

Așa că nu mai spune nimic. Dar începe să râdă. Și râde mult, și râde tare, și râde din toate puterile. Râde clătinând din cap și ștergându-și lacrimile imaginare din colțul ochiului.

Doar ca să mai câștige câteva secunde. Fry privește impasibilă la toată pantomima lui, dar nu dă încă ordinul.

— Ne spui și nouă gluma, Isaac? îl întreabă ea, după ce Carlisle se mai potolește puțin.

Colonelul dă din mână, lăsând să se înțeleagă că deocamdată nu poate vorbi coerent de atâta râs.

— La ochi, arm'! strigă doamna general.

Ăsta este tot ordinul pe care îl mai poate da. Bărbatul căruia i-a sărutat Khan mâna s-a năpustit asupra celui de alături de el. Khan însăși a avansat la soldatul în uniformă din cealaltă parte a ei, profitând de neatenția acestuia. Își înfige dinții în încheietura lui. Soldatul își smulge mâna și vrea să o lovească cu patul armei. Dar nu apucă să-și ducă la capăt intenția pentru că încremenește brusc. Îi cade pușca din mână și își târșâie picioarele, de parcă ar încerca să meargă numai că a uitat cum. Se întoarce pe neașteptate și îl atacă pe soldatul din spate, cuprinzându-l într-o îmbrățișare stângace, dar foarte puternică. Se rostogolesc amândoi la pământ. În tot acest timp, junkerul mușcat de Khan și soldatul atacat de junker și-au găsit noi parteneri de trântă.

– La ochi, arm'! urlă din nou Fry.

Însă dezordinea este din ce în ce mai mare. Întreaga formație participă la un campionat complicat de lupte corp la corp. Bărbații pe care Khan i-a binecuvântat cu mâinile (și dinții) ei dau acum mai departe de știre camarazilor din apropiere, care, la rândul lor...

Toți cei prezenți au suficientă experiență ca să știe cu ce se confruntă. De această contaminare în cascadă s-au temut ei mai mult decât de orice altceva. Asta se întâmplă atunci când oamenii sunt expuși patogenului foamei.

Cumva, într-un mod absolut incredibil, Khan a reușit să-i infecteze. Ea este vectorul microepidemiei care se răspândește acum în valuri. Se aud stigăte de panică. Unii dintre cei care încearcă să iasă din grămadă sunt împușcați de cei încă neafecțați. Nu și-au dat seama că doctorița Khan este sursa, pentru că ea nu atacă la fel de impulsiv ca ceilalți. Pur și simplu stă și se uită printre pleoapele-i grele la haosul pe care ea însăși l-a creat.

Fry continuă să dea ordine. Ordine bune, nimic de zis. Retrageți-vă! Nu vă angajați în luptă! Țintiți jos! Izolați și imobilizați! Proaspeții flămânzi cad unul după altul.

Dar la fel cad și cei care trag în ei. Colonelul aude un scâncet și simte un curent de aer pe lângă ureche. Ceva lovește feasta unui junker aflat la zece metri de el. O piatră neagră, ascuțită, foarte lucioasă. Probabil din sticlă vulcanică – în nordul Scoției, își amintește vag colonelul, există din belșug asemenea roci din mezolitic. Indiferent ce este, piatra lovește cu atât de multă forță, încât rămâne împlântată în fruntea individului.

În cele din urmă au sosit și copiii sălbatici.

Geraldine Fry se uită derutată în toate părțile. În primele momente, ea nu pricepe ce anume este această nouă amenințare și de unde vine. Când își dă seama, oamenii ei deja cad la pământ ca grâul secerat.

Încearcă să-i regrupeze. Strigă la ei să se retragă în ordine la mașini. Din păcate însă, nu toți sunt obișnuiți să se supună, nu toți știu ce este disciplina. Junkerii se risipesc în toate direcțiile. Soldații nu sunt în stare să opună rezistență.

Un aghiotant de lângă Challenger întoarce capul ca să transmită mai departe ordinele doamnei general. Moare cu gura larg deschisă și cu gâtul străpuns de o săgeată care îi retează vorbele.

McQueen, Foss și Sixsmith au armele în mâini. Și le-au dat jos de pe umeri și acum sunt gata de tragere. Țintesc până departe. La distanța asta, pușca de asalt nu face niciun fel de discriminare.

Execută foc de voie și înaintează, îndepărtându-se de *Rosie* și de atacul copiilor sălbatici printre rândurile în dezordine ale soldaților și prin buluceala junkerilor. Nimic nu le stă în cale sau, cel puțin, nu le stă multă vreme în cale: fac cărare prin haos și merg pe ea. Carlisle vine în urma lor, mișcându-se mai încet din cauza piciorului bolnav. Își alege cu mai multă atenție țintele. Trage în junkeri ori de câte ori poate, dar evită pe cât posibil uniforme. Este solidar cu bărbații și femeile care au crezut că luptă pentru o cauză dreaptă.

Străpungerea formației de luptă merge mai ușor decât se temuse el. Junkerii s-au împrăștiat, gest care echivalează cu o sinucidere rapidă și sigură. Soldații se comportă așa cum au fost instruiți: îngenunchează sau se aruncă la pământ printre ierburi, ascunzându-se. Inamicul acționează sub pavăza întunericului și îi depistează după căldura corporală, așa că îi ucide, oricât de bine s-ar ascunde ei.

Resturile escortei militare a lui *Rosie* o iau la fugă, lăsându-i să se descurce singuri. Cu Carlisle în urmă, membrii echipei intră în tufele dese de la capătul terenului acoperit cu asfalt. McQueen se clatină și scoate un geamăt de durere și surpriză. A fost lovit în partea superioară a trupului, dar, din cauza întunericului, este greu de spus unde anume. Scapă pușca din mâna dreaptă. Scoate pistolul cu stânga și merge mai departe.

Ajung în spatele tancului și al mașinilor de teren, mai departe de zona luptelor.

Planul este să meargă în linie dreaptă până când ajung la gardul

perimetrului, apoi de-a lungul lui, în sens contrar acelor de ceasornic, până la poarta de sud a bazei, unde îi va aștepta *Rosie*. Plan greu, alcătuit pe baza premisei optimiste că dușmanii lor se vor bate între ei și nu îi va urmări nimeni. De asemenea, ei mai presupun și că nu se vor pierde unul de altul în beznă.

Din nefericire, deja s-au pierdut. Colonelul își dă brusc seama că doctorița Khan nu mai este alături de ei. Se oprește, se întoarce și se uită în urmă, însă farurile vehiculelor sunt îndreptate toate spre partea opusă, unde se află *Rosie*. În razele lor se văd siluete mici, care se mișcă extrem de repede. Ca niște lilieci, dispar într-o fracțiune de secundă de sub ochii tăi. O rafală de mitralieră sfârtecă tufele de lângă Carlisle, obligându-l să o ia la fugă mai departe.

Încă cincizeci de metri. Acum Sixsmith este cea care se oprește brusc. Fără vreun cuvânt, întinde mâna spre stânga.

– Nu se poate! exclamă Foss, nevenindu-i să creadă ce vede. Nu se poate!

Cu siguranță că doamna general ar fi trebuit să lase măcar o pază simbolică la elicopter, numai că acolo nu este nimeni. Poate au intrat și ei în luptă. Sau poate, văzând cum se desfășoară lucrurile, s-au împrăștiat care încotro și s-au adăpostit pe undeva. Indiferent care a fost decizia lor, probabil că nu le va schimba soarta.

Elicopterul este un aparat de zbor cu aspect nefinisat: un fel de ou uriaș, la capătul unui fuzelaj de lungimea unui pas de struț.

– Ce naiba-i drăcia asta? mârâie dezgustat McQueen.

Stă cocârjat ca un moșneag, strângându-și brațul drept la piept. Carlisle nu-i poate vedea rana, dar nu crede că ar fi una superficială.

– Este un MH-6, spune scurt Sixsmith, alergând pe lângă el și sărind pe scaunul pilotului. De clasă ușoară. Știu să-l pilotez. Pot să ajung cu el până în Beacon.

– Ce dacă poți? Nu încăpem în el, protestează Foss. N-avem loc.

– Încap patru persoane.

– Noi suntem opt!

– Vreau să spun că încap patru persoane pe cele două platforme pe care sunt montate armele. Plus locurile pentru pilot și copilot. Khan își poate ține copilul în brațe. Și dobitocul ăla de comandant civil poate să se întoarcă acasă pe jos din partea mea.

– Mie-mi convine, spune McQueen.

Se apropie de elicopter, dar nu-i în stare să-și ridice destul de sus piciorul ca să se poată urca în spate. Așa că trebuie să-l ajute Foss,

lucru deloc ușor. Apoi se urcă și ea.

Carlisle ezită. Se mai uită o dată în urmă, la terenul de instrucție, de unde încă se mai aud împușcături și strigăte desperate. Însă la intervale mai rare acum.

Întârzie prea mult. Și, ca un prost, lasă garda jos, imaginându-și că pericolul nu-i mai poate ajunge. Un obiect rece îi atinge tâmpla.

– Nemernicule! îi suieră Fry la ureche. Era vorba despre viitorul nostru. Ne-ai furat viitorul!

Îi smulge pistolul din mână. Carlisle îl aude cum cade în ierburi. McQueen și Foss s-au urcat deja și nu văd ce se petrece. Însă vede Sixsmith, dar ea și-a așezat arma pe locul copilotului ca să studieze comenzile elicopterului. Nicio șansă să pună mâna pe ea la timp.

– Tu l-ai furat, Geraldine! spune Carlisle. Când ai declanșat toată nebunia asta. Nimeni nu te-a obligat s-o faci.

– Vreau ca Beaconul să supraviețuiască. Asta m-a obligat. Spune-le oamenilor tăi să coboare din elicopterul meu.

– Nu!

– Spune-le, Isaac! Acum!

– Nu!

– Bine!

Subconștientul lui se așteaptă la pocnetul mic pe care îl face siguranța armei. Dar de ce să fie siguranța pusă în toiul unui măcel? În schimb, aude bubuitul răsunător al pistolului care se descarcă lângă urechea lui. Glonțul ratează ținta, deși a fost tras de foarte aproape.

Fry se prăbușește în genunchi, apoi pe spate. Dă disperată din mâini. Dinții Samrinei Khan sunt împlânați în gâtul ei.

Carlisle se apleacă și bâjbâie printre buruienile înalte după pistolul lui. Khan stă în genunchi, aplecată peste Fry, acoperind-o cu trupul ei. Însă zgomotele venite dinspre ele indică foarte limpede că scena aceea nevăzută este una antropofagă.

Carlisle își găsește arma în același moment în care Samrina își înalță capul. În lumina slabă, pare negru sângele întins pe partea de jos a chipului ei, aidoma bandanelor cu care își acoperă gura bandiții la drumul mare. Până și dinții i s-au făcut negri, iar din această cauză gura ei larg deschisă seamănă cu un tunel.

Și Sixsmith a reușit să pună mâna pe armă. O strânge cu drag la piept. Foss sare din elicopter cu pușca pregătită de tragere.

Atunci recunoaște persoana ghemuită în iarbă.

– La naiba! șoptește ea.

Carlisle se lasă într-un genunchi, ignorând protestele piciorului țeapăn.

– Samrina, zice el. Trebuie să te urci în elicopter. Înțelegi ce-ți spun?

– Domnule..., intervine Foss.

– Acum, Samrina! Repede!

– Domnule, se vede clar că s-a metamorfozat!

– Isaac!

Abia se aude șoapta răgușită a lui Khan.

– Da, Samrina. În elicopter. Acum!

Khan ridică mâna. Mișcarea este spasmodică și necesită mult efort din partea ei, gest însăilat din zece acte separate. Își atinge centrul frunții cu vârful degetului.

– Nu privi în urmă, spune ea.

Foarte clar.

Privirea i se tulbură, de parcă s-ar uita într-un ocean de amintiri către un alt timp și loc.

Încă își mai mișcă buzele, dar a rămas fără cuvinte. Nu are importanță. Este foarte limpede ce vrea să spună.

– Vă rog, domnule colonel! Dați-vă la o parte ca să pot să trag!

Khan expiră – scoate un șuierat lung și înfiorat. Își adună puterile. Își încordează mușchii brațelor și picioarelor. Întinde mâinile. Cască gura.

Cu o fracțiune de secundă înainte ca Samrina Khan să atace, Carlisle lipește țeava pistolului de fruntea ei – exact în locul pe care i l-a indicat – și apasă pe trăgaci.

Ce a mai rămas din creierul doctoriței se împrăștie în iarbă și pe asfalt.

Cel care ar fi trebuit să-i cadă victimă aruncă pistolul și o ia în brațe. Este atât de ușoară că nici măcar nu-l face să se clatine. O așază pe jos cu infinită grijă.

Nu plânge. Nu scoate niciun sunet. Durerea lui este atât de profundă că nu-i poate da glas.

Cu maximă prudență, Sixsmith controlează trupul lui Fry. Apoi coboară arma. Nu mai au motive de teamă: mare parte din gâtul și pieptul femeii general nu mai există. Acum se uită la Khan.

– Ce pierdere! șoptește ea.

Caută cuvinte care să exprime mai bine ce simte. Nu le găsește, așa că repetă:

– *Mare...* pierdere!

– Ne-a salvat pe toți de la moarte! se răstește Carlisle. Și pe cei din *Rosie*. Asta nu-i o pierdere. Să nu îndrăznești să mai rostești cuvântul ăsta!

Locotenentul Foss vrea să-l ajute să se ridice, dar el o face singur, gemând de durere.

– Domnule, trebuie să plecăm de aici! spune Foss.

Vorbele ei sunt perfect logice și colonelul este pe cale să le dea curs, dar face greșeala de a privi peste umăr. Și încremenește.

– Domnule...

– *Rosie!* exclamă Carlisle.

Este tot ce reușește să spună.

– Ne întâlnim cu *Rosie* la poarta de sud, conform planului, îi amintește Foss.

Dar îi urmărește privirea și vede ce a văzut și el.

Rosie nu se mișcă. *Rosie* este împresurată. Dar nu de căpitanul Manolis și trupele lui. Nici de junkerii războinici. Siluetele minuscule îngrămadite în jurul botului și laturilor ei nu pot aparține decât copiilor sălbatici. Iar faptul că aceștia au ieșit din ascunzătoare nu poate însemna decât că oamenii lui Fry sunt fie morți, fie dispăruți fără urmă.

Cu o înjurătură obscenă, Foss duce arma la ochi.

Colonelul apucă țeava și o împinge în jos.

Tocmai s-a deschis ușa de la mijloc. Stephen Greaves iese din sas și coboară în mijlocul copiilor. Ține în brațe copilul Samrinei Khan.

– Ascultă la mine, locotenente! spune Carlisle.

Îi destăinuiește ce i-a spus Khan când au rămas singuri în sasul lui *Rosie*. Nu trebuie să-i explice prea mult. Îi ordonă să-i ducă pe supraviețuitori în Beacon și să dea de veste tuturor oamenilor de încredere.

După care pornește înapoi. Traversează terenul de instrucție, ocolind atent cadavrele.

După ce l-a culcat pe bebelușul Khan pe patul Rinei, ca să fie

înconjurat de mirosul și prezența ei reziduală, Greaves s-a urcat în turelă ca să urmărească băătălia. Nu suportă să facă asta, dar trebuie, pentru că vrea să-și respecte promisiunea făcută Rinei. Ocazia lui – dacă va avea parte de una – va fi de foarte scurtă durată. Nu-și poate permite să o rateze.

Cel mai mult îl doare că va trebui să încalce promisiunea pe care i-a făcut-o domnului colonel Carlisle. Nu l-a mințit – firește că nu l-a mințit –, dar știe că domnul colonel a atribuit alt sens răspunsului său decât cel la care se gândea el.

– Dacă treaba asta merge, Stephen, i-a spus domnul colonel, dacă, într-adevăr, copiii vor veni, vreau să vii să te întâlnești cu noi la poarta de sud, de îndată ce te vei putea mișca fără să riști nimic. Presupun că poți s-o conduci pe *Rosie*?

– Da, a răspuns Greaves, poate.

Citise manualul și îl memorase. Era convins că, la nevoie, ar putea s-o conducă pe *Rosie*. În timp ce rostea aceste banalități, aceste lucruri evidente, își pregătea în minte răspunsul la cealaltă problemă – mult mai importantă.

– Dacă reușiți, domnule colonel... și dacă reușesc și eu... atunci am să mă întâlnesc cu dumneavoastră la poarta de sud.

Gâfâia de emoție și rostea cu furie cuvintele, forțându-le să-i iasă din gură.

Colonelul i-a interpretat greșit tulburarea, crezând că este vorba

despre panică.

– N-ar trebui să ți se întâmple nimic, a încercat el să-l liniștească. Nu vor trage în *Rosie* decât dacă este absolut necesar. Iar noi vom ieși la ei, așa că nu va mai fi nevoie să tragă. Cel puțin, așa își vor imagina ei. Îi vom ține de vorbă până la sosirea copiilor și, după aia, o să aibă prea multe pe cap ca să se mai ocupe de noi.

– Da, a confirmat Greaves. Vor avea prea multe pe cap.

– Ia ăsta, i-a zis colonelul, întinzându-i micuțul aparat de radiorecepție care aparținuse doctorului Fournier. Aceasta este frecvența doamnei general, așa că nu poți să iei legătura cu noi. Deocamdată. Însă, când ajungi la gard și dacă nu ne vezi acolo, deschide-l și voi lua eu legătura cu tine.

Apoi domnul colonel a plecat.

Iar acum el stă în turelă. Așteaptă și se uită. Știe că nu va vedea niciodată poarta de sud. A mințit prin omisiune. Dar tot minciună se numește. Și o simte în stomac ca pe o piatră.

Șirul gândurilor îi este întrerupt de o voce venită din laborator. O voce ascuțită, dar și răgușită.

– Colonele! McQueen! E ceva aici?

S-a trezit domnul doctor Fournier din leșin și pare foarte supărat. Deloc surprinzător, de vreme ce a fost lăsat fără cunoștință cu o lovitură aplicată cu un obiect contondent. Iar când s-a trezit, s-a pomenit legat de bancul de lucru. Greaves încearcă să-i ignore zbireretele, chiar și atunci când domnul doctor cere insistent să fie eliberat. Chiar și atunci când țipetele lui îl trezesc pe copil, care începe să plângă.

Domnul doctor Fournier este celălalt motiv pentru care Greaves s-a urcat în turelă. Se teme de domnul doctor și trebuie să stea la distanță de el, în caz că doctorul renunță la văicăreli și trece la întrebări. Ultima dată când s-a mai întâmplat asta, era cât pe ce să-i mărturisească tot ce știe. Noroc cu Rina, care l-a pocnit în moalele capului cu suportul ăla greu. Însă Rina nu este acum aici, așa că el trebuie să aibă foarte mare grijă.

Bătălia de afară a atins punctul culminant. Greaves își pune ochelarii cu infraroșu, care transformă câmpul de luptă într-un joc abstract de forme și culori. Își mușcă tare buza inferioară și încearcă să nu se gândească la trupurile străpunse și perforate. Să nu se gândească la dinți și la pietre și la gloanțe. La sângele care se revarsă pe asfaltul crăpat. Speră cu fervoare că Rina și ceilalți au plecat de

acolo înainte de începutul luptei. Că nu se află în mijlocul măcelului.

Bătălia continuă multă vreme. Urletele și lamentările, rugămințile și blestemele – și mai multă vreme.

După ce este ucis și ultimul soldat al lui Fry, copiii ies dintre tufe și din spatele copacilor și înaintază pe terenul de instrucție. Cercetează trupurile căzute, curmând suferința acelor care încă se mai mișcă. Doar atunci se așază în genunchi și se hrănesc. Poate că-i numai o închipuire, dar Greaves are senzația că surprinde momentul în care fata cu cicatrice (pe care a recunoscut-o după siluetă și felul de a se mișca) înclină ușor capul, dând semnalul de începere a ospățului. Se întreabă dacă îl caută printre morți, așa cum a căutat-o el pe ea după incendiu. Se întreabă ce mesaj i-a dat de dimineață cutiuța cu vocea lui Captain Power, în caz că a tras de sfoară și a ascultat cuvintele. Oricum nu le-ar fi înțeles. Fata cu cicatrice nu vorbește limba căpitanului.

Toate gândurile astea nu au niciun sens. A venit vremea, își spune el. Trebuie să coboare. Presupune că oricum vor veni copiii și le vor duce la bun sfârșit misiunea. Și are de gând să le iasă în întâmpinare. Se dă jos din turelă.

– Greaves! răcnește domnul doctor Fournier, făcându-l să tresară cu putere. Te văd! Dezleagă-mă! Dezleagă-mă chiar acum, dacă nu vrei să ajungi în fața tribunalului militar! Suntem sub incidența legii marțiale! Pot să dau ordin să fii împușcat!

Greaves intră în laborator. Tremură din toate încheieturile de spaimă, dar are un plan de rezervă. Dacă domnul doctor Fournier îl va întreba ceva despre remediu sau dacă va începe vreo propoziție cu un pronume sau adverb interogativ, atunci el o să fredoneze tema muzicală din *Captain Power*. Și va fredona atât de tare, încât nu va mai auzi ce-l întreabă domnul doctor.

La vederea lui Greaves, Fournier oftează ușurat.

– Mulțumesc! mârâie el sarcastic.

Dar imediat scoate o exclamație de surprindere când vede că Greaves trece pe lângă el, fără să-i acorde nicio atenție.

– Greaves! Oprește-te și dezleagă-mă! Te avertizez...

El este eroul din spațiul cosmic, el este inginerul galactic, cântă Stephen în gând. Încă în gând. Dar este pregătit să cânte cu voce tare. În orice clipă. Dacă un singur cuvânt periculos iese din gura domnului doctor Fournier. Nu se uită la el în timp ce umple cu apă o canistră și și-o atârnă de umăr. Nu se uită la el în timp ce deschide frigiderul și

scoate trupul băiatului. Nici când pune cadavrul rece pe bancul de lucru, la câțiva centimetri de capul domnului doctor Fournier – nu, nici atunci nu se uită la el.

Cu un țipăt de protest, Fournier se smucește cât poate de tare.

– *Te avertizez* este o tautologie! spune Greaves.

Aproape țipă, iar vocea lui, și așa încordată, sună pițigăiat. Acesta este cel mai periculos moment: cadavrul copilului sălbatic se află sub ochii domnului doctor. Indiciu vizual pentru abordarea subiectului interzis.

– Ce? bolborosește domnul doctor Fournier.

– Să spui că avertizezi pe cineva înseamnă să comiți un act de vorbire pleonastică. Avertizarea este conținută de cuvintele folosite pentru anunțarea faptului că a fost dată avertizarea.

Vorbește aiurea, împingând discuția – așa cum ai împinge un bolovan – cât mai departe de locul în care nu trebuie să ajungă.

– Ai înnebunit, Greaves?

Chipul domnului doctor se face roșu, apoi roșu-închis, apoi aproape violaceu.

Poate că da. Nu are de unde să știe. De fapt, tocmai asta este problema. Și nu doar problema lui, ci a tuturor. Sănătatea mintală este o stare dispersată, ancorată în ea însăși. Testezi terenul din fața ta, faci un pas de parcă ar fi rezistent. Însă lumea întreagă este în cădere liberă, iar tu te prăbușești odată cu ea.

– Nu știi, recunoaște Greaves. Pur și simplu, nu știi.

Privește lung la micuțul cadavru. Se simte vinovat și nefericit. Viața a dispărut de mult timp din el, însă rudele băiatului au parcurs un drum incredibil de lung ca să-i revendice trupul material. Pe care Greaves l-a tratat cu lipsă de respect. Se văd incizii și găuri în locurile de unde și-a luat mostrele de țesut – răni care nu au sângerat niciodată, pentru că sângele era deja congelat atunci când carnea a fost distrusă.

– Greaves!

Domnul doctor Fournier îi vorbește pe alt ton. Acum are o altă urgență.

– Pune la loc specimenul. Mă auzi? Aparține expediției. La fel și descoperirile tale – totul aparține expediției! Domnul colonel se va supăra foarte tare pe tine dacă ne pui în pericol misiunea. Misiunea noastră comună. Domnul colonel va fi foarte supărat și dezamăgit. De ce să riști tot ce...?

Stephen trântește ușa de la frigider și fugе din laborator, luând cu el cadavrul. Și zbiară:

– El este eroul din spațiul cosmic! El este inginerul galactic!

– Ce? Greaves! Întoarce-te!

Copilul. Acum trebuie să se ocupe de copil. Prea multe lucruri, prea mulți factori de care trebuie să se îngrijească. Lasă jos cadavrul, lîngă ușa de la sas. Îi tremură mâinile. Nu este nicio ordine în ce face el acum. Nimic din ce face nu este pe lista lungă, foarte lungă, cu lucrurile pe care le-a mai făcut înainte.

Se simte complet pierdut preț de o clipă. Intră în panică și întinde mâna să deschidă sasul. Nu nu nu. Nu încă. Încă nu.

Urletele domnului doctor Fournier îl urmăresc până în zona cabinelor. Îi țiuie în urechi când se duce să ia copilul de pe patul Rinei, numai că plânsul strident al acestuia este mai puternic, iar vuietul propriului său sânge pare și mai sonor. Îi este mai ușor acum să ignore sensul țipetelor venite din laborator.

Copilul stă pe spate și plînge tare. Prin gura căscată se revarsă afară valuri de tristețe isterică. A dat din piciorușe și s-a dezvelit. Greaves îl ia în brațe și îl înfașă la loc, cu infinită grijă. Ca prin minune, copilul se oprește imediat din plîns – de parcă nu ar fi avut nevoie decât de atingerea unui om. De parcă toate necazurile lui s-ar reduce doar la singurătate. Poate că lucrul acesta este valabil pentru toată lumea.

– Curând, șoptește Stephen, privind în ochii gravi și impenetrabili ai copilului.

Pătura este verde, la fel ca toate păturile de la bordul lui *Rosie*. Pături de armată. Cu o singură mână, Greaves mai ia încă una – de pe propriul lui pat. Domnul doctor Fournier nu a obosit încă și continuă să urle, dar bebelușul Khan stă cuminte. Totuși, deschide gurița și gustă aerul, care, cu siguranță, este plin cu felurite arome de mâncare. Greaves observă că i-au crescut toți dinții.

Se întoarce în zona mediană, cu copilul într-o mână și pătura în cealaltă. Oare-i suficient? Asta-i tot ce poate face. Improvizează pe podea un culcuș și așază copilul acolo. Pătura îl va feri de răceala metalului.

– Mă întorc repede, îi șoptește el.

Noaptea este neagră dincolo de ușa sasului. Dar își pune din nou ochelarii cu infraroșu și vede o mulțime de romburi albastre care converg spre *Rosie* din toate direcțiile. Culoarea albastră indică o

temperatură cuprinsă între 10 și 14°C, cu foarte puțin mai ridicată decât cea a mediului înconjurător. Copiii vin la întâlnire.

– Greaves, îți ordon să mă dezlegi! Este ultimul avertisment pe care ți-l mai dau!

Stephen ezită mult timp. În cele din urmă, se întoarce în laborator, trage unul dintre sertarele cu instrumente și găsește un bisturiu. Se întoarce spre domnul doctor Fournier.

Doctorul se crispează. Încearcă să se dea înapoi din fața lui și scoate un sunet care este pe jumătate scâncet, pe jumătate suspin.

Foarte atent, Greaves strecoară bisturiul între pumnii încheștați ai domnului doctor. Doctorul desface mâinile, iar bisturiul cade pe jos. La a doua încercare, când își dă seama că Stephen nu încearcă să-l omoare, îl acceptă.

– Acum puteți să vă dezlegați singur, îi spune Stephen. Așa cred. Dar să nu veniți după mine, domnule doctor. Este periculos pentru dumneavoastră.

Domnul doctor Fournier îl imploră din privire.

– Stai, Greaves! Spune-mi...

– El este eroul din spațiul cosmic, el este inginerul galactic! El aduce Codul Terestru planetelor de pretutindeni!

– Pentru numele lui Dumnezeu! *Greaves!*

Dar băiatul a plecat. A plecat cântând. Nava lui Captain Power se numește *Copernicus*. Acesta a fost om de știință, dar și erou. Iar știința era cea mai puternică armă a lui. L-ar fi detestat pe domnul doctor Fournier, care încearcă să pună știința în slujba dorințelor personale.

Ajuns pe platforma din mijlocul lui *Rosie*, Stephen se așază în genunchi și se pregătește. Găsește totemul fetei cu cicatrice – pe care i l-a dat lui în dar – și își bagă degetul mic în verigă. Omulețul zâmbăreț, cu șapcă roșie și salopetă albastră, i se leagănă între degete.

Introduce codul sasului. Ușa se deschide și el iese din *Rosie*.

În mulțime. Copiii sunt pretutindeni, pe o rază de zeci de metri. Ce mulți sunt! Oare acum și-au adus întâriri sau au fost mereu mai degrabă o armată decât o familie?

Nu. Copiii *sunt* o familie. Cei mai mici stau lipiți de cei mai mari sau se ascund în spatele lor și se uită pe furiș de acolo. Se agață de coatele copiilor mai mari și se leagănă de ele, dând din picioare, exact la fel cum ar face copiii normali. Sunt iubiți și protejați. Le este

recunoscut locul în această mare familie.

Nu fac nicio mișcare către Greaves. Poate că se pregăteau să o atace pe *Rosie*, iar deschiderea neașteptată a ușii i-a descumpănit puțin.

Stephen le arată brelocul. Și așteaptă. Nu are nici cea mai vagă idee dacă omulețul cu litera M pe pălărie îi va fi de vreun folos, dar asta-i tot ce are. Printre copii trece o undă de curiozitate, ca o adiere de vânt prin iarbă. Știu cui aparține amuleta aceea.

Apoi altceva (altcineva) trece printre ei. Însăși fata cu cicatrice, care pășește plină de încredere pe cărarea care se deschide în fața ei și se închide imediat ce trece. Copiii se dau repede la o parte din cale ei, așa că fata nu este nevoită să încetinească sau să se oprească.

Vine drept spre el.

Întinde mâna și atinge brelocul cu vârful unui deget, de parcă ar vrea să confirme o legătură de rudenie sau o datorie. Au făcut schimb de daruri. Își aduce aminte. Stephen privește la centura ei, așteptându-se să vadă și cutiuța vocală a lui Captain Power printre toate jucăriile care atârnă acolo. Dar nu este. Ridică ochii și vede cutiuța în mâna fetei.

Și-a ținut respirația în tot acest timp. Acum expiră prelung. Încă mai are mult de mers, dar simte că este pe drumul cel bun.

Ridică mâna – foarte încet și cu foarte multă prudență – și arată în spate, spre sas. Mai bine zis, spre platforma mediană. A lăsat lumina aprinsă tocmai pentru ca ei să poată vedea. Acolo sunt alte daruri...

Bebelușul Khan stă cuminte pe spate, dând ușor din piciorușe. Alături de el, înfășurat tot într-o pătură verde, a pus cadavrul băiatului. Nu-i o ecuație. Greaves nu spune nimic despre importanța lor. Spune doar: amândoi vă aparțin. Unul este viu, unul este mort, dar amândoi sunt ai voștri. Uitați-vă mai bine!

Doi sau trei dintre copiii aflați mai aproape fac câte un pas înainte, dar fata cu cicatrice îi oprește rostind o singură silabă. Nu și-a luat ochii de la Stephen. Îi imită gesturile: arată cu degetul copilul viu, copilul mort, apoi lasă mâna în jos.

Probabil că este ceva legat de ierarhie. El trebuie să se apropie de ea. El trebuie să-i pună ofrandele la picioare.

Se mișcă foarte încet, cât de încet poate, pe de-o parte ca să evite declanșarea vreunei reacții violente din partea copiilor, pe de alta ca să respecte semnificația acestui ritual. Pășește pe platformă și ridică în brațe cadavrul băiatului.

Aparatul de radiorecepție din buzunarul lui prinde viață. Se aud fragmente de cuvinte printre pârlituri.

Cu părere de rău, lasă jos cadavrul și pune aparatul la ureche.

– Da?

– Greaves. Sunt colonelul Carlisle.

Greaves se gândește la mai multe răspunsuri posibile și îl alege pe cel care ar putea să preîntâmpine întrebările inutile. Cel puțin, așa speră.

– Nu pot să vorbesc acum, domnule colonel. Sunt ocupat.

– Știu. Te văd. Eu sunt pe terenul de instrucție, la cincizeci de metri de tine. Dacă închizi sasu, cred că i-aș putea împrăștia pe copii fără să le fac vreun rău.

Greaves este consternat.

– Nu! scâncește el. Nu! Vă rog, domnule colonel! Nu faceți asta. Nu trageți în ei!

– Atunci cum vrei să te ajut?

Greaves privește în noaptea întunecată. Clatină din cap, spunându-și că poate domnul colonel îi va observa gestul.

– În niciun fel, răspunde el.

– Copile, ai să...

– Este în regulă. N-am să pătesc nimic. Este singura soluție, domnule colonel. Singura! Nu faceți absolut nimic!

Șovăie. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le poate explica, dar trebuie neapărat să-i dezvăluie unul dintre ele, tocmai ca să-l oprească să dea năvală cu pușca ridicată și să strice totul. Numai că nu se pricepe la explicații care nu sunt tehnice și este aproape sigur că explicațiile tehnice nu se potrivesc cu ce are el de spus.

– Știți..., încercă el, atunci când pisoii... au un alt fel de miros sau arată cum nu trebuie... se mai întâmplă ca mamele lor să-i mănânce.

– Despre ce vorbești?

– Despre copilul Rinei. Trebuie să se întoarcă la neamurile lui, domnule colonel.

– Neamurile lui? Dar...

Câteva secunde nu se mai aud decât paraizi. Apoi vocea colonelului.

– Bine. Am înțeles. Continuă!

– Atâta tot, spune Greaves. Vreau ca ei să-l accepte. I-am promis Rinei. Și s-ar putea să reușesc, dacă fac totul cum trebuie. Dar dacă

începeți să trageți... Vă rog, nu trageți, domnule colonel. Vă rog să nu faceți nimic, indiferent ce veți vedea.

Închide aparatul și îl pune pe podea. Ridică din nou micuțul cadavru și îl scoate din *Rosie*.

Tribul îl așteaptă în tăcere, urmând indicația fetei cu cicatrice. Dar parcă un frison le trece prin șira spinării atunci când văd – sau poate miros – ce duce el în brațe. Unul vorbește, murmure nedeslușite de sunete lichide. Altul scoate un fel de geamăt înăbușit.

Fata înclină capul și face o mișcare bruscă din mână. Patru copii iau cadavrul din mâinile lui Stephen și îl duc în fața ei. Fata atinge mai întâi fruntea băiatului mort, apoi propria-i frunte. Copiii îl pun la picioarele ei foarte încet, fără niciun zgomot, ca și cum nu ar dori să îl trezească.

Stephen se întoarce în sas și îl ia în brațe pe bebelușul Khan. Acesta scoate un sunet înfundat. *Gâh*. Își mișcă pumnișorii strânși, de parcă s-ar pregăti pentru un meci de box.

Stephen coboară din nou de pe platformă, ținându-l pe copil cât mai sus. Se îndreaptă spre locul unde se află fata cu cicatrice, în mijlocul tribului ei. Se răsuțește foarte încet, pentru ca toți copiii să-l poată vedea și mirosi pe bebelușul Khan.

La fel de încet, pune mai întâi un genunchi în pământ. Apoi și pe celălalt. Întinde fetei ghemotocul fragil. Aceasta îl examinează cu ochi critic pe bebelușul Khan, vreme de două, trei, patru secunde.

Își pune la centură cutiuța cu vocea lui Captain Power.

Ia copilul din mâinile lui Greaves. Desface pătura și o aruncă – cu dezgust, parcă. Își dilată nările. Scena durează o secundă. Și încă una.

În cele din urmă, fata vorbește: un șuvoi melodios de sunete, fără nicio consoană, fără nicio piatră ascunsă care să le întrerupă curgerea. Unul dintre copii, un băiat mai mare și mai înalt decât ea, își dă jos broboada de lână de pe umeri și i-o întinde. Fata o ia și înfașă bebelușul în ea. Își linge vârful degetului mare și îl unge pe frunte cu saliva ei. Îl botează.

Pentru că este mai mult ca sigur vorba despre botez, Stephen îndrăznește să vorbească.

– Sam, spune el, arătând spre copil.

Dă din cap. Zâmbește. Repetă:

– Sam.

Băiatul care a renunțat la broboadă vrea să ridice pătura – dar din

dar se face rai –, însă fata cu cicatrice clatină din cap și el se retrage. Evident că există anumite limite peste care nu se poate trece.

– Mulțumesc, spune Stephen.

Fata îi răspunde. Însă el nu o înțelege, așa cum nici ea nu l-a înțeles.

Acum vine partea cea mai grea.

Își suflecă mâneca până la cot. Își dă jos canistra de pe umăr, îi scoate capacul și își toarnă apa peste pielea expusă. Freacă bine întreaga zonă cu palma celeilalte mâini, îndepărtând blocantul care îi acoperea mirosul. Întinde încheietura, care (așa speră el) miroase acum a mâncare bună.

– Te rog.

Fata cu cicatrice se uită șocată la el. În privirea ei severă se citește o întrebare: *Crezi că așa ne purtăm cu prietenii noștri?*

– Trebuie s-o faci, insistă Stephen, știind că vorbele sunt inutile.

Se bazează pe instinctele ei, nu pe înțelegere.

– Altminteri, am să le spun atunci când mă vor întreba. Am să le spun că există un remediu. Am să le spun cum să îl facă. Și atunci vor veni după voi oameni cu arme – mulți, mult mai mulți decât sunt acum aici. Vă vor prinde și vă vor transforma într-un medicament. Vă vor uide pe toți, ca să mai aibă ei câțiva ani în plus. Nici măcar nu le va părea rău.

Fata cu cicatrice pare să-l asculte. Și-a strâmbat gura într-o grimasă furioasă, dar nu face nicio mișcare. Greaves se întreabă de cât autocontrol are nevoie pentru asta, de câtă putere. Și câtă autoritate are ca să-i poată stăpâni pe ceilalți, deși toți își ridică nasurile ca să adulmece mirosul din aerul nemișcat. Bebelușul se mișcă, își dă brusc seama că îi este foame și scoate un vaiet nemulțumit.

Nedumerit, Stephen insistă:

– Nu pot să mă sinucid. Există modalități lipsite de durere, dar... eu nu pot s-o fac. Așa că trebuie să o faceți voi.

Întinde din nou brațul. Cuvintele nu sunt decât un imbold pe care îl dă hotărârii sale, din ce în ce mai șubrede: i-ar fi aproape imposibil să-și explice dilema, chiar dacă ar vorbi aceeași limbă. Trebuie să-și șteargă hardul din minte, ca să nu îi lase pe fată și pe toți ai ei la mila îndoielnică a strămoșilor lor, oamenii.

În parte, din cauza promisiunii pe care i-a făcut-o Rinei: *Ai grijă de copilul meu. Nu contează ce o să mi se întâmple, atâta vreme ce tu vei avea*

grijă de el. Iar asta înseamnă să aibă grijă de tot tribul. Ceea ce înseamnă să ascundă lumii acele cunoștințe care îi vor distruge pe copii.

Însă este vorba despre mult mai mult. Greaves s-a tot gândit la asta încă de la prima întâlnire cu fata cu cicatrice și cu rudele ei. Undeva, în subteranele minții, într-o subrutină creată anume în acest scop, a analizat în permanență această problemă. Iar soluția este aici. Acum. În forma unei diagrame Venn, cu două cercuri care se intersectează. Lumea Beaconului – care murea treptat în fiecare an, încă dinainte să decidă să se dezmembreze și să recurgă la autocanibalism – și lumea acestor copii – care, indiferent de cum arată acum, are măcar potențialul de a deveni ceva cu adevărat important. Este o sămânță. Un copac mort poate rămâne ani întregi în picioare, până când iese toată seva din el. O sămânță ajunge în multe locuri, face multe lucruri.

Stephen s-a hotărât. Este de partea semințelor, de partea tribului condus de fata cu cicatrice. Nu poate deveni unul dintre ei, dar a ales să le fie loial. Nu contează decât copiii. Iar acum, deși el este de partea lor, el reprezintă boala, reprezintă patogenul care i-ar putea distruge pe toți. Trebuie cât mai repede înlăturate cunoștințele pe care le are în minte.

– Te rog! o imploră el pe fată.

Aceasta face un semn. Ridică mâna spre el. O închide, după care o deschide. Știe ce-i cere, dar nu vrea să o facă.

Este o problemă complicată, cu o soluție simplă, pragmatică, nerafinată. Stephen întinde mâna și atinge fruntea bebelușului Khan.

– Sam, le amintește el tuturor. Numele lui este Sam.

Își lipește degetul mare de buzele copilului. Maxilarele micuțului trec la treabă. Dinții lui se descurcă mai greu la început, dar reușesc să-i sfâșie pielea destul de repede. Sunt foarte ascuțiți.

Bebelușul își ia prima masă.

Mai mult cu ușurare decât cu teamă, Stephen se desparte de caracterul lui de om. Chiar și în cele mai bune momente ale lui, povara aceasta i s-a părut prea greu de dus.

C a să se întoarcă la *Rosie*, colonelul trebuie să străbată un

câmp presărat cu morți. Toate cadavrele pe care le vede sunt de adulți și sunt pe jumătate mâncate. Se vede treaba că soldații doamnei general Fry nu au făcut față situației. Bineînțeles că, după ce au ocupat terenul, copiii au avut ocazia să-și ia morții cu ei.

Acum nu se mai zărește niciunul. Sasul lui *Rosie* este deschis, însă zona din jur este pustie. Carlisle nu se miră. A urmărit scena în care Stephen Greaves le-a dat bebelușul lui Khan, după care – într-un cu totul alt sens – s-a predat și el.

Dacă Greaves ar mai fi încă aici, Carlisle l-ar împușca, așa cum a împușcat-o și pe Samrina. Indiferent ce sunt copiii aceia sau ce ar putea ei să devină, un adult expus la *Cordyceps* moare pe loc sau devine prizonier în propriul trup deturnat. În acest al doilea caz, glonțul este o binecuvântare. În primul, probabil că nu are nicio importanță, dar colonelul îl consideră un semn de respect asemănător cu gestul de a acoperi chipurile cadavrelor.

Însă nu se vede nici urmă de Greaves. Poate că atunci când copiii s-au topit în întuneric, s-a luat după ei, dând ascultare unui instinct pe jumătate uitat. Însă mai degrabă se află pe terenul de instrucție, hrănindu-se.

Zgomotul unei elice de elicopter îl face pe Carlisle să ridice privirea. Sixsmith zboară la vreo șase metri deasupra lui. Îi face semn. Cu degetul mare al mâinii în sus. Succes. Ea are treaba ei, iar el o are pe a lui. Îi face și Carlisle un semn, dorindu-le tuturor să

ajungă cu bine la destinație.

Speră să se întâmple așa. Speră să mai existe o destinație la care să ajungă. Și are toate motivele să spere. Fry nu ar fi venit în mijlocul pustietății ca să facă un pact cu diavolul, dacă i-ar fi reușit lovitura de stat.

Elicopterul se îndepărtează. Ultimul lucru pe care îl mai vede colonelul este lumina roșie din capătul cozii. Aceasta se ridică spre cer, aidoma unei scânteii rătăcite dintr-un foc de tabără stins de mai multă vreme.

Carlisle este un bărbat pragmatic. Însă, mai presus de toate, este soldat. Se urcă în *Rosie* prin cabina principală, nu prin sas, pentru că vrea să o cerceteze așa cum se cuvine de la un capăt la celălalt. Nu este nimeni înăuntru – nici soldați, nici junkeri, nici copii. Nimeni, cu excepția doctorului Fournier, ghemuit de frică pe podeaua laboratorului și cu mâinile încă legate de bancul de lucru. La vederea colonelului, doctorul dă drumul unui șuvoi de reclamații, cereri, rugăminți, întrebări și explicații. Face spume la gură, atât de repede vrea să spună tot ce are pe suflet.

Carlisle verifică legăturile. Au fost parțial tăiate, probabil cu bisturiul pe care îl vede pe jos. Însă doctorul l-a scăpat la un moment dat din mână și instrumentul s-a rostogolit mai departe de el. Da, legăturile încă mai țin.

Când își dă seama că va fi lăsat acolo, doctorul Fournier schimbă tactica și începe să amenințe. Are prieteni în Beacon. Prieteni suspuși, persoane cu influență și putere. El este reprezentantul personal al doamnei general Fry. Dacă i se întâmplă ceva, dacă este tratat necorespunzător, doamna general nu va fi deloc mulțumită.

Fry a murit, îl anunță Carlisle. Iar dacă doctorul chiar are prieteni în viață, el, unul, ar fi foarte curios să afle cum îi cheamă.

Pune bisturiul înapoi în sertar, unde nu mai poate face niciun rău. Și așază un bidon plin cu apă la îndemâna doctorului. Încă nu știe ce are de gând să facă cu Fournier, dar în niciun caz tortura nu face parte din plan.

Se întoarce în cabină. Pe drum, închide ușa de la sas.

Unui om cu un singur picior funcțional nu îi este prea ușor să o conducă pe *Rosie*. Colonelul dă câteva rateuri până când reușește să întoarcă vehiculul și să se îndepărteze de locul măcelului. După care pierde din nou mult timp căutând poarta. În cele din urmă, renunță să o mai caute și iese drept prin gardul care nu-i opune deloc

rezistență.

Zorii îl prind pe autostradă, iar până la prânz ajunge la periferia Londrei. Când îl urmăresc flămânzii, face tot posibilul să se distanțeze de ei. Doar în ultimă instanță îi strivește sub șenilele lui *Rosie*.

Caută un loc unde să se oprească, dar nu unul anume. Nu se va întoarce în Beacon și nici pe *Rosie* nu o va duce acolo. Îi place *Rosie* și o consideră mai degrabă un instrument pentru aflarea adevărului decât o armă. O va lăsa undeva unde nu va fi găsită de cei care au nevoie de o asemenea armă. Undeva, în labirintul nesfârșit de străduțe al capitalei.

Când în centrul parbrizului apare țeapa de pe acoperișul Bibliotecii Senatului 36, Carlisle știe că a ajuns la destinație. Încetinește pe Malet Street și oprește fix în locul spre care indică umbra lungă a țepeii.

Stă acolo până apune soarele. Umbra se îndepărtează de el, dar prea încet ca să îi poată urmări mișcarea: limba scurtă a unui ceasornic, anunțându-l că i s-a împlinit sorocul.

Însă ceasurile nu sunt infailibile.

Se duce după doctorul Fournier. Îl eliberează, dar stă cu pistolul îndreptat asupra lui. După ce se așază amândoi pe locurile din cabina principală, îi explică ce are de gând să facă. Din simplă politețe. Oamenii au avantajul de a fi învățați să privească moartea în ochi atunci când au apucat pe drumul care îi deosebește de celelalte viețuitoare. Dar acest lucru este totodată și un dezavantaj.

Nefericit și îngrozit, Fournier îl imploră să-l lase în viață. Dar este și cuprins de indignare. Pretinde să i se spună ce anume a făcut ca să merite condamnarea la moarte.

– Ai conspirat cu doamna general Fry ca să ne atragi într-o cursă, spune Carlisle, simțind că este cel mai bine să vorbească scurt și simplu. Ar fi trebuit să murim acolo. Și tu ai fi murit, dar nu știai asta. Erai gata să sacrifici întreaga echipă a lui *Rosie* pentru interesele tale.

Fournier se face roșu ca racul – mai degrabă de furie decât de rușine.

– Am fost cooptat! spune el. Constrâns. Nimic din ce am făcut nu a fost intenționat. Colonele, doamna general mi-a dat un ordin direct. Și este mai mare în grad decât tine. Tu trebuie să știi mai bine decât oricine altcineva cum funcționează...

Se bâlbâie, negăsind termenul tehnic.

– Scara ierarhică, îl ajută colonelul. Știu, doctore. Știu chiar prea bine. Mereu am avut un respect exagerat față de ea. Însă tu nu ești soldat și nu erai obligat să te supui. Tu aveai luxul de a alege ce să faci.

– Ba nu! zbiară Fournier cu vocea pițigăiată de frică. Mi-a zis că nu voi fi ales să fac parte din expediție decât dacă sunt de acord să fac ce spune ea.

– Asta, precizează cu blândețe colonelul, este o alegere.

Face un semn din cap spre Casa Senatului.

– Am studiat acolo, spune el. Istoria. Nu mi-am imaginat niciodată că voi apuca să văd cum se sfârșește.

Doctorul Fournier începe iarăși să se milogască. Spune că, din moment ce Beaconul este divizat, nimeni nu-l va putea învinui de trădare, ci doar de prostia de a fi ales tabăra necâștigătoare. Carlisle îl ascultă mult timp, după care ridică mâna ca să pună capăt acestei logoree inutile.

– Te rog, doctore! Încercam doar să-ți explic cum stau lucrurile, deoarece ți se pare că te tratez cu asprime. Sensul istoriei, esența ei ca disciplină de studiu, este să descopere corespondențe. Te uiți la trecut ca să îl poți înțelege și astfel să ajungi să-ți înțelegi mai bine prezentul. Dacă ai noroc, uneori poți chiar să extrapolezi posibile timpuri viitoare.

– Nu sunt istoric, îi atrage atenția Fournier.

– Nu, spune Carlisle. Dar și în biologie trebuie să existe corespondențe, nu-i așa? Studiezi organisme vii ca să te poți înțelege pe tine însuși.

Fournier îl măsoară din ochi cu prudență.

– Cred că așa este, zice el, deloc convingător.

– Nu trebuie să-mi faci pe plac, doctore. Din partea mea, n-ai decât să mă contrazici. Dar mi se pare – greșesc cumva? – că toate organismele vii alcătuiesc un fel de model fractal. Aceleași caracteristici, aceleași structuri, repetate la diferite scări și în diferite configurații. Cu siguranță că nu te poți uita la ele multă vreme fără să nu-ți vezi reflexia acolo.

– Sigur că da, se repede Fournier să-i dea dreptate. Mă văd tot timpul.

Colonelul oftează. Omul ăsta nu-i deloc atent la ce îi spune.

– Foarte bine, spune el istovit.

– Ce anume?

– Înseamnă că știi ce anume ai trădat. Nu conducerea din Beacon. Ci viața. Viața însăși. Au fost două tabere și tu nu ai ales viața. Măcar te-ai uitat la ultimul set de mostre? Cele pe care le-am adus de pe Ben Macdhui?

Chipul lui Fournier este complet lipsit de expresie.

– Nu, sigur că nu. Când să fi avut timp și de ele?

– Doamna doctor Khan a avut. Nu știi dacă a făcut-o înainte de naștere sau imediat după aceea. Și a rămas surprinsă de ce a descoperit. Niciuna dintre culturile de *Cordyceps* aduse de pe Ben Macdhui nu germinase. Absolut nici una. Din douăsprezece.

Fournier clămpăne de mai multe ori din pleoape.

– Probabil că a fost o eroare. Mostre inactive.

În timp ce vorbește, întoarce vestea pe toate părțile în minte.

– Nu, ar fi trebuit să fie cultivate separat. În medii diferite. Dar atunci... asta ar însemna....

– Exact, spune Carlisle. Un inhibitor natural pentru boala foamei. Unic pe platoul Cairngorm, cel puțin în capătul lui cel mai înalt. Să se datoreze altitudinii? Presiunii atmosferice? Câmpurilor electromagnetice? Sunt convins că vei găsi un răspuns mai bun decât al meu, doctore. Sau poate nu reprezintă nimic. Poate, așa cum ai sugerat, culturile au fost moarte încă de dinainte de a ajunge în recipiente. Au fost contaminate cumva. În orice caz, noi am decis să ne asumăm riscul. Să presupunem că nu este o eroare.

– Noi? repetă Fournier, cu o undă de dispreț în ton. Echipa ta nu mai este, colonele.

– Știi, răspunde Carlisle. Dar nu s-a dus prea departe. Probabil că oamenii mei au aterizat în Beacon înainte ca noi să intrăm în Londra. Și vor da de știre, cât de discret vor putea, că acum există o alternativă. O altă opțiune. Beaconul s-a transformat într-un loc îngrozitor, înveninat prin propria-i izolare. Cine vrea să plece și să mai încerce o dată poate să vină cu noi.

– În Scoția? întreabă Fournier, nevenindu-i să creadă ce aude. În munții Cairngorms?

– Da.

– N-o să apucați primăvara! Asta presupunând că veți ajunge până acolo!

– Poate că nu. Dar eu cred cu tărie că merită să încercăm. Descoperirea aceea îmi dă speranță, iar speranța este extrem de

importantă.

Îi face semn din nou să se uite pe geam. Când Fournier întoarce capul, îi lipește pistolul de tâmplă și apasă pe trăgaci. Este aproape convins că doctorul nu se aștepta la una ca asta. Nu se aștepta să aibă parte de atât de multă clemență, având în vedere ce a făcut. Cu siguranță o moarte mult mai bună decât cea care l-ar fi așteptat dacă s-ar fi dus pe jos acasă.

Nu are unde să îngroape cadavrul și oricum nu are nici uneltele necesare. Dar i se pare că *Rosie* ar fi destul de potrivită pe post de cosciug, iar Londra pe post de mausoleu.

Distruge motorul cât de mult îl lasă inima. Nu vrea ca *Rosie* să se mai miște vreodată, cu atât mai puțin să se lupte și să ucidă. Dar faptele de vandalism nu-i stau în fire.

Îl așteaptă un drum foarte lung. Își pune într-o raniță provizii pentru una sau două săptămâni și gel blocant pentru o lună. Dacă durează mai mult, probabil că nici nu va reuși să ajungă.

Dar va ajunge. Va reuși. Iar Foss și Sixsmith, și McQueen se vor întâlni cu el acolo, împreună cu toți oamenii din Beacon care le-au primit mesajul. Că Pompierul îi așteaptă acolo sus, printre zăpezi, unde aerul este tare. Că va construi acolo un oraș nou, cu ajutorul lor. Sau va muri încercând.

Iese apoi prin sas, după ce îl setează să se închidă singur în urma lui.

Pornește la drum. Seara este frumoasă. Locul este frumos. Își spune că lumea veche încă mai există. Că, atunci când va trece de colțul acela, va vedea traficul metropolei. Și turiști străini făcându-și selfie-uri și funcționari plecând de la programul trepidant de lucru și îndreptându-se către programul – la fel de trepidant – pe care și l-au făcut pentru timpul liber.

Își imaginează că istoria se întinde în fața și în spatele lui, un fluviu atât de lat și adânc încât, în comparație cu el, Tamisa nu-i decât o lacrimă prelinsă pe obrazul zbârcit al lumii.

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI

Zăpada e înaltă de douăzeci de centimetri, dar n-ar fi bine să contezi prea mult pe asta. Este o morenă glaciară, plină cu rifturi și falii, în care s-a adunat zăpada până sus. Dacă nu ești atent unde pui piciorul, poți să cazi într-o groapă mai mare decât tine și care pe fund este plină cu pietre ascuțite ca niște colți de rechin.

Cu toate acestea, micuțul grup de siluete coboară versantul estic în ritm constant. Merg când spre stânga, când spre dreapta, dar merg. Sunt anumite porțiuni încă întunecate, căci zorii însângerați abia se strecoară printre piscuri, dar cei șase bărbați și femei nu încetinesc pasul ca să testeze întinderea albă din fața lor. Și totuși nu calcă deloc greșit.

Foss îi urmărește cu privirea. Cât de tineri par! își spune ea surprinsă, cel mai tânăr are doar treizeci de ani. Însă nu aceasta este cea mai surprinzătoare calitate a lor. Ce a observat ea mai întâi – și se gândește mereu la asta – este faptul că sunt îmbrăcați extrem de subțire. Jachete scurte, neîncheiate, în pofida vântului tăios. Nimic pe cap – nici căciuli, nici șepci. Dacă ar fi oameni – oameni normali, oameni standard –, ar fi murit de mult.

Atunci când i-au văzut la capătul platoului, colonelul a spus că sunt flămânzi. Da, asta sunt.

Și uite mai mulți la capătul versantului, cam la opt sute de metri în spate. Cei de aici sunt doar avangarda.

Foss se întoarce și merge pe același drum pe care a venit: în sus pe coastă, apoi către nord, pe marginea locului numit pe vremuri „Trecătoarea Lairig Ghru”. Pe stâncile de deasupra trecătorii se află trei santinele: de acolo o văd pe Foss și se văd unul pe celălalt. Ea

ridică pușca pe orizontală cu mâna stângă și o ține în aer câteva secunde. Este semnalul stabilit, care înseamnă: *rămâneți pe poziții și nu reacționați decât în caz de atac direct*. Santinelele, care au stat în tensiune de la plecarea ei, se relaxează puțin și își reiau supravegherea locului. Sunt suficient de disciplinate ca să nu-i pună întrebări când trece pe lângă ei.

Dincolo de culmea muntelui, deasupra lacului Etchachan, în forma unui semn de exclamare umflat, se află o așezare formată din nouăzeci de corturi și treizeci și șapte de colibe din lemn. Nefinisate și murdare, înconjurată de mormane de gunoarie care vor rămâne pe munte până la primăvară, când vor putea fi transportate în siguranță la dolina de sub trecătoare – groapa oficială pentru deșeuri a așezării.

Într-o zi obișnuită, chiar atât de devreme, s-ar vedea mulți oameni mergând sau alergând pe terenul dintre corturi. Copii în drum spre școală; bărbați și femei întorcându-se de la vânătoare sau de la șoproanele de pe marginea trecătorii, ducând în spate saci cu gullii sau cepe.

Însă ziua aceasta nu este una obișnuită. Alți oameni din subordinea lui Foss stau de gardă la posturile lor de pe coastă și de la capetele aleilor cu corturi. Toți ceilalți se află la distanță de cinci kilometri de locul acesta, ascunși într-un defileu a cărui gură a fost camuflată cu multă migală. Sunt pregătiți să se retragă în susul sau în josul muntelui, în funcție de semnalul luminos pe care îl vor vedea.

Foss intră în cabana consiliului, unde se află doar colonelul. Și îi dă raportul.

Carlisle se ridică în picioare. În ultima vreme mișcarea aceasta nu-i una rapidă și nici ușoară: anii nu au fost tocmai îngăduitori cu vechea lui rană. La modul general, se poate spune că nu au fost îngăduitori nici cu șoldurile și cu mijlocul lui. Pentru că știe cât de mult îl deranjează să i se aducă aminte de slăbiciunile lui, Foss trebuie să-și stăpânească impulsul de a-i da o mână de ajutor acestui bătrân firav.

– Vom coborî la ei, spune colonelul.

– Bine, este de acord Foss. Așa vom face. Dar mă duc eu, Isaac. Tu nu trebuie să vii.

– Ba da, o contrazice el. Trebuie.

Durează mult până ajung pe morenă și, după aceea, merg și mai

încet. Foss își dorește să fi fost lăsată să se ocupe ea de problema asta, cu toate că știe de ce colonelul a refuzat-o. Oamenii care au plecat din Beacon ca să întemeieze această comunitate precară și-au pus toată încrederea în numele și reputația lui. Iar Carlisle poartă această responsabilitate ca pe o povară foarte grea.

Chiar așa stând lucrurile, Foss ar fi preferat să lupte spre marginea platoului, deoarece în felul acesta cetățenii din Orașul lui *Rosie* ar avea parte de un avans considerabil dacă apar probleme.

La o sută de metri mai jos de marginea nord-estică a morenei, se află o stâncă oarecum asemănătoare cu un iepure ghemuit. Un pârâiaș curge prin fața ei. Acolo îi așteaptă McQueen, care-i salută atunci când îi vede.

– Aproape au ajuns, spune el, privind într-o parte. Am legat de stâncă mai multe calupuri de C-4, ca să-i întâmpinăm cum se cuvine. Locul e bun.

Foss este de acord. Santinelele de pe culme vor vedea ce se întâmplă, așa că ea nu trebuie să-și facă probleme cu transmiterea semnalului.

Oamenii se postează de o parte și de alta a colonelului, în vreme ce musafirii lor urcă ultimele câteva sute de metri ale versantului. Când McQueen consideră că s-au apropiat suficient, le face semn să se oprească. Îi înțeleg gestul și se supun, fapt ce poate fi considerat un început promițător. Nimeni nu sare la gâtul nimănui – nu încă.

Cât de tineri sunt! își spune iarăși Foss. Și ce frumusețe stranie au! Albul ochilor li s-a transformat în cenușiul specific *Cordyceps*-ului, însă pielea lor este perfectă – deloc uscată sau crăpată de la ger, fără cruste din cauza deficienței de vitamină B și fără cheloide [37](#). Ba chiar par puțin bronzăți, ceea ce sugerează că au pornit la drum dintr-un loc aflat mult spre sud.

Numai conducătoarea lor arată altfel. Are părul blond-deschis, aproape alb; iar pielea îi este complet lipsită de pigmenți. Deși este greu să-i ghicești vârsta, este limpede că fata aceasta nu este cea mai vârstnică din grup. Mișcărilor ei au un fel de grație inconștientă, deloc arogantă, fără emfază. Cămașa cu mâneci scurte (la o temperatură de minus douăzeci de grade!) este de culoarea lămâii; iar pantalonii – plini de noroi și jerpeliți – sunt vârați în cizme tocite. Nu poartă niciun însemn care să-i indice funcția. Dar atunci când face un pas înainte, ceilalți fac un pas înapoi, respectuoși, atenți, tăcuți.

– Eu sunt Melanie, spune fata. Bună dimineața tuturor!

Rostește cuvintele acestea într-o engleză ireproșabilă, admirabilă. Foss simte cum o ia cu fiori pe pielea capului. Până în momentul acesta se așteptase la un fel de pantomimă, plină cu strâmbături și gestică. Niciodată nu i-a dat prin cap că flămânzii de a doua generație ar fi învățat o limbă. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, de ce neapărat limba asta?

– Isaac Carlisle, se prezintă colonelul.

– *Colonel* Isaac Carlisle, îl corectează Foss.

– El este Kat Foss, iar cel din dreapta mea este Daniel McQueen.

Tânăra se uită pe rând la fiecare. Această examinare atentă o face pe Foss să măsoare din privire distanțele și unghiurile. Dacă Albă ca Zăpada intenționează să le dea bătăi de cap, nici ei nu se vor lăsa mai prejos.

– Te căutăm de multă vreme, colonele Carlisle, spune tânăra.

Carlisle nu comentează, dar McQueen mușcă momeala (ceea ce nu o surprinde deloc pe Foss).

– Serios? se miră el. Pentru ce anume?

Tânăra femeie – Melanie – întinde mâinile în lateral, cu palmele desfăcute.

– Nu am crezut că a mai rămas cineva în viață, zice ea. Ni se părea o speranță aproape imposibilă. Dar nu am abandonat căutarea, atâta vreme cât încă mai era o șansă să găsim pe cineva.

Oare să fie doar un joc al imaginației lui Foss sau chiar l-a văzut pe unul dintre ei cum se linge pe buze?

– Am rămas mulți, răspunde ea. Aici, sus. Și în foarte multe alte locuri.

– Ba nu!

Cuvintele sunt rostite domol. Melanie clatină din cap.

– Acum lumea este o otravă pentru voi. În afară de acest singur loc, se pare. Beaconul și junkerii au dispărut cam în același timp și nu am mai rămas decât noi. Cel puțin, așa am crezut.

– Ce eufemism drăguț! remarcă McQueen. Au dispărut. Adică au fost mâncați, nu-i așa?

– Nu.

O clipă, Melanie pare necăjită. Aproape vinovată.

– *Cordyceps*-ul a început să se răspândească pe calea aerului. Toți oamenii de pretutindeni au devenit flămânzi în același timp. Mai

puțin voi.

Foss este stupefiată. Nu pentru că ar mira-o prea mult ce aude. Vreme de un deceniu, niciunul dintre oamenii plecați de pe munte nu s-a mai întors. Iar, dacă totuși a făcut-o, era schimbat, infectat, indiferent dacă prezenta sau nu urme de mușcături. De multă vreme au înțeles că platoul acesta montan este o insulă în mijlocul unui ocean invizibil, dar toxic. Totuși, cuvintele acestea îi umplu sufletul cu teama și suferința reprimată timp de un deceniu. Nici măcar nu-și dăduse seama că se mințea singură și simte acum că îi îngheață lacrimile pe obraji.

– În cazul acesta, de unde ați știut de noi? vrea să afle Carlisle.

Pe un ton blând, deloc conflictual, fără să recunoască situația disperată în care se află.

Expresia de pe chipul lui Melanie este foarte serioasă.

– N-am știut, răspunde ea. V-am zis. Pur și simplu am vrut să mai încercăm încă o dată, înainte de a abandona definitiv orice căutări. Niște prieteni s-au uitat prin arhivele de dinainte de Colaps și au făcut o listă cu locurile în care vremea extremă sau microclimatele ieșite din comun v-ar putea oferi o anumită...

Se întrerupe ca să își aleagă cu mare grijă cuvântul.

– ...protecție. De ani buni echipele mele verifică locurile acelea cât de des le permite timpul. Și, în cele din urmă, v-au descoperit anul trecut. Camarazii mei erau foarte emoționați când mi-au adus vestea.

– Cred și eu, mormăie sec McQueen. Nimic nu-i mai bun decât un meniu diversificat.

Cinci dintre însoțitorii lui Melanie par cuprinși de indignare. Încearcă să-și păstreze expresiile impasibile, dar furia își face simțită prezența în câte un zvâcnit al buzelor ori în câte un ochi care privește chiorăș – scânteii micuțe produse de o bucată de cremene. Unul dintre cei cinci chiar își încleștează pumnii. Apoi și-i relaxează când o aude pe Melanie continuând pe același ton netulburat.

– Nu ne-am prezentat imediat, pentru că am dorit să fim convinși că înțelegem situația în care vă aflați. Așa că v-am urmărit de la distanță, cât de discret am putut. Ca să ne formăm o imagine.

– Și acum? o întreabă Carlisle. Acum ne înțelegeți situația?

– Cred că da, spune Melanie. Da, o înțelegem.

Din nou se uită pe rând la fiecare, de parcă ar ști că vorbele ei le-ar putea răni sentimentele.

– Sunteți slabi. Abia dacă reușiți să supraviețuiți. Viața este extrem de grea într-un asemenea ținut, iar agricultura este aproape imposibilă. Recolta pe care ați strâns-o acum câteva zile a fost cea mai slabă din toți anii de când trăiți aici. Pentru că nu aveți suficientă hrană, doar jumătate dintre voi vor mai apuca primăvara. În plus, presupun că deja ați început să aveți cazuri de scorbut și rahitism, pentru că dieta voastră nu conține destule fructe și calciu. Deci, chiar dacă veți reuși să treceți peste iarnă, starea voastră va fi mult mai gravă. Colonia voastră mai are doi sau trei ani de trăit, așa cred eu. Poate nici atât.

Urmează o tăcere ca de mormânt. Foss schimbă o privire cu McQueen și se bucură să vadă că sunt pe aceeași lungime de undă. Îl vor lăsa pe colonel să preia inițiativa, pentru că știu exact ce va spune. Carlisle oftează adânc, ca pentru a-și face curaj. A reușit să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru acest moment.

– Nu ne veți captura ușor, spune el, sau fără să plătiți un preț destul de mare.

Melanie încearcă să-l întrerupă, dar Carlisle continuă, vorbind peste ea.

– Nu mă voi obosi să neg ce ați văzut cu ochii voștri. Da, suntem slabi. Trupurile noastre sunt slabe. Dar crede-mă când îți spun că oamenii care au venit aici au fost cei mai puternici din tot Beaconul. Au mers pe jos șase sute cincizeci de kilometri, animați doar de speranța la o viață nouă. Și vor face mai mult de atât pentru șansa de a și-o putea păstra.

Melanie pare agitată, consternată.

– Dar..., spune ea. Colonele...

– Deci, uite ce vă zic eu acum: veniți când sunteți pregătiți, o invită Carlisle. Veți vedea că și noi vom fi la fel de pregătiți.

– Colonele, am venit aici ca să vă ajutăm.

Carlisle deja dădea să se întoarcă cu spatele. Cuvintele ei îl opresc în mijlocul mișcării. Melanie râde ușor – de jenă. Ca și cum nu-i vine să creadă că fiecare a înțeles altceva din cele discutate. Nu-i vine să creadă că lucrurile care ei i se păreau evidente trebuie rostite pe față.

Cineva are până la urmă obligația să descâlcească situația. Și acest cineva este Foss.

– Despre ce vorbești? o întreabă ea.

Melanie arată în josul versantului. Camarazii ei aproape despuiați au avansat puțin și acum așază tot felul de cutii mari și lăzi pe un

morman de pietre.

– Alimente, spune ea. Și medicamente. În lăzile frigorifice veți găsi iepuri proaspeți, pe care i-am prins pe drum încoace. Lăzile din lemn sunt pline cu mere și renglote. Mâncați așa ceva, da?

– Renglote? repetă McQueen.

Greu de descifrat ceva în tonul lui, dar lui Foss i s-a umplut gura cu salivă doar la auzul cuvântului.

– Ne-am gândit că cel mai tare aveți acum nevoie de proteine și fructe proaspete, spune Melanie. Despre toate celelalte vom discuta. Evident că noi nu cultivăm cereale, așa că nu avem cum să le cultivăm pentru voi. Dar să ne spuneți de ce anume aveți nevoie. Dacă nu găsim la noi, vom găsi altundeva.

Cei trei rămân muți câteva secunde. Apoi colonelul, tot pe jumătate întors cu spatele, îi pune întrebarea la care se gândesc toți.

– De ce?

Melanie nu înțelege, așa că el o mai întreabă o dată.

– De ce faceți asta?

– Pentru că putem, răspunde ea, sincer uluită că i s-a pus o asemenea întrebare. Pentru că ne-am închipuit că ați dispărut cu toții și suntem foarte fericiți că ne-am înșelat. Pentru că ne dorim să ne întâlnim și să stăm de vorbă și să învățăm unii de la alții. Altfel nu ați fi fost decât niște legende.

Zâmbește, parcă amuzată de ideea aceasta.

– Știu cum funcționează legendele. Peste câteva generații, ar fi apărut niște povești fantastice despre voi, iar adevărul... adevărul ar fi fost mai puțin interesant. Acum, pentru că v-am găsit, vom căuta în continuare. Nu doar aici – în munții Scoției –, ci în toată lumea. Deja am început să organizăm o expediție care să ajungă în Franța și Elveția. Adică, în locurile unde pe vremuri au fost Franța și Elveția. Poate că nu sunteți singuri.

Lăzile și cutiile se tot adună la baza versantului. Deja se pare că situația lor se va schimba în bine.

– Mulțumesc, spune colonelul, cu un fel de formalitate stângace. Apreciem efortul pe care îl faceți ca să ne ajutați.

– Cu foarte multă plăcere, colonele Carlisle. Dar trebuie să vă cerem și noi o favoare.

Acu-i acu', își spune Foss. Trebuia să fie ceva la mijloc. Bătrânii? Bolnavii? Nebunii? Pe cine cred ei că suntem gata să-i aruncăm în coșurile lor de picnic?

– Vă mai aducem și altceva, spune Melanie, surâzând.

Dacă asta-i o glumă, Carlisle, McQueen și Foss nu-i înțeleg poanta.

– Mai bine spus, pe *altcineva*. Și dorim s-o faceți să se simtă ca acasă. Foarte mult ne dorim asta. A fost singură multă vreme.

Prin aerul rarefiat ajunge până la ei zgomotul unui motor. Vine dinspre drumul de dincolo de creastă. Nu se vede încă nimic, din cauza nămeților, și au trecut douăzeci de ani, dar Foss ar recunoaște oricând urletul acela de bas.

– Iisuse Hristoase! exclamă ea. Nu se poate!

Rosie apare pe culme ca o navă spațială la orizont. La volan este o femeie cu piele negricioasă, îmbrăcată în uniformă de camuflaj ruptă și decolorată.

În strălucirea stranie a acestui moment, Foss are impresia că s-a întors în trecut. Nu a încetat niciodată să facă parte din echipa aceea. *Rosie* a venit s-o ia pentru o ultimă misiune. Și simte cum o inundă un val de ușurare. De bucurie.

Își spune: toate călătoriile pe care le faci sunt, de fapt, una și aceeași – indiferent dacă îți dai seama de asta sau nu, indiferent dacă te miști de pe loc sau nu. Iar toate lucrurile care par finaluri nu sunt decât găurile de pe traseu.

Mulțumiri

Când te implici multă vreme într-o poveste, aceasta îți umple viața până la refuz și ajungi să o iei puțin razna. Nu mai ești conștient de limite. În momentul acela, ai nevoie de alți oameni care fie (a) înțeleg sau le place povestea; fie (b) țin destul de mult la tine ca să-ți suporte întrebările repetate la infinit de genul: „Dacă aș face așa...?” Există foarte mulți astfel de oameni în preajma mea și nu-i pot răsplăti decât cu niște vorbe inadecvate de mulțumire și cu ceva vin roșu. Ei sunt:

Soția mea, Lin, împreună cu minunații noștri copii, Louise, Ben și Davey. Colm McCarthy și Camille Gatin, care mi-au stat alături pe tot parcursul minunatei călătorii intitulate *Fata cu toate darurile* și care mi-au schimbat viața. Genialele doamne care îmi editează scrierile: Anne Clarke și Anna Jackson și Jenni Hill, plus doamnele care se ocupă de redactare: Joanna Kramer și Sophie Hutton-Squire. Agentă mea, Meg Davis. Oamenii înzestrați cu darul magiei: Gemma Conley-Smith și Nazia Khatun. Vrajitorul care se ocupă cu drepturile de autor, Andy Hine. Fratele meu, Dave; și formidabila lui soție, Jacqueline. Prietenul meu cel mai bun – din adolescență și până acum – Chris Poppe.

Odată ce te apuci să faci o listă ca asta de aici, îți dai imediat seama că se poate întinde la nesfârșit. Este nevoie de o întreagă armată ca să-l ajute pe scriitor să-și păstreze cât de cât mințile și să nu se dea bătut. Dacă faci și tu parte din această armată, să știi că ești pe listă. Nu te merit, dar sunt fericit că ești lângă mine.

- 1 - *The Magic Wishing Chair* – carte pentru copii, scrisă de Enid Blyton (1897–1968) (n. tr.).
- 2 - Marcă de foițe pentru țigări (n. tr.).
- 3 - hCG – *human chorionic gonadotropin* – gonadotropină corionică umană – hormon secretat de învelișul special al embrionului în curs de dezvoltare, în timpul sarcinii (n. tr.).
- 4 - Aluzie la mitologia egipteană, în care se spune că, dacă sufletul este mai greu decât o pană, înseamnă că este plin de păcate (n. tr.).
- 5 - Replică a grupului britanic de comedie „Monty Python“, celebru la începutul anilor 1970 pentru umorul absurd promovat (n. tr.).
- 6 - Teorie sexuală a lui Sigmund Freud (n. tr.).
- 7 - Fascicul de fibre nervoase situate sub cortexul cerebral (n. tr.).
- 8 - Pseudocomă (n. tr.).
- 9 - *Rosalind Franklin* (1920–1958) – biofizician britanic, cu contribuții însemnate în înțelegerea structurii ADN-ului (n. tr.).
- 10 - Lapsarianism – teorie din teologia calvinistă, conform căreia una dintre legile date de Dumnezeu spune că lumea este predestinată sfârșitului (n. tr.).
- 11 - *Fortress America* – sistemele defensive ale SUA și Canadei – în lb. engl. în orig. (n. tr.).
- 12 - Suprimare a mecanismelor de inhibiție (n. tr.).
- 13 - Alge brune marine, folosite în chirurgie pentru dilatări (n. tr.).
- 14 - Substanță care crește contracția uterului, conducând la avort (n. tr.).
- 15 - Recipient pentru cultivarea microorganismelor, numit după numele inventatorului lui, bacteriologul german Julius Richard Petri (n. tr.).
- 16 - Corpuscul cu clorofilă, care se află în citoplasma plantelor (n. tr.).
- 17 - „Don’t ask, don’t tell“ – extrapolare a regulii din armata SUA

referitoare la militarii cu alte orientări sexuale (n. tr.).

- 18 - Tendință de acomodare și de orientare a unui organism, sub influența luminii, căldurii, gravitației, umidității și a altor factori externi (n. tr.).
- 19 - Element constitutiv al celulei vii (n. tr.).
- 20 - Mândrie nemăsurată, supraapreciere în confruntarea cu destinul (n. tr.).
- 21 - În Bătălia de la Balaclava (Războiul Crimeii), din 25 octombrie 1858, comandanții britanici au ordonat ca bateriile inamice să fie atacate doar cu cavaleria (n. tr.).
- 22 - „Copil-minune”, în lb. germ., în orig. (n. tr.).
- 23 - *The Great Escape* – unul dintre cele mai apreciate filme de război, realizat în 1963 de regizorul John Sturges (n. tr.).
- 24 - Evanghelia după Matei, 5:45 (n. tr.).
- 25 - Porecla Marthei Cannary (1852–1903) – femeie vameș, extrem de iscusită la trasul cu pușca (n. tr.).
- 26 - Vaccin produs în laborator prin modificarea virusului sau a bacteriei care provoacă boala (n. tr.).
- 27 - Parafrază a versului „Yours is not to reason why (yours is just to do and die”) din poemul „Șarja Cavaleriei Ușoare” al lui Alfred Tennyson (n. tr.).
- 28 - Masă gelatinoasă din camera posterioară a ochiului (n. tr.).
- 29 - Referire la o scenă din piesa *Macbeth*, a lui William Shakespeare (n. tr.).
- 30 - Rubicon – râu în Italia; expresia „Trecerea Rubiconului” este o metaforă pentru luarea unei hotărâri irevocabile și se referă la traversarea acestui râu de către Iulius Cezar în anul 49 î.Hr. (n. tr.).
- 31 - „Macbeth va fi bătut doar când/porni-va pădurea mare Birnam împotriva/lui, în deal, la Dunsinane” (n. tr.).
- 32 - Diagramă Venn – modalitate de verificare a validității interferențelor imediate prin reprezentări grafice (n. tr.).
- 33 - Joc în care câștigul unuia compensează exact pierderea altuia (n. tr.).
- 34 - RAF – Royal Air Force – Forțele Aeriene Britanice (n. tr.).
- 35 - Cea mai mică particulă infectantă, care nu este virus, ci o formă aberantă a unei proteine celulare normale, dar lipsită de acid nucleic (n. tr.).

- 36 - House of Senate – centrul administrativ al Universității din Londra (n. tr.).
- 37 - Tumori benigne ale pielii, cu aspect fibros, apărute pe locul unei cicatrice (n. tr.).